

H. P. BLAVATSKY

TITKOS TANÍTÁS V.

A VILÁGVALLÁSOK ŐSI JELKÉPRENDSZERE

A TUDOMÁNY, A VALLÁS ÉS A FILOZÓFIA SZINTÉZISE

SATYÂT NÂSTI PARO DHARMAH
Nincs magasztosabb vallás az igazságnál

Dr. Harry Györgyné (1970, I-VIII. fejezetek) és Solymos Béláné (2005, IX-XI. fejezetek) fordítását átdolgozta: Szabari János, 2015.

Magyar Teozófiai Társulat

**EZT A MUNKÁT
MINDEN ORSZÁG ÉS MINDEN FAJ
IGAZ TEOZÓFUSÁNAK
AJÁNLOM,
MERT ŐK AKARTÁK, ÉS NEKIK KÉSZÜLT.**

TARTALOM

I.	fejezet Az ezoterikus tanokat minden szentírásban igazolják.....	4
II.	fejezet Adam – Adami.....	6
III.	fejezet A „Szentek Szentje” és elfajulása.....	11
IV.	fejezet A „Bukott Angyalok” mítosza különböző megjelenési formáiban.....	22
	A. A Gonosz Szellem: kicsoda és micsoda ő?	22
	B. A Fény Istenei a Sötétség Isteneitől származnak.....	29
	C. A „Mennyei Háború” sokféle jelentése	35
V.	fejezet: A Sátán lakhelye a plerôma?	45
VI.	fejezet: Prométheusz, a titán.....	54
VII.	fejezet Enoïchion – Hénok	62
VIII.	fejezet Az IAO és JEHOVA misztérium-nevek szimbolizmusa a kereszttel és a körrel való kapcsolatukban	67
	A. A kereszt és a kör	74
	B. A kereszt anyagba bukása	80
IX.	fejezet Az Upanishad-ok a gnosztikus irodalomban.....	87
X.	fejezet A kereszt és a pythagorasz-i dekád	94
XI.	fejezet A hetes szám rejtélyei	106
	A. Saptaparna.....	107
	B. A Tetraktisz a hétszöggel való kapcsolatában	112
	C. A hetes elem a Védákban.....	118
	D. A hetesség az exoterikus művekben	122
	E. A hét a csillagászatban, a tudományban és a mágiában	127
	F. Az egyiptológusok hét lelke.....	136

A Tanítás elbeszélései jelentik annak köpenyét. A tudatlanok csak az öltözetet nézik, vagyis a Tanítás elbeszéléseit, többről nem tudnak. A tanultak azonban nem csupán a köpenyt nézik, hanem azt is, amit az takar.

Zohar (III. 152, Franck, 119.)

A hit misztériumait nem szabad mindenkinek kiszolgáltatni... A kimondott bölcsességet egy misztériumba kell rejtetni.

Stromateis (12. feje, Alexandriai Kelemen).

I. fejezet Az ezoterikus tanokat minden szentírásban igazolják

Mivel ezek a tanítások rendkívül különösek, és sok tétele a modern tudományos álláspont szerint képtelenségnek látszik, néhány kiegészítő magyarázatot tartunk szükségesnek. A IV. kötet Stanzáiban levő elméleteket még nehezebb befogadni, mint az I. kötetben szereplő, a kozmogóniával kapcsolatosakat. Ezért ebben az V. kötetben a teológia kérdéseit kell megvitatni, míg a VI. kötetben a tudományét. Tanításaink ugyanis annyira eltérnek mind a materializmus, mind pedig a teológia elfogadott elképzeléseitől, hogy az okkultistáknak állandóan készen kell állniuk az egyik, vagy másik, vagy mindkét oldalról jövő támadások visszaverésére.

Az olvasót nem lehet elég gyakran emlékeztetni arra, hogy – amint a különböző ősi szentírásokból vett idézetek bizonyítják – ezek a tanítások olyan régiek, mint maga a világ, és hogy a jelenlegi mű egyszerűen kísérlet arra, hogy modern nyelven, és a tudományos és művelt tanulmányozók számára ismerős kifejezésekkel átadja az ősi keletkezéselméletet és történelmet úgy, ahogyan azt az ezoterikus tanítások bizonyos ázsiai központjaiban tanítják. Az olvasónak ezeket kell érdemük szerint részben vagy egészen elfogadnia vagy visszautasítania, de csak azután, hogy gondosan összehasonlította azokat a megfelelő teológiai dogmákkal, és a modern tudományos elméletekkel és feltételezésekkel.

Az embernek komoly kétségei támadnak, hogy a mai, rendkívül intellektuális korunkban az összes nyugati nemzetben lehet-e találni akár csak egyetlen magányos, *beavatatlan* tudóst vagy filozófust, aki képes teljesen megérteni az ősi filozófia szellemét. Ezt azonban nem is lehet tőlük mindaddig elvárni, amíg a keleti ezotéria alfájának és omegájának, a Sat és Asat fogalmaknak – amikkel annyiszor találkozunk a *Rig Védában* és máshol – a valódi jelentését teljesen fel nem dolgozzák. Tartunk tőle, hogy az árja bölcsesség e kulcsa nélkül a rishi-k és az arhatok kozmogóniája pusztán holtbetű marad az átlagos orientalista számára. Az Asat nem egyszerűen csak a Sat ellentéte, és nem is „a még nem létező”, mert Sat önmagában se nem „létező”, se nem „lét”. Sat a megváltoztathatatlan, mindenütt jelenlevő, állandó és örök Gyökér, amelyből, és amelyen keresztül minden kiindul. De sokkal több, mint a magban lévő potenciális erő, amely előre hajtja a fejlődés folyamatát, vagy azt, amit mai szóval evolúciónak neveznek. Sat az állandó valamivé válás, bár maga soha nem nyilvánul meg.^{1/1} Sat az Asat-ból születik, Asat pedig a Sat-ból, örökös körforgás valóban, de ezt a kört csak a legfelsőbb beavatásnál lehet négyszögesíteni, a Paranirvâna küszöbén.

Barth egy szigorú, bíráltnak szánt megjegyzést tett a *Rig Védáról*, amikor szokatlan ezért eredetinek gondolt nézetét ismertette erről az ősi műről. Azonban az történt, hogy bírálatában ez a tudós egy igazságot tárt fel anélkül, hogy annak teljes jelentőségéről tudomása lett volna. Elöljáróban azt mondja, hogy ő „a *Rig Védának* sem a nyelvezetében, sem a benne kifejezett gondolatokban” nem tudta „felfedezni azt a *primitív természetes egyszerűséget*, amelyet olyan

^{1/1} Az a hegeli tanítás, amely az Abszolút Létezést vagy „Lét-séget” azonosítja a „Nem-Létezéssel”, és az Univerzumot egy örökös valamivé válásként mutatja be, megegyezik a Vedânta filozófiával.

sokan örömmel látnak benne”. Amikor Barth ezt írta, Max Müller-re gondolt. A híres oxfordi professzor ugyanis a *Rig Véda* himnuszait mindig úgy jellemezte, hogy azok egy ártatlan pásztornép vallásos érzelmeinek mesterkéletlen kifejezései. A szanszkritológus úgy véli, hogy „a védikus himnuszokban a mítoszok és eszmék a legegyszerűbb és legtiszább formájukban jelennek meg”. Barth azonban más véleményen van.

A *Rig Véda* fontosságával és belső értékeivel kapcsolatban a szanszkritológusok véleménye annyira megosztott és személyes, hogy azok minden területen teljesen eltérnek egymástól. Max Müller professzor például kijelenti, hogy:

Az India ősi költeményei és Görögország legrégebbi irodalma közötti hatalmas különbséget sehol nem érezhetjük tisztábban, mint amikor összehasonlítjuk a Védák kezdeti, fejlődőben levő mítoszait azokkal a teljesen kifejlődött és hanyatló mítoszokkal, amelyeken Homérosz költészete alapul. A Véda az *árja fajok* valódi teogóniája, míg Hésziodoszé az eredeti kép torz karikatúrája.

Ez túlságosan általánosító kijelentés, és egyetemes alkalmazásában talán igazságtalan is. De miért ne próbálnánk megmagyarázni? Az orientalisták ezt nem tudják megtenni, mert elutasítják a Titkos Tanítás kronológiáját, és így aligha ismerhetik el azt a tényt, hogy a *Rig Véda* himnuszai és Hésziodosz teogóniája között több tízezer év telt el. Ezért nem sikerül megérteniük, hogy a görög mítoszok már nem az őseredeti szimbolikus nyelven íródtak, amelyet a beavatottak, az Isten-főpapok tanítványai, az isteni ősi „áldozópapok” használtak, és hogy az időbeli távolság következtében, az *avatatlan* emberi képzelet túlbujánczott kinövéseitől terhelt, a görög mítoszok ma olyanok, mint a csillagok eltorzult képei a hullámozó vízen. De ha már Hésziodosz kozmogóniáját és teogóniáját az eredeti képek karikatúráinak kell tekintenünk, mennyire inkább torzképek a héber *Mózes Könyve* mítoszai azok szemében, akik számára ez ugyanúgy nem isteni kinyilatkoztatás vagy Isten szava, mint ahogyan Gladstone számára sem az Hésziodosz teogóniája.

Ahogyan Barth mondja:

Ellenkezőleg, [a *Rig Védában*] levő költészet nekem úgy tűnik, hogy rendkívül finom jellegű és művészién kidolgozott, tele célzásokkal és elhallgatásokkal, miszticizmusra való törekvéssel[?] és teozófiai meglátással, a kifejezési módja pedig olyan, ami gyakrabban emlékeztet beavatottak bizonyos kisebb csoportjai által használt fogalomrendszerre, mint egy nagyobb közönség költői nyelvezetére.^{1/2}

Nem állunk meg, hogy megkérdezzük a kritikustól, vajon mit tudhat a „beavatottak” között használt fogalomrendszerrel, vagy hogy ő maga is egy ilyen csoportba tartozik-e, az utóbbi esetben ugyanis aligha fogalmazott volna így. De a fentiek jól mutatják, milyen feltűnő eltérések vannak a tudósok között még a *Rig Véda külső* jellegének megítélésében is. Ugyan mit tudhat bármelyik modern szanszkritológus annak *belső* vagy *ezoterikus* jelentéséről, Barth azon helyes következtetésén túl, hogy ezt a szentírást *beavatottak állították össze*?

A jelenlegi munka egésze egy próbálkozás ennek az igazságnak a bizonyítására. Az ősi adeptusok megoldották a tudomány nagy problémáit, bármennyire is vonakodik a modern materializmus ezt a tényt elismerni. Az élet és a halál misztériumait feltárták az ősi kor nagy mester-gondolkodói, és ha csendben és titkon őrizték, az azért volt, mert ezek a kérdések a Szent Misztériumok részeit képezték, amelyeknek ugyanolyan felfoghatatlannak kellett maradniuk az akkori emberek nagy többsége számára, mint ahogyan ma is. Ha filozófiai ellenfeleink még mindig agyrémeknek tekintik az ilyen tanításokat, a teozófusokat megerősítheti, hogy a modern pszichológusok feltevései – akár komoly idealisták, mint Herbert Spencer, akár ábrándozó ál-idealisták – bizonyítottan sokkal inkább agyrémek. Valójában ahelyett, hogy a természet tényeinek szilárd alapján nyugodnának, csak a materialista képzelet, az őket kifejlesztő agyak kártékony lidércfényei, és nem többek. Míg ők tagadnak, mi megerősítünk,

^{1/2} *The Religions of India*, XIII. oldal.

és állításunkat az ősi kor szinte valamennyi bölcse igazolja. Jó okunk van hinni az okkultizmusban és a láthatatlan hatalmak egész seregében, mondván: *Certus sum, scio quod credidi*.^{*} Erre bírálóink azt felelik: *Credat Judæus Apella*.^{**} Egyik sem téríti meg a másikat, és ennek nem is lenne hatása még kicsi bolygónkra sem. *E pur se muove*!^{***}

De nincs is szükség semmilyen hittérítésre. Ahogyan a bölcs Cicero megjegyezte:

Az idő szétfoszlatja az emberi okoskodást, de megerősíti a természet ítéletét.

Várjuk ki, amíg eljön az időnk. De addig is, az emberi természet nem szereti csöndben nézni, amikor Isteneit lerombolják, akár igazak, akár hamisak azok. Mivel a teológia és a materializmus összefogtak az ókor isteneinek lerombolására, és megpróbálnak eltorzítani minden régi filozófiai elképzelést, az is igazságos, ha az ősi bölcsesség hívei védik állásukat, bebizonyítva, hogy az előbbi kettő fegyvertárában – legjobb esetben is – csak nagyon régi anyagból készült új fegyverek vannak.

II. fejezet Adam – Adami

Az olyan nevek, mint a Dr. Chwolsohn: *Nabathean Agriculture* című művében használt, és M. Renan által kigúnyolt Adam – Adami kevés bizonyítékot jelenthetnek az avatatlanok számára. Az okkultistának azonban sokat mond, ha egyszer ezt a kifejezést megtalálja egy olyan ősrégi munkában, mint a fent idézett. Bebizonyítja például, hogy az Adami szó egy többszörös szimbólum volt, amely az árja népektől eredt, amint a szótő mutatja, és tőlük vették át a szemiták és a turániak, ahogyan sok más dolgot is.

Az Adam–Adami egy összetett gyűjtőnév, és olyan régi, mint maga a nyelv. A Titkos Tanítás szerint az Ad-i volt az a név, amit az árják az emberiség e körbeli első *beszélő* fajának adtak. Innen ered az Adonim és az Adonai (az Adon szó régi többes számú alakja), amit a zsidók Jehovájukra és angyalaikra használtak, akik egyszerűen csak Földünk első szellemi és éterikus gyermekei voltak. Ugyancsak ebből származik Adonisz isten, aki sok változatában az „Első Urat” jelentette. Adam szanszkritul Âdi-Nâth, ami szintén az Első Urat jelenti, akár csak Âd-Îshvara vagy bármelyik Ad (az Első) előtag, jelzőhöz vagy főnévhez ragasztva. Ennek oka az, hogy az ilyen igazságok közös örökséget képeztek. Ez egy kinyilatkoztatás volt, amit az *első* emberiség kapott, még az előtt, ami megelőzte a – bibliai kifejezésmóddal élve – „egynyelvű és egybeszédű” korszakot. Ennek ismeretét az emberek saját intuíciója később kiterjesztette, majd még később megfelelő jelképrendszerbe rejtette a megszenteltségtelenítés elől. A *Qabbalah* szerzője Ibn Gebirol filozófiai írásai alapján bemutatja, hogy az izraeliták Eh’yeh, „Én vagyok” és YHVH helyett az Ad-onai (A Do Na Y), az „Úr” kifejezést használták, és hozzáteszi, hogy amíg a *Bibliában* Adonai-t „Úrnak” fordították,

a legalacsonyabb megnevezést, vagyis a természetben lévő Istenséget, az ennél általánosabb értelmű Elohim-ot Istennek fordították.^{II/1}

1860 körül a *Nabathean Agriculture* ártatlanul hangzó cím alatt az orientalista Chwolsohn egy különös művet fordított le, és mutatott be az örökké hitetlen és sekélyes Európának. A fordító véleménye szerint ez az ősi kézirat az Ádám előtti népek misztériumaiba való *teljes beavatást* tartalmazza, *tagadhatatlanul hiteles dokumentumok* alapján. Ez egy felbecsülhetetlen összefoglalás, nemcsak a kaldeaiak, hanem a történelem előtti asszírok és kánaániak a tanításainak, művészeinek és tudományainak a teljes összefoglalása.^{II/2} Ezek a nabatheusok

* Biztos vagyok, tudom azt, amit hittem. – a ford. megj.

** Apella, a hiszékeny zsidó hiszi ezt. – a ford. megj.

*** És mégis mozog a Föld. – a ford. megj.

II/1 Myer: *Qabbalah*, 175. oldal.

II/2 Lásd: de Mirville: *Pneumatologie*, III. kötet, 218. és következő oldalak.

– ahogyan néhány kritikus gondolta – egyszerűen a szabeusok vagy kaldeai csillagimádók voltak. A művet arabról fordította, amire először a kaldeaiak fordították le.

Masoudi, az arab történész beszél ezekről a nabatheusokról, és eredetüket így magyarázza:

A vízözön után[?] a népek különböző vidékeken helyezkedtek el. Közöttük voltak a nabatheusok, akik Babilon városát alapították, és Ham azon leszármazottai voltak, akik ugyanitt telepedtek le Nimródnak, Kus fiának vezetésével. Kus Ham fia volt és Noé ükunokája. Ez abban az időben történt, amikor Nimród Babilon kormányzója lett, mint a Biourasp-nak nevezett Dzahhak küldötte.^{II/3}

A fordító, Chwolson úgy találja, hogy az arab történész állításai tökéletes összhangban vannak Mózesével a *Mózes Könyvében*, míg a tiszteletlenebb bírálók esetleg olyan véleményt nyilvánítanak, ami miatt kételkedni kell igazukban. Fölösleges különben erről vitatkoznunk, mert a jelenlegi kérdésben nincs jelentősége. Ezt a porlepte, régen eltemetett problémát és azt a logikai alapon nehezen megmagyarázható képtelenséget, hogy 346 évvel^{II/4} a Vízözön után hogyan népesíthette be *három* emberpár – Noé fiai és azok feleségei – a földet különböző fajú, sok civilizált néphez és törzshöz tartozó embermilliókkal, rábízhatjuk a *Mózes Könyve* szerzőjének karmájára, akár Mózesnek, akár Ezra-nak hívják. Ami viszont érdekes az említett műben, annak a tartalma és az abban ismertetett tanítások, amelyeket, ha ezoterikusan olvasunk, szinte teljesen megegyeznek a Titkos Tanításokkal.

Quatremère úgy véli, hogy ezt a könyvet II. Nabukodonozor idejében egyszerűen csak lemásolták valamilyen „végtelenül ősi” hamis tanulmányból, ezzel szemben a szerző, Chwolsohn belső és külső bizonyítékok alapján kitart amellett, hogy kaldeai eredetijét egy Qû-tâmy nevű gazdag babiloni földbirtokos szóban tartott előadásai és tanításai alapján jegyezték le, aki viszont még sokkal régebbi anyagokat használt fel előadásaihoz. Chwolsohn szerint az első arab fordítás az i.e. XIII. századból származik. E „kinyilatkoztatás” első oldalán az eredeti szerző vagy leíró, Qû-tâmy kijelenti, hogy a „benne ismertetett tanításokat eredetileg Szaturnusz mondta el... a Holdnak, aki továbbadta azokat bálványképmásának”, és a bálvány feltárta hívének, az írónak – vagyis e mű adeptus írnokának, Qû-tâmy-nak.

Az Isten által a halandók javára és okulására közölt részletek mérhetetlenül nagy korszakokat és számtalan királyság és dinasztia sorozatát mutatják be, amelyek megelőzték Adami (a „vörös föld”) megjelenését a Földön. Ezek a korszakok, ahogyan várható volt, a bibliai holtbetűs kronológia védelmezőit szinte mérhetetlen haragra lobbantotta. De Rougemont volt az első, aki fegyvert ragadott a fordító ellen. Szemére veti Chwolsohn-nak, hogy *feláldozza* Mózes egy ismeretlen szerző kedvéért.^{II/5} Berossus – mondja – bármilyen nagy *kronológiai hibákat* követett is el, legalább teljes összhangban volt a prófétával az első emberek tekintetében, mivel Alorus-Ádámról, Xisuthrus-Noéről, Belus-Nimródról, stb. beszél. Ezért – teszi hozzá – ennek a munkának is *apokrifnak kell* lennie, a többi kortárs művel együtt – mint *Esd-ras negyedik könyve*, az *Enoch könyve*, a *Szibilla jóslatai* és a *Hermész Könyve* – amelyek mindegyike legfeljebb csak két vagy három évszázaddal időszámításunk előtt keletkezett. Ewald még keményebben lehordta Chwolsohn-t, végül pedig M. Renan a *Revue Germanique*-ben^{II/6} arra kéri a szerzőt, mutassa be, hogy a *Nabathean Agriculture*-ja miért nem valamely harmadik vagy negyedik századi zsidó csaló műve. Aligha lehet másként – érvel a *Vie de Jésus* regény szerzője –, mivel ebben az asztrológiáról és boszorkányságról írt kétrét hajtott papírosban

^{II/3} Idézett mű, ugyanott.

^{II/4} Lásd a *Mózes Könyvét* és a hivatalos kronológiát. A VIII. fejezetben „Noé elhagyja a bárkát” – i. e. 2348-ban volt. A X. fejezetben „Nimród az első uralkodó” i.e. 1998-ban történt.

^{II/5} *Annales de Philosophie Chrétienne*, 1860. június, 415. oldal.

^{II/6} 1860. ápr. 30.

felismerjük a Qû-tâmy által bemutatott személyiségekben a bibliai legendák minden pátriárkáját, mint Adam-Adamit, Anouka-Noét és Ibrahim-Ábrahámját, stb.

Ez viszont nem magyarázat, mert az Adam és a többi egyszerűen gyűjtőnevek. Közbevetőleg szerényen meg kell jegyeznünk, hogy mindent egybevetve egy *apokrif* – még ha csak az időszámításunk harmadik századából, és nem az i.e. XIII. századból származik – elég régi ahhoz, hogy dokumentumként *hiteles* legyen, és így még a legszigorúbb archeológus vagy kritikus igényeit is kielégítse. Mert ha a vita kedvéért el is fogadjuk, hogy ezt az irodalmi emléket „az időszámításunk szerinti harmadik században állította össze valamilyen zsidó” – nos, akkor mi van? Ha a tanításainak elhíhetőségét egyelőre félretesszük, miért érdemelné meg kevésbé, hogy meghallgassuk, vagy miért lenne kevésbé tanulságos régi vélemények kifejezőjeként, mint bármely más vallásos mű, amelyet szintén „rég szövegekből szerkesztettek össze”, vagy szóbeli hagyomány ugyanebből vagy akár későbbi korból? Ebben az esetben el kell utasítanunk és „apokrifnak” kell neveznünk a három évszázaddal későbbi *Koránt*, bár úgy tudjuk, hogy az Minervához hasonlóan közvetlenül az arab próféta agyából pattant ki, és le kellene fitymálnunk minden információt, amit a *Talmudból* veszünk, amit jelenlegi formájában szintén régebbi anyagokból állítottak össze, és nem régebbi, mint a kilencedik század.

A káldeai adeptusnak ezt a különös „Bibliáját” és a vele kapcsolatos kritikákat (ahogyan Chwolsohn fordításában szerepel) azért említettük meg, mert fontos kihatása van a jelenlegi munka nagy részére. Az alapból tekintélyromboló M. Renan állítását figyelmen kívül hagyva – akit Jules Lemaître találóan nevezett a „nihil Paganinijének” – az említett mű legnagyobb hibájának azt találjuk, hogy úgy tűnik, az apokrif azt a látszatot akarja kelteni, mintha ezt egy adeptus *kinyilatkoztatásként* kapta volna a „Hold-bálványtól”, az pedig „Szaturnusztól”. Ennélfogva teljesen természetesen „mindent összevetve egy tündérmese”. Erre csak egy válasz van: nem jobban tündérmese, mint a *Biblia*, és ha az egyiket elvetjük, akkor a másiknak is követnie kell. Még a „Hold-bálványon” keresztül történő jövendölés módja is megegyezik azzal, amit Dávid, Saul és a zsidó sátortemplom főpapjai gyakoroltak a teraphim segítségével.

A *Nabathean Agriculture* valójában egy összeállítás, nem apokrif, hanem a Titkos Tanítás tételeinek ismételése a nemzeti szimbólumokba öltöztetett exoterikus káldeai forma alatt, abból a célból, hogy „beburkolják” a tanokat, ahogyan a *Hermész Könyvei* és a Purána-k is az egyiptomiak és a hinduk hasonló kísérletei. A művet egyaránt jól ismerték az ókorban és a középkorban is. Maimonides beszél róla, és nem egyszer hivatkozik erre a káldeai-arab kézíratra, a nabatheusokat pedig hittársaik nevén a „csillagimádóknak” vagy szabeusoknak nevezi, de nem veszi észre az eltorzult „nabatheus” szó mögött Nebo, a *titkos* bölcsesség istenének szentelt kaszt misztikus nevét, ami már önmagában elárulja, hogy a nabateusok egy okkult testvériséget alkottak.^{II/7} A nabatheusok – akik a perzsa Yezidi szerint eredetileg Bászrából jöttek Szíriába – a fent említett testvériség elkorcsosult tagjai voltak, ennek ellenére a vallásuk még ebben a késői korban is tisztán kabbalista volt.^{II/8} Nebo a Merkúr bolygó istene, és Merkúr a Bölcsesség Istene, vagy Hermész, vagy Budha, akit a zsidók Kokab-nak, (כוכב) „a Magasságbéli Úr, az égbetörő”-nek hívták, a görögök pedig Nabo-nak (*Ναβώ*), innen ered a nabatheus elnevezés. Annak ellenére, hogy Maimonides „pogány ostobaságnak” nevezi tanításait, ősi irodalmukat pedig „*Sabæorum fœtum*”-nak (szabeus szemétnék), „mezőgazdaságukat”, Qû-tâmy Bibliáját mégis az antik irodalom első sorába helyezi, Abarbanel pedig elragadtatottan

^{II/7} „Felsorolom neked a szabeusok hitére és intézményeire vonatkozó... írásokat – mondja Maimonides. Leghíresebb könyv a *Nabetheusok mezőgazdasága*, amelyet Ibn Wahohijah fordított le. Ez a könyv tele van pogány ostobasággal... Beszél a talizmánok készítéséről, a szellemek erejének lehívásáról, mágiáról, démonokról és vámpírokról, akik a sivatagban ütik fel tanyájukat”. (Maimonides, idézi Dr. D. Chwolsohn: *Die Ssabier und der Ssabismus*, II. kötet, 458. oldal.) A Libanon-hegység nabatheusai hét arkangyalban hittek, ahogyan őseik a hét Nagy Csillagban, amelyek ezen arkangyalok lakhelyét és testét képezték. A római katolikusok máig hisznek az arkangyalokban, ahogyan ezt máshol bemutatjuk.

^{II/8} Lásd: *Isis Unveiled*, II. kötet, 197. oldal.

dicséri. Spencer^{II/9} az utóbbit idézve a „legkitűnőbb keleti munkaként” beszél róla, hozzátéve, hogy meg kell érteni a nabatheusokat, a szabeusokat, a káldeaiakat és az egyiptomiakat, röviden mindazokat a nemzeteket, *amelyek ellen a legszigorúbban alkalmazták a mózesi törvényeket*.

Nebo, Babilon és Mezopotámia legrégebb Bölcsesség-istene azonos volt a hindu Budha-val és a görög Hermész-Merkúrral. Az egyedüli csekély változást a szülők nemének felcserélése jelentette. Ahogyan Indiában Budha Soma-nak (a Holdnak) és feleségének Brihaspati-nak (Jupiternek) a fia volt, úgy Nebo Zarpanitu-nak (a Holdnak) és Merodach-nak volt a fia, az utóbbi vált Jupiterre, miután egy Napisten volt. Ahogyan Merkúr, a bolygó is, úgy Nebo is „felügyelő” volt a hét bolygóisten között, és a Titkos Bölcsesség megszemélyesítőjeként ő volt Nabin, a látnok és próféta. Mózes halálát és eltűnését úgy szokták elmondani, hogy az a Nebo-nak szentelt hegyen történt. Ez úgy mutatja be őt, hogy ugyanennek, de más néven hívott Istennek az egyik beavatottja és papja volt, mert ez a Bölcsesség-isten volt a nagy Teremtő Istenség, és eszerint tisztelték. Ez pedig nemcsak Borsippa városában, a neki szentelt pompás templomban vagy bolygó-toronyban volt így, hasonló módon imádták a moabiták, a kánaániták, az asszírok és az egész Palesztina. Akkor miért ne teheték volna az izraeliták is? „A babiloni bolygói templomnak” megvolt a maga „Szentek Szentje” a Bölcsesség Próféta-istene, Nebo szentélyében. A Hibbert Lectures-ben ezt mondják:

Az ősi babiloniaknál volt egy közvetítő az emberek és az istenek között... és Nebo volt a „kikiáltó” vagy „próféta”, minthogy ő adta tudtul atyja, Merodach kívánságát.^{II/10}

Budha-hoz hasonlóan Nebo a negyedik, sőt az ötödik faj egyik Teremtője. Nebo az adeptusok új fajtát indítja el, Budha pedig a szoláris-lunáris dinasztiát, vagyis e fajok és e kör embe-
riségét. Mindketten Ádámok a saját teremtményeik számára. Adam-Adami pedig a *kettős* Ádám megszemélyesítése, a paradigmatis Adam Kadmoné, a Teremtőé és az alacsonyabb földi Ádámé, akiben – ahogyan a szíriai kabbalisták tartják – csak Nephesh volt, az „élet lehelete”, de nem az élő lélek, egészen a bukásáig.

Ezért ha a kaldeai írások – vagy ami megmaradt belőlük – tekintetében Renan kitart amellett, hogy azok apokrifek, teljesen lényegtelen az igazság és tények szempontjából. Vannak más orientalisták, akiknek esetleg más véleményük van, de még ha nem lennének is, az is nagyon keveset számítana. Ezek a tanítások az ezoterikus filozófia tanait tartalmazzák, és ennek elégnek kell lennie. Azok számára, akik semmit sem értenek a szimbológiából, egyszerű és tiszta csillagimádásnak tűnhet, vagy aki szeretné elrejtetni az ezoterikus igazságot az akár „pogány ostobaságnak” is tarthatja. Maimonides azonban, miközben megvetését fejezte ki a más nemzetek vallásában levő ezoterizmus iránt, a sajátjában bevallotta az ezoterizmus és szimbológia alapján állt, hallgatást és titoktartást prédikált a mózesi mondások valódi jelentésével kapcsolatban, és emiatt járt pórul. A kaldeai Qû-támy tanai tehát röviden az ötödik faj legkorábbi népei vallásának allegorikus bemutatása.

Miért kezeli akkor M. Renan olyan akadémikus megvetéssel az „Adam-Adami” nevet? Az *Origins of Christianity* szerzője nyilvánvalóan semmit nem tud a pogány szimbolizmus vagy ezotéria eredetéről, különben tudhatta volna, hogy az Adam-Adami név egy egyetemes szimbólum formája volt, amely még a *zsidóknál is* nem egy emberre, hanem négy különböző emberiségre vagy emberfajra vonatkozott. Ezt nagyon könnyű bebizonyítani.

A kabbalisták négy különböző Ádám létezését tanítják, vagy a négy egymást követő Ádám átalakulását, akik az Égi Ember Dyooknah-jából vagy isteni fantomjából áradtak ki, ami Neshamah-nak, a legmagasabb Léleknek vagy Szellemnek egy éterikus kombinációja. Ennek az Ádámnak természetesen nem volt sem durva fizikai teste, sem *vágyteste*. Ez az Ádám a prototípus (tzure) a második Ádám számára. Az, hogy ők az öt fajt jelentik, a *Kabalah*-ban levő

^{II/9} I. kötet, 354. oldal.

^{II/10} Sayce, cf., 115. oldal, 2. kiadás.

leírásuk alapján nyilvánvaló. Az első a Tökéletes Szent Ádám, „az eltűnt árnyék” (Edom királyai), akinek a teremtése az isteni Tzelem (Képmás) szerint történt. A másodikat, a jövőendő földi és kettévált Ádámot Östípusú Androgün Ádámnak hívják. A harmadik Ádám a „porból” gyúrt ember (az első, Ártatlan Ádám), a negyedik pedig a mi fajunk feltételezett őse, a Bukott Ádám. Lásd ezeknek a bámulatosan világos leírását Isaac Myer *Qabbalah*-jában. Ő csak négy Ádámról beszél, mert kihagyja az Edomi Királyokat, és hozzáteszi:

A negyedik Ádámot... bőrbe, húsba, idegekbe, stb. öltöztették. Ez megfelel az Alsó *Nep-hesch* és a *Guff*, a test egyesítésének. Megvan benne a szaporodás és a fajfenntartás állati képessége.^{II/11}

Ez az emberi gyökérfaj.

Itt van az a pont, ahol a modern kabbalisták – akiket félrevezettek a keresztény misztikusok hosszú generációi, amelyek meghamisították a kabbalista feljegyzéseket ahol csak tudták – eltérnek az okkultistáktól értelmezéseikben, és a későbbi gondolatot fogadják el a korábbi elképzelés helyett. Az eredeti *Kabalah* teljesen metafizikai volt, és egyáltalában nem foglalkozott az állati vagy földi nemekkel, a későbbi *Kabalah* azonban a súlyos fallikus elemmel megfojtotta az isteni eszményt. A kabbalisták ezt mondják: „Isten az embert férfiúnak és nőnek teremtette”. A *Qabbalah* szerzője pedig ezt mondja:

A kabbalisták a folyamatos teremtés és létezés szükségszerűségét az Egyensúlynak nevezik.^{II/12}

Ezen „Egyensúly” és a vele kapcsolatos Maqom (a titokzatos „Hely”)^{II/13} nélkül az ötödik Ádám fiai – amint láttuk – még az első fajt sem akarják elismerni. Náluk a legmagasabb Mennyei Embertől, a Felső Ádámtól kezdve, aki „férfi-nő”, vagyis androgün, egészen a porból vett Ádámgig, e megszemélyesített szimbólumok mindegyike a nemekkel és a nemzéssel kapcsolatos. A keleti okkultistáknál ez pontosan fordítva van. A szexuális kapcsolatot pusztán „Karmának” tekintik, amely csak az ember evilági kapcsolatának velejárója, aki az Illúzió hatalma alatt áll, de ez olyan dolog, amit az ember félre tesz, amikor „bölcsé” válik. A legyszerencsésebb körülménynek tartották, ha a Guru (a tanító) alkalmasnak találta tanítványát a Brahmâchârya tiszta életére. Kettős szimbólumaikkal csak költői képbe foglalták a teremtő kozmikus erők fenséges összefüggéseit. Ezt az eszményi elképzelést látjuk arany sugárként ragyogni minden bálványon, bármennyire is durva és groteszk formájú, India és a kultuszok más szülőföldjei homályos templomainak zsúfolt csarnokaiban.

Ezt majd a következő fejezetben fogjuk bemutatni.

Hozzátehetjük, hogy eközben a gnosztikusoknál a második Ádám szintén az Ősi Embertől, az Ophita Adamas-ból árad ki, akinek „képmására teremtették”, ebből a másodiktól jön elő a harmadik, egy androgün. Az utóbbit a férfi-nő Æonok hatodik és hetedik párja, Amphain-Essumen (Ἀμφαῖν Ἑσσομένην) és Vananin-Lamertade (Ὀβανανὶν Λαμπερτάδε) – az Atya és Anya – szimbolizálja,^{II/14} míg a negyedik Ádámot vagy fajt egy Priapos-szerű szörny képviseli. Ez utóbbi – már a kereszténység utáni kor képzeletének terméke – elfajzott másolata a kereszténység előtti gnosztikus szimbólumnak a „Jó Lényről”, „aki teremtett, mielőtt bármi is létezett”, a Mennyei Priapos-ról, aki valójában Vénusztól és Bacchustól született, amikor az utóbbi isten visszatért indiai expedíciójából. Vénusz és Bacchus ugyanis Aditi-nek és a Szellemnek az utótípusai. A későbbi Priapus – aki azonban megegyezik Agathodæmon-nal, a gnosztikus Megváltóval, sőt még Abraxas-szal is – már nem az absztrakt teremtő Erőt jelzi, hanem a négy Ádámot vagy fajt szimbolizálja, míg az ötödiket az Élet Fájáról levágott őt ág, amelyeken az öregember áll a gnosztikus drágakövekben. A gyökérfajok számát a régi görög

^{II/11} Idézett mű, 418-419. oldalak.

^{II/12} Ugyanott, 118. oldal.

^{II/13} Egyszerűen a női méh, a szemiták „Szentek Szentje”.

^{II/14} Lásd a Valentinian Táblát az Epiphanius-ban, *Adv. Hær.*, I. XXXI. 2.

templomokban a hét magánhangzóval jegyezték fel, amelyek közül *öt* az aditonok beavatási csarnokaiban be volt keretezve. Ugyanennek az egyiptomi jele egy kéz volt, *öt* szétterpesztett ujjal, az ötödik, vagyis kisujj csak félig volt kinőve, azonkívül *öt* „N” betűt jelentő hieroglifa is ugyanezre vonatkozott. A rómaiak az *öt* – A E I O U – magánhangzót használták a templomaikban, és ezt az ősi szimbólumot alkalmazta a középkorban a Habsburg ház jeligeként. *Sic transit gloria!*^{*}

III. fejezet A „Szentek Szentje” és elfajulása

A Sanctum Sanctorum, amit neveztek Adytum-nak is, minden régi népnél közös volt, ez a templom nyugati végében lévő rejtkehely, amit három oldalról csupasz fal vett körül, és az egyetlen nyílást vagy ajtót egy függöny zárta le.

Nagy különbséget találunk ennek a szimbolikus helynek a titkos jelentésében, ahogyan a pogány ezotéria megadja, és a későbbi zsidóknál, bár annak szimbolizmusa eredetileg azonos volt minden ősi fajnál és népnél. A pogányok az Adytum-ba egy *sarcophagus*-t vagy sírt (*taphos*-t) helyeztek, amelyben a Napisten volt, akinek a templomot szentelték, és ezt panteistákként a legnagyobb tiszteletben részesítették. Ezoterikus jelentésében úgy tekintették, mint a kozmikus, szoláris, vagy a mindennapi és emberi *feltámadás* szimbólumát. Ez felölelte a periodikus és (időben) pontos értékű Manvantarák széles skáláját, vagy a Kozmosz, a Föld és az ember új létezésekre való újraébredését, mivel a Nap volt az ilyen égi ciklusok legköltségesebb és legnagyobb szimbóluma, az ember pedig – reinkarnációiban – ugyanez a Földön. A *zsidók* – akiknek realizmusa, ha csak a holtbetű alapján ítélnék, ugyanolyan gyakorlatias és erős volt Mózes idején, amilyen napjainkban^{III/1} – pogány szomszédjaik isteneitől lassan eltávolodva egy olyan nemzeti és lévitai szemléletet tökéletesítettek ki, amely a Szentek Szentjét monoteizmusuk legünnepelesebb jelévé tette exoterikusan, miközben ezoterikusan csak egy egyetemes fallikus szimbólumot láttak benne. Amíg a kabbalisták csak Ain Soph-ot és a misztériumok „isteneit” ismerték, addig a lévitáknál az Adytum-ukban nem volt sem szarkofág, sem Isten, csak a „Szent” Frigyszekrény, ez volt számukra a „Szentek Szentje”.

Amikor azonban ennek a rejtkehelynek az ezoterikus jelentése világossá válik, akkor az avatatlan könnyebben meg tudja érteni, miért táncolt Dávid „fedetlenül” a *frigyláda* előtt, és miért igyekezett *megalázni* magát, és minél *alábbvalónak* lenni a maga szemében az „Úr” kedvéért.^{III/2}

A Szekrény (Ark) a misztériumok hajó formájú Argha-ja. Parkhurst, aki a görög szótárában hosszan értekezik róla, és aki a héber lexikonjában a nevét sem ejti ki, magát a szót így magyarázza:

Arché (Ἀρχή) ebben az alkalmazásában megfelel a héber *rasit*-nak vagy bölcsességnek... Ez a szó a női termékenység jelképét jelentette, az Arg-ot vagy Arca-t, amiről azt tartották, hogy benne lebeg vagy úszik a nagy mélység felett az egész természet csírája abban az időszakban, ami minden világciklust követ.

Pontosan így van, és a zsidó Frigyszekrénynek is *teljesen ez a jelentése*. Csak azzal kell még kiegészítenünk, hogy a pogányok Szentek Szentjében lévő gyönyörű és tiszta szarkofág (a természet méhének és a feltámadásnak a szimbóluma) helyett a zsidók a Szekrényt még *realistább* formában szerkesztették meg azáltal, hogy a ládára vagy a Frigyszekrényre két kerubot helyeztek egymással szembe olyan módon, hogy kiterjesztett szárnyaik egy tökéletes

^{*} Így múlik el a dicsőség! – a ford. megj.

^{III/1} A valóságban azonban – ahogyan prófétaik is tanúsítják – ez nem így volt. A későbbi rabbik és a talmudi rendszer voltak azok, amelyek minden spiritualitást kiöltek szimbólumaik tömegéből, és csak Szentírásaik maradtak meg, egy halott burok, amelyből a lélek eltávozott.

^{III/2} Lásd: *Sámuel II.* VI, 16-22.

Yoni-t formáltak (ahogyan az most Indiában látható). Ráadásul ennek a nemzési szimbólumnak a jelentését még jobban kidomborították Jehova nevének – IHVH (יהוה) – négy misztikus betűjével. A Jod (י) jelentése a *hímvessző*, a Hé (ה) a *női méh*, Vau (ו) egy kampó vagy horog, szeg, és újra Hé (ה), amely jelent „egy nyílást” is, így az egész egy tökéletes *biszexuális* jelkép vagy szimbólum, vagyis I (e) H (o) V (a) H, a férfi és a nő szimbóluma.

Talán amikor a Kadesh Kadeshim, a „szentek” vagy az „*Úr Templomának szenteltek*” cím vagy hivatal valódi jelentését felismerik az emberek, akkor ezeknek a „szenteknek” a „Szentek Szentje” messze nem épületes aspektust fog ölteni.

Egyébként Iacchus ugyanaz, mint Iao vagy Jehova, Baal vagy Adon pedig Bacchus-hoz hasonlóan egy fallikus isten volt.

„Kicsoda megyen fel az Úrnak hegyére? – kérdezi a szent Dávid király. – Kicsoda áll meg az ő szentségének, Kadushu-jának (ישדק) helyén?”^{III/3} A Kadesh jelenthet egyrészt „áldozni-t”, „szentelni-t”, „megszentelni-t”, sőt, még „beavatni-t” vagy „félretenni-t” is, de ugyancsak jelent segédkezést is a buja rítusokban – a Vénusz-kultuszban –, és a Kadesh szó valódi értelmezését nyíltan kimondja *Mózes V. Könyve* XXIII. 17, *Hóseás* IV. 14. és a *Mózes Könyve* XXXVIII. 15-22. A *Biblia* „szent” Kadeshim-je hivataluk kötelességeire nézve azonosak voltak a későbbi hindu pagodák Nautch-lányaival. A héber *Kadeshim* vagy Galli pedig „az Úrnak Háza mellett valának, melyekben az asszonyok kárpitokat szőnek vala a berekhez”, vagy Vénusz-Astarte szobrához.^{III/4}

Dávid tánca a Frigyszekrény körül a „körtánc” volt, amelyet – mint mondják – még az amazonok írtak elő a misztériumokhoz. Ilyen volt Shiloh lányainak tánca,^{III/5} és Baal prófétáinak szökdecsele.^{III/6} Ez egyszerűen a szabeus istentisztelet egyik jellegzetessége volt, a bolygók körforgását jelképezte a Nap körül. Nyilvánvaló, hogy ez a tánc őrző bacchanália volt. Sistrumokkal kísérték, Michal gúnyos megjegyzése és a király válasza nagyon kifejező.^{III/7}

Az Ark (szekrény vagy bárka), amelyben a Föld újra benépesítéséhez szükséges minden élő dolog csíráját őrizték, az élet fennmaradását és a szellem anyag feletti uralmát jelenti az egymással szembenálló természeti erők konfliktusában. A nyugati rítus asztro-teozófiai térképén a bárka a köldöknek felel meg, és a baloldalon, a női (a hold) oldalon helyezkedik el. Ennek egyik szimbóluma a Salamon-templom bal oszlopa, a Boaz. A köldök (a placenta keresztül) kapcsolódik a tartályhoz, amelyben a faj embriói megérnek. A bárka (Ark) a hinduk szent Argha-ja, és könnyen következtethetünk arra, hogy milyen kapcsolatban van Noé bárkájával, amikor megtudjuk, hogy az Argha egy hosszúkás edény volt, amelyet a főpapok szent kehelyként használtak Isis, Astarte és Vénusz-Afrodité istentiszteletein, akik mind a természet vagy az anyag teremtményeinek istennői voltak, és így szimbolikusan az összes élőlény csíráit tartalmazó bárkát jelentették.^{III/8}

Nagyon téved, aki a jelenlegi kabbalista műveket és a rabbik magyarázatait a *Zohar*-ról ősi és hiteles kabbalista tanításnak tekinti!^{III/9} Mert ma is csakúgy, mint Frederick von Schelling idején, az európaiak és amerikaiak számára hozzáférhető *Kabalah* alig tartalmaz többet, mint

^{III/3} *Zsoltárok*, XXIV. 3.

^{III/4} *II. Királyok*, XXIII. 7; Lásd Dunlap: *Sód; The Mysteries of Adoni*, 41. oldal.

^{III/5} *Birák Könyve*, XXI. 21, 23. és más helyeken is.

^{III/6} *I. Királyok*, XVIII. 26.

^{III/7} *Isis Unveiled*, II. 49. oldal.

^{III/8} *Ugyanott*, II. 444. oldal.

^{III/9} A *Qabalah* szerzője többször megkísérli meggyőzően bebizonyítani a *Zohar* ősiségét. Így bemutatja, hogy Moses de Leon nem lehetett a XIII. században a zohari művek szerzője vagy hamisítója, amivel vádolják, mert Ibn Gebirol ugyanezt a filozófiai tanítást már 225 évvel Moses de Leon előtt kiadta. Ezt a tényt nem tagadhatja semmilyen valódi kabbalista vagy tudós. Ibn Gebirol minden bizonnyal a legrégebb kabbalista forrásokból merítette tanait, nevezetesen a kaldeai *Számok Könyvéből*, valamint egy már nem létező Midrashim-ból, ezek kétségtelenül ugyanazok voltak, amelyeket Moses de Leon is használt. Amíg megbizonyosodunk az ezoterikus rendszer mérhetetlen ősiségéről, addig nagy különbséget találunk a kettő között az azonos ezoterikus témák tárgyalási módjában. Moses rabbit a zohari rendszer összeszerkesztésében és a szójegyzékében határozottan befolyásolta egy meghatározott talmudista kör, sőt még a keresztény szektariánizmus. Ibn Gebirol *soha nem*

romokat és töredékeket, annak az *ősi rendszernek* az eltorzult maradványait, amely minden vallási rendszer kulcsát jelenti.^{III/10}

A legrégebbi rendszer és a kaldeai *Kabalah* azonosak voltak. A *Zohar* legújabb fordításai a korai századok zsinagógáiból származnak, vagyis a dogmatikus és hajthatatlan tóra (vagy törvény) kifejeződései.

A Kheopsz piramis „Király-szobája” így egy egyiptomi „Szentek Szentje”. A Beavatási Misztériumok napjaiban a jelöltnek – aki a Napistent jelképezte – le kellett szállnia a szarkofágba, és meg kellett jelenítenie az éltet adó sugarat, amint az belép a természet termékeny méhébe. A következő nap reggelén pedig, amikor kiszállt belőle, az élet feltámadását jelképezte a halálnak nevezett változás után. A Nagy Misztériumokban a jelölt képletes „halála” két napig tartott, harmadnap reggel a Nappal együtt kelt fel az utolsó éjszaka rendkívül kegyetlen megpróbáltatásai után. Amíg a pályázó a Napot jelenítette meg – a mindent éltető korongot, amely minden reggel „feltámad”, hogy mindent megelevenítsen –, addig a szarkofág a női princípiumot szimbolizálta. Ez volt tehát Egyiptomban. A formája és az alakja országoként változott, de mindenütt egy edény, egy szimbolikus „navis” vagy csónak formájú eszköz és egy „tartály” kellett szimbólumként az életcsíra vagy életcsírák számára. Indiában ez az „arany” tehén, amelyen keresztül a brahmanizmusra jelöltnek át kell haladnia, ha brahman akar lenni, és Dvi-ja-vá, „másodszor megszületetté” akar válni. A görögök holdsarló alakú Argha-ja az Ég Királynőjét – Dianát vagy a Holdat – szimbolizálta. Ő volt a minden létezés Hatalmas Anyja, mint ahogyan a Nap volt az Atya. A zsidók még mielőtt Jehovájuk *férfi* istenné változott – de utána is –, Asztartét tisztelték, ami Ézsaiást a következő kijelentésre készítette: „A ti újholdatok ünnepét... gyűlöli az én lelkem”,^{III/11} ezt mondva nyilvánvalóan igazságtalan volt. Asztarte és az újhold (a sarló formájú argha) ünnepeinek, mint nyilvános istentiszteleti formának semmilyen rosszabb jelentése nem volt, mint a Hold rejtett jelentésének általában, amely kabbalistikusan közvetlenül Jehovához kapcsolódott, és amint jól tudjuk, neki volt szentelve, a különbség csak annyi, hogy az egyik a Hold és a Vénusz csillag női, a másik a férfi aspektusa.

Az egyiptomiaknál a legkorábbi Háromság a Nap (az Atya), a Hold (az Anya) és Merkúr-Thoth (a Fiú) volt, akiket Osiris, Isis és Thoth (Hermész) alakjaiban személyesítettek meg. A gnosztikus evangéliumban, a *Pistis Sophia*-ban a hét Nagy Isten, akiket két Háromságra és a legmagasabb Istenre (a Napra) osztották, az alsó Hármass Erők (*Τριδυνάμεις*) a Marsban, Merkúrban és a Vénuszban székelnek, a magasabb Háromság pedig, a három „Láthatatlan Isten” székhelye a Hold, a Jupiter és a Szaturnusz.^{III/12}

Ezt nem kell bizonyítani. Asztarte egyik értelmében a természet személytelen szimbóluma volt, az Élet hajója, ami a határtalan Csillag-óceánon át magával viszi minden létező dolog csíráit. Amikor pedig nem Vénusszal azonosították, mint minden egyéb „Mennyei Királynőt”, akinek süteményt és kalácsot áldoznak, akkor Asztarte a kaldeai „Nuah, az Egyetemes Anya” visszatükröződésévé vált (a női Noévá, akit egynek tekintettek a Bárával), és a női Hármasság: Ana, Belita és Davkina visszatükröződésévé. Amikor ezeket egyesítették, a „Legfőbb Istennőnek, az Alvilág Úrnőjének, az Istenek Anyjának, a Föld Királynőjének, a Termékeny-

idézett az Írásokból, hogy a tanításokat érvényre juttassa (Myer: *Qabalah*, 7. old.) Ezzel szemben Moses de Leon a *Zohar*-t átalakította azzá, ami a mai napig megmaradt „az Ót Könyv vagy Pentateuch folyamatos kommentárjának” (*ugyanott*), néhány későbbi keresztény kéztől származó kiegészítéssel. Az egyik az ősi ezoterikus filozófiát követi, a másik csak azokat a részeket, amelyek az Ezra által visszaállított *elvesztett* mózesi könyvekre alkalmazott. Így tehát, amíg az a rendszer vagy törzs, amelyen az őseredeti *Zohar* alapult, mérhetetlen messzeségből származik, addig a (későbbi) zohari hajtások erősen átszíneződtek a keresztény (szíriai és kaldeai) gnosztikusok – Moses de Leon barátai és munkatársai – sajátos nézeteivel, akiknek értelmezéseit – ahogyan Munk kimutatta – a rabbi magáévá tette.

^{III/10} Lásd Franck: *Kabbala*, Előszó.

^{III/11} I. 14.

^{III/12} Lásd Schwartz, *idézett mű*, 359-61. és további oldalak.

ség Királynőjének” nevezték. Később Belita vagy Tamtu^{III/13} (a tenger), Erech városának (a nagy kaldeai Holtak Városának) Anyja Évává vált, ma pedig a latin egyházban ő Szűz Mária, akit úgy ábrázolnak, hogy a holdsarlón, néha pedig a bolygónkon áll, hogy változatossá tegyék a beállítást. A navis, vagyis a hajóformájú holdsarló, amely egyesíti magában az Élet Hajójának minden közös szimbólumát, mint Noé bárkáját, a hinduk Joni-ját, a Frigyládát, az egyetemes „Istenek Anyjának” a női szimbóluma, és ma keresztény szimbólumként minden templomban megtaláljuk, mint a templom főhajója (a *navis*-ból).^{III/14} A navist, az Égi Edényt megtermékenyíti az Élet Szellem, a férfi Isten, vagy ahogyan a tudós Kenealy *Apocalypse* című munkájában nagyon helyesen megjegyzi, a Szentlélek. A nyugati vallási jelképrendszerben ennek az Egyetemes Szellemnek a holdsarló volt a férfi, a telihold pedig a női aspektusa. Az ALM titokzatos szó, amellyel Mohamed próféta a *Korán* sok fejezetét bevezette, *órá* utal, Alm-ra, a Mennyegek Szeplőtelen Szüzére.^{III/15} Mivel pedig a magasztos mindig nevetségessé válik, ebből az Alm szótöből származtathatjuk az Almek szót, amely az egyiptomi táncos lányokat jelenti. Ez utóbbiak ugyanolyan típusú „szüzek”, mint Indiában a Nautchee-k és a (női) Kadeshim, a mindkét nemet képviselő Jehovának szentelt zsidó templomok „szentjei”, akik *ugyanazokat* a szent feladatokat látták el az izraelita templomokban, mint a Nautchee-k.

Nos, Eustathios kijelenti, hogy IO (ΙΩ) az argosziak nyelvjárásában a Holdat jelenti, és ez volt a Hold egyik neve Egyiptomban is. Jablonski ezt mondja:

*ΙΩ, Ioh, Ægyptiis Lunam significat neque habent illi, in communi sermonis usu, aliud nomen quo Lunam, designent præter IO.**

Az oszlop és a kör (IO), amely Pythagorasnál a Tetraktis-ban^{III/16} foglalt tökéletes szám volt, később *elsősorban fallikus* számmá vált, mindenekelőtt a zsidóknál, ahol ez a férfi és a női Jehova.

Egy tudós így magyarázza:

Az Uhlemann-féle Rosetta-kövön ismertem fel a *mooth* szót, a *hold* (*moon*) nevét (a seif-farth-ban is ez), amelyet időciklusként használtak, ebből ered a holdhónap, a foglifa-ból, a és határozókkal együtt, ahogyan a kopt I O H megadja. A héber ייה is használható I O H-ként, mert a *vau* (ו) betűt egyaránt használták o-ként vagy u-ként és v-ként vagy w-ként. Ez a Maszóra előtt volt így, ahol a pontot (.) is használták, és így lett a ו = o, ו = u és ו = v vagy w. Eredeti kutatásaim során rájöttem arra, hogy a Jehova istennév megkülönböztető funkciója a hold, a *nemzés okozója* hatásának a megjelölése volt, ami pedig lunáris évként a *napok* természetes *mértékében* a pontos időértékét illeti, ahogyan később ezt teljességében látni fogjuk... Itt jön nyelvészetiileg ugyanaz a szó egy sokkal régebbi, kopt forrásból, helyesebben az ősi Egyiptomból a kopt kor közvetítésével.^{III/17}

Ez még figyelemreméltóbb, amikor az egyiptológia összehasonlítja ezt azzal a kevéssel, ami a thébai Hármasságról – Ammon, Mooth (vagy Moot) és fiuk Khonsoo összetételben – tud. Ez a Hármasság, amikor egyesült, a Holdban kapott közös szimbólumot, amikor pedig különváltak, Khonsoo volt Lunus isten, és így összetévesztették Thoth-tal és Pthah-val. Az anyja Moot – jut eszembe, a név maga „anyát” jelentett és nem a Holdat, ami csak Moot

^{III/13} Sayce: *Hibbert Lectures*, 1887. 374. oldal.

^{III/14} A Lokri-beli Timæus, , az „Arka-ról” [Arche] beszélve őt „a legjobb dolgok alapelvének” (‘*Ἀρχὰ τῶν ἀρίστων*’) nevezi. Innen származik az *arcane*, a „rejtett” vagy titkos jelentésű szó. „Senki előtt nem tárul fel az *Arcane*... csak... a Legmagasztosabb előtt” (*Codex Nazareus*) – amivel a természetre, a női és a szellemre, a férfi erőre utal. Æsculapius-t Napistenként *Archagetas*-nak „Archa-tól”, a Mennyegek isteni Szűz Anyjától születettnek hívták. (Lásd Kenealy: *Book of God*, 10. oldal.)

^{III/15} Kenealy: *idézett mű, ugyanott.*

* Io vagy Ioh az egyiptomiaknál a Holdat jelentette, és a mindennapi nyelvben nem is volt a Holdra más szavuk, mint io. – a ford. megj.

^{III/16} Ez tíz pontból tevődik össze, amik négy sorban, háromszög alakban helyezkednek el. Ez a nyugati kabbalisták tetragrammaton-ja.

^{III/17} Egy kéziratból.

szimbóluma volt –, akit az „Ég Királynőjének”, a „Szűznek” stb. neveznek, mivel ő Isis, Hathor és más Anya-istennők egyik aspektusa. Moot kevésbé Ammon felesége, mint inkább az anyja volt, akinek pontos elnevezése az „anyjának férje”. A kairói Boulaq múzeumban egy szobrocscsa ábrázolja ezt a Hármasságot egy múmia-istenként, amely a kezében három különböző jogart tart, a fején holdkorongot hordja, jellegzetes hajfonata pedig azt mutatja, hogy ő egy *csecsemő* Isten, vagyis ő a „Nap” a Hármasságban. Thébában ő volt a Sors istene, és két aspektusban jelenik meg, (1) mint Khonsoo, a Holdisten, Théba Ura, Nofirhotpoo, „az abszolút nyugalomban lévő”, és (2) mint „Konsoo Iri-sokhroo” vagyis „Konsoo, aki beteljesíti a Sorsot”. Az előbbi előkészíti az eseményeket, és elrendezi azok számára, akik az ő teremtető befolyása alatt születnek, az utóbbi pedig működésbe hozza az eseményeket.^{III/18} A teogóniai változások folyamán Ammon Hóruszá, Hor-Ammonná válik, egy száiszi időszakból származó szobrocscán Moot(h)-Isis már öt szoptatja.^{III/19} Ebben az átalakult Hármasságban Khonsoo Thot-Lunus-szá válik, „aki a megváltást hozza”. Homlokát egy íbiszfaj koronázza, amelyet a holdkorong és egy Io-tef-nek nevezett diadém díszít.^{III/20}

Nos, mindezek a szimbólumok nyilvánvalóan visszatükröződnek (néhányan azonosnak vélik) a *Biblia Yave* vagy Jehova alakjában. Ez világossá válik bárki számára, aki elolvassa a *Source of Measures*-t, a „héber-egyiptomi rejtélyről”, és megérti annak cáfolhatatlan, világos és matematikai bizonyítékait arra, hogy az *ezoterikus alapok* vagy a rendszer, amit a Nagy Piramis építéskor használtak és a Salamon templomának (akár mitikus, akár valódi templomról is van szó), Noé bárkájának és a Frigyládának az építészeti méretei ugyanazok. Ha van valami a világon, ami eldöntheti a vitát, hogy a régi, ahogyan a Babilon-utáni zsidók is, de különösen a korábbiak, teogóniájukat és vallásukat ugyanazokra az alapokra építették, mint minden más pogány vallás, akkor ez az említett munka.

Most pedig szeretnénk arra emlékeztetni az olvasót, amit az *Isis Unveiled*-ben az IAO-ról mondtunk:

Nincs másik olyan istenség, amely az etimológizáláshoz olyan tág teret nyitna, mint Iaho, és nincs is másik ilyen név, amelyet ennyire sokféleképpen lehetne kiejteni. A későbbi rabbiknak csak a maszoreti pontok segítségével sikerült Jehovát „Adonai-nak” vagy Úrnak olvastatni. Philo Byblus görög betűkkel így írja a nevet: IEFΩ – IEVO. Theodoretus azt mondja, hogy a szamaritánusok Jabé-nak (Yahva-nak), a zsidók pedig Yaho-nak ejtették, vagyis ahogy mi is bemutattuk: I-Ah-O. Diodorus kijelenti, hogy „a zsidók azt beszélik, hogy Mózes az Istent IAO-nak hívta”. Magára a *Bibliára* hivatkozva fenntartjuk azt az állításunkat, hogy Mózes mindaddig nem ismerte a Iaho nevet, amíg apósától, Jethro-tól beavatást nem kapott.^{III/21}

A fentiek megerősítést nyernek egy nagyon képzett kabbalista hozzám intézett levelében. Könyvünk első kötetében megállapítottuk, hogy a (semleges) Brahma-t – amelyet az orientalisták olyan gyakran és felületesen összetévesztenek a (férfi) Brahmâ-val – exoterikusan néha Kâla-hansa-val, az „Örökkévalóság Hattyújával”, az Aham-sa ezoterikus jelentése pedig: „Én ő vagyok”. Mivel So-ham egyenlő a sah-hal, az „ő”-vel, az Aham pedig az „én”-nel, az egész tehát egy misztikus anagramma és permutáció. Ez ugyanakkor a „négyarcú” Brahmâ is, a Chatur-mukham (a tökéletes kocka), amely a végtelen körön *belül* és *belőle* alakul ki, és újabb

^{III/18} Lásd G. Maspero: *Guide au Musée Boulaq*. 1884, 168. oldal, No. 1981.

^{III/19} *Ugyanott*, 169. oldal, No. 1998.

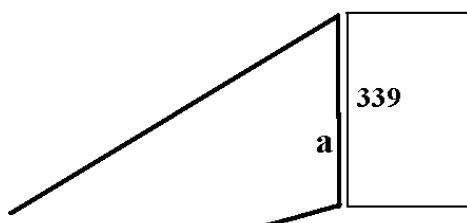
^{III/20} *Ugyanott*, 172. oldal, No. 2068.

^{III/21} A tanulmányozónak tisztában kell lennie azzal, hogy Jethro-t nem azért hívják Mózes „apósának”, mivel Mózes ténylegesen feleségül vette volna hét leánya közül az egyiket. Mózes beavatott volt – ha egyáltalán létezett –, és mint ilyen, aszkéta, egy nazar volt, és soha nem házasodhatott meg. Mint minden más, ez is csak egy allegória. Zipporah (a „fénylő”) a megszemélyesített okkult tudományok egyike, amit Reuel-Jethro, a midiai pap-beavató adott át Mózesnek, egyiptomi tanítványának. A „forrás”, amely mellett Mózes a fáraótól való menekülése közben letelepedett, a „tudás forrását” szimbolizálja.

magyarázatot kapunk az 1, 3, 5 és $7/7 = 14$, mint a Dhyân Chohan-ok ezoterikus hierarchiájának használatáról. Ezeket az említett levelezőm a következő módon magyarázza:

Ami az 1, 3, 5 és a kétszer 7 összefüggést, de különösen ami a 13514 értéket illeti, amit a körre vonatkoztatva 31415-ként (vagy a π értékeként) lehet olvasni, véleményem szerint nem lehetséges semmilyen kétség, különösen amikor a *Sacr'*,^{II/22} „csakra” vagy Vishnu Köre szimbólumjelekkel hasonlítjuk össze.

De hadd vigyem egy lépéssel tovább az Ön leírását. Ön ezt mondja: „Az Egy a Tojásból, a hat és az öt^{II/23} megadja a 1065 számot, az Elsőszülött értékét”. Ha ez így van, akkor az 1065-ben megkapjuk a híres Jehova nevet is, a Jve-t vagy Jave-t, vagy Jupitert, és megváltoztatva a ה-t ו-re, vagyis a h-t n-re, akkor a וינ-t kapjuk, a latin Jun-t vagy Júnót, a kínai rejtvény alapját, a Sni (Sínai) mérési kulcsszámokat és Jehovát, amint leszáll erre a hegyre. Ezek a számok (vagyis a 1065) csupán a mi $113 : 355$ arányunk alkalmazása, mert $1065 = 355 \times 3$, ez pedig a terület, ha az átmérő $113 \times 3 = 339$. Így tehát a Brahmâ-Prajâpati (vagy bármely más Demiurgos) elsőszülötte egy kör-viszonyszám mérési alkalmazását jelzi, amit a csakrából (vagy Vishnu-ból) vettek, és így – a fenti megállapítás szerint – az Isteni Megnyilvánulás felveszi az Életformát és az elsőszülöttséget.

A legfurcsább dolog a következő: A Király-kamrához vezető átjárónál, a Nagy Lépcső^{III/24} és a Nagy Galéria szintjétől a Galéria mennyezetéig a távolság – Piazzí Smyth nagyon gondos mérése szerint – 339 hüvelyk. Legyen *a* a központ, és ezzel a sugárral írunk le egy kört, ekkor a kör átmérője $339 \times 2 = 678$ lesz, és ezek a számok azok, amelyek kifejezik „és a holló”-t a Noé-féle Vízözön „galamb és holló” jeleneteiben vagy képeiben. (A sugár azért szerepel, hogy mutassa a két részre, azaz egyenként 1065-re való osztást), mert 113 (ember) $\times 6 = 678$, és átmérője egy 1065×2 területnek, így tehát ennél a magas lépcsőnél vagy foknál utalást kapunk a kozmikus emberre a Király-kamra (a Szentek Szentje) bejáratnál – ami a női méh. Nos, ez az átjáró olyan alacsony, hogy az embernek össze kell görnyednie, ha be akar lépni. Egy egyenesen álló ember 113 , ha meghajlik vagy meggörnyed, akkor $133/2 = 56,5$ vagy $5,65 \times 10$ (הוהי), vagyis Jehova. Tehát az ember öt személyesíti meg,^{III/25} amikor belép a Szentek Szentjébe. A héber ezotéria szerint azonban Jehova fő feladata a gyermek-adás, stb. volt, és azért, mert nevének számai szerint ő volt a holdév mértéke, amely időciklust – mivel a 7 (hét) szorzatával egybeesnek a terhesség, a magzatmozgás és az életfunkciók periódusai – úgy tekintették, mint a nemzési tevékenység okozóját, és ezért imádták és könyörögtek hozzá.

Ez a felismerés még inkább összekapcsolja Jehovát az egyéb teremtető és nemző istennel, akár Napistenek, akár Holdistenek, de különösen Soma „Királlyal”, a hindu Deus Lunus-szal, a Holddal, az okkultizmusban ennek az égitestnek tulajdonított ezoterikus hatás miatt. Ennek vannak azonban egyéb bizonyítékai magában a héber hagyományban is. Maimonides a *More Nevachim* (vagyis „A megzavarodott ember útmutatója” – valóban!) című művében két as-

^{II/22} Héberül a lingham és yoni fallikus szimbóluma.

^{II/23} Lásd I. kötet, IV. Stanza, 3. sloka.

^{III/24} Ez az a lépcső, amin keresztül lehet elérni annak a nyílt bejáratnak a szintjét vagy padlóját, amely a Király-kamrába, az egyiptomi „Szentek Szentjébe” vezet.

^{III/25} A Beavatás jelöltje mindig templomának istenét személyesítette meg, ahogyan a Főpap is mindig az Istent személyesíti meg ugyanúgy, ahogyan a pápa is Pétert vagy éppen Jézus Krisztust képviseli, amikor belép a belső szentélybe – a keresztény „Szentek Szentjébe”.

pektusban beszél Ádámról: mint emberről, aki a többiekhez hasonlóan férfitől és nőtől született, és mint a *Hold Prófétájáról*, ennek oka most már nyilvánvaló, csak ki kell fejteni.

Ádámot, ha úgy tekintjük, mint az „emberi faj nagy őst”, mint Adam Kadmont, Isten képmására teremtették, ezért egy priaposzi képmás. A *Sacr* és *N’cabvah* két héber szó betű szerinti fordítása: *lingam* (fallosz) és *yoni* (cteis), függetlenül attól, hogy a *Bibliában* „Férfiúnak és asszonynak” fordítják.^{III/26} A szövegben ez áll: „Teremté tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt, férfiúvá és asszonnyá teremté őket”, vagyis az androgün Adam Kadmont. Nos, ez a kabbalisztikus név nem egy élő ember neve, még csak nem is egy emberi vagy isteni lényé, hanem a két nemé vagy nemzőszervé, amelyekre a jellegzetesen bibliai nyelvezet szokásos ösztinteségével a héber *Sacr* és *N’cabvah* kifejezéseket használják,^{III/27} mivel ez a kettő az a képmás, amelyben az „Úr Isten” választott népének általában megjelent. Azt, hogy ez így van, ma már cáfolhatatlanul bebizonyította szinte minden szimbológus és héber tudós, ahogyan a *Kabalah* is. Ezért Ádám egyik értelmében Jehova. Ez érthetővé tesz egy másik általános keleti hagyományt, amelyről *Gregorie Notes and Observations upon several Passages in Scriptures*^{III/28} című munkájában tesz említést. Innen idéz Hargrave Jennings *Phallicism* című könyvében:

Isten megparancsolta Ádámnak, hogy meghalt testét mindaddig tartsák a föld felett, míg az idő teljessége el nem jő,... hogy azt a föld közepébe helyezze a Magasságos Isten egyik papja...

Ezért

Noé naponta imádkozott a bárkában az Ádám Teste” előtt,^{III/29}

vagyis a Phallus előtt a bárka mélyén, vagy ismét a Szentek Szentjében. Aki kabbalista, és aki hozzá van szokva a bibliai nevek állandó felcseréléséhez, amint azokat számszerűen vagy szimbolikusan értelmezik, meg fogja érteni, hogy ez mit jelent.

A Jehova nevét alkotó két szó az eredeti férfi-nő gondolatot fejezi ki, a születés eredetét, mert a ♀ volt a *membrum virile*, *Hovah* pedig Éva. Így... a tökéletes egy, mint a mértékek kezdete, a születés-eredet formáját is magára veszi *hermafrodita* egyként, ebből ered a forma fallikus alkalmazása.^{III/30}

Ezenkívül ugyanez a szerző bemutatja, és számszakilag és geometriailag bebizonyítja, hogy (a) Arets, „föld”, Ádám, „ember” és H-Adam-h egymással rokon fogalmak. A *Bibliában* ezeket a Nemzés Isteneként személyesítik meg, az egyiptomi és héber Marsként.^{III/31} Továbbá (b) Jehova vagy Jah ugyanaz, mint Noah (Noé), mert héberül *Jehova* az *Noah*, יהוה lenne, vagyis szó szerinti angol fordításban: *Inch* (hüvelyk).

A fentiek tehát megadnak egy kulcsot az említett hagyományokhoz. Noé, egy isteni változat, az emberiség feltételezett megváltója, aki beviszi a bárkájába, vagy az Argha-ba (a Hold-ba) valamennyi élőlény csíráját, imádkozik az „Ádám teste” előtt, amely test a Teremtő képe, aki önmagában is egy Teremtő. Ezért hívják Ádámot a „Hold”, az Argha, a „Szentek Szentje” vagy a Jod (♂) „Prófétájának”. Ez megmutatja annak a népszerű zsidó hitnek az eredetét is, hogy Mózes arca a *Holdban van* – vagyis a Holdon levő foltokban. Ugyanis Mózes és Jehova kabbalisztikusan egy újabb permutáció, ahogyan már bemutattuk. A *Source of Measures* szerzője ezt mondja:

^{III/26} Mózes Könyve, I. 27.

^{III/27} Jehova mondja Mózesnek: „Nevem összegezése *sacr*, a csíra hordozója” – fallosz. „Ez... a kinyilvánítás eszköze, és valóban az, mint a *sacr*, vagy a csíra hordozója, ez a fogalom korszakokon át fennmaradt, mint *sacr-factum* a római papok korában, majd *sacr-fice* és *sacrament* az angol nyelvterületen”. (*Source of Measures*, 236. oldal.) Ezért *sakramentum* a görög és római egyházakban a házasság.

^{III/28} 4to, London, 1684, I. kötet, 120, 121. oldalak.

^{III/29} *Idézett mű*, 67. oldal.

^{III/30} *Source of Measures*, 159. oldal.

^{III/31} *Idézett mű*, 187. oldal.

Mózes és műveivel kapcsolatban van egy tény, amely túlságosan fontos ahhoz, hogy elhallgassuk. Amikor az Úr utasításokat ad neki a küldetésével kapcsolatban, ezt a *hatalmi* nevet használja: *Vagyok, aki vagyok*, ami héber szavakkal:

היהא־ישא־היהא,

ez pedig a **היה** (Jahve) egy olvasási variációja. Nos, Mózes **השם**, és ennek számértéke 345.

Adjuk össze a Jehovah név új formájának értékeit: $21+501+21 = 543$, vagy fordítva olvasva: 345. Ebben a kombinációban tehát Mózeset Jehova egyik formájának látjuk. $21:2=105$, vagy fordítva: 501, és így az *asher*, vagy az *aki* a *Vagyok aki vagyok*-ban egyszerűen egy mutató a 21 vagy 7×3 ; $501^2 = 251 +$ használatához, ez utóbbi viszont egy nagyon értékes piramis-szám, stb.^{III/32}

Ahhoz, hogy a nem-kabbalisták számára a dolgot világosabbá tegyünk, a héberben a „Vagyok aki vagyok” így néz ki:

Âhiyé	Asher	Âhiyé
ה י ה א	א ש ר א	ה י ה א
5, 10, 5, 1	200, 300, 1	5, 10, 5, 1
Adjuk össze e különálló szavak számait, akkor a következőt kapjuk:		
היהא	רשא	היהא
21	501	21

Mindez az ember teremtése céljából a Tűzben történő, a Hegyre való leszállásra, stb. vonatkozik, és a magyarázat szerint ez csak egy *ellenőrzés* és a hegyek számainak felhasználása, mert az egyik oldalon van a $10+5+6=21$, lent a középén 501, a másik oldalon pedig $6+5+10=21$.^{III/33}

Így tehát mind a kabbalista, mind a rabbinusi „Szentek Szentje” egy nemzetközi szimbólumként látható, ami az emberiség közös tulajdona. Nem a héberektől eredt, viszont annak következtében, hogy a félig beavatott leviták túlságosan realistán kezelték, a szimbólum náluk olyan jelentésre tett szert, amelyet más népek mind a mai napig általában nem tulajdonítottak neki, és amelyre a valódi kabbalisták eredetileg soha sem gondoltak. Első pillantásra az átlagos modern hindu lingam-ja és yoni-ja természetesen nem jobb a rabbinusi „Szentek Szentjénél”, de *nem is rosszabb*, és ez olyan pont, ahol az ázsiai vallásfilozófiák keresztény becsmértői előnyre tesznek szert. Mert az ilyen vallásos mítoszokban, egy vallás és filozófia rejtett szimbolizmusában a hirdetett tanok *szellemének* kellene meghatároznia azok relatív értékét. Azt pedig ki mondja meg, hogy ez a – kizárólag csak egy kis nemzet használatára és javára alkalmazott úgynevezett „Bölcsesség” – bármely oldalról is nézzük, kifejlesztett-e valaha is náluk valamilyen nemzeti etikát? Ott vannak a próféták, hogy mutassák az utat az életben a választott, de „csökönyös” népnek Mózes ideje előtt, alatt és után is. Azt, hogy valamikor rendelkeztek a Bölcsesség-vallással, és az ahhoz tartozó egyetemes nyelvvel és szimbólumokkal, bizonyítja az Indiában ma is létező, a „Szentek Szentjére” vonatkozó ugyanazon ezotéria. Ahogyan már mondtuk, volt és van is egy átjáró az „Arany” Tehéнен keresztül, amelyen csak ugyanabban a *görnyedt tartásban* lehet átmenni, mint ami a Piramis Csarnokához kellett, és ez a héber ezotériában az embert Jehovával azonosította. A különbség mindössze az értelmezés szellemében rejlik. A hinduknál és az ősi egyiptomiaknál ez a szellem teljesen metafizikai és pszichológiai volt és ma is az, a hébereknél ez *realista* és *fiziológiai* volt. Utal az emberi faj első szexuális szétválására – Éva megszüli Káin-Jehovah-t, ahogyan a *The Source of Measures* bebizonyítja –, a földi fiziológiai egyesülés és fogantatás beteljesülésére – mivel a Káin-allegóriában Káin Ábel vérét ontja, Habel ugyanis a női princípium – és a gyermekszülésre – arra a már bemutatott folyamatra, amely a harmadik fajban kezdődött, vagyis Ádám harmadik fiával, Seth-tel, akinek Henoch fia idején az emberek elkezdtek magukat Jehovah-

^{III/32} Idézett mű, 271. oldal.

^{III/33} Ugyanettől a szerzőtől. Lásd még „A Jao és Jehova misztérium-nevek szimbolizmusai” fejezetet.

nak vagy Jah-hovah-nak, a férfi Jod-nak és Havah – Évának, vagyis férfi és női lényeknek nevezni.^{III/34} Így a különbség a vallási és etikai érzésben van, de a két szimbólum azonos. Kétségtelen, hogy a teljesen beavatott júdeai Tanaim szektában a szimbolizmus belső értelme ugyanolyan szent volt elvontságában, mint a régi árja dvija-knál. A „Bárkában levő Isten” imádása csak Dávidtól kezdődött, és ezer éven keresztül Izrael nem ismerte a fallikus Jehovát. Mára pedig régi átszerkesztett és újra szerkesztett *Kabalah*-t ez szennyezi be.

Az ősi árjáknál a titkos jelentés nagyszerű, magasztos és költői volt, bármennyire is e kijelentés ellen szól *ma* a szimbólum külső megjelenése. A Szentek Szentjén való áthaladás tartása – amit ma a Tehén szimbolizál, de kezdetben az áthaladás a Hiranya-gharbha templomon, a Sugárzó Tojáson keresztült történt, amely önmagában is az egyetemes, absztrakt természet szimbóluma – a szellemi fogantatást és születést, vagy inkább az egyén *újrászületését* és megújulását jelentette. A *meggörnyedt* ember pedig a Szentek Szentje bejáratánál, aki kész átmenni az anya-természet méhén, vagyis a fizikai teremtmény készen áll arra, hogy ismét a kezdeti szellemi lényé váljon, a megszületés *előtti* EMBER. A szemitáknál ez a *meggörnyedő* ember a szellem anyagba való *bukását* jelentette, és e *bukás* és *elfajulás* dicsőítésével lerántották az Istenséget az ember szintjére. Az árjáknál ez a szimbólum a szellem elválását jelentette az anyagtól, annak beleolvadását és visszatérését az őseredeti forrásba. A szemitáknál ez a szellemi ember házassága volt az anyagi női természettel, a fiziológiai győzelme a pszichológiai és a tisztán anyagtalan felett. E szimbolizmus árja szemlélete ugyanaz volt az egész pogány világban, míg a szemita értelmezés egy kis törzstől eredt, és elsősorban rá volt jellemző, mert ugyanazokat a nemzeti jellemvonásokat és sajátos hibákat tükrözte, amelyek sok zsidót ma is jellemeznek: durva realizmus, önzés és érzékiség. Üzletet kötöttek Jákob atyjuk közvetítésével törzsi istenükkel, aki minden más isten fölé helyezte magát, és *szövetséget* kötöttek, hogy annak „magja olyan lesz, mint a föld pora”, és ettől fogva ez az istenség nem kaphatott jobb képmást, mint a nemzés szimbólumát, ábrázolásként pedig egy *számot* és számokat.

Carlyle bölcs szavakat mondott mindkét népről. A hindu árjáknál – Földünk legmetafizikusabb és legspirituálisabb népénél – az ő szavaival a vallás mindig

egy örökös vezércsillag, amely annál fényesebben ragyog az égen, minél sötétebbé válik itt a Földön az éjszaka körülötte.

A hindu embert a vallás elszakítja a Földtől, ezért még ma is belső jelentésében a tehén-szimbólum valamennyi szimbólum között a legmagasztosabb és legfilozofikusabb. Az izraelitákra, az európai tekintélyek „mestereire” és „uraira” Carlyle bizonyos szavai még csodálatosabban illenek, mert számukra

a vallás egy bölcsen anyagias érzés, amely *pusztá számításon* alapul –

és ez így volt kezdettől fogva. Az ezzel megterhelt keresztény nemzetek pedig kötelességüknek érzik ezt a vallást védelmezni, és *költőivé tenni*, minden más vallás rovására.

A régi népeknél azonban nem így volt. Számukra ugyanis az átjáró bejárata és a Királykamrában lévő szarkofág megújulást (regenerációt) és nem nemzést (generációt) jelentett. Ez volt a legünnepélyesebb szimbólum, valóban egy *Szentek Szentje*, ahol halhatatlan főpapok és „Isten-fiak” születtek, soha nem halandó emberek és a kék és a test fiai, ahogyan azt ma a szemita kabbalisták rejtett értelmezése tartja. A két faj nézetei közötti különbség okát könnyű megmagyarázni. Az árja hindu a Föld legrégebb fajai közé tartozik, a szemita héber a legújab-

^{III/34} Mózes Könyvében (IV. 26.) hibás a fordítás: „És nevezé annak nevét Enos-nak [embernek]. Akkor kezdtek segítségül hívni az Úrnak nevét”. Ennek semmi értelme nincs, mivel Ádámnak és a többieknek is ugyanezt kellett tenniük.

bak közé. Az előbbi csaknem egy millió éve létezik, az utóbbi egy kis alfaj, nem több, mint 8.000 éves.^{III/35}

A fallikus istenhit azonban csak a vallási szimbólumok belső jelentéséhez szolgáló kulcsok fokozatos elvesztésével fejlődött ki, és volt idő, amikor az izraelitáknak ugyanolyan tiszta hittételeik voltak, mint az árjáknak. Mára viszont a judaizmus, amely *kizárólag* fallikus imádatra épül, Ázsia egyik legkésőbbi vallásává vált, teológiája pedig gyűlöletet és rosszakaratot hirdet minden és mindenki kívülről állóval szemben. Philo Judæus bemutatja, hogy milyen volt az eredeti héber vallás. A Szentírások – mondja – előírják, hogy mit kellene tennünk, és *megparancsolják, hogy gyűlöljük a pogányokat, azok törvényeit és intézményeit*. Valóban, gyűlölték Baal vagy Bacchus nyilvános imádását, de meghagyták legrosszabb vonásait, hogy titokban követték. Leginkább a talmudista zsidók gyalázták meg a természet nagyszerű szimbólumait. Ők, ahogyan a helyes *Biblia*-olvasás kulcsának felfedezésekor kiderült, a geometriát, az *ötödik* isteni tudományt, az egyetemes ezoterikus nyelv és szimbológia Hét Kulcsa közül az ötödiket gyalázták meg, és arra használták, hogy annak segítségével elrejtse a legföldiesebb és durván szexuális misztériumokat, amelyekben mind az Istenséget, mind pedig a vallást lealacsonyították.

Nekünk azt mondják, hogy ugyanez vonatkozik Barhmâ-Prajâpati-nkra, Osirisra és minden más *teremtő* istenre. Ez így is van, amikor exoterikusan és külsőségekben ítéljük meg szertartásaikat, de – amint látjuk – a fordítottja igaz, amikor feltárul azok *belső* jelentése. A hindu lingam azonos Jákob „oszlopával”, ez tagadhatatlan. De ahogyan már mondtuk, a különbséget az a tény hordozza, hogy a lingam ezoterikus jelentése túlságosan is szent és metafizikai volt ahhoz, hogy felfedjék az avatatlan és közönséges emberek előtt, így a felszíni megjelenését átengedték a népség találgatásainak. A büszkén elzárkózott és tudásával elégedett árja hieropant és brahman nem is vette magának a fáradságot, hogy e szimbólum őseredeti *meztelenségét* fortélyosan kigondolt mesékbe öltöztesse, ezzel szemben a rabbi, miután a szimbólumot saját irányzataihoz illesztve értelmezte, kénytelen volt annak durva jelentését elleplezni. Ez kettős célt szolgált: egyrészt megtartotta a titkot magának, másrészt vélt monoteizmusában önmagát a pogányok fölé emelte, akiket a Törvénye szerint gyűlölnie kellett.^{III/36} E parancsnak szívesen engedelmeskednek a keresztények is, dacára egy későbbi parancsolatnak: „Szeresd felebarátodat”. Indiában és Egyiptomban találjuk a szent lótuszokat, ugyanezen „Szentek Szentje” szimbólumait: a vízben növény lóbusz kettős feminin szimbólum, saját magjának *hordozója*, és mindennek gyökere. Virág és Hórusz mindketten férfi szimbólumok, az androgün természetből áradnak ki, az egyik Brahmâ-ból és női megfelelőjéből Vâch-ból, a másik pedig Osirisből és Isisből, és soha nem az Egyetlen Végtelen Istenből. A judeo-keresztény rendszerben ez másként van. Amíg a lóbuszt, amely tartalmazza Brahmâ-t, a világegyetemet, úgy mu-

^{III/35} Pontosabban szólva, a zsidók egy mesterséges árja faj, amely Indiában született, és a kaukázusi osztályhoz tartozik. Aki ismeri az örményeket és parszikat, feltétlenül felismeri ebben a három fajban ugyanazt a kaukázusi típust. Az ötödik faj hét őseredeti típusából mára már csak három maradt fenn a Földön. Ahogyan W. H. Flower professzor 1885-ben helyesen megjegyezte: „Kénytelen vagyok ugyanazt a következtetést levonni, amelyre különböző antropológusok olyan sokszor jutottak, hogy az őseredeti ember, bárki is volt, a korszakok folyamán három távoli típusra osztódott, amelyeket ma az európai kaukázusiak, az ázsiai mongolok, és az afrikai etiópiaiak képviselnek, és hogy minden más faj jelenleg élő egyedeit ezek közé a típusok közé lehet sorolni”. (The President’s Address at the Anthropological Institute of Great Britain, stb.) Tekintve, hogy jelenlegi fajunk elérte az ötödik alfaját, hogyan lehetne másképpen?

^{III/36} Valahányszor ilyesféle analógiák a nem-zsidók és zsidók, valamint később a keresztények között felmerültek, az utóbbiak állandóan azt szokták mondani, hogy mindez az Ördög műve volt, aki arra kényszerítette a pogányokat, hogy a zsidókat utánozzák azért, hogy ezzel az *egy, igaz élő Isten* vallását meggyalázzák. Erre Faber nagyon helyesen jegyzi meg: „Egyesek azt képzeltek, hogy a nem-zsidók az izraeliták szolgálai utánzóik voltak, és hogy minden hasonlóságot a mózesi törvénytárból vettek át. De ez az elmélet egyáltalán nem oldja meg a problémát. Részben mert ugyanazt a hasonlóságot találunk Palesztinától messze távoli népek szertartásaiban is, mint a közvetlen közelükben lévőknél, részben mert teljesen kizártnak tűnik, hogy mindezek a népek egy általánosan utált és megvetett néptől kölcsönöztek volna”. (*Pagan Idolatry*, I. kötet, 104. oldal.)

tatják be, hogy Vishnu köldökéből, a végtelen tér vizeinek központjából nő ki, és amíg az egyiptomi Hórusz a mennyei Nílus lótuszából ered, addig a *Bibliában* ezek a panteista elvont elképzelések eltörpülnek, és földi módon konkréttá válnak. Az ember szinte hajlamos azt mondani, hogy ezoterikus értelmezésük még *durvább és még antropomorfizáltabb*, mint az exoterikus tolmácsolásuk. Vegyük példaként ugyanezt a szimbólumot, mégpedig a keresztény alkalmazásában: a *liliomot* Gábiel Arkangyal kezében.^{III/37} A hinduizmusban a „Szentek Szentje” egyetemes absztrakció, amelynek főszereplői a Végtelen Szellem és a természet, a keresztény judaizmusban pedig egy természetén *kívüli személyes* Isten és az emberi méh – Éva, Sára stb. alakjában –, ennek a következménye egy antropomorf, fallikus Isten, és annak képmása, az ember.

Így azt tartják, hogy a *Biblia* tartalmát illetően két hipotézis közül kell az egyiket elfogadni. Vagy a szimbolikus helyettesítő Jehovah mögött volt az Ismeretlen, Felfoghatatlan Istenség, a kabbalista Ain Soph, vagy pedig a zsidók kezdettől fogva nem voltak jobbak, mint a mai India holtbetűs lingam-imádói.^{III/38} Mi az elsősor szavazunk, és azt mondjuk, hogy ezért a zsidók titkos vagy ezoterikus istenhite ugyanaz a panteizmus volt, amiért manapság szemrehányást tesznek a védanta filozófusoknak. Jehova *behelyettesítés* volt egy exoterikus nemzeti vallás céljaira, és semmi jelentősége vagy valóságtartalma nem volt a tudós papok és filozófusok szemében, vagyis a szadduceusok, az izraelita szekták legcsiszoltabb és legtanultabb csoportjának szemében, akik ennek élő példaként mindenféle hitet – a Törvény kivételével – megvetően elutasítottak. Mert hogyan is lehet azt elképzelni, hogy akik a manapság *Bibliának* nevezett óriási rendszert kitalálták, vagy a követőik, akik tudták – ahogyan minden kabbalista is tudja –, hogy azért találták ki így, hogy népszerű „félrevezetés” legyen, egyszerűen ezek az emberek hogyan érezhettek tiszteletet egy ilyen fallikus szimbólum és egy *szám* iránt, mint amilyennek Jehovát a kabbalista művek tagadhatatlanul mutatják? Bárki, aki méltó a filozófus elnevezésre, és ismeri „Jákobjuk Oszlopának”, bethel-üknek, az olajjal felkent fallosznak, és a „Rézkigyójuknak” a valódi *titkos* jelentését, az hogyan imádhatta ezt a durva szimbólumot, szertartást végezve körülötte, abban látva a „Frigyüket”, magát az Urat! Az olvasó forduljon a *Gemara Sanhedrim*-hez, és ítélkezzen. Ahogyan különböző írók kimutatták, és ahogyan Hargrave Jennings: *Phallicism* című könyvében könyörtelenül kijelenti:

A zsidó feljegyzésekből tudjuk, hogy a Bárában volt egy kőasztal, ha be lehet bizonyítani, hogy ez a kő fallikus volt, egyben azonos Jehovah vagy Yehovah szent nevével – amelyet a pontozatlan héberben négy betűvel írnak: J-E-V-E vagy J-H-V-H (a H csak egy hehezetes hang, és ugyanaz, mint az E). Ilyen módon csak két betűnk marad, az I és a V (vagy annak másik formája az U). Akkor az I-t az U-ba helyezve megkapjuk a „Szentek Szentjét”. A hinduknál van a Lingha és a Yoni, az Argha (Bárka), Iswarra [Íshvara], vagy a „legmagasztosabb Úr”, és így lepleztük ezt az egész misztikus és mennyei jelentésű titkot, amely önmagában megerősíti, hogy azonos a Frigyláda Linyoni-jával[?].^{III/39}

A mai bibliai zsidók nem Mózes idejéből, hanem Dávidéből származnak, még akkor is, ha elismerjük az ősi és igazi mózesi tekercsek azonosságát a későbbi és újraírt szövegekkel. Dávid kora előtt a zsidók nemzetisége beleveszik a történelem előtti sötétség kódéba, amelyről most fellebbentettük a fátylat, amennyire a rendelkezésünkre álló hely engedi. Csak a babiloni fogság idejéig lehet az Ószövetségre hivatkozni – még a legelnézőbb kritikával is –, megközelítőleg helyes nézetekként, amely Mózes idejében általánosan elfogadottak voltak. Még olyan fanatikus keresztények és Jehova-imádók is, mint Horne tiszteletes, kénytelenek elismerni,

^{III/37} Lukács, I. 28.

^{III/38} A szent Oszlopaik (amik csiszolatlan kőből voltak), amelyeket Ábrahám és Jákob emeltek, *lingam*-ok voltak.

^{III/39} *Idézett mű*, 67. oldal.

hogyan az „Isten Könyvében” a későbbi összeszerkesztők sokat változtattak, amióta azt Hilkiak megtalálta.^{III/40} Ennélfogva

Mózes öt könyve eredeti vagy régebbi dokumentumokból keletkezett, egy kiegészítő szöveg segítségével.

Az elohimi szövegeket 500 évvel Mózes után újraírták, a Jehovára vonatkozókat pedig 800 évvel később, a bibliai kronológia tekintélyére építve. Ennélfogva úgy tartják, hogy az az istenség, amelyet oszlop formájában a nemzés szerveként ábrázolják, neve betűinek számértéke alapján pedig a kettős nemű szerv szimbólumaként – a kabbalista szaktekintélyek szerint Yod, י, vagy „fallosz”, és Hé, ה, a „nyílás”, vagy a „méh” –, egy sokkal későbbi korból származik, mint az Elohim-szimbólumok, és hogy azt a pogány *exoterikus* rítusokból vették át. Így tehát Jehovah ugyanazt a helyet tölti be, mint az Indiában úton-útfélen megtalálható lingam és yoni.

Mint ahogyan a misztériumok Iao-ja különbözött Jehovah-tól, ugyanúgy egyes gnosztikus szekták később Iao-ja és Abraxas-a vagy Abrasax-a azonos volt a héberek istenével, aki meg-egyezzett az egyiptomi Hóruszal. Ezt cáfolhatatlanul bizonyítják a „pogány” de a gnosztikus „keresztény” gemmák is. Matter gemma-gyűjteményében van egy „Hórusz”, aki

A lótoszon ül, amin a felirat ΑΒΡΑΣΑΞΙΑΩ (Abrasax Iao), ami pontosan megfelel az azonos időből származó pogány gemmákon nagyon gyakori ΕΙΣ ΖΕΥΣ ΣΑΡΑΠΗ (Eis Zeus Sarapi) címnek, és ezért csak így lehet fordítani: „Abraxas az Egy Jehova”.^{III/41}

De ki volt Abraxas? Ahogyan ugyanez az író mondja:

Az Abraxas név számszerű vagy kabbalisztikus értéke közvetlenül utal „Mithras” perzsa isten címére, aki az év uralkodója volt, és akit a legkorábbi idők óta Iao néven imádtak.^{III/42}

Így egyik aspektusában ő volt a Nap, egy másikban pedig a Hold vagy a Holdi Védőszellem, az a nemző istenség, akit a gnosztikusok ilyen módon üdvözöltek: „Te, aki az Atya és a Fiú misztériumai fölött elnökölsz, aki az éjszakában ragyogsz, *rangban a második*, első a Halál Ura”.

Jehovát csak a Holdi Védőszellem minőségében – mivel a Holdat az ősi kozmogóniában Földünk szülőjének hitték – tekinthetjük bolygónk és annak Mennysországa, vagyis az Égbolt *teremtőjének*.

Mindezek az ismeretek azonban nem jelentenek bizonyítékot a bigott átlagember számára. A misszionáriusok folytatni fogják heves támadásaikat az indiai vallások ellen, a keresztények pedig továbbra is ugyanazzal a tudatlan megelégedés mosolyával olvassák Coleridge ostobán igazságtalan szavait:

Nagyon figyelemreméltó dolog, hogy a keresztények által kapott inspirált írások mennyire megkülönböztethetők minden más *inspiráltnak tettett* könyvtől, a brahminok szentírásaitól, vagy éppen a Korántól, az *igazság* gyakori és nyomatékos *hangoztatásában* [!!].

IV. fejezet A „Bukott Angyalok” mítosza különböző megjelenési formáiban

A.) A Gonosz Szellem: kicsoda és micsoda ő?

Jelenlegi vitánk kizárólag a teológiát érinti. Az egyház egy személyes istenben és egy személyes ördögben való hitet erőszakolja, míg az okkultizmus egy ilyen hit tévességére mutat

^{III/40} Lásd: *Introduction to the Old Testament*, és Colenso püspök: *Elohistic and Jehovistic Writers*.

^{III/41} King: *Gnostics and their Remains*, 327 oldal, 2. kiadás.

^{III/42} *Ugyanott*, 326. oldal.

rá. A panteisták és az okkultisták számára, mint ahogyan a pesszimisták esetében is a „természet” nem több, mint egy „bájos, de jéghideg anya”, ez azonban csak addig igaz, amíg a *külső* fizikai természetről van szó. Mindnyájan egyetértenek abban, hogy felületesen szemlélve a természet nem jobb egy hatalmas vágóhídnál, ahol a mészárosok is áldozatokká válnak, az áldozatok pedig idővel maguk is gyilkolni fognak. Teljesen természetes, hogy a pesszimizmusra hajló világi ember, miután meggyőződött a természet számos hibájáról és tévedéséről, és különösen arról, hogy milyen könnyen hagyja cserben teremtményeit, azt kell képzelnie, hogy ez a legjobb bizonyíték arra, hogy a természetben nem rejtőzik Istenség, és nincs is benne semmi isteni. Az sem kevésbé természetes, hogy a materialistának és a fizikusnak azt kell képzelnie, hogy minden a vak erő és a véletlen következménye, és az *erősebb* még gyakrabban fennmarad, mint az *alkalmasabb*. Az okkultisták azonban, akik a fizikai természetre a félrevezető érzékelések síkján keletkező rendkívül változatos illúziók halmazaként tekintenek, akik minden fájdalomban és kínban csak a szüntelen teremtés szükségszerű gyötrelmeit, az állandóan növekvő tökéletesség felé vezető szintek sorozatát látják, amely látható a tévedhetetlen karma vagy *absztrakt* természet néma hatásában – tehát az okkultisták máshogyan tekintenek a Nagy Anyára. Jaj azoknak, akik szenvedés nélkül élnek. Megrekedés és halál mindenkinek a jövője, aki változás nélkül tesped. És hogyan lehetne bármilyen változás a jobb irányába anélkül, hogy az előző szinten azzal arányosan meg ne kellene szenvedni? Vajon az élet, a fájdalom és a halál nagy problémáit nem azok képesek-e csak megoldani, akik megismerték a földi remények félrevezető értékét és a külső természet megtévesztő csábítását?

Ha a modern filozófusaink – őket megelőzően pedig a középkori tudósok – nem egyszer az antik világ alapvető elképzeléseiből indultak ki, akkor a teológusok teljesen a régi pogány panteon főszereplőiből építették fel saját Istenüket és arkangyalait, a Sátánt és angyalait, együtt a Logosszal és vezérkarával. Ezt még üdvözölni is lehetne, ha a teológusok alattomosan el nem torzították volna az eredeti jellemeket, meghamisítva filozófiai jelentésüket, és kihasználva a kereszténység tudatlanságát – hosszú korok mentális szendergésének eredményét, aminek folyamán az emberiség hagyta, hogy mások gondolkozzanak helyette – minden szimbólumot kibogozhatatlanul össze nem kuszáltak volna. Ezen a téren az egyik különösen bűnös tettük az volt, hogy az isteni Hasonmást átalakították teológiájuk groteszk Sátánjává.

Mivel a rossz problémájának teljes filozófiája attól függ, mennyire értjük meg a természet és az ember *belső* lényének, az állatiban levő isteninek a felépítését, ebből eredően az ezen oldalakon ismertetett, a fejlődés koronáját, az embert érintő egész rendszer helyességét, kénytelenek vagyunk minden óvintézkedést megtenni a teológiai fortélyokkal szemben. Amikor a jó Szent Ágoston és a heves Tertullianus „Isten majmának” nevezi az Ördögöt, ezt koruk tudatlanságának tulajdoníthatjuk. Modern írókat azonban már nehezebb ugyanezen az alapon felmenteni. A Mazdean irodalom lefordítása jó ürügy volt a római katolikus írók számára, hogy álláspontjukat ebben az irányban újra bizonygassák. Arra használták a *Zend Avesta*-ban és a *Vendîdâd*-ban szereplő Ahura Mazda és Amshaspend-jei kettős természetének előnyeit, hogy vad elméleteiket még tovább hangsúlyozzák. Így a Sátán a *plagizáló* és a korszakokkal később megjelenő vallást előre látva, annak *lemásolója*. Ez egyike volt a latin egyház mesterfogásainak, a legjobb ütőkártyája a spiritizmus európai megjelenése után. Bár általánosságban csak mérsékelt sikerről beszélhetünk még azok között is, akik sem a teozófia, sem a spiritizmus iránt nem érdeklődnek, mégis ezt a fegyvert gyakran használják a keresztény (római katolikus) kabbalisták a keleti okkultistákkal szemben.

Nos, még a materialisták is egészen ártalmatlanok, sőt a teozófia barátainak tekinthetők, ha összehasonlítjuk őket egyes fanatikus európai, szerintük „keresztény”, szerintünk inkább „szektárius” kabbalistákkal. Ezek nem azért olvassák a *Zohar*-t, hogy benne megtalálják az ősi bölcsességet, hanem azért, hogy a szövegeket és jelentésüket kiforgatva keresztény dogmákat fedezzenek fel a verseiben ott, ahol olyan jelentésről soha szó sem lehetett. Amikor pedig sikerül a jezsuita szörszálhasogatás és ismeretek közös segítségével valamit onnan kiha-

lászni, akkor az állítólagos „kabbalista” nekilát, hogy erről könyveket írjon, és hogy félrevezesse a kabbala kevésbé éles szemű tanulmányozóit.^{IV/1}

Talán megengedik nekünk, hogy a múlt mély medrét felkotorjuk, és a felszínre hozzuk azt az alapgondolatot, amely elvezetett a Bölcsesség-isten – akit először a minden létező Teremtőjének tekintettek – átalakulásához a Gonosz Angyallá, egy nevetséges, szarvas, kétlábú teremtménnyé, aki félig patás kecskebak, félig hosszúfarkú majom. Nem kell azzal az időt töltenünk, hogy összehasonlítsuk akár Egyiptom, akár India vagy Kaldea pogány démonait a kereszténység ördögével, mert ilyen összehasonlítás nem lehetséges. De megállhatunk, hogy vessünk egy pillantást a keresztény Ördögnek – a kaldeo-judeai mitológia kalózmásolatának – életrajzára.

Ennek a megszemélyesítésnek ősi eredete azon az akkád elképzelésen alapul, hogy az égi és földi kozmikus erők örökké harcolnak és küzdenek a káosz ellen. Az akkád Silik-Muludag (Murudug?), az „Isten az Istenek között”, a „földi emberek jószágos őrzője” Hea (vagy Ea), a nagy Bölcsesség-isten fia volt, akit Babilonban Nebo-nak hívtak. Mindkét népnél, és a hindu istenek esetében is, az isteneik egyaránt jó- és rosszakaratúak voltak. Mivel a rossz és a büntetés a karma közvetítői a legtökéletesebb igazságosztó értelmében, ezért a rossz a jó szolgája volt.^{IV/2} Ezt ma már a kaldeo-asszír agyagtáblák megfejtésével minden kétséget kizáróan bebizonyították. Ugyanezt a gondolatot találjuk meg a *Zohar*-ban. Sátán Isten egyik fia és egyik angyala volt. A Föld Szelleme valamennyi sémita népnél ugyanolyan Teremtő volt a saját birodalmában, mint az Egek Szelleme. Ikertestvérek voltak, feladataikat tekintve egymással felcserélhetők, ha éppen nem kettő az egyben. Semmi olyat nem találunk a *Mózes Könyvében*, ami hiányozna a kaldeo-asszír vallásos hitből, még ha csak egy keveset is sikerült eddig a szövegekből megfejteni. *Mózes Könyvének* nagy „Mélység Színe” megtalálható a babiloniak Tohu Bohu („Mélység” vagy „Öseredeti Tér”) vagy Káosz kifejezésében. A Bölcsesség, a Nagy Láthatatlan Isten – *Mózes Könyvében* az „Isten Szelleme” – a legrégebbi babiloniak, és az akkádoknál is a Tér Tengerében élt. A Berossus által leírt időkben ez a Tenger a Föld felszínén lévő Látható Vizekké, a Nagy Anyának, Ea és valamennyi Isten Anyjának kristálytisztá hajlékává vált. Ez még később a nagy Tiamat Sárkánnyá, a Tenger Kígyójává vált. A fejlődésének legutolsó szintje pedig Bel hatalmas küzdelme a Sárkánnyal, az Ördöggel!

Honnan származik az a keresztény elképzelés, hogy Isten megátkozta az ördögöt? A zsidók Istene – akárki is volt az – megtiltja a Sátán káromlását. Philo Judæus és Josephus egyaránt azt állítják, hogy a Törvény (*Mózes Öt Könyve* és a *Talmud*) egyenesen tiltja a Sátán káromlását, mint ahogyan a nem-zsidók isteneinek szidalmazását is. Mózes Istene kimondja:^{IV/3} „ne káromold az isteneket”, mert Isten „osztotta ki őket minden nemzet számára”,^{IV/4} és akik rosszat mondanak a „méltóságokról” (Isteneikről), azokat Júdas apostol „álomba merült fertőztököknek” mondja.

Még Michael Arkangyal is, amikor az ördög ellen tusakodván... nem mert annak [az ördögnek] gonoszt mondani, hanem ezt mondta: „Dorgáljon meg téged az Úr!”^{IV/5}

Végül ugyanezt mondja a *Talmud* is:^{IV/6}

^{IV/1} Ilyen ál-kabbalista volt Franciaországban de Mirville márki, aki a *Zohar*-t és a zsidó bölcsesség más régi írásait tanulmányozta Drach „lovag”, a római egyházba áttért kabbalista rabbi segítségével. Az ő közreműködésével írta meg féltucatnyi könyvét, telve rágalommal és hamis vádakkal minden kiváló spiritiszta és kabbalista ellen. 1848-tól 1860-ig könyörtelenül üldözte az idős d'Ourches grófot, Franciaország egyik legkorábbi keleti okkultistáját, akinek mély okkult tudását az utókor soha nem fogja helyesen értékelni, mert valódi hitét és tudását a spiritizmus álarca mögé rejtette.

^{IV/2} Lásd: *Hibbert Lectures*, 1887, 101-115. oldalak.

^{IV/3} *Mózes II. Könyve*, XXII. 28.

^{IV/4} *Mózes V. Könyve*, IV, 19.

^{IV/5} *Júdas levele*, 8, 9.

^{IV/6} Lásd: *Isis Unveiled*, II. 487. és köv.

Sátán megjelent egy nap annak az embernek, aki öt naponta átkozta, és így szólt hozzá: „Miért teszed ezt?” Vedd figyelembe, hogy *maga az Isten* sem átkozott engem, csak azt mondta: „Az Úr dorgáljon meg téged, Sátán”.^{IV/7}

Ez a talmudi tájékoztatás világosan mutatja, hogy (a) a *Talmudban* Szent Michaelt „Istennek” nevezik, és valaki mást az „Úrnak”, és hogy (b) Sátán *egy* Isten, akitől még az „Úr” is tart. Mindaz, amit a *Zohar*-ban és más kabbalista művekben a Sátánról olvasunk, világosan mutatja, hogy ez a „személy” egyszerűen az absztrakt Rossz megszemélyesítése, ami a karmikus törvény és a karma fegyvere. Csak az emberi természetünk és maga az ember az, amelyről ezt mondják: „Sátán mindig az ember mellett van, és kibogozhatatlanul összefonódott az emberrel”. Csak az a kérdés, hogy ez az erő szunnyadó vagy aktív-e bennünk.

Jól ismert tény – legalább is a képzett szimbologisták számára –, hogy az ókor minden nagy vallásában a Demiurgosz Logosz az – a Második Logosz, vagyis a Mahat (Elme) első kiadása –, aki megüti azt az úgynevezett alaphangot, amelyet az elkövetkező fejlődési rendszerben az egyéniség és a személyiség közötti kapcsolatnak nevezhetünk. Ez az a Logosz, aki a kozmogónia, a teogónia és az antropogónia misztikus jelképrendszerében két szerepet játszik a Teremtés és a Létezés drámájában: a tisztán emberi személyiségét és az úgynevezett Avatára-k vagy isteni testet öltések isteni személytelenségét, valamint a gnosztikusok által Christos-nak nevezett Egyetemes Szellemét, a mazdean filozófiában pedig pedig Ahura Mazda Fravashi-jának (vagy Ferouer-jének) szerepét. A teogónia alacsonyabb lépcsőfokain az alsóbb hierarchiák égi lényei mindegyikének volt egy Fravashi-ja vagy égi „mása”. Ugyanezt állítja, csak még misztikusabb formában a kabbalista alaptétel: „*Deus est Demon inversus*”, azonban a „démon” szó, ahogyan Szókratész esetében és annak a jelentésnek a szellemében, amit az egész ókor tulajdonított neki, őrző szellemet, egy „angyalt” jelent, nem pedig a teológia által elképzelt sátáni eredetű ördögöt. A római katolikus egyház a tőle megszokott logikájával és következetességével Szent Michaelt Krisztus ferouer-jeként mutatja be. Ez a ferouer volt Krisztus „őrző angyala”, ahogyan Szent Tamás^{IV/8} *bebizonyítja*, aki azonban Michael prototípusait és szinonimáit – mint például Merkúrt – már ördögöknek nevezi!

Az egyház pozitívan elfogadja azt a tant, hogy Krisztusnak ugyanúgy volt ferouer-je, mint bármely más istennek vagy halandónak. De Mirville ezt írja:

Itt az Ószövetség két hőséről van szó: a *Verbum*-ról[?] (vagy *második* Jehováról) és annak *képéről* [„Jelenlétéről”, ahogyan a protestánsok fordítják], és a kettő egyet tesz ki, de mégis kettő. Olyan misztérium ez, ami megoldhatatlannak látszott mindaddig, amíg nem tanulmányoztuk a mazdean ferouer-ek tanát, és meg nem tudtuk, hogy a *ferouer* a lélek szellemi potenciája, egyben *képe, arculata és őrzője* volt, amely végül magába olvasztja a *ferouer*-t.^{IV/9}

Ez szinte pontos.

Egyéb képtelenségek mellett a kabbalisták azt állítják, hogy a metatron szó, amely két részre, *meta-thronon*-ra (*μετά θρόνον*) osztható, jelentése „a trón mellett”.^{IV/10} Éppen az ellenkezőjét jelenti, mivel a *meta* „mögött-et” jelent, nem pedig „mellett-et”. Érvelésünkben ennek nagy fontossága van. Szent Michael tehát, aki „*quis ut Deus*” (olyan, mint Isten), úgymond a láthatatlan világ fordítója a látható és tárgyiasult világ nyelvére.

Továbbá a római katolikus egyházzal együtt azt is állítják, hogy a bibliai és a keresztény teológiában nem létezik „magasztosabb égi személyiség a Szentháromság után, mint Michael Arkangyalé, vagyis a Seraphim Michaelé”. Szerintük a Sárkány legyőzője a szent seregek legfőbb hadura, a bolygók védelmezője, a csillagok királya, a Sátán legyőzője és a hatalmas

^{IV/7} Treat. Kaddusheem, 81. old. Lásd még Myer: *Qabbalah*, 92, 94. oldalak.

^{IV/8} Marangone *Delle Grandezze del Archangelo Sancti Mikaele* című munkájában így kiált fel: „Ó hatalmas Csillag, aki követed a Napot, aki Krisztus!... Óh, Istenség élő képmása! Az Ószövetség nagy csodatevője! Óh, Krisztus láthatatlan helytartója az Egyházban...” Ezt a munkát nagy tiszteletben tartják a latin egyházban.

^{IV/9} *Pneumatologie*, V. 516. oldal.

^{IV/10} *Ugyanott*, 515. oldal.

rektor. Ezen urak misztikus csillagászatában ő Ahriman legyőzője, aki miután letaszította a bitorlót égi trónjáról, helyette sütkérezik a szoláris tüzekben. A Krisztus-Nap védelmezőjeként pedig annyira megközelíti Mesterét, hogy „szinte eggyé válik vele”.^{IV/11} Az Igével (Verbum) való összeolvadásának következtében a protestánsok, közöttük Kálvin is, végül teljesen meg is feledkeznek a dualitásról, és ahogyan Caron abbé írja: nem látták Michaelt, „csak a Mesterét”. A római katolikusok és különösen kabbalisták ezt jobban tudják, ők azok, akik elmagyarázzák a világnak ezt a dualitást, amely eszközt ad a kezükbe, hogy az egyház kiválasztottjait dicsőíthessék, és elutasítsák vagy kiátkozzák mindazokat az isteneket, akik esetleg dogmáiknak útjában állnak.

Igy ugyanazokat a címeket és neveket adják hol az Istennek, hol az arkangyalnak. Mindkettőt Metatronnak hívják, „mindkettőre a Jehova nevet alkalmazzák, amikor *egyik a másikban (sic) beszél*”, mert a *Zohar* szerint ez a fogalom egyaránt jelenti a Mestert és a követet. Mindkettő az Arc angyala, mert – ahogyan bennünket tájékoztatnak – ha egyfelől az „Igén arcnak [vagy a Jelenlétnek] és Isten szubsztanciája képének” nevezik, másfelől „amikor az izraelitáknak a *Megváltóról* beszél, Ézsaiás [?] elmondja nekik”, hogy „minden szenvedésükben a Jelenlét angyala mentette meg őket”, „ezért ő volt a Megváltójuk”.^{IV/12} Máshol Michaelt nagyon világosan az „Úr orcáinak Hercege”, az „Úr Dicsósége” néven nevezik. Mind Jehova, mind Michael „Izrael vezetői”,^{IV/13} ... az Úr hadainak vezérei, a lelkek, sőt még a szeráfok legfőbb bírái”.^{IV/14}

A fentiek egészét különböző római katolikus tekintélyek munkáiból vettük, ezért bennük a hivatalos álláspontot kell látnunk. Néhány kifejezést lefordítunk, hogy bemutassuk, milyen jelentést adnak a ravasz teológusok és kazualisták a Ferouer^{IV/15} fogalomnak, amely kifejezést – mint már mondtuk – a *Zend Avesta*-ból vett át néhány francia író, és olyan célra használták a római katolicizmusban, ami nagyon távol áll Zoroaszter elgondolásától. A *Vendidad* XIX. Fargard-jában (14. vers) a következő áll:

Hívd, óh Zarathusstra, Fravarshi-mat, mondom én, Ahura Mazda, a legnagyobb, a legjobb, a legszebb minden lény között, a legszilárdabb, a legokosabb... és akinek a lelke a szent Ige (Máthra Spenta).^{IV/16}

A francia orientalisták a *Fravarshi*-t *Ferouer*-nek fordítják.

Nos, mit jelent a Ferouer vagy Fravarshi? Egyes mazdeán művekből világosan kitűnik, hogy a Fravarshi a *belső* halhatatlan ember, vagyis a reinkarnálódó Én, és hogy az már létezett a fizikai test születése előtt, és túléli mindazokat a testeket, amelyeket magára vesz.

Nemcsak az embert látták el Fravarshi-val, hanem *az isteneket is*, valamint az eget, a tüzet, a vizeket és a növényeket.^{IV/17}

Ez a lehető legvilágosabban mutatja, hogy a ferouer a „szellemi hasonmás”, akár Istenről, állatról, növényről vagy éppen elemről van szó, vagyis a durva teremtés *tisztább* és kifinomult része, a test lelke, bármi legyen is az a test. Ezért ajánlja Ahura Mazda Zarathusztrának, hogy Fravarshi-ját és ne őt (vagyis Ahura Mazdát) hívja. Tehát az Istenség személytelen és *valódi* lényegét, amely egy Zoroaszter saját Âtmâ-jával (vagy Christos-ával), ne pedig a *hamis* és személyes külsőt. Ez teljesen világos.

^{IV/11} *Ugyanott*, 514. oldal.

^{IV/12} *Ézsaiás*, LXIII. 8, 9.

^{IV/13} Metator és ἡγεμὼν.

^{IV/14} *Pneumatologie*, 515. oldal, „La Face et le Représentant du Verbe”.

^{IV/15} Amit a *Vendidad*-ban Fravashi-nak hívnak, az egyén halhatatlan része, ami túléli az embert, a Felső Én vagy az isteni más – mondják az okkultisták.

^{IV/16} Darmesteter fordítása, 208. oldal.

^{IV/17} *Ormazd Ahriman*, 112-113. §; idézi Darmesteter: „Sacred Books of the East”, IV. kötet, bevezetés, LXXIV. oldal.

Nos, ez az isteni és éterikus őskép az, amire rávetették magukat a római katolikusok, hogy felépítsék rá a feltételezett különbséget az Istenük és angyalaik, valamint a régi vallások Istensége, és annak aspektusai, vagyis istenei között. Így miközben Merkúrt, Vénuszt, Jupitert (akár isteneként, akár bolygókként) ördögnek nevezték, ugyanakkor Krisztusuk ferouer-jévé tették ugyanazt a Merkúrt. Ez tagadhatatlan tény. Vossius^{IV/18} bebizonyította, hogy Michael a pogányok Merkúrja, Maury és más francia írók pedig megerősítik ezt, és hozzáteszik, hogy a nagy teológusok szerint *Merkúr és a Nap egyek(?)*. Ez nem is csoda – mondják –, mert a Merkúr olyan közel van a Bölcsességhez és az Igéhez (a Naphoz), hogy az őt valósággal felszívja, és magába olvasztja.^{IV/19}

Ezt a „pogány” nézetet már az első századtól kezdve elfogadták, ahogyan ezt az eredeti *Apostolok cselekedeteiben* bemutatják (ennek angol fordítása értéktelen). Annyira egynek vélték Michaelt a görögök és más népek Merkúrával, hogy amikor Lystra lakói összetévesztették Pált és Barnabást Merkúrral és Jupiterrel, ezt mondták: „Az istenek jöttek mi hozzánk emberi ábrázatban”. A szöveg még hozzáteszi: „És hívják vala Barnabást Jupiternek, Pált pedig Merkuriusnak, mert ő vala az *Ige* (Logosz) *vezére*”, és nem „a beszédben előljáró”, amint azt tévesen fordítják még az 1611-es angol hivatalos *Bibliában* (a magyarban is – a ford.), sőt ezt a tévedést a későbbi javított kiadásban is benne hagyták. Michael a *Dániel*-ben szereplő látomás angyala, az Isten Fia, „aki olyan volt, mint egy Ember Fia”. Ő a gnosztikus Hermész-Christos-a, az egyiptomiak Anubisz-Szíriusza, az Amenti-ben Osiris tanácsadója, az ophiták, Leontoid Michael-Ophiomorphos-a (*ὀφιομορφος*), aki bizonyos gnosztikus ékszereken egy oroszlánfejet visel, mint atyja, Ildabaoth.^{IV/20}

Nos, mindezt a római katolikus egyház hallgatólagosan jóváhagyja, sok írója pedig nyilvánosan is kijelenti. Mivel nem tagadhatják egyházuk kirívó „kölcsonzéseit”, amely korábbi társainak szimbólumait „kifosztotta”, ahogyan a zsidók „kifosztották” az egyiptomiakat ezüst és arany ékszereiktől, ezt a tényt arcátlanul, és komolyan meg is magyarázzák. Így azokat az írókat, akik mindeddig eléggé gyávák voltak, hogy meglássák a keresztény dogmákban a régi pogány eszmék megismétlődését, „a *mondák* emberek által elkövetetett *plagizálását*”, majd komolyan azt állítják, hogy a szinte tökéletes hasonlóságot egy teljesen másik oknak kell tulajdonítani, „egy történelem előtti *emberfölötti* eredetű plagizálásnak”.

Ha az olvasó azt szeretné tudni, hogyan lehetséges ez, akkor ismét forduljon De Mirville művének ugyanahhoz a kötetéhez.^{IV/21} Kérem, ne feledje, hogy ez a szerző a római egyház *hivatalos és elismert védelmezője* volt, akit a jezsuiták teljes tudásukkal támogattak. Ebben a műben ezt olvassuk:

Bemutattuk a pogányok több félistenét és „valódi történelmi” hőseit is, akik születésük percétől kezdve arra voltak kiválasztva, hogy *leutánozzák*, ugyanakkor meggyalázzák annak a hősnek a születését, *aki teljes Isten volt*, és aki előtt az egész Földnek meg kell hajolnia. Bemutattuk, hogy ezek ugyanúgy születtek szűz anyától, ahogyan ő született. Láttuk őket, amikor megfojtották a kígyót bölcsőjükben, amikor a démonok ellen küzdöttek, amikor csodákat vittek végbe, és vértanúhalált haltak, majd leszálltak az alvilágba, és újra feltámadtak halottaikból. És keserűen sajnáljuk, hogy bátortalan és félénk keresztények kényszerítve érzik magukat, hogy minden ilyen azonosságot a mítosz és a szimbólum véletlen egybeesésével magyarázzanak. Nyilvánvalóan megfélemeznek a Megváltó e szavairól: „*mindenki, aki előttem jött, tolvaj és rabló*”. Ez mindent megmagyaráz, nincs szükség a tények letagadására, mert amint ezzel kapcsolatban már megállapítottuk: „Az Evangélium olyan magasztos dráma, amelyet *még megjelenése előtt gazfickók leutánoztak és eljátszottak*”.

^{IV/18} *De Idol*, II. 373. oldal.

^{IV/19} Lásd De Mirville: *Ugyanott*, 515. oldal

^{IV/20} *Ugyanott*. Lásd még King: *Gnostics and their Remains* tábláit.

^{IV/21} 518. oldal.

Ezek a „gazfickók” (*les drôles*) természetesen a *démonok*, akiknek a vezére a Sátán. A szorult helyzetből való kijutásnak valóban ez a legkönnyebb, egyben fölényes és egyszerű módja! Dr. Lundy tiszteletes, egy protestáns De Mirville, követte ezt a szerencsés ötletet *Monumental Christianity* című könyvében és ugyanezt tette a müncheni Dr. Sepp abban a munkájában, amelyben Jézus isteniségét bizonyítja, miközben minden más Megváltót sátáni eredetűnek tart. Annál sajnálatosabb, hogy ezt a több évszázadon át tartó óriási méretű, módszeres és együttes plagizálást egy másik, a János Evangéliumában található plagizálással magyaráznak. Ugyanis az abból idézett mondat: „Mindenki, aki előttem jött,” stb. az Enoch Könyvében írt szavak szó szerinti ismétlése. Enoch Könyvének a Bodleian Library-ben található etióp kéziratát Laurence érsek fordította le, és a könyv előszavában a kiadó, az *Evolution of Christianity* szerzője megjegyzi:

Az Enoch Könyvének kefelevonatait átnézve még mélyebb benyomást kelt a szöveg rokonsága az Újszövetséggel. Így például azt a példabeszédet, amelyben a jó pásztor megmenti a nyáját a felbérelt örkötől és a farkasoktól, a negyedik evangélista nyilvánvalóan az Enoch LXXXIX-ből vette át, amelyben a szerző leírja, hogyan ölik meg, és pusztítják el a nyáját a pásztorok az Uruk megérkezése előtt. Így egyszerre feltárul a János-féle példabeszédben az eddig titokzatos kijelentés valódi jelentése: „Akik előttem jöttek, mind tolvajok és rablók voltak”. E szavakból ma már megértjük a nyilvánvaló utalást Enoch allegorikus pásztoraira.^{IV/22}

Ma már elkésett dolog azt állítani, hogy Enoch az, aki az Újszövetségből merített, nem pedig fordítva. Júdás apostol (14, 15.) szó szerint idéz Enochtól egy hosszú részletet az Úr eljövételéről a tízezer szentjével, és megnevezve a prófétát kifejezetten *elismeri* a forrást.

Megvizsgálva a próféta és az apostol közötti párhuzamot, vitán felül megállapítottuk, hogy az isteni kinyilatkoztatásként elfogadott *episztola szerzőjének szemében* Enoch Könyve egy *özönvíz előtti pátriárka inspirált műve volt*.

Az Enochban és az újszövetségi írárok szerzőinél megtalálható halmozott egybeesés a nyelvvezetben és a gondolatokban... világosan mutatja, hogy a szemita Milton munkája volt az a kiemelhetetlen forrás, amelyből az evangélisták és az apostolok, vagy a nevükben író emberek a feltámadásról, az utolsó ítéletről, a halhatatlanságról, a kárhozatról, valamint az Ember Fia örök birodalmának egyetemes uralmáról szóló elképzeléseket átvették. Ez az *evangéliumi plagizálás* János Jelenéseiben csúcsosodik ki, amely Enoch látomásait a keresztyénségre alkalmazza olyan változtatásokkal, amelyekből hiányoljuk az apokaliptikus jövődőlés nagy mesterének magas szintű egyszerűséget, aki a vízözön előtti pátriárka nevében prófétált.^{IV/23}

Valóban „vízözön előtti”, de ha a szöveg kifejezőmódja alig néhány évszázaddal vagy évezreddel keletkezett történelmi korunk előtt, akkor maga az már nem az eljövendő eseményekről szóló eredeti *jóslat*, hanem egy történelem előtti vallás valamilyen szentiratának a másolata.

A Krita korban Vishnu Kapila és mások (inspirált tanítók) formájában... közreadja... a valódi bölcsességet [ahogyan Enoch is]. A Tretâ korban megfékezi a gonoszokat, egy egyetemes uralkodó formáját felöltve [Csakravartin, Enochnál az „örökkévaló Király”^{IV/24}], és megvédelmezi a három világot [vagy fajt]. A Dwâpara korban, Veda-vyâsa személyében felosztja az egy Védát négyre, és szétbontja azt több száz (Shata) ágra.^{IV/25}

Pontosan így van, a legkorábbi árák Védája – még mielőtt leírták volna – minden atlanti-szi-lemuriai nemzetben megjelent, és elvetette minden ma létező régi vallás első csírait. Még a judeo-keresztyénségre is hullott néhány száraz levél az örök Bölcsesség-fa hajtásairól. A

^{IV/22} *The Book of Enoch the Prophet*, 1883. XLVIII. oldal.

^{IV/23} *Idézett mű*, XXXIV, XXXV. oldalak.

^{IV/24} Az Enoch Könyvében (XXVI. 3.) így szól Uriel: „Akik kegyelmet nyertek, örökké áldják Istent... az Örökkévaló Királyt”, aki felettük fog uralkodni.

^{IV/25} *Vishnu Purâna*, III. II. Wilson ford. III. kötet, 31. oldal.

Kali kor, jelenlegi korunk vége felé pedig Vishnu, vagyis az „Örökkévaló Király” Kalki-ként fog megjelenni, hogy az igazság uralmát újra bevezesse a földön. Akik majd ebben a korban élnek, azoknak elméje fel fog ébredni, és oly tiszta lesz, mint a kristály.

Azok az emberek, akiket ennek a különleges kornak [a hatodik fajnak] az erkölcsi tisztasága átalakít, *olyanok lesznek, mint a többi emberi lény magvai*, és egy olyan fajt fognak világra hozni, amely a tiszta Krita kor törvényeit fogja követni.

Vagyis ez lesz majd a hetedik faj, a „Buddhák” és az „Isten Fiainak” faja, akik *szűz* szülők-től születnek.

B.) A Fény Istenei a Sötétség Isteneitől származnak

Így elég jól megalapozott kijelenteni, hogy Krisztus, a Logosz, vagy az Isten a Térben és a Megváltó a Földön csak ugyanennek az özönvíz előtti, alaposan félreértett Bölcsességnek az egyik visszhangja. Története azoknak az „Isteneknek” a Földre szállásával kezdődik, akik testet öltenek az emberiségben, és ez a „Bukásuk”. Akár Brahmâ-t taszítja le a Földre Bhagavân az allegóriában, akár Jupitert Kronosz, mindezek az emberi fajok szimbólumai. Amint ez a sűrű anyagú bolygóval érintkezésbe lép, még a legmagasabb angyal hófehér szárnyai sem maradhatnak makulátlanok, vagy az Avatára (vagy testet öltés) tökéletes, mivel minden ilyen Avatára egy Isten nemzésbe való bukását jelenti. Sehol nem világosabb a metafizikai igazság, amikor ezoterikusan magyarázzák, vagy a leginkább elrejtett az átlagember felfogása elől, aki az eszme magasztosságának értékelése helyett csak lealacsonyítaná azt, mint az *Upanishadok*-ban, a *Védák* ezoterikus magyarázataiban. A *Rig Veda* – Guignault jellemzése szerint – „az emberiség országútjának legmagasztosabb elképzelése”. A *Védák* pedig – a *Vedânta* és az *Upanishad*-ok ezotériájában – „az Örök Bölcsesség tükré”, és mindig is az marad.

Azok az új maszkok, amelyeket tizenhat évszázadon keresztül a régi istenek arcára erőszakoltak, elrejtették ugyan őket a kíváncsiak szeme elől, de végül félresikerültnek bizonyultak. Még a képletes Bukás és az ugyanolyan képletes keresztre feszítés és megváltás is odavezette a nyugati emberiséget, hogy térdig gázoljon a vérben. De mindennél rosszabb az, hogy elhittették az emberekkel a minden jó szellemével szembenálló gonosz lélek dogmáját, holott az utóbbi csak az anyagban él, és mindenekelőtt az emberben. Végül megalkották a pokol és az örök kárhozat istenkáromló dogmáját, és ez egy sűrű réteget vont az emberek magasabb intuíciója és az isteni igazságok közé. A legkárosabb eredmény pedig az, hogy tudatlanságban hagyta az embereket arról a tényről, hogy az ember megjelenése előtt – itt a Földön és valószínűleg más bolygókon is – nem voltak az univerzumban sem gonosz szellemek, sem sötét démonok. Ennek következtében az emberek arra jutottak, hogy elfogadják az eredendő bűn gondolatát kétséges vigaszként az evilági szenvedésekért.

Annak a természeti törvénynek a filozófiája, amely minden emberbe, sőt minden állatba beleolt egy szenvedélyes, veleszületett és ösztönös szabadságvágyat és önrendelkezési akaratot, a pszichológia része. Ezzel most nem tudunk foglalkozni, mert ha ezt az érzést a magasabb értelmek tükrében akarnánk bemutatni, elemezni és ésszerűen megokolni, ahhoz vég nélküli filozófiai magyarázatokba kellene bocsátkoznunk, amelyekre most nincs helyünk. Ennek az érzésnek talán a legjobb összegzését Milton *Elveszett paradicsomának* három sorában találjuk meg. A „Bukott Angyal” így szól:

Itt bizton uralkodhatunk, uralkodni szerintem
még a pokolban is érdemes!
Inkább legyek itt úr, mint szolgálja az Égben!

Jobb embernek, a földi teremtés koronájának, és királynak lenni annak *opus operatum*-a* fölött, mint elveszni az Ég akarat nélküli szellemi seregeiben.

Máshol már elmondtuk, hogy az első bukás dogmája a *Jelenések Könyvének* néhány versén alapult, amelyekről mára már kiderült, hogy azokat egyes tudósok Enochtól plagizálták. Ezekre a versekre vég nélküli elméleteket és feltevéseket építettek, amelyek fokozatosan dogmává és inspirált hagyománnyá kristályosodtak ki. Mindenki megpróbálta megmagyarázni a hétfejű sárkányról szóló verset, amelynek tíz szarva és hét koronája van, és amelynek a farka „lerántotta az égi csillagok egyharmadát, és ledobta őket a földre”, és amelynek az angyalaival együtt „már nem volt többé helye az égből”. Azt, hogy mit jelent a Sárkány (vagy Ciklus) hét feje, és annak az öt gonosz királya, megtudható a VI. kötet utóhangjából.

Newton-tól Bossuet-ig a keresztény gondolkozók állandóan keresték a megoldást ezekre a homályos versekre. Bossuet ezt mondja:

A lehulló csillag Theodosius, az eretnek szekta megalapítója... A füstfelhők a montanisták eretnkségei... A csillagok harmadrésze a mártírok, és különösen a teológia doktorai.

Bossuet-nek azonban tudnia kellett volna, hogy a *Jelenések Könyvében* leírt események nem eredetiek, hanem – ahogyan már bemutattuk – megtalálhatók más pogány hagyományokban. Sem a védikus időkben, sem még sokkal korábban Kínában nem voltak sem skolasztikusok, sem montanisták. De a keresztény *teológiát* meg kellett *védni és menteni*.

Ez csak természetes. De miért kell feláldozni az igazságot azért, hogy a keresztény teológusok nagy fáradsággal kiagyalt elméleteit megmentsük a pusztulástól?

Szent Pál „*princeps aeris hujus*-a”, a „levegő hercege”, nem az ördög, hanem az asztrális fény hatásai, ahogyan ezt Éliphas Lévi helyesen magyarázza. Azt mondja, hogy az ördög nem „*ennek a korszaknak az Istene*”, mert minden korszak és időszak Istenségének – amióta az ember megjelent a Földön, az anyag pedig számtalan formában és állapotban – küzdenie kellett saját mulandó létezéséért más bomlasztó erők ellen.

A „Sárkány” egyszerűen a Ciklus és a „Manvantarai Örökkévalóság Fiai” szimbóluma, akik lejöttek a Földre, annak egy bizonyos formateremtő időszakában. A „füstfelhők” geológiai jelenségek. A Földre lehulló „égi csillagok harmadrésze” az isteni Monádokra vonatkozik – az asztrológiában a Csillagok Szellemre –, akik körbejárják bolygónkat, vagyis ezek *emberi* Én-ek, akiknek a teljes inkarnációs ciklust végig kell járniuk. A „*qui circumambulat terram*” (aki körbejár) mondat azonban a teológiában ismét az ördögre vonatkozó utalás, mert a Gonosz mitikus Apjáról mondják, hogy „mint villám csapott le”. Ennek az értelmezésnek a szerencsétlenségére az „Ember Fia”, vagyis Krisztus lejövetele is hasonlóképpen várható – Jézus személyes tanúsága szerint –, „mert miként a villámlás kijő napkeletről”,^{IV/26} tehát ugyanolyan formában és szimbólumban száll le, mint a Sátán, akit „mint villámlást láttak lehullani az égből”.^{IV/27} Mindezeknek az elsősorban keleti jellegű metaforáknak és szófordulatoknak az eredetét a keleti népeknél kell keresni. Valamennyi ősi kozmogóniában a *Fény* a *Sötétségből* árad ki. Egyiptomban, ahogyan máshol is, a *Sötétség* volt „minden dolgok princípiuma”. Ezért Pymander, az „Isteni Gondolat”, Fényként árad ki a Sötétségből. Behemót^{IV/28} a római katolikus teológiában a Sötétség princípiuma, vagyis a Sátán, Jób viszont azt mondja róla, hogy Behemót „az erős Istennek első alkotmánya” – „*Principium viarum Domini Behemoth!*”^{IV/29}

* Hitbölcséleti műszó, a. m. a cselekedet magában véve, nem tekintve a személy lelki állapotát és egyéb körülményeit, amelyek között a cselekményt végbeviszi, csak szándéka legyen meg úgy tenni, amint tenni kell. (Forrás: Pallas Nagylexikon – a ford. megj.)

^{IV/26} Máté, XXIV, 27.

^{IV/27} Lukács, X. 18.

^{IV/28} A protestáns Biblia Behemótot ártatlanul „Az elefántnak” nevezi. (Jób, LX, 15.)

^{IV/29} Jób, XL. 19.

Az úgynevezett Isteni Kinyilatkoztatásban a következetesség nem tűnik fő erénynek, vagy legalábbis ahogyan a teológusok értelmezik azt.

Az egyiptomiak és a kaldeaiak Isteni dinasztiáik születését arra a korra teszik, amikor a teremő Föld utolsó rángásaival megszülte az azóta már letűnt, történelem előtti hegyláncokat, tengereket és kontinenseket. Felszínét „mély Sötétség borította, és ez a [másodlagos] Káosz hordozta mindazon dolgok princípiumát”, amelyek később a bolygón kifejlődtek. Geológusaink mára kiderítették, hogy volt ilyen világégés a korai geológiai időszakokban, több százmillió évvel ezelőtt.^{IV/30} Ami magát a hagyományt illeti, minden országnak és népnek megvolt a magáé, a megfelelő nemzeti formákba öltöztetve.

De nemcsak Egyiptomban, Görögországban, Skandináviában vagy Mexikóban találunk ilyen Typhon-t, Python-t, Loki-t és egyéb „bukott” démont, hanem Kínában is. A Mennyei Birodalomban egész irodalma van ennek a témának. Azt mondják, hogy egy büszke Szellem Ti elleni lázadása – saját magát kiáltva ki Ti-nek – következtében az Égi Szellemek hét csoportját száműzték a Földre, akik „megváltoztatták az egész természetet, mert maga az Ég *hajolt le*, és egyesült a Földdel”.

A Ji-King-ben ezt olvassuk:

A repülő Sárkány, a nagyszerű és lázadó, most szenved, és a büszkeségét megbüntették, azt gondolta, hogy az Égben fog uralkodni, de csak a Földön uralkodik.

Ugyancsak erről mondja allegorikusan a *Tchoon-Tsieoo*:

Egy éjszaka a csillagok megszűntek ragyogni a sötétben, és elhagyták azt, eső módjára hullva a Földre, *ahol most elrejtőztek*.

Ezek a csillagok a Monádok.

A kínai kozmogóniáknak megvan a maguk „Láng Ura” és az „Égi Szüze”, akit kis „szellemek segítenek és szolgálnak, a nagy szellemek pedig harcolnak a többi Isten ellenségei ellen”. De mindez nem bizonyítja, hogy az említett allegóriák *leírások* vagy *jósló iratok* lennének, ahogyan mindazokra a keresztény teológia hivatkozik.

A keresztény teológusoknak felkínálható legjobb bizonyítékot a *Zohar*-ban találjuk meg arra, hogy a *Biblia* mindkét szövetségében lévő ezoterikus megállapítások ugyanannak a gondolatnak a megfogalmazásai, mint a mi Ősi Tanításainkban lévők, vagyis, hogy az „angyalok bukása” egyszerűen az angyalok testet öltésére vonatkozik, „akik áttörtek a Hét Körön”. Nos, ennek az allegorikus elbeszélésnek Simeon Ben Iochai *Kabalah*-ja jelenti a lelkét és esszenciáját, míg a későbbi *Christian Kabalah* a „homályosan álcázott” *Mózes Öt Könyve*. Az Agrippa kéziratban ezt találjuk:

A kabbala bölcsessége az egyensúly és a harmónia tudományán nyugszik.

Azok az erők, amelyek kezdeti kiegyensúlyozásuk nélkül nyilvánulnak meg, elpusztulnak a térben [a „kiegyensúlyozás” jelentése: differenciálódás].

Így pusztultak el az ősi világ első Királyai [az Isteni Dinasztiák], az óriások *önmaguktól keletkezett* hercegei. Kidőltek, mint a gyökértelen fák, és semmi nyomuk nem maradt, mert *ők az Árnyékok Árnyékai voltak* [vagyis az Árnyékszerű Pitrik Chhâyâ-i].^{IV/31}

De azok, akik utánuk jöttek, akik mint hulló csillagok zuhantak alá, és akiket az árnyékok magukba zártak, mind a mai napig fennmaradtak [vagyis a Dhyâni-k, akik ezekben az „üres árnyékokban” öltöttek testet, elindítva az emberiség korszakát].

Az ősi kozmogóniák minden mondata feltárul azok előtt, akik a sorok között felfedezik az eszmék azonosságát, bár ezek különböző köntösöket öltenek magukra.

^{IV/30} A csillagászat azonban semmit nem tud olyan csillagokról, amelyek *eltűntek*, hacsak nem láthatatlanná váltak, de soha nem szűntek meg létezni, amióta a csillagászat tudománya ismerté vált. Az időleges csillagok csak *változó* csillagok, sőt úgy vélik, hogy Kepler és Tycho Brahe *új* csillagai talán még mindig láthatók.

^{IV/31} Ez az „Edomi Királyokra” utal.

Az ezoterikus filozófiában tanított első lecke az, hogy a Megismerhetetlen Ok – sem tudatosan, sem öntudatlanul – nem indítja el a fejlődést, csak periodikusan megjeleníti önmaga *különböző aspektusait*, hogy azt a véges elmék felismerjék. Nos, az Együttes – az Egyetemes – Elme számtalan és különböző teremtő erő seregéből áll, amelyek bármennyire is végtelenek a megnyilvánult időben, mégis csak végesek, amikor a kezdet nélküli és elpusztíthatatlan térrel állítjuk szembe annak legmagasabb és legalapvetőbb aspektusában. Az, ami véges, nem lehet tökéletes. Ezért vannak alacsonyabb rendű lények is a seregekben, de azok soha nem voltak semmilyen ördögök, vagy „pártütő angyalok”, azon egyszerű oknál fogva, hogy mindannyian a Törvény uralma alatt állnak. A testet öltött Asura-k (de nevezhetik őket bármilyen más néven) ebben is csak a törvénynek engedelmességek, mint minden másban. Az Asura-k megnyilvánulása még a Pitri-k előtt történt, és mivel az idő (a térben) ciklusokban halad, egyszer eljött az ő órájuk is – innen ered a számos allegória. Az „Asura” nevet a brahmanák használták először megkülönböztetés nélkül mindazokra, akik szertartásaikat és áldozataikat ellenezték, ahogyan azt az Asurendra-nak nevezett nagy Asura tette. Valószínűleg erre a korra lehet visszavezetni az ellenkező és ellenséges démonok gondolatának megjelenését.

A héber Elohim, akiket a fordításokban „Istennek” hívnak, és akik megteremtik a „Fényt”, azonosak az árja Asura-kkal. Hivatkoznak rájuk a „Sötétség Fiaiként” is, filozófiai és logikai ellentétként a Változhatatlan és Örök Fénnyel szemben. A korai zoroasztriánusok nem hittek olyan Gonoszban vagy a Sötétségben, ami *egyaránt örökkévaló* a Jóval vagy a Fénnyel, és ők is ugyanazt az értelmezést adták. Ahriman Ahura Mazda (Asura Mazda) megnyilvánult *árnyéka*, és ő maga is a Zeruâna Âkerne-ből, a „határtalan időből” [annak köréből] vagy az Ismeretlen Okból ered. Az utóbbiról ezt mondják:

Annak dicsősége túl magasztos, a fénye túl vakító, akár az emberi értelem, akár a halandó szem számára, hogy felfogja és meglássa.

Annak legelső kiáradása az Örök Fény, amelynek – mivel korábban a Sötétségben rejtőzött – meg kellett nyilvánítania magát, és így jött létre Ormazd, az „Élet Királya”. Ő az „Elsősüzlött” a Határtalan Időben, de mint önmaga ellentéte (korábban létező szellemi gondolat) *öröktől fogva benne élt a Sötétségben*. A hat Amshaspend – vele, mindegyikük vezetőjével együtt hét – az *őseredeti szellemi angyalok és emberek együttesen jelentik* a Logoszát. A zoroaszteri Amshaspend-ek ugyancsak hat nap vagy periódus alatt teremtik meg a világot, és a hetediken megpihennek, de az ezoterikus filozófiában a *hetedik* nap tulajdonképpen az első korszak vagy „nap”, ez az árja kozmogóniában az úgynevezett *őseredeti teremtés*. Ez az a közbenső Æon, ami *Előhang* a teremtéshez, és ami határvonalként húzódik a Nem-teremtett Örökkévaló Okiság és a létrehozott véges okozatok között. A *kialakuló* aktivitás és energia állapota ez, az Örök, Változatlan Nyugalom első aspektusa. *Mózes Könyvében* – amelyre nem pazaroltak metafizikai energiát, csak rendkívüli találékonyságot és agyafürtságot az ezoterikus igazság elrejtésében – a Teremtés a megnyilvánulás harmadik fokozatával kezdődik. „Isten”, vagy az Elohim a *Pymander* „Hét Uralkodóját” jelenti. Ezek azonosak minden más Teremtővel.

De még *Mózes Könyve* is céloz egy töredékes képben arra az időszakra, amikor a „sötétség” volt a mélység színén. Bemutatja, hogy az Elohim „teremtenek”, vagyis hogy megépítik vagy létrehozzák a két mennyet vagy a „kettős” eget (a *nem* mennyet és a Földet). Ez egyszerűen azt jelenti, hogy elválasztották a felső, megnyilvánult (angyali) mennyet vagy tudatsíkot az alsó vagy földi síktól, tehát a (számunkra) örök és megváltoztathatatlan æonokat azoktól a periódusoktól, amelyek térben, időben és időtartamban léteznek, az avatatlanok számára pedig az eget a földtől, az ismeretlent az ismerttől. Ugyanez a jelentése a *Pymander*-ben lévő mondatnak, amely így hangzik:

Az *isteni* Gondolat, amely Fény és Élet [Zeruâna Âkerne] saját szavával, vagyis az első aspektussal, létrehozta a másik, *működő* Gondolatot, amely a Szellem- és a Tűz isteneként meg-

alkotta a hét Kormányzót, és az ő körükbe zárta az Érzékek Világát, amelyet „elkerülhetetlen sorsnak” neveznek.

Az utóbbi a karmára vonatkozik, a „hét kör” a hét bolygót vagy síkot jelenti, valamint a hét Láthatatlan Szellemet is az angyali szférákban, akiknek látható szimbólumai a hét bolygó,^{IV/32} a Nagymedve hét Rishi-je és egyéb jelképek. Roth ezt mondta az Âditya-król:

Ők nem a nap, sem a hold, sem a csillagok, sem a hajnal, hanem ők a ragyogó élet örök fenn-tartói, amelyek mindezen jelenségek mögött léteznek.

Ők azok, a „Hét Sereg” – ahogyan *Pymander* mondja –, akik „átgondolva Atyjukban [az Isteni Gondolatban] a működtetés tervét”, hasonlóképpen *kívántak* működni (vagyis saját teremtményeikkel benépesíteni a világot), mert mivel a „működés szféráján belül”, a megnyilvánuló Univerzumban születtek, ott ez a manvantárai törvény. Most pedig a szövegrész második fele következik, vagy inkább két rész egybeolvasztása a teljes jelentés elrejtése céljából. Azok, akik a működtetés szféráján belül születtek, „testvérek voltak, és szerették őt”. Ez az „ő” az őseredeti angyalok, az Asura-k, az Ahriman, az Elohim vagy az „Istenfiak” voltak, akiknek egyike *Sátán* volt. Tehát mindazok a szellemi lények, akiket a „Sötétség Angyalainak” neveztek, mivel az a Sötétség az *abszolút* Fény, amely olyan tény, amit ma már figyelmen kívül hagy, vagy talán el is felejtett a teológia. Mindazonáltal ezeknek a sokat rágalmazott „Fény Fiainak” – akik a Sötétség – szellemiségének nyilvánvalóan olyan magas szintűnek kell lennie összehasonlítva az utánuk következő angyalokéval, mint az utóbbiak éterikussága lenne, ha azt az emberi test sűrűségével hasonlítanánk össze. Az előbbiek az „Elsőszülöttek”, és ezért annyira megközelítik a Tiszta Nyugodt Szellem határait, mintha csak az utánuk következőknek pusztán „hiányai” – arisztotelészi értelemben – vagy ideális típusai, ferouer-jei lennének. Ők nem teremthetnek anyagi, *testtel rendelkező* dolgokat, és ezért mondták róluk, hogy az idők folyamataiban „visszautasították” az „Isten” által „parancsolt” teremtetést, más szóval „*fellázkodtak*”.

Talán ez igazolható annak a *tudományos* elméletnek az alapján, amely azt tanítja, hogy ha két egyenlő hosszúságú hanghullám találkozik, akkor annak hatása:

Ha a két hang erőssége ugyanakkorra, akkor egybeesésük olyan hangot hoz létre, aminek az erőssége négyszerese az eredetinek, míg interferenciájuk *teljes csendet* hoz létre.

Justinus vértanú, amikor korának „eretnokségeit” magyarázza, bemutatja minden világvalás azonosságát kiinduló pontjukon. Az első *kezdet* valamennyinél az *Ismeretlen* és *Passzív* Istenséggel indul el, amiből kiárad egy bizonyos aktív erő vagy erény, a misztérium, amelyet néha Bölcsességgnek, néha Fiúnak, nagyon gyakran Istennek, Angyálnak, Úrnak és Logosznak neveznek.^{IV/33} Az utóbbi fogalmat néha a legelső kiáradásra alkalmazzák, de több rendszerben az első androgünből vagy kettős sugárból származtatják, amelyet a kezdet kezdetén árasztott ki a Láthatatlan. Philo ezt a Bölcsességet férfiként és nőként írja le. De bár első megnyilvánulásának volt kezdete – mivel az Atya által kiárasztott Æonok legmagasabbjából, Oulomból^{IV/34} (Aiôn-ból, az Időből) jött elő –, mégis megmaradt az Atyánál *minden dolog teremtése előtt*, mert része az Atyának.^{IV/35} Ezért Philo Judæus Adam Kadmont „az Elme” néven nevezi, a gnosztikus rendszerben ez Bythos Ennoia-ja. „Az Elmét pedig nevezzük Adamnak”.^{IV/36}

Ahogyan a régi mágikus könyvek magyarázzák, az egész esemény érthetővé válik. Egy dolog csak az ellentétén keresztül létezhet – tanítja Hegel, és csak egy kevés filozófia és spiri-

^{IV/32} Egy másik bizonyíték – ha ugyan szükség van rá –, hogy a régi beavatottak *hét*nél több bolygót ismeretek, a *Vishnu Purána*-ban (II. XII.) található, ahol miután leírja a Dhruva-hoz (a Sarkcsillaghoz) kötött szekereket, Parâshara a „kilenc bolygó szekéréről” beszél, amelyeket légi kötelek tartanak.

^{IV/33} Justinus: *Cum Tryphone*, 284. oldal.

^{IV/34} Oulom = idővel kapcsolatos kategória.

^{IV/35} Sanchuniathon az időt a legősibb Æon-nak nevezi, Protogonos-nak, az „Elsőszülöttnak”.

^{IV/36} Philo Judæus: *Cain and his Birth*, XVII. oldal.

tualitás kell hozzá, hogy megértsük az utóbbi dogma eredetét, amely ebben a hideg és kegyetlen megfogalmazásban valóban sátáni és pokoli. A mágusok exoterikus tanításaikban a gonosz eredetét a következő módon magyarázták: „A fény fényen kívül mást nem hozhat létre, és soha sem lehet a gonosz forrása”, akkor hogyan jött létre a gonosz, amikor annak teremtésében semmilyen fényhez hasonló nem vett részt? A fény – mondják a mágusok – számos lényt hozott létre, valamennyien szellemiek, ragyogók és erősek voltak. De egy Nagy Lénynek (a „Nagy Asura-nak”, Ahriman-nak, Lucifernek, stb.) a Fénnyel ellentétes, *gonosz gondolata* támadt. Kétkedett, és e kétkedés folytán sötétté vált.

Ez egy kicsit közelebb van az igazsághoz, de még mindig elég távol jár. *Nem* volt „gonosz gondolat”, amely az ellentétes Erőt elindította, hanem egyszerűen csak Gondolat önmagában, olyan valami, ami fontolgtató, célt és tervet tartalmazó, ezért véges, és így természetes módon önmagában a tiszta nyugalomnak, az abszolút szellemiség és tökéletesség természetes állapotának az ellentéte. Egyszerűen a fejlődés törvénye volt az, amely a színre lépett, az értelmi kibontakozás folyamata kezdődött el, ami elkülönült a szellemtől, és már beburkolózott és belekeveredett az anyagba, amely ellenállhatatlanul magához vonta. Alaptermészetüket és lényegüket tekintve az eszmék – mint akár valódi, akár képzelt tárgyakhoz kapcsolódó elképzelések – ellentétben állnak az Abszolút Gondolattal, a Megismerhetetlen Mindennel, amelynek titokzatos működéseiről Spencer kijelentette, hogy arról mást nem lehet mondani, csak azt, hogy „semmilyen rokonságban nem áll az evolúcióval”,^{IV/37} ami nyilvánvalóan így is van.^{IV/38}

A *Zohar* ezt nagyon szemléletesen ismerteti. Amikor a „Szent Egy” (a Logosz) embert kívánt teremteni, magához hívta a *legmagasabb* angyalok seregeit, és közölte velük óhaját, de azok *kétkedtek* elgondolásának bölcsességében, és azt válaszolták: „Az ember dicsőségében egy éjszakát sem fog eltölteni”, amiért azután őket megégette (megsemmisítette?) a „Szent Úr”. Ezután az Úr egy másik, alacsonyabb rendű sereget hívott magához, és ugyanezt mondta nekik. Ők is ellentmondtak a „Szent Egynek”: „Mire lenne jó az Ember?” – vitakoztak. Az Elohim mégis megteremtették az embert, és amikor az ember *bűnbe esett*, Uzza és Azael seregei így bosszantották az Istent: „Íme, itt az Ember Fia, akit teremtettél. Lásd, bűnbe esett!” Ekkor a Szent Egy így válaszolt: „Ha ti is köztük [az emberek között] lettetek volna, náluk is rosszabbak lennétek”. Ezzel letaszította őket ragyogó égi helyükről egyenesen a Földre, azok pedig „átváltoztak [emberekké], és bűnbe estek a Föld asszonyaival”.^{IV/39} Ez teljesen világos. *Mózes Könyve* (VI.) nem említi, hogy ezek az „Istenfiak” *büntetést* kaptak. A *Bibliában* erre az egyetlen utalás *Júdásnál* található:

És az angyalokat is, akik nem tartották meg fejedelemségüket, hanem elhagyták az ő lakóhelyüket, *a nagy nap ítéletére örök bilincseken, sötétségben tartotta*.^{IV/40}

Ez egyszerűen azt jelenti, hogy a testet öltésre ítélt „angyalok” a hús és az anyag *bilincseiben* vannak, a tudatlanság *sötétségében*, egészen a „Nagy Napig”, ami mindig a hetedik kör után, a „hét” elteltével, a Hetedik Sabbath-on, vagyis a manvantara utáni nirvánában jön el.

Az, hogy Hermész Pymander-e, az Isteni Gondolata mennyire ezoterikus és a Titkos Tanítással mennyire egybecsengő, csak az eredeti és ősi latin és görög fordításokból következtethető ki. Másrészt az, hogy mennyire eltorzították később az európai keresztények, azokból a megjegyzésekből és önkéntelen *beismerésekből* látható, amelyeket 1578-ban de St. Marc az Előszavában és Ayre püspökéhez intézett levelében olvashatunk. St. Marc szavaiból megtud-

^{IV/37} *Principles of Psychology*, 474. oldal.

^{IV/38} A napjainkban szembetűnő paradox tagadási szellemre jellemző, hogy míg a Darwin és Haeckel által tanított evolúciós hipotézis polgárjogot nyert a tudományban, addig mind az Univerzum örökkévalóságának, mind az Egyetemes Tudat korábbi létezésének gondolatát a modern pszichológusok visszautasítják. „Ha az idealistáknak igazuk lenne, akkor az evolúció tana csak egy álom” – mondja Herbert Spencer.

^{IV/39} *Zohar*, 9b.

^{IV/40} *Júdás apostol*, 6. vers.

juk, hogyan alakult át a panteista és egyiptomi tanulmány misztikus római katolikus tanulmánnyá, és azt is, hogyan vált *Pymander* azzá, aminek ma ismerjük. St. Marc fordításában azonban még így is megtaláljuk a valódi *Pymander*, az „Egyetemes Gondolat” vagy „Elme” nyomait. Így szól a régi francia fordításból újra lefordított szöveg, amelynek eredetijét a lábjegyzetben mutatjuk be, furcsa, régies franciaságában:^{IV/41}

Az Emberben hét embert [princípiumot] teremtettek... Az Atya és a Szellem Hétségének harmonikus természetét. A természet... hét embert teremtett a Hét Szellem természetének megfelelően... amelyekben potenciálisan benne volt a két nem.

Metafizikailag az Atya és a Fiú az „Egyetemes Elme” és a „Periodikus Univerzum”, az „Angyal” és az „Ember”. Ez a Fiú és az Atya egyazon időben, *Pymander* szerint az *aktív* Eszme és a *passzív* Gondolat hozza létre, és ez a természet kiinduló alaphangja, amelyből a hét hang, a Teremtő Erők hetes skálája megszületik. Belőle jön létre a hét prizmás szín-*aspektus*, amelyek mindegyike az egyetlen fehér sugárból vagy Fényből ered, ami pedig a Sötétségből származik.

C.) A „Mennyei Háború” sokféle jelentése

A Titkos Tanítás magától értetődő tényként mutat rá arra, hogy az emberiség – együttesen és egyénileg az egész megnyilvánult természettel együtt – magában hordozza (a) az Egy Egyetemes Princípium lélegzetét, annak őseredeti elkülönülésében és (b) azt a számtalan „lélegzetet”, amelyek az Egy Lélegzetből származnak annak másodlagos és további elkülönüléseiben, ahogyan a természet sok „emberiségével” az állandóan növekvő anyagiságú síkok felé ereszkedik le. Az Őseredeti Lélegzet a magasabb Hierarchiákat hatja át, a másodlagos pedig az alacsonyabbakat, a folyamatosan lefelé tartó síkokon.

Nos, a *Bibliában* sok olyan szövegrész van, amely első pillantásra is – *exoterikusan* – azt bizonyítja, hogy mindez valamikor *egyetemes* hit volt, a legmeggyőzőbb kettő az *Ezékiel XXVIII*, és az *Ézsaiás*, XIV. A keresztény teológusok megtehetik, hogy mindkét szöveget a Teremtés előtti nagy Háborúra, a Sátán lázadásának eposzára, stb. való utalásként értelmezzék, ha úgy gondolják, de elképzelésük képtelensége nagyon is nyilvánvaló. Ezékiel sirámain és korholásait Tirus fejedelméhez intézi, Ézsaiás pedig Ahaz királyhoz, aki a bálványimádásnak hódolt, ahogyan a nép többi része is ezt tette néhány beavatott (az úgynevezett próféták) kivételével, akik megpróbálták visszatartani népüket az exoterikus hit – vagy a bálványimádás, ami végül is ugyanaz – felé vezető úton. De ítéljen maga az olvasó.

Az *Ezékielben* ezt találjuk:

Embernek fia! mondd a Tirus Fejedelmének, ezt mondja az Úr Isten [véleményünk szerint a karma „Istene”]; Mivelhogy felfuvalkodott a te szíved, és ezt mondtad: Isten vagyok én... holott te ember vagy... Ennek okáért, íme én hozok te reád idegeneket... és fegyverüket kivonják a te bölcsességednek szépsége ellen, és... a verembe [vagy földi életbe] vetnek téged...^{IV/42}

„Tirus fejedelmének” eredetét a nagy varázslók, a gonosz atlantisziak „Isteni Dinasztiához” kell visszavezetnünk. Ezékiel szavaiban nincs metafora, hanem ez esetben valóságos

^{IV/41} Mercure Trsimégiste, *Pimandre*, chap. i. sec. 16: „Oh, ma pensée, que s'ensuit-il? car je désire grandement ce propos. Pimandre dict, ceci est un mystère celé, jusques à ce jour d'hui. Car nature soit mestant avec l'hôte, a produit le miracle très merveilleux, aiant celluy qui ie t'ay dict, la nature de l'harmonie des sept du père et de l'esprit. *Nature ne s'arresta pas là*, mais incontinent a produit *sept hômes, selon les natures des sept gouverneurs* en puissance des deux seces et esleuez... La génération de ces sept s'est donnée en ceste manière...”

Itt hiányzik egy rész a fordításból, amit részben ki lehet tölteni Apuleius latin szövegének felhasználásával. A püspök ezt mondja magyarázatként: „A Természet hét embert (hét princípiumot) teremtett benne” [az emberben].

^{IV/42} XXVIII. 2-8.

történelmet jelentenek. Mert éppen a prófétában belül megszólaló hang, az „Úr”, vagyis saját szellemének hangja mondja neki:

És ezt mondtad: Isten vagyok én, az Isten(ek) [Isteni Dinasztiák] székében ültem a tenger közepette, holott te ember vagy... Íme bölcsőbb vagy Dánielnél, semmi elrejtett dolog nincsen, mely téled elrejtett volna. A te bölcsességeddel... sokasítottad meg a te gazdagságodat, és fel-fuvalkodott a te szíved a te gazdagságod miatt... Ennek okáért, íme én hozok te reád idegeneket... és fegyvereiket kivonják a te bölcsességednek szépsége ellen... A verembe vetnek téged, és meghalsz azoknak halálokkal, kik a tengernek közepette megölettetnek.^{IV/43}

Mindezek a szidalmak nem *jóslást* jelentenek, hanem egyszerűen *visszaemlékezések* a „Föld Óriásainak”, az atlantisziaknak a végétére.

Mi lehet az utolsó mondat jelentése, ha nem egy elbeszélés az atlantisziak végzetéről? Majd pedig: „Felemelkedett a te szíved a te szépséged miatt”,^{IV/44} *Pymander* „Mennyei Emberére”, vagy a Bukott Angyalokra utalhat, akiket azzal vádolnak, hogy az osztályrészül kapott nagy szépségük és bölcsességük feletti büszkeségük buktatta el őket. Itt szó sincs metaforáról, kivéve talán teológusaink előítéletes elképzeléseit. Ezek a versek a múltra vonatkoznak, és inkább a beavatási misztériumokban megszerzett tudáshoz, mint visszatekintő tisztánlátáshoz tartoznak! Majd a hang újra megszólal:

Az Isten kertje gyönyörűségében [a Satya Yuga-ban] voltál, minden drágakövekkel körülvettél vala... a te dobjaidnak és sípjaidnak szerszámai te benned attól a naptól fogva készítették meg, mikor teremtettél. Te vagy a felkenetett kerub... a tüzes drágakövek között szüntelenül jártál. Tökéletes voltál a te útjaidban attól a naptól fogva, melyen teremtettél, míglén álnokság találtaték benned... ez okáért levetlek téged az Isten hegyéről, és elvesztelek téged.^{IV/45}

Az „Isten Hegye” az „Istenek Hegyét” vagy Merut jelenti, amelynek a negyedik fajban az Atlasz-hegység volt a képviselője, az *isteni Titánok egyikének utolsó formája*, és azokban az időkben olyan magas volt, hogy a régiek azt hitték, a mennyek a csúcsain nyugszanak. Nem Atlasz segítette-e az óriásokat az istenek (Hyginus) elleni háborújukban? A *mese* egy másik változata arról szól, hogy Atlasz, Iapetus és Clymene fia, annyira megkedvelte a csillagászatot, hogy emiatt választotta lakóhelyéül a legmagasabb hegycsúcsokat. Az igazság az, hogy Atlasz, az „Istenek Hegye”, és az ugyanilyen nevű hős a negyedik faj ezoterikus szimbólumai, a hét lánya, az Atlantidák pedig a hét alfajt szimbolizálják. Az Atlasz-hegység valamennyi legenda szerint háromszor olyan magas volt régen, mint most, a süllyedése ugyanis két különböző korban következett be. Vulkánikus eredetű, és ezért mondja az Ezékielben megszólaló hang:

Ezért *támasztok tüzet be benned*, mely téged megemészt.^{IV/46}

Ez természetesen nem azt jelenti, amit a lefordított szövegek mondani látszanak, vagyis hogy ezt a tüzet Tirus fejedelmében vagy népében támasztja fel az Úr, hanem az Atlasz-hegységben, amely a mágiában képzett, a művészetek és civilizáció csúcsán lévő büszke fajt jelképezi, amelynek utolsó maradványa ennek a valamikor óriási hegységnek szinte a lábainál pusztult el.

Valóban: „rettegésekre voltál nékik, és nem lésszesz örökké”,^{IV/47} mivel a fajnak még a neve és a sorsa is kitörlődött az emberek emlékezetéből. Ne felejtjük el, hogy szinte minden ősi király és pap beavatott volt, és hogy a negyedik faj vége felé ellenségeskedés támadt a jobboldali és baloldali ösvény beavatottai között. Végül pedig, hogy az Édenkerthez nemcsak az

^{IV/43} *Ugyanott.*

^{IV/44} *Ugyanott, 17.*

^{IV/45} *Ugyanott, 13-16.*

^{IV/46} *Ugyanott, 18.*

^{IV/47} *Ugyanott, 19.*

ádami fajhoz tartozó zsidóknak van közük, hanem más személyeknek is, hiszen maga Ezékiel is az Éden legszebb fájához hasonlítja a Fáraót, mikor ezt mondja:

Vigasztalást vőn a mélység országában Éden minden fája, a Libanon szépsége és java...
[Mert] ezek is alászállottak vele [a fáraóval] a sírba,^{IV/48}

– az alvilágba, ami valójában az óceán fenekén van, amely szélesen megnyílt alattuk, hogy felfalja az atlantisziak földjeit és népeit. Ha mindezeket emlékezetben tartjuk, és összehasonlítjuk a különböző leírásokat, akkor rájövünk, hogy *Ezékiel* XXVIII. és XXXI. fejezete nem Babilonra, Asszíriára, de nem is Egyiptomra vonatkozik, mivel ezek egyike sem így pusztult el, egyszerűen a *felszínen* dőltek romba, nem pedig a föld *alatt*, hanem valójában Atlantiszról és annak legtöbb népéről van szó. Azt is megértjük, hogy a beavatottak „Édenkertje” nem mítosz volt, hanem egy ma már elsüllyedt helyszín. Fény vetül a dolgok értelmére, és tisztán felfogjuk az ilyen mondatok valódi ezoterikus értékét: „Édenben voltál... Isten szent helyén valál”,^{IV/49} mert minden népnek megvoltak és soknak még most is megvannak a *szent* hegyei, egyeseknek a Himalája csúcsai, másoknak a Parnasszus és a Sínai-hegy. Ezek mind beavatási helyek voltak, és itt laktak az ősi, sőt a modern adeptusok közösségeinek vezetői. Egy másik helyen ezt találjuk:

Íme, Assur [miért nem atlantiszi, beavatott?] cédrus vala a Libanonon... ennek okáért lőn magasb növése a mező minden fájánál... A cédrusok el nem takarák őt az Isten kertjében... úgy hogy irigykedett rá Éden minden fája...^{IV/50}

A beavatottakat egész Kis-Ázsiában „az Igazságosság fájának”, Libanon cédrusainak nevezték, ahogyan néhány zsidó királyt is. Indiában is így hívták a nagy adeptusokat, de csak a balkez adeptusait. Amikor a *Vishnu Purâna* elmondja, hogy „a világot elborították a fák”, miközben a prachetasa-k – akik „10 000 évet töltöttek önmegtartóztatásban a hatalmas óceánban” – elmélyedtek imáikban, akkor az allegória az atlantisziakra és a korai ötödik faj, az árják adeptusaira vonatkozik. Más „fák [varázsló adeptusok] pedig megsokasodtak és elárasztották a védtelen földet, az emberek pedig elpusztultak... mert nem tudtak tízezer éven keresztül dolgozni”. Ezután a Bölcsék, az árja faj Rishi-jei, akiket prachetasa-knak hívnak, a leírás szerint „előjöttek a *mélyből*,^{IV/51} és a szájukból fűjt lángokkal és széllel elpusztították a gonosz „fákat” és az egész növényi birodalmat. Végül Soma (a Hold), a növényi világ uralkodója szövetséget köt a Jobboldali Ösvény adeptusaival, akiknek felajánlja mennyasszonyként Mârishâ-t, a „fák leszármazottját”.^{IV/52} Ez utalás arra a nagy harcra, ami az „Istenfiak” és a Sötét Bölcsesség fiai, a mi őseink, más szóval az atlantiszi és az árja adeptusok között zajlott.

Ennek a korszaknak az egész történetét allegorikusan a *Râmâyana* mutatja be, ami annak a harcnak az epikus formájú misztikus elbeszélése, ami Râma, a korai árják isteni dinasztiájának első királya és Râvana, az atlantiszi (lankâ) faj szimbolikus megszemélyesítője között zajlott. Az előbbieket a szoláris istenek testet öltései voltak, az utóbbiak pedig a lunáris déváké. Ez a hatalmas csata a Jó és a Gonosz, a fehér és a fekete mágia közötti küzdelem volt azért, hogy az isteni erők fölülkerekedjenek az alsó földi vagy kozmikus erőkön.

^{IV/48} XXXI. 16, 17. A *Bibliában* említett egyedüli fáraó az, akit a Vörös-tenger elnyelt a zsidók üldözése közben, és akit nem nevez meg, talán nagyon jó okokból. Az történet bizonyára az atlantiszi legendából ered.

^{IV/49} XXVIII. 13-14.

^{IV/50} XXXI. 3-9.

^{IV/51} *Vishnu Purâna*, I. könyv, XV. fejezet.

^{IV/52} Ez tiszta allegória. A vizek a bölcsesség és az okkult tudás szimbólumai. Hermész a szent Tudományt a tűz szimbólumával ábrázolta, az északi beavatottak azonban a vízzel. A víz – mondja Kullûka Bhatta – Nârâ, az „Isteni Szellem”, vagy inkább Paramâtman, a „Legfelsőbb Lélek” teremtménye. Nârâyana jelentése „aki a mélyben lakozik”, vagyis aki elmerül a Bölcsesség Vizeiben, „mivel Nârâ teste a víz”. (*Vâyu Purâna*). Innen származik az a kijelentés, hogy 10,000 évig önmegtartóztatásban maradtak a „hatalmas óceánban”, majd kiemelkedtek belőle. Ea, a Bölcsesség istene a „Fenséges Hal”, Dagon vagy Oannes pedig Kaldeában az ember-hal, aki azért emelkedett ki a vizekből, hogy bölcsességre tanítson.

Ha a tanulmányozó jobban meg akarja érteni az utóbbi megállapítást, akkor olvassa el a *Mahābhārata* Anugîtā epizódját, amelyben a brāhmana ezt mondja feleségének:

Az Én segítségével érzékelttem az Énben tartózkodó székhelyt, ahol a Brahman az ellentétpárhoztól mentesen lakozik, és ahol a hold a tűzzel [vagy a nappal] együtt az értelmi princípium mozgatójaként minden lényt fenntart.^{IV/53}

A Hold *valóban* az elme (Manasz) istensége, de csak az alsóbb síkon. Az egyik Kommentár ezt mondja:

A Manasz kettős, alsó részében lunáris, felső részében pedig szoláris.

Más szavakkal, magasabb aspektusában a Buddhi felé vonzódik, míg az alsóbban leereszkedik az *állati* lelkébe, és annak a szavára hallgat, amely telve van önző és érzéki vágyakkal, és ez tartalmazza az adeptus és a világi ember életének misztériumát, valamint az isteni és az állati ember halál utáni elkülönülését is. A *Mahābhārata* – amelynek minden sorát ezoterikusan kell olvasni – fennkölt jelképrendszerrel és allegóriával tárja fel mind az ember, mind a lélek megpróbáltatásait. Az *Anugîtā*-ban a Brāhmana ezt mondja:

A belsőben (a testen belül), mindezekben (az életszelekben) [? princípiumok], amelyek a testen mindenfelé mozognak, és egymást elnyelik,^{IV/54} lángol a Vaishvānara tűz^{IV/55} hétszeresen.^{IV/56}

De a legfőbb „Lélek” a Manasz vagy elme, ezért a szöveg szerint Soma, a Hold egyezséget köt a szoláris részével, amelyet a Prachetasa-k személyesítenek meg. De a *Rāmāyana* – mint minden más szentírás – hét aspektusát felnyitó hét kulcs közül ez csak az egyik, a metafizikai.

A különböző beavatottakat jelentő „fa” szimbóluma szinte egyetemes volt. Jézust az „Élet fájának” hívják, ahogyan minden más, a Jó Törvény oldalán álló adeptust is, míg a baloldali ösvény adeptusaira „kiszáradó fákként” hivatkoznak. Keresztelő János a „fejszéről” beszél, amely „a fáknak gyökereire vettetett”,^{IV/57} Assíria királyának hadseregét pedig „fáknak” nevezik.^{IV/58}

Az Édenkert valódi jelentését kellőképpen megmagyaráztuk az *Isis Unveiled*-ben. A szerző előtt többen kifejezték csodálkozásukat, hogy az *Isis Unveiled* miért tartalmaz olyan keveset azokból a tanokból, amelyeket most ismertetünk. Ez teljes tévedés. Bőségesen céloztunk ugyanis ilyen tanításokra, még ha magukat a tanításokat el is hallgattuk. Akkor még nem érkezett el az ideje, mint ahogyan ma sincs még itt az ideje, hogy *mindent elmondjunk*. Egyszer az *Esoteric Buddhism* egyik kritikus a azt írta: „Az *Isis Unveiled*-ben nincsenek megemlítve az ötödik fajunkat megelőző atlantisziak, vagyis a negyedik faj”. Én, mint az *Isis Unveiled* szerzője állítom, hogy az atlantisziakat igenis megemlítettem elődeinkként. Mert mi lehet világosabb a következő megállapításnál, amikor a Jób Könyvéről beszélek:

Az eredeti szövegben a „halott dolgok” helyett a halott *Rephaim* (óriások vagy hatalmas primitív emberek) szerepel, akikből az „evolucionisták” *talán egy napon jelenlegi fajunkat levezetik*.^{IV/59}

Most arra ösztönözzük őket, hogy tegyenek így, miután a fenti célzást teljesen nyíltan megmagyarázzuk, de ezt az evolucionisták ma is olyan bizonyosan visszautasítják, mint ahogyan tíz éve tették. A tudomány és a teológia ellenünk van, ezért önvédelemből mindkettőnek

^{IV/53} V. fejezet: „A kelet szent könyvei”.

^{IV/54} Az *Anugîtā* fordítója ezt egy lábjegyzetben (258. oldal) a következő szavakkal magyarázza: „Úgy tűnik, az érteleme a következő: A világi élet folyamata az Énhez kapcsolódó életszelek működéseinek köszönhető, ez vezet az Én megnyilvánulásához az egyéni lelkekben”.

^{IV/55} A Vaishvānara szót gyakran használják az Én megjelölésére – magyarázza Nilakantha.

^{IV/56} *Ugyanott*, 259. oldal. Fordította: Kashināth Trimbak Telang, M. A, Bombay.

^{IV/57} *Máté*, III. 10.

^{IV/58} *Ézsaiás*, X. 19.

^{IV/59} *Idézett mű*, I. kötet, 133. oldal.

kérdéseket teszünk fel. A prófétai írásokban elszórt homályos metaforákból, valamint János *Jelenések Könyvéből* – ebből a nagyszerű műből, ami azonban csak az *Enoch Könyvének* átszerkesztett változata – kiindulva a keresztény teológia teljesen bizonytalan alapokra felépítette a Mennyei Háború dogmatikus eposzát. De még többet is tett, felhasználta azokat a szimbolikus látomásokat, amelyeket csak a beavatottak érthetnek meg. Ilyen oszlopokra emelte fel vallása egész terjedelmes építményét, és most ezek az oszlopok nagyon gyenge nádszálaknak bizonyulnak, a kiagyalt szerkezet pedig kezd összeroskadni. Az egész keresztény rendszer a Jakin-on és Boazon, a jó és a gonosz két ellentétes erőin, Krisztuson és a Sátánon, az *αἱ ἀγαθαὶ καὶ αἱ κακαὶ δυνάμεις*-en nyugszik. Vegyük el a kereszténységből a bukott angyalok alapvető tételét, akkor eltűnik az Édenkert lugasa, Ádámmal és Évával együtt a semmibe foszlik. Krisztus pedig, az Egy Isten és Megváltó kizárólagos szerepében, és az állati ember bűneiért vezeklő áldozat azonnal használhatatlan és értelmetlen mítosszá válik.

A *Revue Archéologique* egy régebbi számában M. Maury, a francia író megjegyzi:

A jó és rossz szellemek közötti egyetemes küzdelem csak *egy másik, sokkal régebbi és szörnyűbb harc ismétlődésének* tűnik, amely egy ősi mítosz szerint az univerzum megteremtése előtt zajlott a hűséges és lázadó seregek között.^{IV/60}

Ez ismét az elsőbbség egyszerű kérdése. Ha János a *Jelenések Könyvét* még a védikus korban írta volna, és ha nem lennénk ma már teljesen bizonyosak, hogy ez egyszerűen az *Enoch Könyvének* és a pogány ókor sárkánylegendáinak egy másik változata, akkor a leírás nagyszerűsége és szépsége elfogulttá tehetné a bírálók véleményét azon első háború keresztény értelmezésének a javára, amelynek a harcmezője a csillagos égbolt volt, az első vérengzők pedig az angyalok voltak. Azonban a dolgok jelenlegi állása szerint a *Jelenések Könyvét* eseményről eseményre más és sokkal régebbi látomásokra kell visszavezetnünk. Az apokaliptikus allegóriák és az ezoterikus eposz jobb megértése érdekében arra kérjük az olvasót, vegye elő a *Jelenések Könyvét*, és olvassa át a XII. fejezet 1-7. verseit.

Ennek számos jelentése van, és már sok mindent felderítettek ennek az egyetemes mítosznak a csillagászati és numerikus kulcsairól. Amit most ismertethetünk, az egy töredék, néhány célzás a szöveg titkos jelentésére, mint amely egy valódi háborút ír le, a két iskola beavatottjai közötti küzdelmet. Ugyanerre az alapra sok és változatos, még ma is létező allegória épült. Az igazságot leíró elbeszélést – azt, amely a teljes ezoterikus értelmet is feltárja – a titkos könyvek tartalmazzák, de ezekhez a szerző nem jutott hozzá.

Az exoterikus munkákban azonban a Táraka-háború epizódja és néhány ezoterikus kommentár talán nyomra vezethet. Az eseményt mindegyik *Purâna* leírja több-kevesebb változtatással, ami annak allegorikus jellegét mutatja.

A legkorábbi védikus árák mitológiájában, mint ahogyan a későbbi purânai elbeszélésekben is, megemlíti Budhát, a „Bölcsét”, „a Titkos Bölcsességben járatosat”, aki euhemerisztikusan a Merkúr bolygó. A *Hindu Classical Dictionary* a *Rig Véda*-ban található egyik himnusz szerzőjének Budhát tulajdonítja. Ezért semmiképpen sem lehet „a brahmanák egy későbbi képzeletének szülötte”, hanem valójában egy nagyon régi megszemélyesítés.

Budha leszármazását vagy inkább teogóniáját tanulmányozva a következő tények tárulnak fel. A mítosz szerint ő Brihaspati feleségének, az „aranyszínű” Târâ-nak a fia, apja pedig Soma, a (férfi) Hold, aki – mint a görög mitológiában Paris – elrabolja férjétől a hindu Csillagbirodalomnak ezt az új Helénáját. Ez egy hatalmas viszályt és *háborút* okoz a Svarga-ban (a Mennyben). Az esemény elvezet egy csatához az Istenek és az Asura-k között. Soma Király szövetséget köt Ushanas-sal (Vénusszal), a Dâna-k vezetőjével, az Isteneket pedig Indra és Rudra vezetik, akik Brihaspati pártjára állnak. Az utóbbi segítséget kap Shankara-tól (Shivától), akinek guruja Brihaspati atyja, Angiras volt, így támogatásában részesíti annak fiát. A történetben Indra Michael indiai ősalakja, az Archistrategus és a „Sárkány” angyalainak le-

győzője, mivel Indra egyik neve Jishnu, „a mennyei seregek vezetője”. Mindketten a bosszúálló istenek védelmében harcolnak, ahogyan egyes titánok tették más titánok ellen. Az egyik Jupiter Tonans oldalán, (Indiában Brihaspati a Jupiter bolygó, ami érdekes egybeesés), a másik az állandóan mennydörgő Rudrát támogatja. E háború folyamán pártol el Indrától testőrsége, a viharistenek (Marut-ok). A történet nagyon sokatmondó egyes részleteiben.

Vizsgáljunk meg néhányat közülük, és próbáljuk megfejteni jelentésüket.

Az elnöklő védőszellem, vagyis a Jupiter bolygó „kormányzója” Brihaspati, a megkárosított férj. Ő azoknak az isteneknek a tanítója, vagy szellemi vezetője, akik a nemző erőket személyesítik meg. A *Rig Védában* Brahmanaspati-nak nevezik, ez egy olyan istenség neve, „akiben az istenek iránti *hódolat tevékenységét* személyesítik meg”. Így Brahmanaspati úgy mond az „isteni kegyelem” testet öltését jelenti a rítus és a szertartás, vagyis az exoterikus istentisztelet eszközeinek felhasználásával.

Târâ,^{IV/61} a felesége másrészt azoknak a képességeknek a megszemélyesítése, amelyekkel a Gupta Vidyâ-ba (titkos tudásba) beavatottak rendelkeznek, amint ezt látni fogjuk.

Soma csillagászatilag a Hold, de a misztikus kifejezésmódban így hívják azt a szent italt, amelyet a brahmanák és beavatottak a misztériumaik és áldozati szertartásaik során isznak. A szóma növény, a selyemkóró szolgáltatja azt a levét, amelyből a szóma italt, ezt a misztikus nedűt készítik. Egyedül a Rishik leszármazottai, a nagy misztériumok Agnihotri-jai vagy tűz-papjai ismerik annak minden erőjét. De a *valódi* szómának tényleges jellemzője az volt, (és ma is az), hogy „új emberré” teszi a beavatottat, amikor az „újraszületik”, vagyis amikor az *asztrális* testében kezd élni,^{IV/62} mert amikor a szellemi természete legyőzi a fizikait, hamarosan bekap belőle, és még attól az éterikus formától is elszakad.^{IV/63}

A régi időkben sohasem adtak szómát a beavatatlan brahmanának, az egyszerű grihastának, vagyis az exoterikus szertartások papjának. Így Brihaspati, bár „az istenek guruja volt”, mégis a holt-betűs istentiszteletet képviselte. Târâ, a *felesége*, annak a szimbóluma, aki bár egybekelt a dogmatikus hittel, az igazi Bölcsesség után sóvárog, és aki beavatást nyert Soma Király, a Bölcsesség adományozójának misztériumaiba. Soma ezért *viszi őt magával* az allegóriában. Az eredmény Budha, az *ezoterikus Bölcsesség* megszületése. Merkúr vagy Hermész ugyanezt jelentette Görögországban és Egyiptomban. Budhát „annyira gyönyörűnek” ábrázolják, hogy még a férj is – aki jól tudja, hogy Budha nem az ő holt-betűs istentiszteletének sarja – a saját fiának tekinti az „újszülöttet”, a rituális és értelmetlen formák gyümölcse.^{IV/64} Röviden ilyen az allegória egyik jelentése.

A Mennyei Háború több hasonló eseményre utal a létezés különböző síkjain. Az első egy tisztán csillagászati és kozmikus tény, ami a kozmogóniához tartozik. John Bentley azt gondolta, hogy a Mennyei Háború a hinduknál csak az időbeli korszakok számításaira vonatkozó illusztráció volt.^{IV/65}

^{IV/61} Lásd Dowson: *Hindu Classical Dictionary*-t további információkért a fentiekkel kapcsolatban.

^{IV/62} Lásd: *Five Years of Theosophy*, „Az életelixír” című fejezet.

^{IV/63} A szóma élvezője egyrészt hozzákötődik külső testéhez, és mégis távol van attól szellemi formájában. Megszabadulva az előzőtől, egy időre fellebeg a légies magasabb régiókba, jóformán olyanná válik, mint „az istenek egyike”, ugyanakkor megőrzi fizikai agyában a látottak és tanultak emlékét. Röviden, a szóma a Tudás Fájának a gyümölcse, amelyet a féltékeny Elohim eltiltottak Ádámtól és Évától, vagyis Yah-ve-től, „nehogy az ember olyan legyen, mint mi közülünk egy”.

^{IV/64} Ugyanezt látjuk a modern exoterikus vallásokban is.

^{IV/65} *Historical View of the Hindu Astronomy*. A *Source of Measures* szerzője a hivatkozott műből idézve „Argabhata-val” [? Áryabhata] kapcsolatban, aki jó megközelítést ad a π értéke meghatározásának különböző megfigyelései között, ezt a különös megállapítást teszi: „Bentley – mondja – nagyon jártas volt a hindu csillagászati és matematikai tudásban... Ez a megállapítása tehát hitelesnek tekinthető. Az a figyelemreméltó magatartás, ami olyan sok régi és keleti népre jellemző, hogy *gondosan elrejtik az ilyen tudás titkait, különösen feltűnő* a hinduk között. Az, amit a népnek szóló tanításként kiadtak, és felfedtek a nyilvánosság előtt, csak *egy pontosabb, de rejtett tudás megközelítése volt*. Bentley e megfogalmazása is különösen példázza ezt az állítást, megmagyarázva pedig bebizonyítja, hogy az [mármint a hindu exoterikus csillagászat és természettudomány] *az Európánál*

Úgy gondolja, hogy ez ősképként szolgált a nyugati népek számára, amikor a titánok háborúját megteremtették. A szerző nincs teljes tévedésben, de nincs is teljesen igaza. A csillagászati őskép valóban egy manvantara előtti korszakra utal, és teljesen azon a tudáson alapul, amivel az árja beavatottak állítása szerint a kozmogóniai fejlődésről és annak teljes programjáról rendelkeznek,^{IV/66} a titánok háborúja viszont csak annak az igazi háborúnak egy legendás és isteni környezetbe helyezett másolata, amely a himalájai Kailása-ban (Mennyeiben) zajlott, nem pedig a kozmikus bolygóközi tér mélységeiben. Ez a himalájai háború a negyedik és az ötödik fajhoz tartozó „Isten-fiak” és az „Árnyék Fiai” közötti szörnyű harcnak a leírása. Ez a két esemény, amelyeket még az Asura-knak az istenek ellen indított háborúja exoterikus leírásaival is egybefontak, a későbbiekben alapul szolgált minden ilyen témájú népi hagyomány létrehozásához.

Ezoterikusan az Asura-k – bár később gonosz szellemekké és alsóbbrendű istenekké alakultak át, akik örökös harcban állnak a nagy istenségekkel – a Titkos Bölcsesség istenei. A *Rig Véda* legrégebbi részeiben ők még szellemiek és isteniek, mivel az Asura fogalmat a Legmagasabb Szellemre használták, és mivel ugyanazt jelenti, mint a zoroasztriánusok nagy Ahura-ja.^{IV/67} Volt idő, amikor Indra, Agni és Varuna istenek maguk is az Asura-khoz tartoztak.

A *Taittiríya Bráhma*na-ban Brahmâ-Prajâpati lélegzete (Asu) élővé vált, és ebből a lélegzetből teremtette meg az Asura-kat. Később, a háború után az Asura-kat az istenek ellenségeinek nevezték, innen ered, hogy ők „A-sura-k” – a szókezdő „a” ugyanis fosztóképző –, tehát „nem-istenek”, mivel a Sura-k az „istenek”. Itt kapcsolódnak tehát az Asura-k és azok „seregei” – akiket a továbbiakban felsorolunk – a keresztény egyházak „bukott angyalaihoz”, a szellemi lények olyan a hierarchiájához, amely minden régi és modern nép panteonjában megtalálható, a zoroasztriánusoktól kezdve a kínaiakig. Ők ugyanúgy az őseredeti Teremtő Lélegzet fiai minden új Mahâ Kalpa vagy Manvantara kezdetén, mint azok az Angyalok, amelyek „hűségesei” maradtak. Ők voltak Soma (az Ezoterikus Bölcsesség atyja) szövetségesei Brihaspati (a rituális vagy ceremóniális vallás) ellen. Nyilvánvaló, hogy az Asura-kat a szertartás-követők térben és időben ellenséges erőkké vagy démonokká fokozták le annak alapján, hogy fellázadtak az álszenteskedés, a hamis istentisztelet és a holtbetűs forma ellen.

Nos, milyen valódi személyek mindazok, akik ezekben a seregekben harcoltak? A következők:

(1) Az Ushana-k, vagyis a Vénusz bolygó „seregei”, akik a római katolikusoknál Luciferré, a „hajnalcsillag” védőszellemévé^{IV/68} váltak, másik nevük Tsaba, vagy a „Sátán” hadserege.

(2) A Daitya-k és Danava-k, a titánok, a démonok és az óriások, akiket megtalálunk a *Bibliában*,^{IV/69} az „Isten fiainak” és az „emberek leányainak” leszármazottai. Gyűjtőnevük mutatja a nekik tulajdonított jellegzetességet, ugyanakkor feltárja a brahmanok *animus*-ának titkát, mert ők a Kratu-dvisha-k, „az áldozat-bemutatások ellenségei”, vagyis az exoterikus *színlelés* ellenségei. Ezek azok a „seregek”, amelyek Brihaspati ellen, az *exoterikus* népszerű és nemzeti vallások ellen harcoltak, valamint Indra ellen, aki a *látható* egek, a mennybolt istene, és aki

sokkal egzaktabb rendszerből eredt. Bentley természetesen az európaiakat tartotta sokkal fejlettebbnek bármely időszaktól és bármely generációból származó hindu tudásnál”. (87-87. oldal.)

Ez már azonban Bentley baja, és nem csökkenti az ősi hindu csillagászok dicsőségét, akik mind beavatottak voltak.

^{IV/66} A Titkos Tanítás azt mondja, hogy minden egyetemes fontosságú esemény, mint a geológiai kataklizmák az egyik faj végén és egy új faj elején, amelyek nagy szellemi, erkölcsi és fizikai változást hoznak az emberiség számára, bolygórendszerünk csillagászati régióiban úgyszólván előre meg van tervezve és ki van gondolva. Az asztrológia teljesen erre az égitestek és emberek közötti misztikus és közvetlen kapcsolatra épül, és ez a beavatás és az okkult misztériumok egyik nagy titka.

^{IV/67} Lásd Darmesteter: *Vendidad*, Introd. LVIII. oldal.

^{IV/68} Lásd *Ézsaiás*, XIV, 12.

^{IV/69} *Mózes Könyve*, VI.

a korai *Védákban* még a kozmikus mennyek *legmagasabb* istene, ami a megfelelő lakhely egy *extra*-kozmosz és személyes Istennek, akinél magasabbra semmilyen exoterikus vallás nem tud emelkedni.

(3) Ezután következnek a nâga-k,^{IV/70} a sarpa-k, a kígyók (Serpents) vagy a szeráfok. Ezek szintén jelképeik titkos jelentésével mutatják jellegzetességüket. A mitológiában ezek *fél-isteni* lények, emberi arccal és sárkányfarokkal. Ezért nyilvánvalóan ők a zsidó seraphim (hasonlítsuk össze a Serapis, Sarpa, Serpent szavakat), egyes számban saraph, „égő, tüzes”. A keresztény és a zsidó angyaltan különbséget tesz a Seraphim és a Cherubim, vagyis a kerubok között, akik sorrendben a másodíkok, ezoterikusan és kabbalisztikusan viszont azonosak, mert a Cherubim bármely mennyei-sereg osztálynak egyszerűen csak a képét vagy hasonlóságát jelenti. Nos, ahogyan korábban mondtuk, sárkányoknak vagy nâga-knak hívták a beavatott remeteket, mivel azok rendkívül bölcssek és szellemiek voltak, és mert barlangokban laktak. Így amikor Ezékiel^{IV/71} Tirus királyára a Cherub jelzôt alkalmazza, és azt mondja neki, hogy *bölcsessége és megértése* folytán *nincs titok*, amit el lehet előle rejteni, akkor azt mutatja az okkultistának, hogy itt egy „próféta” – talán még mindig az *exoterikus* vallás követője – fakad ki egy másik iskolához tartozó beavatottal szemben, nem pedig egy képzelt Luciferrel, a csillagokból lezuhant, majd az Édenkertből kiűzött kerub ellen. Így az úgynevezett „háború” sok jelentésének egyike egy allegorikus feljegyzés arról a harcról, amely az adeptusok két osztálya – a jobboldali és a baloldali ösvényeké – között zajlott. Indiában a legkorábban ismert adeptusoknak, a Rishi-knek három osztálya volt: a királyi osztály vagy Râjarshi-k, akik aszketikus életet élő királyok és hercegek voltak, az isteni osztály vagy Devarshi-k, vagyis a dharma vagy jóga fiai voltak és a Brahmarshi-k, azoknak a Rishi-knek a leszármazottai, akik a brahmanai gotra-kat, vagyis a kaszt-fajokat megalapították. Nos, félretéve egyelőre a mitikus és a csillagászati kulcsot, a titkos tanítások sok olyan atlantiszt mutatnak be, akik ezekhez az osztályokhoz tartoztak, és közöttük viszályok és háborúk dúltak ténylegesen és jog szerint is. Nârada, az egyik legnagyobb Rishi egy Devarshi volt, és úgy mutatják be, mint aki állandóan harcban állt Brahmâ-val, Daksha-val valamint más istenekkel és bölcssekkel. Csaknem biztossággal állíthatjuk, hogy bármi legyen is ennek az egyetemesen elfogadott legendának a *csillagászati* jelentése, emberi vonatkoztatása valóságos és történelmi eseményeken alapul, amit egy teológiai dogma csak eltorzított, hogy az egyházi céloknak megfeleljen. Amint fent, úgy lent. A csillagászati jelenségeket és az égitestek viselkedését vették mintául, és a Földön ezek alapján dolgozták ki a tervet. Így az absztrakt értelemben vett teret az „isteni tudás birodalmának” nevezték, a kaldeaiak vagy a beavatottak pedig ezt Ab Soo-nak hívták, a tudás (vagy atya, a forrás) hajlékának, mert a térben lakoznak azok az intelligens Hatalmak, akik *láthatatlanul* kormányozzák az Univerzumot.^{IV/72}

Ugyanilyen módon, az állatöv rajzán a *felső* óceánban, vagyis a mennyekben egy bizonyos birodalom a Földön, egy belső tenger megszentelt hely volt, amelyet a „Tudás Szakadékanak” neveztek. Ezen tizenkét kis sziget képében tizenkét központ volt, amik az állatövi jégeket

^{IV/70} Az orientalisták a nâga-kat titokzatos népként írják le, akiknek a határkövei ma is bőségesen megtalálhatók Indiában, és akik. Nâga-dvîpa-n laktak, a Bhâratavarsha (rég India) *hét* kontinense vagy kerülete közül az egyik. Nagpur városa egyébként India egyik legrégebb települése.

^{IV/71} XXVIII. 3, 4.

^{IV/72} Nem kevésbé sokatmondók Rudra Shiva-nak tulajdonított képességek, a nagy jóginak, valamennyi adeptus ősapjának, aki az ezotériában az Isteni Dinasztiák egyik legnagyobb királya. Őt nevezik a „legkorábbi-nak” és az „utolsó-nak”, ő a harmadik, a negyedik és az ötödik gyökérfaj pártfogója. Ugyanis legkorábbi alakjában ő az aszketikus Dig-ambara, „az elemekbe öltözött”, Tri-lochana, a „háromszemű”, Pancha-âna, az „ötarcú”, ami célzás az elmúlt négy és a jelenlegi ötödik fajra, mert bár ötarcú, de csak „négykarú”, mivel az ötödik faj még létezik. Ő „az Idő istene”, Szaturnusz – Kronosz, amit „dobjának” Damaru-nak a homokóra formája is mutat, és ha azzal vádolják, hogy levágta Brahmâ ötödik fejét, és csak négyet hagyott neki, ez ismét egy célzás egy bizonyos beavatási fokra, továbbá a fajokra is.

képviselték – közülük kettő korszakokon keresztül „titkos jegy” maradt^{IV/73} –, és ezek voltak tizenkét főpapnak és a Bölcsesség Mestereinek a lakóhelyei. Ez a „tudás tengere”^{IV/74} korszakokon át fennmaradt ott, ahol most a Shamo vagy Góbi sivatag húzódik. Egészen az utolsó nagy jégkorszakig létezett, amikor egy helyi kataklizma, ami a vizeket délre és nyugatra kisöpörte, és így hozta létre a jelenlegi nagy kietlen sivatagot, csak egy bizonyos oázist hagyva meg egy tóval, és annak közepén egy szigettel, a Földön levő Állatövi Gyűrű egyik maradványával. Mindazon népek számára, amelyek megelőzték a késői babiloniakat, korszakokon keresztül a Vizes Szakadék volt a „Nagy Anyának”, a mennyekben lakó „Nagy Káosz Anya” földi utótipusának a hajléka. Ő volt Ea-nak (a Bölcsességnek) a szülője, aki viszont Oannes a babiloni ember-hal korai őstípusa, a „Szakadék” vagy Káosz tehát korszakokon keresztül nem a Gonosz, hanem a Bölcsesség lakhelye volt. Bel, majd pedig Merodach, a Napisten harcának Tiamat-tal, a Tengerrel és annak Sárkányával – olyan „háború”, ami az utóbbi legyőzésével végződött – tisztán kozmikus és geológiai, valamint történelmi jelentése van. Ezt a lapot kiéptették a titkos és szent tudományok történelméből az *avatatlan tömegek számára*, ami bemutatta e tudományok fejlődését, növekedését és megsemmisülését. Elbeszéli: (a) hogy egy bizonyos történelem előtti korszakban a Nap kegyetlen tüze módszeresen és fokozatosan hatalmas területeket szárított ki, és hogy e borzalmas aszályok egyike fokozatosan átváltoztatta az egykor bőséges vizekkel öntözött területeket a jelenlegi homokos sivataggá, és (b) hogy milyen módszeresen üldözték a baloldali ösvény prófétái a jobboldali ösvény prófétáit. Az előbbieket, miután bevezették és kifejlesztették a papi kasztokat, végül az egész világra eljuttatták mindazokat az exoterikus vallásokat, amelyeket azért találtak ki, hogy kielégítsék a tömegek és a tudatlanok alantas ízlését, mert nekik rituális pompára és a fizikain túli Megismerhetetlen Princípium anyagba öltöztetésére volt szükségük.

Ez bizonyos fejlődést jelentett az atlantiszi varázsláshoz képest, amelynek emléke még mindig él India irodalmi és szanszkrit nyelven olvasó rétegeiben, mint ahogyan a népszerű legendákban is. A szent misztériumoknak és az azok tudományának azonban csak paródiai, megszenstelenítései voltak. Az antropomorfizmus és a bálványimádás gyors elterjedése a korai ötödik fajt ismét a varázsláshoz vezette, mint ahogyan ez a negyedik fajjal is megtörtént, bár kisebb mértékben. Végül még a négy „Ádámot” is elfelejtették (akik más nevek alatt a négy korábbi fajt szimbolizálták), és ahogyan a nemzedékek egymást váltották, ezek az „Ádámok” további mítoszokkal párosítva, végül beleolvadtak a Pantheonoknak nevezett népszerű jelképrendszer óceánjába. Mégis léteznek a mai napig a legrégebb zsidó hagyományokban: az első, mint a Tzelem, az „Árnyék-Ádám”, a mi tanításainkban a Chhâyâ-k, a második a „minta” Ádám, az első másolata, az exoterikus *Mózes Könyvében* a „férfi és nő”, a harmadik a bűnbeesés előtti „földből vett Ádám”, az androgün, a negyedik Ádám pedig a „bűnbeesés” utáni Ádám, tehát aki szétvált nemekre, vagyis a tisztán atlantiszi. Az Édenkert Ádámja, vagyis a mi fajunk – az ötödik faj – ősapja az előbbi négy ügyes összeolvasztása. Ahogyan a *Zohar* megállapítja, Ádám – az első ember – ma már nem található a Földön, „idelelni nem létezik”. Mert honnan származik az alsó Föld? „A *Földlából és a felső mennyekből*”, vagyis a felső bolygókból, azokból, amelyek megelőzik Földünknek, és fölötte vannak.

^{IV/73} Gustav Seiffarth elképzelése, hogy az állatövi jegyek az ősi időkben csak tízen voltak, téves. Az avatatlannak csak tízet ismertek, a beavatottak azonban mindet ismerték *attól az időtől kezdve, amikor az emberiség szétvált két nemre*, amikor megtörtént a Szűz és a Skorpió kettéválása. Ez a szétválás egy titkos jel hozzáadását eredményezte, valamint a görögök által kitalált Mérleggel, amelyet a titkos név helyett fogadtak el, lett összesen tizenkettő jegy. (Lásd: *Isis Unveiled*, II. 456.)

^{IV/74} Talán a fentiek jelentik a kulcsot a Dalai Láma szimbolikus nevéhez, az „óceán” lámához, ami Bölcsesség-óceánt jelent. Huc abbé beszél erről.

Akkor pedig egymástól különböző teremtmények jöttek elő belőle [a láncból]. Egyesek [szilárd] köntösökben (bőrben), mások kagylókban (*Q'lippoth*)... némelyek vörös kagylókban, némelyek feketében, némelyek fehérben és némelyek mindenféle színükben.^{IV/75}

Ahogy Berosus kaldeai kozmogóniájában és az itt közölt Stanzákban is, a *Kabalah* néhány értekezése kétarcú, négyarcú vagy egyarcú teremtményekről beszél, és az az idézet, hogy „a legmagasabb Ádám nem szállt le minden országba, vagy nem nemzett utódokat és nem volt sok felesége”, egy titkot takar.

Ugyanígy egy titok a Sárkány is. Helyesen mondja Simeon Ben Iochai rabbi, hogy a Sárkány jelentésének a magyarázatát nem adják ki a „társaknak” (tanulóknak vagy cheláknak), hanem csak a „kicsinyeknek”, vagyis a teljes beavatottaknak.^{IV/76}

A kezdet művét a társak megértik, de csak a kicsinyek értik meg a Princípium művéről szóló példabeszédet, amely a Nagy Tenger Kígyójának Misztériumán alapul.^{IV/77}

Azok a keresztények pedig, akik esetleg ezt olvassák, meg fogják érteni a fenti mondat fényében, hogy ki volt az ő „Krisztusuk”. Mert Jézus többször is kijelentette, hogy aki „nem válik olyanná, mint egy kis gyermek, az nem léphet be a Mennyei Országába”, és ha mondásai közül némelyek valóban gyermekekre értendők, bármilyen metafora nélkül, az evangéliumokban szereplő, a „kicsinyekre” történő utalások többsége a beavatottakra vonatkozik, akik egyike maga Jézus volt. A Talmudban Pálra (Saulra) a „kicsinyként” hivatkoznak.

A „Kígyó Misztériuma” ez volt: Földünkre, vagy inkább a földi életre gyakran úgy hivatkoznak a titkos tanításokban, mint a Nagy Tengerre, az „Élet tengerére”, ami mindmáig kedvelt hasonlat maradt. A *Siphra Dtzenioutha* beszél az őseredeti káoszról, és egy megsemmisülés (pralaya) utáni univerzum fejlődéséről, amelyet egy kitekeredő kígyóhoz hasonlít:

Ide és oda forogva, farkát szájában tartva, fejét nyakán elfordítva, dühöng és haragszik... Figyel és elrejtőzik. Minden ezer Napban megnyilvánul.^{IV/78}

A *Purána*-król szóló egyik kommentár ezt mondja:

Ananta-Shesha Vishnu egyik formája, a Fennmaradás Szent Szellemé és az Univerzum egyik szimbóluma, amelyről úgy vélik, hogy Brahmâ *Napjai* elmúltával aludni tér. Shesha hét feje támasztja meg az univerzumot.

Így tehát Isten Szellemé „alszik” vagy „lélegzik” az elkülönületlen anyag káosza felett, minden új „Teremtés” kezdete előtt – mondja a *Siphra Dtzenioutha*. Nos, Brahmâ egy Napja – ahogyan már magyaráztuk – ezer Mahâ Yuga-ból áll, és mivel minden éjszaka, vagy nyugalmi időszak ugyanolyan hosszú, mint ez a nappal, könnyű megérteni, mire utal a *Siphra Dtzenioutha*-ban az a mondat, hogy a Kígyó „minden ezer napban egyszer” nyilvánul meg. Azt sem nehezebb felfogni, hogy merre vezet bennünket a *Siphra* beavatott írója, amikor ezt mondja:

Ahogy írva van: Feje összetörik a Nagy Tenger vizeiben: Te osztod meg hatalmaddal a tengert, te töröd szét a sárkány fejeit a vizekben.^{IV/79}

^{IV/75} Zohar, III. 9b, 10a, Myer: *Qabbalah*, 416-417. oldalak.

^{IV/76} Az ősi Júdea-ban ez volt a beavatottak neve, és hívták őket „ártatlanoknak” és „kisdedeknek”, vagyis „újrászületetteknek” is. Ez a kulcs betekintést enged az *Újszövetség* egyik misztériumába, vagyis, hogy miért gyilkoltattott le Heródes 40000 „ártatlant”. Van egy legenda erre a jelenségre és eseményre, ami csaknem egy évszázaddal Krisztus születése előtt történt, és ami megmutatja a hagyomány eredetét, amely ugyanakkor összefonódik Krishna és nagybátyja, Kansa történetével is. Az *Újszövetség* esetében Heródes voltaképpen (a Lyda-i) Alexander Jannæus helyett szerepel, aki beavatottak százait és ezreit üldözte és gyilkoltatta le, ennek adaptációja jelenik meg a *bibliai* történetben.

^{IV/77} Zohar, II. 34.

^{IV/78} I. 16.§.

^{IV/79} Idézett mű, LXXIV. 13.

Ez a beavatottakat e fizikai életben, a „bánat tengerében” érő megpróbáltatásokra vonatkozik, ha az egyik kulccsal olvassuk. Amikor egy másik kulccsal olvassuk, a nagy térség vizeiben lévő világláncok hét bolygójának egymást követő megsemmisülésére utal. Ugyanis minden csillagközi bolygót vagy gömböt, minden világot, csillagot vagy csillagcsoportot szimbolikusan „Sárkányfejnek” neveznek. De akárhogyan is olvassuk a szöveget, sem a Sárkányt sem a Kígyót soha nem tekintették a Gonosznak az ókorban. A metaforákban, akár csillagászatiak, kozmikusak, teogóniaiak vagy egyszerűen fiziológiaiak (vagy fallikusak) voltak is, a Kígyót mindig egy *isteni* szimbólumnak tartották. Amikor szóba kerül, hogy „a [kozmosz] Kígyó 370 szökkenéssel tovafut”,^{IV/80} ez a 25 868 évből álló nagy tropikus év ciklikus periódusait jelenti, amit az ezoterikus számításokban 370 periódusra vagy ciklusra osztanak, mint ahogyan a napévet 365 napra osztjuk. Ha pedig Michaelt a keresztények a Sátán, a Sárkány legyőzőjének tekintették, ez azért van, mert a *Talmud*-ban ezt a harcos személyiség a Vizek Hercegeként jelenik meg, akihez hét alárendelt szellem van beosztva, és ez jó ok volt arra, hogy a latin egyház minden európai hegyfok védőszentjének tegye meg. A *Siphra Dtzeniout-ha*-ban a Teremtő erő „egy Kígyó formájú spirális vonalakat és körvonalat készít teremtéséről”. „Farkát szájában tartja”, mert ez a vég nélküli örökkévalóság és a ciklikus periódusok szimbóluma. Különböző jelentéseinek feltárására azonban egy egész kötetre lenne szükség, így ezt a témát le kell zárunk.

Így az olvasó most maga láthatja, hogy milyen sokféle jelentése van a „Mennyei Háborúnak” és a „Nagy Sárkánynak”. Így a legünnepélyesebb és legfélelmebb egyházi dogma, a keresztény hit alfája és ómegája, a bűnbeesés és a megváltás oszlopa egy pogány szimbólummá zsugorodik a történelem előtti harcok sokféle allegóriájában.

V. fejezet: A Sátán lakhelye a plerôma?

Témánkat még nem merítettük ki, és azt még más aspektusokból is meg kell vizsgálnunk.

Lehetetlen megmondani, hogy Milton lenyűgöző leírása a Fény Angyalainak a Sötétség Angyalai ellen vívott három napig tartó csatájáról igazolja-e azt a gyanút, hogy hallania kellett az ennek megfelelő keleti hagyományról. Mindenesetre, ha maga nem is állt kapcsolatban valamelyik misztikussal, ismernie kellett olyan valakit, akinek betekintése volt a Vatikán titkos irataiba. Ezek között van a „Beni Shamash-ra”, a „Nap gyermekeire” vonatkozó hagyomány, ami a keleti allegóriával rokon, és amelynek *hármaskörében* sokkal pontosabb részleteket találunk, mint amilyenekhez az *Enoch könyvéből*, vagy a sokkal későbbi *Jelenések Könyvéből* hozzájuthatunk az imént tárgyalt „Ősi Sárkányról” és különböző legyőzőiről.

Felfoghatatlannak tűnik, hogy a mai napig vannak olyan misztikus társaságokhoz tartozó írók, akik még mindig elfogultan kételkednek az *Enoch könyve* „állítólagos” ősiségében. Így miközben a *Sacred Mysteries among the Mayas and Quiches* szerzője Enochban egy, a kereszténységre(!) áttért beavatottat vél felfedezni,^{V/1} ugyanakkor Eliphas Lévi műveinek, a *The Mysteries of Magic*-nak az angol szerkesztője is hasonló véleményen van. Megjegyzi, hogy:

Dr. Kenealy tudományos nézetén kívül nincs olyan modern tudós, aki az utóbbi műnek [*Enoch Könyvének*] korábbi keletkezést tulajdonítana, mint az i.e. negyedik század.^{V/2}

A modern tudomány ennél rosszabb tévedésekben is bűnös. Úgy tűnik, még csak tegnap volt, hogy Európa *legnagyobb* irodalmi kritikusai tagadták a fenti mű eredetiségét, mint ahogyan az orfikus himnuszokét, sőt még Hermész vagy Toth Könyvéét is, amíg az utóbbiból

^{IV/80} Ugyanott, 33. §.

^{V/1} 16. oldal.

^{V/2} „Biographical and Critical Essay”, XXXVIII. oldal.

teljes verseket nem fedeztek fel az egyiptomi legkorábbi dinasztiák idejéből származó sírokon és műemlékeken. Laurence érsek véleményét máshol idézzük.

Az „Ősi Sárkányt” és Sátánt, amely mára önmagában és összességében is a „Bukott Angyal” szimbólumává és teológiai fogalmává vált, sem az *eredeti* kabbalában (a kaldeai *Számok Könyvében*) sem a modernben nem így írják le. Ugyanis a legképzettebb, és talán a legnagyobb modern kabbalista, Eliphas Lévi a Sátánt a következő elragadtatással írja le:

Ő az az angyal, aki elég büszke volt ahhoz, hogy magát Istennek higgye, elég bátor, hogy függetlenségét örök szenvedéssel és kínokkal váltsa meg, elég gyönyörű, hogy magát teljes isteni fényben bálványozza, elég erős, hogy még kínok között is uralkodjon a sötétségen, és hogy elolthatatlan halotti máglyájából készítse trónját. Ez a republikánus és eretnek Milton Sátánja... az anarchia hercege, akit a tiszta szellemek hierarchiája szolgál(!)^{V/3}

Ez a leírás – amely olyan ravaszul összeegyezteti a teológiai dogmát és a kabbalista allegóriát, és még kifejezőmódjában egy politikai bókot is sikeresen tartalmaz – amikor helyes szellemben olvassuk, teljesen helyes.

Valóban így van, ez az emberiség intellektuális függetlenségéért hozott önfeláldozás legnagyobb eszméje, ez az örökké élő szimbóluma, megdicsőülése, ez az örökké Aktív Energia, amely a statikus mozdulatlanság, azon alapelv ellen tiltakozik, ami az önállóságot bűnnek, a gondolkodást és a tudás fényét pedig gyűlöletesnek tartja. Ahogyan Eliphas találóan és mély iróniával mondja:

A sötét öröklét ezen állítólagos hőse az, akit szarvakkal és patákkal díszített ocsmány teremtményként rágalmaznak olyanok, akikre kérelmelhetlen hóhérokként ezek a díszek sokkal jobban illenének.^{V/4}

Ő az, akit végül egy Kígyóvá, a Vörös Sárkánnyá alakítottak át. De Eliphas Lévi még így is túlságosan behódol a római katolikus tekintélyeknek – és tegyük hozzá, túlságosan jezsuita ahhoz –, hogy bevallja, ez az Ördög maga az emberiség, és az emberiségen kívül soha nem létezett a Földön.^{V/5}

Ezen a téren a keresztény teológia, bár szolgailag követi a pogányság nyomdokait, csak a saját hagyományos politikájához ragaszkodott. El kellett különítenie magát, és meg kellett alapoznia tekintélyét. Ezért nem tehetett mást, mint minden pogány istenségből ördögöt csinált. Az ókor minden ragyogó Napistene – akik nappal tündöklő Istenek, éjjel pedig saját ellenlábasuk és ellenfelük, és akiket a Bölcsesség Kígyójának neveztek, mert bennük látták az éjjel és a nappal csíráinak hordozóit – átalakult ellentétes Istenárnnyékká, és Sátánná vált, a despotikus emberi dogma minden alapot nélkülöző tekintélyére hivatkozva. Ezek után a fény és az árnyék valamennyi létrehozóját, minden Nap- és Holdistent kiátkoztak, miután pedig kiválasztottak maguknak egy Istent a sok közül, ezt az Istent a Sátánnal együtt antropomorfizálták. Úgy tűnik azonban, hogy a teológia figyelmen kívül hagyta azt az emberi képességet, hogy különbséget tesz, és a végén elemzi mindazt, amit hódolatára mesterségesen ráerőszakolnak. A történelem azt mutatja, hogy minden fajban, sőt, minden törzsben, különösen a sémita népekben természetes törekvés volt, hogy saját törzsi istenségét a többi isten fölé, az Istenek vezetőjévé emelje. Nyilvánvaló, hogy az izraeliták istene is egy ilyen *törzsi* Isten volt, és semmi több, még akkor is, ha a keresztény egyház a „választott” nép nyomdokait követve jónak látta ennek a sajátos istenségnek az imádatát kierőszakolni, és kiátkozni az összes többi. Akár tudatos volt eredetileg ez a tévedés, akár öntudatlan, mindazonáltal megtörtént. Az

^{V/3} *Histoire de la Magie*, 16-17. oldalak.

^{V/4} *Ugyanott, idézett hely.*

^{V/5} Vajon milyen *ördög* lehetne galádabb, fondorlatosabb és kegyetlenebb, mint Hasfelmetsző Jack, a Whitechapel-i gyilkos, aki 1888-ban páratlan kegyetlenséggel, hidegvérrel és vérengzéssel legyilkolt és megcsónkított hét szerencsétlen és *egyébként* ártatlan nőt! Csak a napilapokat kell olvasni ahhoz, hogy azokban a gyermekeiket és feleségüket megverő, részeges barmokban (férjekben és apákban!) – akiknek csak egy *kis* százalékát állítják bíróság elé – felfedezzük a keresztény pokol ördögeinek teljes megszemélyesítőit!

ókorban Jehova csak egy Isten volt a többi „Istenek között”.^{V/6} Az Úr megjelenik Ábrahám-nak, és ezt mondja: „Én a *Mindenható* Isten vagyok”, de hozzáteszi: „Megalapítom az én szövetségem... hogy legyek tenéked Istened” (Ábrahámnak), és az ő *magjának* később,^{V/7} – de nem az árja európaiaké.

De azután megjelent a názáreti Jézus fenséges és ideális alakja, akit egy sötét háttér elé kellett állítani, hogy a kontraszt következtében tündöklően ragyogjon, és *ennél sötétebbet az egyház aligha találhatott ki*. Mivel nem ismerte az Ószövetség jelképrendszerét, és fogalma sem volt a Jehova név valódi jelentéséről – a rabbiknál ez volt a Kimondhatatlan Név titkos helyettesítője – az egyház tévesen elfogadta a ravaszul kiagyalt árnyékot a valóság helyett, elfogadta az egyetlen, Második Nélküli Valóság, az Örök Megismerhetetlen Ok helyett az antropomorfizált *nemzési* szimbólumot. Ennek logikus következménye volt, hogy a dualitás céljából kénytelen volt kitalálni egy antropomorfikus ördögöt, amelyet – az egyházi tanítás szerint – maga Isten teremtett. Ekkor derült ki a Sátánról, hogy egy Jehova-Frankenstein által összetákolt szörnyeteg, atyjának átka, egy tövis az istenség húsában, egy olyan torzszülött, amelynél nevetségesebb madárijesztőt semmilyen földi Frankenstein nem tudott volna össze-
eszkábálni.

A *New Aspects of Life* szerzője kabbalista szempontból nagyon pontosan, így írja le a zsidó Istent:

Ő a Föld Szelleme, amely a zsidók számára Jehovaként mutatkozott meg.^{V/8} ... Ez volt az a Szellem, aki Jézus halála után felöltötte az alakját, és megszemélyesítette őt a feltámadt Krisztusként.

Amint látjuk, ugyanezt állítja – némi változtatással – Cerinthus és több gnosztikus szekta is. Figyelemre méltóak azonban a szerző magyarázatai és következtetései:

Mózesnél jobban... senki sem tudta... [és] olyan jól, mint ő, hogy milyen nagy hatalmuk volt nekik [Egyiptom isteneinek], akiknek papjaival meg kellett küzdenie,... olyan istenek, akik közül Jehova lesz az Isten [de csak a zsidók számára].

A szerző felteszi a kérdést:

Mik voltak ezek az Istenek, ezek az Achar, akik között Jehovát, az Achad-ot nyilvánítják az Istennek, mivel legyőzte őket?

Erre okkultizmusunk ezt válaszolja: Azok, akiket az egyház most Bukott Angyaloknak, összefoglalóan pedig Sátánnak, a Sárkánynak nevez, akit – ha elfogadjuk a kijelentését – Michael és seregei győztek le, és ez a Michael egyszerűen maga Jehova, vagy legjobb esetben egy alsóbbrendű szellem. Ezért a szerzőnek ismét igaza van, amikor ezt mondja:

A görögök hittek a... *démonok* létezésében. De... ebben megelőzték őket a héberek, akik azt tartották, hogy *létezik egy megszemélyesítő szellemek osztálya*, akiket *démonoknak*, „megszemélyesítőknak” neveznek. Ha elfogadjuk Jehovával együtt – aki ezt kifejezetten megerősíti – más istenek létezését, akik mind az Egy Isten megszemélyesítői voltak, akkor ezek a más istenek, akik nagyobb erőkre tettek szert, és ezeket gyakorolták, vajon nem egyszerűen csak magasabb osztályú megszemélyesítő szellemek-e? És vajon nem a megszemélyesítés jelenti-e a *kulcsot a szellem-állapot misztériumához*? De ha egyszer elfogadjuk ezt az álláspontot, *honnan tudhatjuk meg, hogy Jehova maga is nem egy megszemélyesítő szellem volt-e*, olyan szellem, aki kikövetelte magának, hogy ő az egy ismeretlen és megismerhetetlen Isten megszemélyesítője, és ezzel azzá is vált? Sőt, honnan tudhatjuk meg, hogy a magát Jehovának nevező szellem, miután kikö-

^{V/6} *Zsoltárok*, LXXXII. 1.

^{V/7} *Mózes Könyve*. XVII. 7.

^{V/8} *Idézett mű*, 209. oldal.

vetelte magának az isteni tulajdonságokat, ezáltal nem ruházta-e rá saját elnevezését arra az Egyre, aki a valóságban olyan név nélküli, mint amilyen megismerhetetlen?^{V/9}

Ezután a szerző bebizonyítja, hogy „a Jehova szellem *igenis* egy megiszemélyesítő”, saját bevallása szerint. Mózesnek beismeri, hogy „Shaddai Isten és Helion Isten képében jelent meg a pátriárkáknak”.

Ugyanezzel a lendülettel felvette a Jehovah nevet, és e megiszemélyesítő állításának hitelt adva, ettől kezdve az El, Eloah, Elohim és Shaddai neveket Jehovah-val együtt a „Mindenható Istenként” olvasták és értelmezték. [Amikor pedig] a Jehovah név kimondhatatlanná vált, az Adonai, „Úr” elnevezéssel helyettesítették, és... ennek a helyettesítésnek köszönhető, hogy az „Úr” a zsidóktól áterjedt a keresztény „Igre” és világra Isten egyik elnevezéseként.^{V/10}

A szerző még hozzátehetné, hogy honnan tudjuk azt, vajon Jehova nem több szellemi megiszemélyesítő volt-e, még ha látszólag csak egy – a Jod vagy Jod-He?

De ha a keresztény egyház elsőként tette dogmává a Sátán létezését, ez azért volt, mert – ahogyan az *Isis Unveiled*-ben bemutattuk – az Ördögnek, Isten hatalmas ellenségének(?!!) az egyház alapkövévé és tartóoszlopává kellett válnia. Mert ahogyan egy teozófus, M. Jules Baissac helyesen jegyzi meg *Satan ou le Diable* című munkájában:

Elkerülendőnek tartva a kettős princípium dogmáját, ami a Sátán tényleges hatalmú teremtő voltát hangsúlyozta volna, az eredendő rossz magyarázatául Manes ellenében kiadták az Egy Mindenhatótól származó engedély hipotézisét.^{V/11}

A választás és az eljárás mindenesetre szerencsétlen volt. Vagy teljesen el kellett volna választani Ábrahám és Jákob alacsonyabb rendű megiszemélyesítőjét Jézus misztikus „Atyjától”, vagy nem kellett volna a „bukott” angyalokat további valótlanságokkal megrágalmazni.

Valamennyi nem-zsidó isten közeli kapcsolatban vagy rokonságban van Jehovával – az Elohim-mel –, mert mindnyájan Egy Sereget alkotnak, amelynek egységei csak nevükben különböznek az ezoterikus tanításokban. Az „engedelmes” és „bukott” angyalok között egyáltalában nincs különbség, csak saját szerepükben, vagy inkább abban, hogy azon Dhyân Chohan-ok vagy Elohim közül, akikre a „teremtést bízta”, vagyis akiknek az örök anyagból létre kellett hozniuk a megnyilvánult világot, egyesek tétlenek, mások pedig aktívak voltak.

A kabbalisták szerint Sátán neve ugyanaz, mint Jehováé, csak felülről lefelé fordítva, mert „Sátán nem egy fekete isten, hanem a fehér istenségnek – az Igazság Fényének – a tagadása”. Isten a Fény, Sátán pedig a kiemeléshez szükséges sötétség vagy *árnyék*, ami nélkül a tiszta Fény láthatatlan és felfoghatatlan lenne.^{V/12} „A beavatott számára – mondja Eliphas Lévi – az ördög nem személy, hanem egy teremtő erő, amely jót és rosszat egyaránt létrehoz”. A beavatottak ezt az erőt, amely a fizikai nemzést is irányítja, Pán Isten – vagyis a Természet – rejtélyes formájában ábrázolták, amiből a mitikus és szimbolikus alak szarvai és patái származnak, mint ahogyan a „boszorkányszombatok” keresztény bakkecskéje is. Ehhez kapcsolódik az is,

^{V/9} Ugyanott, 144, 145. oldalak.

^{V/10} Ugyanott, 146. oldal.

^{V/11} Egyes gnosztikusok többalakú panteizmusa után Manes exoterikus dualizmusa következett, akit azzal vádoltak, hogy megiszemélyesíti a Gonoszt, és az Ördögből Istent csinál, magának az Istennek vetélytársat. Nem mondhatjuk, hogy a kereszténység túl sokat javított a manicheusok exoterikus elképzelésén, mivel Istent a Fény Királyának, a Sátánt pedig a Sötétség fejedelmének nevezi mind a mai napig.

^{V/12} Ezzel kapcsolatban S. Laing *Modern Science and Modern Thought* című nagyszerű művéből idézünk (222. oldal): „Ebből a dilemmából [a rossz létezéséből a világban] nincs menekvés, hacsak teljesen fel nem adjuk egy antropomorf istenség elképzelését, és nyíltan el nem fogadjuk egy kifürkészhetetlen és megtalálhatatlan Első Ok tudományos gondolatát, és egy olyan univerzumot, amelynek törvényeit kinyomozhatjuk, de amelynek valódi lényegéről semmit sem tudunk. Csak feltételezhetünk vagy halványan sejthetünk egy olyan alaptörvényt, amely a jó és a rossz polaritásából teremti meg a létezés szükséges feltételét”. Ha a tudomány ismerné a „valódi lényegét”, mint ahogy semmit nem tud róla, akkor ez a halvány sejtés egy ilyen törvény létezésének bizonyossággá válna, és azzá a tudássá, hogy ez a törvény a karmával van kapcsolatban.

hogy a keresztények meggondolatlanul elfelejtették, hogy a „kecskebak” Izrael minden bűnének levelezklésére kiválasztott áldozat volt, és hogy a bűnbak valójában egy áldozati mártír, a földi élet legnagyobb misztériumának, a „nemzésbe merülésnek” a szimbóluma. Csakhogy a zsidók már régen elfelejtették a (nem-beavatottak számára) nevetséges hősök valódi jelentését, amelyet a pusztában tartott nagy misztériumaikban eljátszott drámából választottak ki, a keresztények pedig soha nem is tudtak róla.

Éliphas Lévi megpróbálja egyházának dogmáját paradoxonokkal és metaforákkal megmagyarázni, de nem sok sikerrel, mert a jámbor római katolikus démonológusok a XIX. századunkban a Szentszék helyeslése és jóváhagyása mellett egészen más szellemben írják műveik tömkelegét. Az igazi római katolikusok számára az Ördög vagy Sátán *valóság*. A patmosi látnok szerint – aki talán csak az *Enoch Könyve* elbeszélését akarta tökéletesíteni – a csillagfényben játszott dráma ugyanolyan valóságos és történelmi tény, mint a *Biblia* bármelyik más allegóriája vagy szimbolikus eseménye. A beavatottak viszont más magyarázatot adnak, mint Éliphas Lévi, aki kénytelen volt génuszát és hatalmas intellektusát a Rómából diktált kompromisszumoknak alávetni.

Így a valódi, „kompromisszumot nem kötő” kabbalisták elfogadják, hogy a tudomány és a filozófia minden céljára elegendő az avatatlanak annyit tudnia, hogy a nagy mágikus közeg az, amit az egyház Lucifernek hív. Ezt de St. Martin márki követői, a martinisták az asztrális fénynek, a középkori kabbalisták és alkimisták a Sziderikus Szűznek és a Mysterium Magnum-nak, a keleti okkultisták pedig az Æther-nek, az Âkâsha visszatükröződésének nevezik. Az, hogy a latin skolasztikusoknak sikerült átalakítaniuk az Egyetemes Lelket és Plerôma-át, a *Fény Hordozóját* és minden formájú tartályát, egy olyan erőt, amely az egész Univerzumban szétárad közvetlen és közvetett hatásaiban, a Sátánná és annak művévé, ez senkit nem lep meg. Most azonban arra készülnek, hogy kiadják az említett avatatlanoknak még azokat a titkokat is, amikre Éliphas Lévi is csak célzást tett, *megfelelő magyarázat* nélkül, mert az utóbbi rejtett kinyilatkoztatásokkal kapcsolatos eljárás módja csak további babonás hiedelmekhez és félreértésekhez vezethetne. Egy kezdő okkultizmus tanuló valójában mit tudna kihámozni Éliphas Lévi következő rendkívül költői mondataiból, amelyek ugyanolyan apokaliptikusak, mint bármely alkimista írásai?

Lucifer, [az asztrális fény]... minden teremtésben létező közbeeső erő, a teremtést és a pusztítást szolgálja. Ádám bukása pedig egy erotikus mérgezés volt, amely nemzedékét e végzetes fény szolgájává tette... Minden, az érzékeinket leigázó szexuális szenvedély ennek a fénynek egy forgószele, amely a halál szakadéka felé próbál sodorni bennünket. Örülség, hallucinációk, látomások, extázisok mind annak a rendkívül veszélyes izgalmi állapotnak a különböző formái, amelyet ez a *belső foszfor*[?] vált ki. Mert a fény végül is tűz természetű, amelynek értelmes használata melegít és életet ad, túlzott felgerjesztése azonban szétbomlaszt és megsemmisít.

Így az emberre az a kötelesség hárul, hogy tudjon uralkodni ezen az [asztrális] fényen, és rajta keresztül szerezze meg halhatatlanságát, ugyanakkor viszont az a veszély fenyegeti, hogy megmérgeződik, felbomlik, és örökre megsemmisül általa.

Ezért ez a fény, mivel végzetes, mindent megemésztő és megbosszuló, valóban a pokol tüzének nevezhető, a legendák kígyójának, ez a bűnök gyötrelmeinek színhelye, az általa felfalt elkorcsosult lények sírásának és fogcsikorgatásainak tere, az élet fantomja, amely elkerüli őket, és amely úgy tűnik, csak gúnyolódik és sértegeti őket haláltusájukban, mindez valóban lehet az Ördög vagy a Sátán.^{V/13}

Mindebben semmilyen *hamis* állítás nincs, eltekintve a rosszul alkalmazott metaforák bőségétől, mint például az Ádám-mítosz alkalmazása az asztrális hatások szemléltetésére. Az Âkâsha-t,^{V/14} az asztrális fényt néhány szóval meg lehet határozni: ez az Egyetemes Lélek, az Univerzum Mátixa, a Mysterium Magnum, amelyből minden létező elválással vagy *elkülö-*

^{V/13} *Histoire de la Magie*, 196, 197. oldal.

^{V/14} Az Âkâsha *nem* a tudomány étere, ahogyan néhány orientalista értelmezi.

nüléssel megszületik. Ez a létezés oka, betölti az egész végtelen teret. *Ő maga* a tér egy bizonyos értelemben, vagy annak hatodik és hetedik princípiuma.^{V/15} De ahogyan a végesnek a végtelenben, úgy e fény megnyilvánulásában is kell árnyékos oldalnak lenni, mint már megjegyeztük. És mivel a végtelen soha nem nyilvánulhat meg, ezért a véges világnak meg kell elégednie csupán *azzal az árnyékkal*, amelynek a tevékenységei csalogatják az embert, és amely az embereket magához vonzza, és *cselekvésre kényszeríti*. Ezért miközben az asztrális fény megnyilvánulatlan egységében és végtelenségében az Egyetemes Ok, az emberiség vonatkozásában egyszerűen az emberi bűnös élet által előidézett okok hatásaivá válik. Nem annak ragyogó lakói azok – akár a fény, akár a sötétség szellemeinek nevezik is őket – akik a jót vagy a rosszat létrehozzák, hanem maga az emberiség határozza meg a nagy mágikus közeg elkerülhetetlen akcióját és reakcióját. Az emberiség az, amely a „Genezis Kígyójává” vált, és így naponta és óránként ő okozza az „Égi Szűz” bukását és bűnbeesését, aki így ugyanazon időben az Istenek és Ördögök Anyjává válik. Mert ő az örökké szerető és jótevő Istenség mindazok számára, akik *Lelkéhez és Szívéhez* folyamodnak ahelyett, hogy magukhoz vonzanák megnyilvánult árnyékos esszenciáját, amelyet Éliphas Lévi „végzetes fénynek” nevezett, és amely pusztít és megöl. Az emberiség egységeiben legyőzheti ennek hatásait és uralkodhat rajtuk, de csak akkor, ha szent életet él, és jó okozatokat hoz létre. Az emberiségnek csak a megnyilvánult *alacsonyabb* princípiumok – a térben levő Ismeretlen és Megismerhetetlen Istenség árnyéka – szintjén vannak erői. De az ókorban és a *valóságban* is Lucifer vagy Luciferus annak az angyali entitásnak a neve, aki az Igazság Fényén uralkodik, mint ahogyan a nappal fényén is. A nagy valentiniánus evangéliumban, a *Pistis Sophia*-ban azt tanítják, hogy a három Háromszoros Erő (*Τριδυνάμεις*) Szent Neveiből kiáradó három Erő egyike, a Sophia (a legműveltebb gnosztikusok szerint a Szentlélek) a Vénusz vagy Lucifer bolygóban lakozik.

Így az avatatlan számára az asztrális fény egyszerre lehet Isten és ördög – *Demon est Deus inversus* – mivel a végtelen tér minden egyes pontját áthatják az *élő* természet magnetikus és elektromos áramai, az élet- és a halálosztó hullámok, mert a földi halál egy más síkon létté változik. Lucifer isteni és földi fény, a „Szentlélek” és „Sátán” egy és ugyanazon időben, mert a *látható* teret láthatatlanul ténylegesen betölti az elkülönült Lélegzet, az asztrális fény, a kettős egy megnyilvánult hatása – amit magunk irányítunk és vonzunk be – pedig az emberiség *karmája*. Az asztrális fény egyaránt egy személyes és személytelen entitás, személyes, mert St. Martin ezt a misztikus nevet adta e bolygó Isteni Teremtői, vezetői és uralkodói seregeinek, *személytelen* pedig az egyetemes élet és halál okaként és okozataként.

A bukás *az ember tudásának az eredménye volt*, amikor „szemei kinyíltak”. Valóban, a „bukott angyalok” tanították meg neki a Bölcsességet és a Titkos Tudást, mert attól a naptól ők váltak a manaszává, az elméjévé és az öntudatává. A Földön való megjelenésünk kezdetétől fogva mindannyiunkban ott van a folyamatos élet arany szála, amely periodikusan vált át a földi érzékeléses létezés aktív és a devachan-i érzékfölötti létezés passzív ciklusaira. Ez a Sûtrátmâ, a monád halhatatlan és *személytelen* ragyogó fonala, amelyre földi „életeink”, vagy-

^{V/15} Johannes Trithem, Spanheim rendfőnöke, korának legnagyobb asztrológusa és kabbalistája ezt mondja: „Az isteni mágia tartalmazza azt a képességet, hogy felfogjuk a dolgok esszenciáját a természet fényében [asztrális fényben], és hogy felhasználva a szellem lélek-erőit anyagi dolgokat teremtünk a láthatatlan univerzumból, és ilyen műveleteknél a Felsőt és az Alsót egymáshoz kell kapcsolni, és harmóniába hozni. A természet szelleme [az asztrális fény] egy egység, amely mindent teremt és formál, és az ember eszközrendszerén keresztül működve csodálatos dolgokat hozhat létre. Az ilyen folyamatok a törvény alapján mennek végbe. Ha megismered önmagadat, megtanulhatsz a törvényt, amelynek alapján ezek a dolgok végbemennek. A törvényt a benned rejlő szellemi erőn keresztül ismered fel, és azzal teljesíted be, hogy saját szellemedet összekevered a belőled kiáradó esszenciával. Ha sikeresen akarsz ilyen munkát végezni, akkor tudnod kell, hogyan válaszd el a természetben rejlő szellemet és az életet egymástól, azonkívül saját asztrális lelkedet is le kell választanod magadról, érzékelhetővé kell tenned, és akkor a lélek szubsztanciája látható és megfogható lesz, tárgyiasulttá teszi a szellem erejét”. (Dr. Franz Hartmann: *Paracelsus* című művében idézve, 164, 165. oldalak.)

is mulandó én-jeink, a vedanta filozófia gyönyörű kifejezésével élve sok-sok gyöngyszemként fel vannak fűzve

Mára pedig bizonyítást nyert, hogy a Sátán, vagy a Tüzes Vörös Sárkány, a „Foszfor Ura” – a kénkő a teológusok továbbfejlesztése volt –, valamint Lucifer vagy a „Fényhozó” bennünk van, ő a mi elménk, a kísértőnk és a megmentőnk, az értelmes felszabadítónk és megváltónk a tiszta állatiaságból. E princípium nélkül – amely a tiszta isteni Mahat (Értelem) princípium belső lényegének kiáradása, és amely közvetlenül az Isteni Elméből sugárzik – biztosan nem lennénk jobbak az állatoknál. Az első *emberi* Ádám csak egy *élő lélek* (nephesh) volt, az utolsó Ádámot *megelevenítő szellemnek* teremtették^{V/16} – mondja Pál, és a szavai az ember megépítésére vagy *megteremtésére* vonatkoznak. E *megelevenítő* szellem vagy *emberi elme* vagy lélek nélkül semmi különbség nem lenne az ember és az állat között, az állatok között – tevékenységeiket tekintve – tulajdonképpen nincs is különbség. A tigris és a szamár, a héja és a galamb egyaránt olyan tiszták és ártatlanok, mint a többiek, mert *nem felelősek tetteikért*. Mindegyik az ösztöneit követi, a tigris és a héja ugyanolyan közömbösen öl, mint ahogy a szamár lelegeli a bogáncsot, vagy a galamb felszedi a búzaszemeket. Ha a bukásnak (bűnbetésnek) a teológia által megadott jelentése lenne, ha az egy olyan cselekedet – egy *bűn* – eredménye lenne, amit a természet soha nem tervezett, akkor mi a helyzet az állatokkal? Ha azt mondják, hogy ők is ugyanazon „eredendő bűn” következtében nemzik fajukat, ami miatt Isten megátkozta a Földet – így minden azon élő is –, akkor egy újabb kérdés merül fel. A teológia és a tudomány azt mondja, hogy az állatok sokkal korábban voltak a földön, mint az ember. Azt kérdezzük a teológusoktól: *hogyan szaporodtak az állatok*, mielőtt az első emberpár az almát leszakította a Jó és a Rossz Tudásának Fájáról? Ahogyan mondják:

A keresztények (Christians) – mivel sokkal kevésbé éleslátásúak, mint a nagy Misztikus és Felszabadító, akinek a nevét (Christ) felvették, akinek tanításait félreértették és eltorzították, és *akinek emlékét cselekedeteikkel elhomályosították* – átvették a zsidó Jehovát, úgy ahogy volt, és így természetesen hiába próbálták összeegyeztetni a *Fény és Szabadság Evangéliumát* a Sötétség és Behódolás Istenségével.^{V/17}

De már kellőképpen bebizonyítottuk, hogy minden *úgynevezett* gonosz szellem, akiről úgy hiszik, hogy háborút vívtak az istenek ellen, személyiségükben azonosak, továbbá, hogy minden régi vallás ugyanazt az elvet tanította, kivéve a végső következtetést, ami különbözik a keresztényekétől. A hét őseredeti isten mindegyike kettős állapotú, az egyik a lényegi, a

^{V/16} Az I. Korintusbeliek, XV. 44. valódi eredeti szövege kabbalisztikusan és ezoterikusan olvasva így hangzana: „Elvetnek egy *lélek*-testet [nem a „megfogható” testet], feltámad egy *szellem*-test.” Szent Pál beavattott volt, és a szavainak, ezoterikusan olvasva, teljesen más jelentésük van. A testet „elvetik *erőtlenességben* [paszszivitásban], feltámad erőben” (V. 43.) – vagyis szellemben és értelemben.

^{V/17} Lásd Godolphin Mitford, későbbi életében Murad Ali Beg: „The War in Heaven” (*Theosophist*, III. 24, 36, 67.) G. Mitford Indiában, egy misszionárius fiaként született, később áttért az iszlámra, és mohamedánként halt meg 1884-ben. Rendkívül kivételes misztikus volt, aki nagy tudással és feltűnő intelligenciával rendelkezett. De elhagyta a Jobboldali ösvényt, és a karmikus büntetés azonnal utolérte. Az idézett cikkben a szerző helyesen mutatja be: „A legyőzött 'Elohim' követőit előbb a győztes zsidók [a jehoviták] mészárolták le, majd a győztes keresztények és mohamedánok üldözték, [mégis] fennmaradtak. ... [E szétszórt szekták] némelyike... hitük valódi alapjának még a hagyományát is elfelejtette, azt, hogy titokban, rejtőzködve imádják a Tűz, a Fény és a Szabadság princípiumát. Vajon a szabeus beduinok (bevallottan egyistenhívők, amikor a mohamedán városokban tartózkodnak) miért idézik meg a sivatagi éjszaka csendjében a csillagos 'Égi Seregeket'? Miért imádják a yezidi-k, az 'Ördög-imádók' a 'Muluk-Taoos-t' – 'Páva Urat' – a *büszkeség* és a százszerű értelem [és a beavatás is] jelképét, akit egy régi keleti hagyomány szerint a Sátánnal együtt üztek el a Mennyből? Miért hisznek a gholiták és hasonló mezopotámiai-iráni mohamedán szekták a 'Noor Illahee'-ben – az 'Elohim Fényében' –, amelyről próféta-vezetők százai anasztázisban értesültek? Mindez azért van, mert e szekták tudatlan babonáikban megőrizték a 'Fény Isteneinek' hagyományos vallását, amelyet Jahveh megdöntött!” (69. oldal) – vagy inkább *állítólag* megdöntött, mert ezzel saját magát is megdöntötte volna. A Muluk-Taoos Maluk, „Uralkodó”, ahogyan a lábjegyzetben olvashatjuk. Ez csak a Moloch, Melek, Molech, Malayak és Malachim nevek új formája, amelyek Küldöttet, angyalt, stb. jelentnek.

másik pedig az esetleges állapot. Lényegi állapotukban ők voltak e világ Építői vagy Alkotói, a Megtartói és Uralkodói, esetleges állapotukban pedig látható testiséget magukra öltve leszálltak a Földre, és uralkodtak a Földön az alacsonyabb rendű seregek királyaiként és tanítóiként, akik emberként öltöttek újra testet.

Így az ezoterikus filozófia bebizonyítja, hogy az ember valóban a megnyilvánult istenség annak mindkét aspektusában, a jóban és a rosszban, a teológia azonban nem fogadhatja el ezt a filozófiai igazságot. Mivel a teológia a bukott angyalok dogmáját tanítja annak holtbetűs jelentésében, és mivel a megváltás dogmájának alapkövévé és tartóoszlopává a Sátánt tette, egy ilyen beismerés öngyilkosság lenne. Ha már egyszer a lázadó angyalokat úgy mutatják be, hogy személyiségükben *különállók* Istentől és a Logosztól, annak elismerése, hogy az *engedetlen* szellemek bukása egyszerűen csak az anyagba és a nemzésbe való merülésüket jelenti, egyenlő lenne annak kimondásával, hogy Isten és Sátán azonosak. Mivel ugyanis a Logosz vagy az Isten a bukással vádolt, egykori Isteni Seregek összessége, akkor ebből természetesen következne, hogy a Logosz és a Sátán egyek.

A mára eltorzult tételnek pedig az ókorban ilyen volt a valódi filozófiai megközelítése. Az Igét, vagy a „Fiút” a pogány gnosztikusok kettős aspektusban mutatták be, tulajdonképpen egy *dualitás* volt teljes *egységben*. Innen erednek a végtelen különböző nemzeti változatok. A görögöknél volt Jupiter, Kronosz fia volt az Atya, aki apját taszítja le a Kozmosz mélységeibe. Az árájánál volt Brahmâ (a későbbi teológiában), akit Shiva vet le a Sötétség Szakadékába, stb. De mindezeknek a Logoszoknak és Demiurgoszoknak a bukása kezdeti magasztos helyzetükből minden esetben ugyanazt az ezoterikus jelentést tartalmazta. A filozófiai értelemben vett átok, hogy testet öltöttek a Földön, egy elkerülhetetlen fok a kozmikus fejlődés létráján, megfelel a karma törvényének, mély filozófiai tartalommal. E törvény nélkül a Földünkön meglévő rossz – a valódi filozófiai felfogás számára – örökre zárt titok maradna. A legképtelenebb filozófiátlanság az, amit az *Esprits Tombés des Paiens* szerzője mond:

A kereszténység két alappilléren, a rossz (*πονηροῦ*) és a jó (*ἀγαθοῦ*) pillérén nyugszik, röviden két erőn (*ἀγαθαὶ καὶ κακαὶ δυνάμεις*), ezért ha kiiktatnánk a *gonosz erők* büntetését, akkor a jó erők védelmező küldetése elvesztené értelmét és értékét.

Ez az okoskodás, ha bele is illik a keresztény dogmába, és megmagyarázza azt, ugyanakkor elhomályosítja a korszakok ősi bölcsességének tényeit és igazságait. Pál óvatos célzásainak megvolt az ezoterikus jelentésük, a skolasztikus szörszálhasogatás azonban ezt a századok során a jelenlegi értelmezéssel hamisan színezte át. Az Ige és Lucifer egyek kettős aspektusban, és a „Levegő Hercege” (*princeps aeris hujus*) nem „annak a korszaknak az Istene”, hanem egy örökkévaló princípium. Amikor az utóbbiról a nagy apostol azt mondta, hogy örökké köröz a világ körül (*qui circumambulat terram*), ezzel egyszerűen csak az emberi testet öltések soha nem szűnő ciklusaira utalt, amelyekben a rossz addig a napig fog uralkodni, amíg az emberiséget meg nem váltja a valódi isteni megvilágosodás, amely biztosítja a dolgok helyes érzékelését.

Könnyű dolog rég elfeledett, holt nyelveken írt homályos kifejezéseket eltorzítani és ezeket a tudatlan tömegre igazságokként és *kinyilatkoztatott* tényekként rásózni. De az elképzelés és a jelentés azonossága minden vallásban, amely említi a bukott szellemek hagyományát, az egyik dolog, ami a tanulmányozót megdöbbeníti, és hogy azokban a nagy vallásokban egy sincs, amely meg ne említené, és le ne írná őket ilyen vagy olyan formában. Így Hoang-ty, a Nagy Szellem látja *aktív bölcsességet* szerzett fiait lebukni a Fájdalom Völgyébe. Vezetőjük, a Repülő Sárkány, miután ivott a tiltott Ambróziából, seregével (a királyokkal) *a Földre zuhant*. A *Zend Avesta*-ban Angra Mainyu (Ahriman), Tűzzel veszi magát körül (a Stanzák „Lángjaival”), mert meg akarja hódítani a Mennyeket,^{V/18} amikor Ahura Mazda, leszállva

^{V/18} Ezt teszi minden jögi, sőt a keresztény is, mert azt tanítják, hogy a Mennyek Birodalmát *erőszakkal* kell bevenni. Akkor miért lenne ördög az, akinek ilyen vágya van?

lakhelyéből, a *szilárd* Mennyből, hogy megsegítse a *forgó* Mennyeket (a ciklusok időben és térben megnyilvánult világait, beleértve a testet öltések világait is), és az Amshaspend-ek, a „hét ragyogó Sravah”, csillagaik kíséretében harcot indítanak Ahriman ellen, és a legyőzött dévák Ahriman-nal együtt a Földre zuhannak.^{V/19} A *Vendîdâd*-ban a Daêva-kat „rosszat tevőknek” hívják, akik belerohannak „a pokol világának... mélységeibe”, az anyagba.^{V/20} Ez olyan allegória, ami azt mutatja, hogy a dévák *kénytelenek testet öltetni*, ha már egyszer elváltak ős-esszenciájuktól, vagy más szavakkal, miután az Egység már sokszorossá vált az elkülönülés és a megnyilvánulás után.

Typhon az egyiptomi Python, a titánok, a Sura-k és az Asura-k mind a Földet benépesítő szellemek ugyanazon legendájába tartoznak. Ők nem „a látható univerzum teremtésével és elrendezésével megbízott *démonok*”, hanem a világok formálói vagy „építészei” és az ember ősapái. Metaforikusan ők a *bukott angyalok*, az „Örök Bölcsesség igazi tükrei”.

Mi a teljes igazság és mi az ezoterikus jelentés ebben az egyetemes mítoszban? Az igazság teljes lényegét *nem lehet szóban átadni*. Semmilyen toll, még ha őrangyalunké lenne is, nem írhatja le, hacsak az ember meg nem találja a választ saját szíve szentélyében, isteni intuíciójának legbelsőbb mélységeiben. Ez a teremtés nagy *Hetedik Misztériuma*, az első és az utolsó, és aki elolvassa János *Jelenések Könyvét*, megtalálhatja az árnyékát a *hetedik pecsét* alatt elrejtve. Ezt csak szemmel látható, tárgyasult formájában lehet bemutatni, mint a Szfinx örök talányát. Ha a Szfinx bele is vetette magát a tengerbe, és ott semmisült meg, ez nem azért volt, mert Ödipus megfejtette a korszakok titkát, hanem mert antropomorfizálva az örökké szellemit és tárgyasulatlant, végleg megbecstelenítette a nagy igazságot. Ezért mi azt csak filozófiai és értelmi síkjáról ismertethetjük, három kulcsot adva hozzá, mert a maradék négy kulcs a hétből, amelyek szélesre tárják a természet misztériumainak kapuit, a legmagasabb beavatottak kezében van, és azokat nem lehet a tömegeknek kiadni, legalább is nem ebben az évszázadban.

A holt-betű mindenhol ugyanaz. A mazdeán vallásban a dualizmus exoterikus értelmezésből született. A szent Airyaman, a „jólét szétosztója”,^{V/21} akit az Airyama-ishyô nevű imában hívnak segítségül, Ahriman isteni aspektusa, aki „halált hozó, a Daêva-k Daêva-ja”,^{V/22} és akinek Angra Mainyu a sötét anyagi aspektusa. „Tarts távol ellenségünkötől, óh Mazda, és Ârmaita Spenta”,^{V/23} – aminek imaként és invokációként ugyanaz a jelentése, mint a „Ne vígy minket a kísértésbe”. Az ember itt a benne lévő szörnyű *kettősség szelleméhez* fohászkodik. Mert Ahura Mazda a szellemi, isteni és megtisztult ember, míg Ârmaita Spenta, a Föld vagy az anyagiság szelleme, és bizonyos értelemben megegyezik Ahriman-nal vagy Angra Mainyu-val.

Az egész mageán vagy mazdeán irodalom – vagy ami megmaradt belőle – mágikus, okkult, tehát allegorikus és szimbolikus, még annak „a törvény misztériuma” is.^{V/24} Áldozás közben a mobedek és a parszik a Baresma-ra szegeznek tekintetüket – miután Ormazd „fájának” isteni ágacskáját egy fém rudak kötegévé alakították át –, és csodálkoznak azon, hogy sem az Amesha Spenta-k, sem a „magasságos és gyönyörű arany Haôma-k, de még a Vohu-Manô (a jó gondolataik) és a Râta (áldozati felajánlásaik) sem miért nem sokat segítenek. Jobban tennék, ha a „Bölcsesség fájáról” meditálnának, és azt tanulmányozva a fa gyümölcseit egymás után bekebeleznék. Az örök élet fájához vezető út, a fehér Haôma, a Gaokerena a Föld egyik végétől a másikig vezet, Haôma pedig ott van a Mennyben, mint ahogyan a Földön

^{V/19} Acad. des Inscript. XXXIX. 690.

^{V/20} Fargard XIX. 47. Darmesteter fordítása, 218. oldal.

^{V/21} Vendidad, Farg. XX, 12. idézett mű, 222. oldal.

^{V/22} Ugyanott, Farg. XIX. 43, idézett mű, 218. oldal.

^{V/23} A Vendidad Sâdah-ból, A Darmesteter idézete, idézett mű, 223. oldal.

^{V/24} Lásd a Gâtha-t a Yasna-ban, XLIV.

is. De hogy annak még egyszer papjává és „gyógyítójává” váljon, az embernek saját magát kell meggyógyítani, mert e nélkül másokat nem tud gyógyítani.

Ez ismét azt bizonyítja, hogy az úgynevezett „mitoszokat” közelről, minden oldalukról meg kell vizsgálni ahhoz, hogy azokról legalább megközelítőleg is igaz véleményt formálhassunk. Igazság szerint a hét kulcs mindegyikét azok megfelelő helyén kell használni, soha nem összekeverve azokat, ha a misztériumok teljes ciklusát fel akarjuk fedni. Napjaink sivár, lélekölő materializmusának korában a tanult generációink véleménye szerint az ősi pap-beavatottak az okos szélhámosok szinonimájává váltak, akik meggyújtották a babonáság tüzet, hogy könnyebben hatalmukba kerítsék az emberek elméit. Ez alaptalan rágalom, ami a szkepticizmus és a szívtelen gondolatok szülötte. Senki nem hitt náluk mélyebben az istenekben – vagy nevezhetjük őket a szellemi és most már láthatatlan erőknek, vagy szellemeknek, a jelenségek noumenonjainak, és egyszerűen azért hittek, mert tudtak. Noha a természet misztériumaiba való beavatásuk után arra kényszerültek, hogy elhallgassák tudásukat az avatatlanok előtt, akik biztosan visszaéltek volna vele, az ilyen titoktartás mindenesetre kevésbé volt veszélyes, mint a későbbi hatalombitorlók és követők politikája. A bitorlók csak azt tanították, amit jól tudtak. A követők, mivel arról tanítottak, amit nem tudtak, biztos kikötőként tudatlanságuk számára kitaláltak egy féltékeny és kegyetlen Istenséget, aki az örök kárhozat büntetésének terhe mellett megtiltja az embereknek, hogy titkait után kíváncsiskodjanak. Soha nem is írhatják le az ő titkait, legfeljebb csak célozhatnak rájuk a beavatottak előtt. Ajánljuk elolvasásra King: *Gnostics and their Remains* című művét, hogy a tanulmányozó megértse, a szerző szerint mi volt az őseredeti Frigyláda. King ezt írja róla:

Van egy rabbinusi hagyomány,... hogy a ráhelyezett két kerubot nőként és férfiként ábrázolták a közönség aktusában azért, hogy ezzel minden dolog két princípiumát, a *forma* és az *anyag* esszenciájának nagy doktrínáját kifejezzék. Amikor a kaldeusok betörték a szentélybe, és meglátták ezt a meglepő jelképet, nem csoda, hogy így kiáltottak fel: „Ez hát a ti Istenetek, akit úgy magasztaltok, mint a tisztaság barátját!”^{V/25}

King úgy gondolja, hogy ezen a hagyományon „túlságosan érződik az alexandriai filozófia ahhoz, hogy hitelt érdemlő legyen”, mi azonban más véleményen vagyunk. A Frigyláda jobb és bal oldalán álló két kerub szárnyainak alakja és formája, amint a „Szentek Szentje” fölött találkoznak, már önmagában is ékesen szóló *embléma*, nem is beszélve a Frigyszekrényben lévő „szent” Jod-ról! Egyedül az Agathodæmon misztériuma az, akinek a legendája ezt mondja: „Én vagyok Chnumis, az Univerzum Fia, 700”, oldhatja meg Jézus misztériumát, akinek neve számszerűen „888”. Nem Szent Péter kulcsa, vagy az egyházi dogma, hanem a narthex – a beavatásra váró jelölt varázsvesszője – az, amit a korszakok óta mélyen hallgató Szfinx markából ki kell csavarni.

A jövődömondók, akik egymással találkozva csak erőszakkal tudták visszatartani nevetésüket, saját korunkban talán még sokkal többen vannak, mint akár Sylla korában voltak.

VI. fejezet: Prométheusz, a titán **Eredete az ősi Indiában**

Mai modern időkben a legjobb európai szimbológusok fejében a legkisebb kétség sem merül fel arról, hogy a Prométheusz név az ókorban rendkívül mély és titkos értelmű volt. Miközben ismertette Deucalion történetét, akit a bœociaiak az emberi fajok ősenek tartottak, és aki a jelentős legenda szerint Prométheusz fia volt, a *Mythologie de la Grèce Antique* szerzője megjegyzi:

Prométheusz tehát valamivel több, mint az emberiség őstípusa, ő annak *nemzője*. Mint ahogyan láttuk Héphaistoszt megformálni az első nőt [Pandorát], és életre kelteni, Prométheusz

^{V/25} Idézett mű, 441. oldal.

ugyanígy gyúrja ki a nedves agyagot, amiből megformázza az első ember testét, akit ellát a lélek-szikkral. ^{VI/1} Azt mondják, hogy a Deukalion-i vízözön után Zeus megparancsolta Prométheusznek és Athénének, hogy egy új emberi fajt teremtsenek a vízözön után visszamaradt iszapból, ^{VI/2} Pausanias korában pedig még mutogatták Phocéában azt az agyagot, amit a hős erre a célra használt. ^{VI/3} Több ősi emlékművön még ma is látható Prométheusz, amint egy emberi testet formál, vagy egyedül, vagy Athéné segítségével. ^{VI/4}

Ugyanez a szerző emlékeztet egy másik, Prométheusznál általában kevésbé ismert, hasonlóan titokzatos személyiségre, akinek legendája sok azonosságot mutat a titánéval. Ennek a második ösnek és nemzőnek a neve Phoroneusz, egy ma már sajnos elveszett ősi költői mű, a Phoroneidæ hőse. Az ő legendája Argolis-ban maradt fenn, ahol oltárán örök tűz égett annak emlékeztetére, hogy ő hozta a tüzet a Földre. ^{VI/5} Prométheuszhoz hasonlóan az emberek jótévője, ő részesítette őket minden földi boldogságban. Platon ^{VI/6} és Alexandriai Kelemen ^{VI/7} azt mondják, hogy Phoroneusz volt az első ember, vagyis a „halandók atyja”. Leszármazása, amely apjának az Inachos folyót tekinti, emlékeztet Prométheuszéra, amely szerint a titán Clymene, az oceanida fia volt. Phoroneusz anyja viszont Melia nimfa volt, és ez a leszármazás az, ami megkülönbözteti Prométheusztól. ^{VI/8}

Decharme úgy gondolja, hogy Melia a „kőrisfa” megszemélyesítése, amelyből Hésziodosz szerint a bronzkori emberfaj származik. ^{VI/9} A görögöknél ez a fa a minden árja mitológiában meglevő *mennyei* fát jelenti. Ugyanez a kőrisfa az ősi norvég Yggdrasil, amelyet a Nornák minden nap megöntöznek az Urd forrásból merített vízzel, nehogy elszáradjon. A fa az Aranykor utolsó napjáig zöld marad. Akkor a Nornák – a három nővér, az egyik a múltba, a másik a jelenbe, a harmadik a jövőbe néz – kihirdetik Orlog, a Sors (Karma) döntését, az emberek azonban csak a jelenről tudnak.

[De amikor] Gultweig (az arany-érc) jön, az elbűvölő szépség... akit háromszor dobnak a tűzbe, és a korábbinál mindig szebben emelkedik ki, és az istenek és az emberek lelkét olthatatlan vággyal tölti be, akkor megjelennek a Nornák is... és a gyermekkor álmának boldog békéje eltűnik, megjelenik a bűn, annak minden rossz következményével [és karmájával]. ^{VI/10}

A háromszorosan megtisztult arany a manasz, a tudatos lélek.

A görögöknél a kőrisfa ugyanezt a gondolatot jelenítette meg. Buja lombozata a csillagos Mennysorság, amely nappal aranyszínű, éjjel pedig tele van hintve csillagokkal, Melia és Yggdrasil gyümölcseivel, amelynek oltalmazó árnyékában vágy és félelem nélkül élt az emberiség az Aranykorban. Decharme úgy találta, hogy „annak a fának volt egy gyümölcse vagy lángoló ága, *ami a villámlás volt*”.

És itt lép be korunk gyilkos materializmusa, a modern elmének ez a különös kifecamodása, amely az útjában mindent meghajlító északi szélviharhoz hasonlóan megfagyaszt minden intuíciót, és nem engedi azt érvényesülni korunk fizikai elméleteiben. Miután a *Mythologie de la Grèce Antique* tudós szerzője Prométheuszban csak a „súrlódással keletkező tüzet” látja, ezt a „gyümölcset” valamivel többnek érzékeli, mint egy célzás a földi tűzre és annak felfede-

^{VI/1} Apollodorus, I. 7. 1.

^{VI/2} Ovidius: *Metam.* I. 81. *Etym. M.* V. Προμηθεύς.

^{VI/3} Pausanias, X. 4. 4.

^{VI/4} *Idézett mű*, 264. oldal.

^{VI/5} Pausanias, II. 19. 5, cf. 20, 3.

^{VI/6} *Timæus*, 22. oldal.

^{VI/7} *Stromata*, I. 380. oldal.

^{VI/8} Decharme: *ugyanott*, 265. oldal.

^{VI/9} *Opera et Dies*, 142-145. Az Okkult Tanítás szerint a harmadik gyökérfaj ideje alatt három yuga telt el, és pedig a Satya, a Tretâ és a Dvâpara yuga. Az első az Aranykornak felel meg, annak korai ártatlanságában, a második az Ezüstkornak, amikor a faj elérte érettségét, a harmadik pedig a Bronzkornak felel meg, amikor szétválva nemekre a faj az ősi hatalmas félistenekké vált.

^{VI/10} *Asgard and the Gods*, 11, 13. oldal.

zésére. Már nemcsak az a tűz, amelyet a villám gyújtott meg valamilyen száraz avarban, és ezzel feltárta minden mérhetetlen hasznát a kőkorszaki ember számára, hanem ennél valamelyest titokzatosabbat, bár mégis teljesen földi dolgot!

[A mennyei kőrisfa] ágai között egy isteni madár fészkel, amely ellopta ezt az ágat [vagy gyümölcsöt], és csőrében levitte a Földre. Nos, a görög *Φορώνευς* szó pontos szinonimája a szanszkrit *bhuranyu*, „a gyors” szónak, ami Agni egyik jelzője, akit az isteni szikra hordozójának tekintettek. Valószínű, hogy Phoroneusz, Melia, vagyis a mennyei kőrisfa fia, egy sokkal ősbibb elképzelésnek felel meg, mint az, ami a [régi árja hinduk] *pramantha*-ját alakította át a görög Prométheusszá. Phoroneusz a [megszemélyesített] madár, amely elhozza a mennyei villámot a földre. A bronzkori faj születésére vonatkozó hagyományok és azok, amelyek Phoroneuszt az argosziak atyjává tették, bizonyítékok a számunkra, hogy ez a mennydörgés [vagy villámlás] volt az emberi faj eredete a Héphaisztosz- vagy Prométheusz-legendák szerint.^{VI/11}

Ez még mindig csak a szimbólumok és az allegória külső jelentését adja meg. Ma azt képzelik, hogy a Prométheusz nevet megfejtették. De a modern mitológusok és orientalisták már nem azt látják ebben a névben, amit elődeik a klasszikus ókor szaktekintélye alapján láttak. Mindössze olyasmit találnak benne, ami sokkal inkább megfelel a korszellemnek, nevezetesen egy fallikus elemet. De a Phoroneusz névnek – akárcsak a Prométheuszénak – nem egy, még csak nem is kettő, hanem egy egész sor ezoterikus jelentése van. Mindkét név a *hét* Mennyei Tűzre utal, Agni Abhimânin-ra, az ő három fiára és azok negyvenöt fiára, akik a negyvenkilenc tüzet alkotják. Mindezek a számok vajon csak a tűz földi módjaira és a szenvedély lángjára utalnak? Vajon a hindu árják elméje soha nem emelkedett fel ilyen tisztán érzéki elképzelések fölé? Az az elme, amelyről Max Müller professzor kijelentette, hogy a legspirituálisabb és a leginkább miszticizmusra hajló az egész bolygón? Egyedül ezeknek a tüzeknek a számából is meg kellett volna sejteni az igazságot.

Azt mondják, hogy a racionális gondolkodás jelenlegi korában az embernek már nem szabad úgy magyarázni Pro-metheus nevét, ahogy azt a régi görögök tették. Úgy tűnik, az utóbbiak:

A *προμηθεύς* és a *προμανθάνειν* (előrelátni) ige közötti nyilvánvaló analógiára alapozva Prométheuszban látták az „előrelátó” ember típusát, akihez a szimmetria kedvéért egy testvért is társítottak: Epi-metheus-t, vagyis azt, aki az „esemény után kér tanácsot”.^{VI/12}

De ma az orientalisták más véleményen vannak. Jobban tudják a két név valódi jelentését, mint azok, akik kigondolták ezeket a neveket.

A legenda egy egyetemes fontosságú eseményen alapul. Azért teremtették meg, hogy emlékeztessen

egy nagy eseményre, amelynek az első tanúk képzeletébe mélyen bele kellett vésődni, és amelynek emléke azóta sem halványult el soha a népek gondolatvilágából.^{VI/13}

Mi volt ez az esemény? Félretéve minden költői *képzelt*ést, mindazokat az álmokat az Aranykorról, képzeljük el – érvelnek a modern tudósok – minden durva realizmusában az emberiség kezdeti nyomorúságos állapotát. Erről Aiszkülosz után Lucretius megdöbbentő képet festett elénk, amelynek az igazságát a tudomány ma már igazolta. Ekkor jobban megérthetjük, hogy az ember számára valójában új élet kezdődött azon a napon, amikor két fadarab összedörzsölésekor vagy egy kovakő erezetéből előpattanó szikrát meglátta. Hogyne érzett volna hálát e titokzatos és csodálatos tünemény iránt, amelyet ettől kezdve tetszése szerint maga is létrehozhatott, és amely alighogy megszületett, különös erővel azonnal nőni és terjeszkedni kezdett.

^{VI/11} *Idézett mű*, 266. oldal.

^{VI/12} *Ugyanott*, 258. oldal.

^{VI/13} *Ugyanott*, 257. oldal.

Ez a földi tűz, nem volt-e természetében hasonló ahhoz, amely fentről küldte nekik a fényt és melegét, vagy ami megrémítette őket égzengéskor? Vajon nem azonos forrásból származott? Ha pedig a mennyekben volt az eredete, akkor nem kellett azt valamikor lehozni a földre? Ha így volt, ki volt az a hatalmas és jótékony lény, isten vagy ember, aki meghódította? Ezek azok a kérdések, amelyeket a régi árkák kíváncsisága megfogalmazott történelmük kezdeti korszakában, és amelyekre a választ Prométheusz legendájában találták meg.^{VI/14}

A fenti fejtegetésekben az okkult tudomány filozófiája két gyenge pontot lát, és a következő módon mutatja be azokat. Az emberiség Aiszhülosz és Lucretius által leírt nyomorúságos állapota semmivel sem volt szánalmasabb akkor, a korai árkák idején, mint manapság. Ez az „állapot” a barbár törzsekre korlátozódott, és a jelenleg élő vademberek semmivel sem boldogabbak vagy boldogtalanabbak, mint őseik voltak egymillió évvel ezelőtt.

A tudományban elfogadott tény az, hogy „*a jelenlegi vademberek között* használt durva eszközök pontosan olyanok”, mint amelyek a geológiai „mérhetetlen messzi időkből” fennmaradt folyóhordalékokban és barlangokban találhatók. Ezek annyira hasonlítanak egymáshoz, hogy a *The Modern Zoroastrian* szerzője ezt mondja:

Ha egymás mellé helyeznének egy gyarmati kiállítást a dél-afrikai busmanok által használt kőbaltákból és nyílhegyekből, és a British Museum kiállítását, amely a kenti üregekből és a Dordogne melletti barlangokból származó hasonló tárgyakat tartalmazná, akkor a szakértő kivételével senki nem tudna különbséget tenni közöttük.^{VI/15}

És ha korunkban, a legfejlettebb civilizáció idején is léteznek busmanok, akik értelmileg nem fejlettebbek, mint azok az emberek, akik az kőkorszakban Devonshire környékén vagy Dél-Franciaországban éltek, akkor ezek miért ne lehettek volna más, civilizáltabb fajok kortársai úgy, ahogyan mi a busmanok kortársai vagyunk? Az emberiség összes tudása naponta növekszik, „de az értelmi képesség nem növekszik vele együtt”. Bizonyosság erre, ha összehasonlítjuk Eukleidész, Püthagorasz, Panini, Kapila, Platón, Szókratész és a többiek értelmi szintjét, ha nem is a fizikai tudását Newton és Kant, vagy a modern Huxley és Haeckel képességeivel. Összehasonlítva Dr. J. Barnard Davis, a koponyatan tudósának a koponya belső kapacitására vonatkozó eredményeit^{VI/16} – Davis az agy terjedelmét vette alapul az értelmi képességek meghatározására és vizsgálatára –, Dr. Pfaff úgy találta, hogy ez kapacitás a franciáknál (akik kétségtelenül az emberiség legmagasabb osztályába tartoznak), 1449 cm³. Ez így „kimutathatóan kisebb, mint Polinézia lakóinak a kapacitása általában, amely még a legalacsonyabb rendű pápuáknál és alfuráknál is 1458 – 1470 cm³”. Ez azt mutatja, hogy az agy *minősége* és nem a *menyisége* az értelmi képességek oka. Mivel a koponya átlagos indexét jelenleg a „különböző fajok közötti eltérések egyik legjellemzőbb ismérvének” tartják, a következő összehasonlítás sokatmondó:

A szélességi index a skandinávoknál 75, az angoloknál 76, a holsteinieknél 77, Bresgauban 80, Schiller koponyájának szélességi indexe már 82... a Madura szigetieké szintén 82!

Végül az ismert legrégebbi koponyák és az európai fajok indexének összehasonlítása rávilágít arra a meglepő tényre, hogy

a kőkorszakhoz tartozó régi koponyák többsége inkább a jelenleg élő ember átlagos agymérete fölött, mint alatt van.

A különböző koponyák méréseinek átlagából számított magasság, szélesség és hosszúság méreteket cm-ben kifejezve a következő index-számokat kapjuk:

1. Kőkorszakbeli északi koponyák	47,95 cm
2. Ugyanebből az időből származó angliai 48 koponya átlaga	47,90 cm

^{VI/14} Ugyanott, 258. oldal.

^{VI/15} Idézett mű, 145. oldal.

^{VI/16} *Transactions of the Royal Society*, London, 1868.

3. Ugyanebből az időből származó walesi 7 koponya átlaga	47,36 cm
4. Ugyanebből az időből származó franciaországi 36 koponya átlaga	46,28 cm

A jelenleg élő európaiak átlaga 47,19 cm, a hottentottáké 45,20 cm!

E számok világosan mutatják, hogy:

Az általunk ismert legrégebbi népek agymérete nem olyan, ami alacsonyabb szintre helyezné őket, mint Földünk jelenleg élő lakóit.^{VI/17}

Ezen kívül azt mutatják, hogy a „hiányzó láncszem” is szertefoszlik a levegőben. Erről azonban majd később, most vissza kell térnünk fő témánkhoz.

Ahogy Aiszkülosz „Leláncolt Prométheuszából” tudjuk, az a faj, amelyről Jupiter „azt tervezi, hogy elpusztítja őket, és új fajt ültet el”^{*} (232-33.), nem fizikai, hanem *mentális* kínnak szenvedett. Az első ajándék, amit Prométheusz adott az emberiségnek – ahogyan a kórusnak elmondja –, hogy „végőráját ne sejtse senki meg” (248.), ő „az emberfajt attól védte meg, hogy összetörve Alvilágra hulljanak” (236.), és csak aztán adott „hozzá még lángszemű tüzet nekik”. (252.) Ez világosan mutatja, hogy a Prométheusz-monda legalábbis kettős jellegű, ha már az orientalisták nem fogadják el az okkultizmus által tanított *hét kulcs* létezését. Ez az ember szellemi érzékeléseinek az első megnyílásáról szól, nem pedig arról, hogy mikor látta meg, vagy „fedezte fel” először a tüzet. A tüzet ugyanis sohasem *fedezték fel*, mivel az kezdettől fogva létezett Földünkön. Létezett a régi korok szeizmikus tevékenységeiben, mivel akkoriban a vulkánkitörések ugyanolyan gyakoriak és rendszeresek voltak, mint most Angliában a köd. Ha pedig azt mondják, hogy az ember a Földön olyan későn jelent meg, amikor már csak néhány kialudt vulkán volt, és hogy a geológiai háborgások teret engedtek egy nyugalmasabb állapotnak, akkor ezt válaszoljuk: Ha egy új, akár angyalból, akár gorillából kifejlődő emberfaj jelenne meg bolygónk bármely lakatlan táján – talán az egy Szahara kivételével – ezer az egyhez, hogy nem lenne több egy-két évnél, hogy „felfedeznék a tüzet”, akár úgy, hogy a villám lángra lobbantja a száraz avart, akár más módon. A legfájdalmasabb logikátlanosság az a feltevés, hogy az ősi ember korszakokon át élt a Földön, mielőtt megismerte a tüzet. Az öreg Aiszkülosz azonban beavatott volt, és pontosan tudta, miről beszél.^{VI/18}

Nincs olyan okkultista, aki ismeri a szimbológiát és azt a tényt, hogy a bölcsesség keletről jött, és aki egy pillanatig is tagadná, hogy a Prométheusz-legenda Áryávarta-ból érte el Európát. Valószínűleg azt sem tagadja, hogy egyik értelmében Prométheusz „súrlódással keletkező tüzet” jeleníti meg. Ezért elismerésünk M.F. Baudry éleslátásának, aki a „Les Mythes du Feu et Breuvage Céleste”^{VI/19} című cikkében bemutatja Prométheusz egyik aspektusát és indai eredetét. Ismerteti az olvasónak a tűzgyújtás *állítólag* primitív módját, amit Indiában még ma is használnak az áldozati tűz meggyújtására. Ez az, amit mond:

Ez az eljárás – ahogyan azt pontosan leírják a védikus Szútrákban – egy bot gyors forgatását jelenti egy fadarab közepén lévő lyukban. A súrlódás erős hőt kelt, és végül az érintkező farészecskék lángra lobbannak. A bot mozgása nem folyamatos forgás, hanem ellentétes irányú mozgások váltakozása, amelyet úgy idéznek elő, hogy a bot közepére egy zsinórt erősítenek, amelynek két végét a tűzgyújtást végző személy két kezében fogja, és felváltva húzgálja... Az egész műveletet szanszkrit nyelven a *manthâmi*, *mathnâni* ige jelöli, aminek a jelentése „dörzsölni, megmozgatni, rázni és dörzsöléssel nyerni”, és különösen a forgó súrlódásra alkalmazzák, amit a kör jelentésű *mandala* származékszó is bizonyít... A tűz gyújtására szolgáló fadara-

^{VI/17} *The Age and Origin of Man.*

^{*} Aiszkülosz Drámái, Bp, 1962. Leláncolt Prométheusz, ford. Trencsényi-Waldapfel Imre. – a ford. megj.

^{VI/18} Néhány modern görög tudós próbálkozása (akik silány áltudósok lettek volna régi görög írók idejében!), hogy megmagyarázzák Aiszkülosz gondolainak valódi jelentését, abból kiindulva, hogy ő csak egy tudatlan, magát jól kifejezni nem tudó ógörög volt, képtelenül neveléses!

^{VI/19} *Revue Germanique*, 1861, 356. old. Lásd még *Mémoires de la Société de la Linguistique*, I. kötet, 337. és következő oldalak.

boknak külön nevük van a szanszkritban. A forgó botot *pramantha*-nak hívják, amiben pedig forgatják, az *arani* és *aranî*, „a két arani” jelenti a *teljes* eszközt.^{VI/20}

A kérdés az, vajon mit szólnak ehhez a brahmanák? Még ha feltételezzük is, hogy Prométheusz a mítoszában egyik aspektusában a pramantha-val keltett tűz meggyújtójaként, vagy az életre kelt és isteni pramantha-ként képzeltek el, vajon ez azt jelentené, hogy a szimbolikának nem lenne más jelentése, csak az a fallikus, amit a modern szimbológusok tulajdonítanak neki? Úgy tűnik, Decharme előtt mindenesetre felvillant az igazság, mert öntudatlanul is megerősíti mindazt, amit az okkult tudomány a Mánasa dévákról tanít. Ők voltak azok, akik az embert halhatatlan lelkének tudatával felruházták, azzal a tudattal, amely megakadályozza az embert a „halál előrelátásától”, és *tudatja* vele, hogy halhatatlan.^{VI/21} Decharme ezt kérdezi: Hogyan jutott Prométheusz az [isteni] szikra birtokába?

Mivel a tűz az égben lakozik, neki előbb oda kellett mennie érte, mielőtt azt levihette az emberekhez, és ahhoz, hogy megközelítse az isteneket, magának is istennek kellett lennie.^{VI/22}

A görögök azt tartották, hogy Prométheusz az *isteni* fajhoz tartozott, „Iapetus titán fia volt”,^{VI/23} a hinduk szerint pedig egy Déva volt.

De az égi tűz kezdetben kizárólag az isteneké volt, egy kincs volt, amit lefoglaltak maguknak... és ami felett féltékenyen őrködtek. „Iapetus okos fia – mondja Hésziodosz – becsapta Jupitert azzal, hogy ellopta a kiolthatatlan, tündöklő izzású tüzet, és egy narthex üregében rejtette el”.^{VI/24} ... Így Prométheusz ajándéka az emberek számára egy mennyei szerzemény volt. Nos, a görög elképzelés szerint [ami ezen a téren megegyezik az okkultistákéval] a Jupitertől erőszakkal szerzett vagyont, az isteni tulajdon emberi elbitorlását bűnhődésnek kellett követnie... Ráadásul Prométheusz a titánok azon fájához tartozott, akik fellázadtak^{VI/25} az istenek ellen, és akiket az Olümposz ura letaszított a Tartaroszba. Prométheusz tehát hozzájuk hasonlóan a gonoszság szelleme, akit kegyetlen szenvedésre ítélték.^{VI/26}

Ami a legvisszataszítóbb az ezután következő magyarázatokban, az az egyoldalú nézet, amit e minden mítoszok legnagyobbjáról vall. Még a leginkább intuitív modern szerzők sem tudnak, vagy nem akarnak elképzeléseikben a földi és a kozmikus jelenségek szintje fölé emelkedni. Nem tagadják ugyan, hogy a mítoszban megfogalmazott erkölcsi gondolat, ahogy azt Hésziodosz *Theogony*-jában bemutatja, játszott bizonyos szerepet az ősi görög elképzelésben. A Titán több, mint az égi tűz tolvaja. Az emberiséget jeleníti meg, a dolgos, szorgalmas, értelmes embert, aki ugyanakkor ambiciózus, hogy isteni erői legyenek. Ezért az emberiség kapja a büntetést Prométheusz alakjában, de ez csak a görögöknél van így. Számukra Prométheusz nem bűnöző, legfeljebb az istenek szemében. A Földdel való kapcsolatában éppen ellenkezőleg, ő maga is egy Isten, az emberiség barátja (*φιλάνθρωπος*), amelyet ő emelt a civilizáció szintjére, és avatott be minden mesterség és művészet ismeretébe. Ennek a felfo-

^{VI/20} Idézi Decharme, *Idézett mű*, 258, 259. oldal. Az áldozatbemutatásnál dörzsöléssel meggyújtandó szent tűzhöz tehát egy felső és egy alsó fadarabot használnak, és az arani az, amely az üreget tartalmazza. Ezt a *Vāyu* és más *Purāna*-kban található allegória bizonyítja, amely elmondja, hogy Nimi-nek, Ikshvāku fiának nem volt utóda, és hogy a Rishi-k félve attól, hogy a Föld uralkodó nélkül marad, a király testét, mint egy felső arani-t, beletették egy *aranî* üregébe, és életre hívtak belőle egy Janaka nevű herceget. „Különös módon történt születése volt az ok, amiért Janaka-nak nevezték.” Lásd még Goldstücker: *Sanskrit Dictionary*, (Vishnu Purāna, Wilson fordítása. III. 330.) Krishna anyját, Devakî-t az egyik imában így szólítják meg: „Arani, akinek dörzsölésével tűz keletkezik”.

^{VI/21} Az állat monádja ugyanúgy halhatatlan, mint az emberé, de az oktalan állat erről semmit sem tud, az érzékek állati életét éli ugyanúgy, mint amelyet a harmadik fajban a fizikai érettséget elért első emberek éltek volna, ha nem jöttek volna közbe az Agnishvāta és a Mánasa Pitri-k.

^{VI/22} *Idézett mű*, 259. oldal.

^{VI/23} Ἰαπετώνιδης, *Theogony*, 528. oldal.

^{VI/24} *Theogony*, 565. oldal.

^{VI/25} Tehát a bukott angyalok, az indiai panteonban az Asura-k.

^{VI/26} Decharme: *Idézett mű*, 259, 260. oldalak.

gásnak a legköltőibb magyarázatát Aiszkülosznál találjuk meg. De minek tartja Prométheuszt az összes többi nemzet? A bukott angyalnak, a Sátánnak, ahogyan az egyház? Egyáltalán nem. *Egyszerűen ő a villámlás pusztító és rémítő hatásának a képe. Ő a „gonosz tűz” (mal feu),^{VI/27} valamint az isteni férfi nemzőszerv szimbóluma.*

Egyszerű kifejezéssel megfogalmazva az általunk vizsgált mítosz tehát egyszerűen egy [kozmosz] tűzszellem.^{VI/28}

Ha hihetünk Adalbert Kuhn-nak^{VI/29} és F. Baudry-nak, akkor az említett (fallikus) elképzelés *mindenekelőtt* árja volt. Szerintük:

Mivel az ember által használt tűz a *pramantha*-nak az *aranî*-ban történő mozgatásából keletkezik, az árkának az égi tüzet is ugyanilyen eredetre *kellett* visszavezetniük[?], és azt *kellett*^{VI/30} képzelniük[?], hogy egy pramantha-val felfegyverzett isten, vagy egy isteni pramantha keltett erőteljes sűrűlódást a felhők mélyén, és ez hozza létre a villámlást és a mennydörgést.^{VI/31}

Ezt az elképzelést az a tény is támogatja, hogy Plutarchos tanúsága szerint^{VI/32} a sztoikusok azt gondolták, hogy a mennydörgés a viharfelhők harcának eredménye, a villámlás pedig egy sűrűlódásnak köszönhető égés. Ugyanakkor Arisztotelész a mennydörgésben csak az egymásnak ütköző felhők hatását látta. Mi volt ez az elmélet, ha nem a sűrűlódási tűz keletkezésének tudományos megfejtése? ... Minden oda vezet, hogy azt gondoljuk, a legrégebb koroktól kezdve, még az árkák szétszóródása előtt azt hitték, hogy a pramantha gyújtja meg a tüzet a viharfelhőkben, ahogyan az aranî-kban is.^{VI/33}

Tehát feltételezésekkel és alaptalan elméletekkel helyettesítik a felfedezett igazságokat. A bibliai holtbetű védelmezői nem tudnák hatékonyabban segíteni a misszionárius röpiratok íróit, mint ahogyan a materialista szimbológusok teszik azzal, hogy bizonyítottnak tekintik, hogy az ősi árkák vallási elképzeléseiket a pszichológiainál nem magasabb szintű gondolatokra alapozták.

Ez azonban nem így van, és a védikus filozófia valódi szelleme ellentmond egy ilyen értelmezésnek. Mert ahogyan maga Decharme is bevallja:

A tűz teremtő erejének eszméjét... az emberi léleknek egy mennyei szikrával történő ősi egyesülésével magyarázták.^{VI/34}

Ezt mutatja, hogy amikor a *Védákban* gyakran használt képletes beszéddel az Arani-ról van szó, az valamivel magasabb rendű jelentésű, mint egyszerűen egy durva szexuális fogalom. Példaként idézzük a *Védákból* az Agnihoz intézett himnuszt:

Itt van a pramantha, a nemző készen áll. Hozzatok a faj úrnőjét (a női aranî-t). Hozzuk létre Agni-t dörzsöléssel, az ősi szokás szerint.

Ez nem kevesebbet jelent, mint egy elvont eszme kifejezését a halandók nyelvén. A női Aranî, a „faj úrnője” Aditi, az istenek anyja, vagy Shekinah, az Örök Fény a szellem világában, ő a „Nagy Mélység” és a Káosz, vagy az Óseredeti Szubsztancia, amint először árad ki az Ismeretlenből a megnyilvánult Kozmoszba. Ha korszakokkal később ugyanezt a jelzőt használják Devakî-ra, Krishna anyjára, vagy a testet öltött Logoszra, és ha ezt a szimbólumot az exoterikus vallások fokozatos és megállíthatatlan elterjedése következtében ma szexuális jelentésűnek is tekintik, mindez semmiképpen nem szennyezi be a kép eredeti tisztaságát. A tárgyiasulatlan átalakult tárgyiasulttá, a szellem az anyagba bukott. A szellem-szubsztancia

^{VI/27} Ugyanott, 263. oldal.

^{VI/28} Ugyanott, 261. oldal.

^{VI/29} *Die Herabkunft des Feuers und des Göttertranks*. (Berlin, 1859.)

^{VI/30} A dőlt betűs kiemelés tőlünk származik: azt mutatja, hogyan lesz a feltételezésből napjainkban törvény.

^{VI/31} Decharme: *Idézett mű*, 262. oldal.

^{VI/32} *Philosoph. Placit.* III. 3.

^{VI/33} Baudry: *Revue Germanique*, 1861. április 14. 368. oldal.

^{VI/34} *Idézett mű*, 264, 265. oldalak.

egyetemes kozmikus polaritása az emberek gondolkodásában a misztikus, de már szexuális szellem-anyag egyesülésévé vált, és így olyan antropomorfikus színezetet kapott, amivel kezdetben soha nem rendelkezett. A *Védák* és a *Purâna*-k között, mint két pólus között akkora a szakadék, mint amekkora az ember hetes felépítésében a hetedik princípium, az átmâ és az első vagy legalacsonyabb princípium, a fizikai test között. A *Védák* ősi és teljesen spirituális nyelvezete, amely sok tízezer évvel korábban keletkezett, mint a purânai leírások, tisztán emberi kifejezéseket használt olyan események leírására, amelyek 5000 évvel ezelőtt, Krishna halálakor történtek, ezen a napon kezdődött el a Kali Yuga, vagy a Fekete Kor az emberiség számára.

Ahogy Aditi-t Surârani-nak, a Sura-k vagy istenek méhének, „anyjának” nevezik, úgy Kuntî-t, a Pândava-k anyját a *Mahâbhârata*-ban Pândavârani-nak^{VI/35} hívják, és a kifejezést ma *fiziológiailag* értelmezik. Devakî, a római katolikus Madonna előképe azonban Aditi egy későbbi antropomorfizált formája. Aditi az Istenanya, vagy Devamâtri, hét fia van (a korai védikus idők hat és hét Âditya-ja), Krishna anyja, Devakâ hat embriót kap méhébe Jagad-dhâtri-tól, a „Világ Dajkájától”, míg a hetedik, Krishna, a Logosz áthelyeződik Rohinî méhébe. Máriának, Jézus anyjának hét gyermeke van, öt fia és két lánya (a nemek egy későbbi átváltoztatása) Máté Evangéliuma szerint.^{VI/36} A római katolikusok Szűz-tisztelői közül senki nem találhat kifogást a tiszteletére elmondott olyan imában, amelyet az istenek Devakî-hoz intéznek. Ítéljen az olvasó maga:

Te vagy az a Prakriti [esszencia], a végtelen és finom, amely előzőleg Brahmâ-t hordta méhében... Te, örök lény, szubsztanciádban magában foglalod minden teremtettt dolog lényegét, azonos voltál a teremtéssel, te voltál a hármasság szülője, amelyből minden dolgok csírája fakadt. Te vagy az áldozat, amelyből minden gyümölcs fakad, te vagy az Aranî, amelynek dörzsölésével tűz keletkezik.^{VI/37} Aditi-ként te vagy az istenek szülője... Te vagy a fény [Jyotsnâ, a hajnali pirkadat],^{VI/38} amiből a nappal megszületik”. Te vagy az alázat [Samnati, Daksha egyik lánya], a bölcsesség anyja, te vagy Niti, a harmónia (Naya) szülője,^{VI/39} te vagy a szerénység, a gyengédség ősanja [Prashraya, Vinaya magyarázata szerint]. Te vagy a vágy, amelyből a szeretet születik... Te vagy... a tudás anyja [Avabodha], te vagy a türelem [Dhriti], az állhatatosság [Dhairya] szülője.^{VI/40}

Az Aranî-t tehát ugyanannak mutatja be, mint a római katolikusoknál a „kiválasztás edénye”. Ami az eredeti jelentését illeti, az teljesen metafizikai volt. Az ősi gondolkodásban ezekhez a fogalmakhoz egyetlen tisztátalan gondolat sem fűződött. Még a *Zohar*-ban is – amely szimbolikájában jóval kevésbé metafizikus, mint bármely más szimbólumrendszer – ez az eszme nem több, mint egy absztrakció. Tehát amikor a *Zohar* ezt mondja:

Mindaz, ami létezik, mindaz, amit az ős alkotott, akinek a neve szent, csak egy férfi és egy női princípiumon keresztül létezhet.^{VI/41}

Ez egyszerűen azt jelenti, hogy az Élet Isteni Szelleme állandóan keveredik az anyaggal. Az Istenség Akarata az, amely cselekszik, és ez a gondolat tisztán schopenhaueri.

Amikor Atteekah Kaddosha, az ősi és a rejtett rejtettje formát akart adni minden dolognak, akkor minden dolgot hímneművé és nőneművé formált. Ez a bölcsesség *mindent* magában foglal, amikor kinyilatkoztatják.

^{VI/35} Lásd: *Vishnu Purâna*, Wilson fordítása, V. 96. lábjegyzet.

^{VI/36} XIII. 55, 56.

^{VI/37} A Szűzanya jelzői a „Fény Méhe”, a „Szent Edény”.

^{VI/38} A Szűzanyát gyakran: „Hajnalcsillagként” és a „Megváltás Csillagaként” szólítják meg.

^{VI/39} Wilson így fordítja: „Te vagy a királyi előrelátás, a rend szülője”.

^{VI/40} *Vishnu Purâna*, Wilson fordítása, IV. 264, 265. oldalak.

^{VI/41} III. 290.

Innen eredően mondják, hogy Chokmah (a férfi bölcsesség) és Binah (a női tudat vagy értelen) mindent a két – az aktív és a passzív – princípium között teremtenek. Ahogyan a gyakorlott ékszerész szeme meglátja a durva kagyló héja alatt annak belsejében rejlő tiszta és makulátlan gyöngyszemet, úgy fogja kezébe a kagylót, hogy hozzáférjen annak tartalmához, úgy olvassa az igazi filozófus szeme a *Purâna*-k sorai között a magasztos védikus igazságokat, és javítja ki az eltorzult formát a vedantai bölcsesség segítségével. Korunk orientalistái azonban sohasem érzik meg a gyöngyszemet a kagyló vastag héján keresztül, és ennek megfelelően is cselekednek.

Mindabból, amit ebben a fejezetben elmondtunk, az ember tisztán látja, hogy az Édenkert Kígyója és a kereszténység ördöge között egy szakadék tátong. Egyedül az ősi filozófia pörölye az, ami ezt a dogmát elpusztíthatja.

VII. fejezet Enoïchion – Henoch

A sátáni mítosz kifejlődésének története nem lenne teljes, ha elfelejtenénk megemlíteni a titokzatos és kozmopolita Enoch személyét, akinek különböző neveket adtak, mint Enos, Hanocho és végül a görögnél Enoïchion. A korai keresztény írók az ő könyvéből vették a bukott angyalokra vonatkozó első elképzeléseket.

Enoch Könyvét apokrifnak tartják. De mit jelent az, hogy *apocryphon*? A fogalom etimológiája mutatja, hogy egyszerűen egy *titkos* könyv, vagyis olyan, ami a templomi könyvtárakban a főpapok és beavatott papok őrizetében volt, és nem juthatott az avatatlanok kezébe. Az *apocryphon* főnév a *crypto*, (*κρύπτω*) „rejtetni” igéből származik. Hosszú időn át az *Enoïchion*-t, a Látnok Könyvét a titkos művek és a „betűk városában”, az ősi Kirjath-sepherben, a későbbi Debir városában őrizték.^{VII/1}

A téma iránt érdeklődő néhány író – különösen a szabadkőművesek – megpróbálták Enoch-ot a memphiszi Thoth-tal, a görög Hermésszel, sőt még a latin Merkúrral is azonosítani. Egyéniségük szerint valamennyien különböznek a többitől, de hivatásukat tekintve – ha használhatjuk ezt a ma már annyira korlátozott értelmű szót – mindannyian a titkos írók, a beavatók és az okkult és ősi Bölcsesség feljegyzőinek ugyanazon kategóriájába tartoznak. Akik a *Koránban*^{VII/2} az Edris, vagyis a „tanult”, a beavatott gyűjtőnevet kapták, azok Egyiptomban „Thoth-nak”, a művészetek és tudományok, az írás vagy a betűk, a zene és a csillagászat feltalálójának nevét viselték. A zsidóknál az Edris „Enoch-há” vált, aki Bar-Hebraeus szerint „az írás, a könyvek, a művészetek, a tudományok első feltalálója”, és aki elsőként foglalta rendszerbe a bolygók mozgását.^{VII/3} Görögországban Orpheusznak hívták, és minden népnél más nevet kapott. Ezen ősi beavatók^{VII/4} mindegyikéhez a hetes szám kapcsolódik, valamint a 365, csillagászatilag az év napjainak a száma, ami ezeknek az embereknek a küldetését, jellegét és szent hivatását beazonosítja, de személyiségüket nyilvánvalóan nem. Enoch a *hetedik* pátriárka, Orpheus hangszere a phorminx, a héthúrú lant, ami a beavatás hétszeres misztériumát jelenti. Thoth, fején a hétsugarú napkoronggal a naphajóban utazik (ez 365 fokos), amelyből minden negyedik évben (szökőévben) egy napra kiugrik. Végül Thoth-Lunus a hétnapos hét hetes Istensége. Ezoterikusan és spirituálisan Enoïchion a „Nyitott Szem Látnokát” jelenti.

Ahogyan Josephus elmeséli Enoch történetét, vagyis, hogy értékes tekerceit vagy könyveit Merkúr, illetve Seth oszlopai alá rejtette, ugyanaz, mint amit Hermészről, a „Bölcsesség Atyjáról” mondanak, aki a Bölcsesség könyveit egy oszlop alá rejtette, majd felfedezve a két

^{VII/1} Lásd: *Józsua*, XV. 15.

^{VII/2} XIX. Surát.

^{VII/3} Lásd Mackenzie: *Royal Masonic Cyclopædia*, az „Enoch” címszót.

^{VII/4} Khanocho, vagy Hanocho, vagy Enoch ezoterikusan „beavatót” és „tanítót” jelent, mint ahogyan Enos, az „Ember Fia” is. (Lásd: *Mózes Könyve*, IV. 26.)

kőoszlopot, megtalálta rajtuk leírva a tudományt. Márpedig Josephus, függetlenül Izrael meg nem érdemelt felmagasztalása irányába tett állandó erőfeszítéseitől és attól, hogy a (Bölcsesség) tudományát a *zsidó* Enochnak tulajdonítsa, *történelmet* ír. Ezek az oszlopok leírása szerint az ő idejében még álltak.^{VII/5} Elmondja, hogy ezeket Seth építtette. Lehet, hogy így volt, csak hogy nem az ilyen nevű pátriárka, Ádám mesebeli fia, és nem is az egyiptomi Bölcsesség isten – nevezzék őt Teth, Set, Thoth, Tat, Sat (a későbbi Sat-an), vagy akár Hermész néven, akik mind azonosak voltak –, hanem a „Kigyóisten fiai”, vagy a „Sárkányfiak” építették. Ez volt a nevük a vízözön előtt az egyiptomi és babiloni főpapoknak, mint ahogyan ősapáikat, az atlantisziakat is így hívták.

Amit tehát Josephus elmesél nekünk – a gyakorlati részletek kivételével –, annak *allegorikusan* igaznak kell lennie. Az ő változata szerint a két híres oszlopot teljesen beborították a hieroglifák. Az oszlopok felfedezése után ezeket lemásolták, és újra megörökítették Egyiptom belső templomainak legtitkosabb zugaiban, és ez vált bölcsességének és különleges műveltségének a forrásává. Ez a két „oszlop” egyébként annak a két „kőtáblának” az ősalakja, amit Mózes az „Úr” parancsára faragott. Amikor tehát Josephus azt mondja, hogy az ősi világ valamennyi nagy adeptsusa és misztikusa – mint Orpheusz, Hésziodosz, Pythagorasz és Platón – teológiájuk elemeit ezekből a hieroglifákból merítették, bizonyos szempontból igaza van, más szempontból viszont téved. A Titkos Tanítás azt mondja, hogy az *általánosan ismert*, de nem egyetemes vízözön előtti minden nép művészetét, tudományát, teológiáját és különösen filozófiáját képirással jegyezték fel a negyedik faj ősi, szóbeli beszámolóiból, és hogy ez a tudás a negyedik faj öröksége volt, amit a korai harmadik gyökérfajtól kapott, még annak allegorikus bukása előtt. Így tehát az egyiptomi oszlopok, a táblák, de még a szabadkőműves legenda „fehér keleti porfir köve” is – amelyet Enoch attól félve, hogy a valódi és becses titkok elveszhetnek, a vízözön előtt a Föld gyomrában rejtett el – egyszerűen az ősi feljegyzések többé-kevésbé szimbolikus és allegorikus másolatai voltak. *Enoch könyve* az ilyen másolatok egyike, ráadásul mai állapotában nagyon hiányos kaldeai kivonat. Ahogyan már mondtuk, Enoichion görögül a „belső szemet” jelenti, vagyis a Látnokot, héber nyelven a *masoreti pontok* alkalmazásával „beavatót” és „tanítót” (תנור) jelent. Enoch egy gyűjtőfogalom vagy cím, a legendája ráadásul több zsidó és pogány próféta történetét összegezi, kitalált részletekkel, bár az alapforma ugyanaz. Éliást is „élve” ragadják fel a Mennyebe, az Isbudar udvarában élő asztrológust, a kaldeai Hea-bani-t is hasonló módon emeli fel a Mennyebe az ő pártfogója, Hea isten. Ugyanígy Jehova volt Éliás pártfogója, akinek neve héberül „Jah-isten”, Jehovah (אֱלֹהִים) és Elihu, ami ugyanezt jelenti. Az ilyen fajtájú könnyű halálnak, vagy *eutanáziának* ezoterikus jelentése van. Bármely olyan adeptsus „halálát” szimbolizálja, aki elérte azt a fokozatot, megtisztulást és erőt, amely lehetővé teszi számára, hogy „meghaljon” fizikai testében, és *mégis éljen, és tudatosan éljen* asztrális testében. Ennek a témának végtelen változata van, de a titkos jelentése mindig ugyanaz. Pál kifejezésének,^{VII/6} „hogy ne lásson halált” (*ut non videret mortem*), tehát ezoterikus jelentése van, de nincs benne semmi *természetfölötti*. Egyes bibliai utalásokat arra az értelemre, hogy Enoch, „akinek éveit ugyanannyit fognak számlálni, mint a világ” (a *szoláris* évről, a 365 napról van szó), és aki Krisztussal és Éliás prófétával minden tiszteletben és üdvösségben osztozni fog az utolsó ítélet napján, és együtt pusztítják el az Antikrisztust,^{VII/7} alaposan félreértették. Ezoterikusan értelmezve azt jelenti, hogy a nagy adeptsusok közül néhányan visszatérnek a hetedik fajba, amikor minden tévedés felemészthető, és az Igazság eljövételét a Shishta-k, a „Fény Fiai” fogják kihirdetni.

A latin egyház nem mindig logikus és nem is meggondolt. Kijelenti, hogy az *Enoch Könyve* egy *apocryphon*, sőt már az is felmerült Cajetan bíboros és más egyházi nagy okosok javaslatára alapján, hogy a kánonból töröljék még Júdás Könyvét is, aki egyébként *inspirált* apos-

^{VII/5} De Mirville: *Pneumatologie*, III. 70.

^{VII/6} *Zsidókhöz*, XI. 5.

^{VII/7} De Mirville: *Ugyanott*, 71. oldal.

tol volt, mert az *Enoch Könyvéből* idézett, és ezzel mintegy szentesítette ezt az apokrifnak tartott könyvet. Szerencsére néhány dogmatikus idejében észrevette a veszélyt. Ha elfogadták volna Cajetan javaslatát, akkor kénytelenek lettek volna hasonlóképpen a negyedik evangéliumot is elvetni, mivel János apostol szó szerint idéz Enoch-tól, sőt egy *teljes mondatot* Jézus szájába ad!^{VII/8}

Ludolph, az „etióp irodalom atyja” megbízás alapján tanulmányozva a Mazarin Bibliothéque-ben található különböző Enoch-ra vonatkozó kéziratokat – amelyeket Pereisc, a neves utazó ajándékozott a könyvtárnak –, kijelentette, hogy „az abesszinok között semmilyen *Enoch Könyve* nem létezhetett”! Mint ismeretes, a további kutatások és felfedezések érvénytelenítették ezt a túlságosan dogmatikus kijelentést. Bruce és Ruppel megtalálták Abesszinában az *Enoch Könyvét*, sőt, mi több, néhány évvel később elhozták Európába, ahol Laurence püspök lefordította. De Bruce lebecsülte a könyvet és gúnyolódott annak tartalmán, ahogyan az összes többi tudós is. Egy *gnosztikus* műnek tartotta, ami szerinte az embereket felfaló óriások korával foglalkozik, és erősen emlékeztet a *Jelenések Könyvére*.^{VII/9} Óriások! Egy újabb *tündérmese*!

Ez azonban nem felel meg minden kiváló kritikus véleményének. Dr. Hanneberg egy sorba állítja *Enoch Könyvét* a *Makabeusok Harmadik Könyvével*, és azon könyvek listájának élére helyezi, amelyeknek hozzáértése legjobban megközelíti a kanonikus műveket.^{VII/10}

Valóban, „amikor a tudósok egymásnak ellentmondanak...”!

De mint általában, mindegyiküknek igaza van, és mindegyikük téved. Elfogadni Enoch-ot bibliai alakként, egyszerű élő személyként olyan, mint elfogadni Ádámot az első emberként. Enoch egy gyűjtőnév volt, amelyet minden időben és korban, minden fajban és minden népben rengeteg emberre használtak, és azt számtalan egyén viselte. Ez könnyen bebizonyítható abból a tényből, hogy a régi talmudistáknak és a midrás-tanítóknak nem egyeztek meg általánosságban a nézeteik Hanokh-kal, Yered fiával kapcsolatban. Egyesek azt mondják, hogy Enoch egy nagy szent volt, akit Isten annyira szeretett, hogy „élve emelte fel a mennyekbe”, vagyis olyan volt, aki még itt a Földön elérte a Mukti-t vagy Nirvánát, ahogyan Buddha tette, mások pedig most érik el. Mások azt tartják, hogy egy varázsló volt, gonosz mágus. Ez csak azt mutatja, hogy az „Enoch” vagy annak ekvivalense olyan fogalom volt még a késői talmudisták korában is, ami „Látnokot”, a „Titkos Bölcsesség Adeptusát”, stb. jelentett, e cím viselőjének jellemére vonatkozó közelebbi meghatározás nélkül. Josepus Elijah-ról és Enoch-ról beszélve^{VII/11} megjegyzi:

A szent könyvek leírják, hogy ők [Elijah és Enoch] eltűntek, de azt is, hogy senki nem tud arról, hogy meghaltak volna.

Ez egyszerűen azt jelenti, hogy *a személyiségükben haltak meg*, ahogy Indiában a mai napig meghalnak a jógik a világ számára, vagy néhány keresztény szerzetes is. Eltűnnek az emberek tekintete elől, meghalnak a földi síkon, még saját maguk számára is. Ez látszólag képletes beszéd, de *szó szerint igaz*.

„Hanokh átadta Noénak a (csillagászati) számításnak és az évszakok meghatározásának tudományát” – mondja a midrás *Pirkah*.^{VII/12} Eliazar rabbi Enoch-nak tulajdonítja azt, amit mások Hermes Trismegistos-nak, mert ők ketten ezoterikus jelentésükben azonosak. Ez esetben „Hanokh” és „Bölcsessége” a negyedik, atlantiszi faj ciklusához tartozik,^{VII/13} Noé pedig az

^{VII/8} Lásd a „tolvajok és rablók” epizódot az 506. oldalon.

^{VII/9} De Mirville: *Ugyanott*, 73. oldal.

^{VII/10} *Ugyanott*, 76. oldal.

^{VII/11} *Antiquites*, IX. 2.

^{VII/12} Cap. VIII.

^{VII/13} A *Zohar* ezt mondja: „Hanokh-nak volt egy könyve, ami azonos volt az Ádám Nemzetségének Könyvével, és ez a Bölcsesség Misztériuma”.

ötödik fajéhoz.^{VII/14} Ebben az esetben mindkettő egy-egy gyökérfajt képvisel, a jelenlegit és az ezt megelőzőt. Egy másik értelmében Enoch eltűnt, „és mivel Enoch Istennel járt vala, eltűnék, mert Isten magához vevé”, ez az allegória a Szent és Titkos Tudás eltűnésére utal az emberek köréből, mert „Isten” (vagy Java Aleim – magas rendű főpapok, a beavatott papok testületének vezetői^{VII/15}) elvette őt. Más szavakkal, az Enoch-ok vagy Enoichion-ok, a Lát-nokok és azok tudása és bölcsessége a legszigorúbb őrizetbe került, a zsidóknál a Próféták Titkos Közösségében, az egyéb vallásúaknál pedig a templomokban.

Ha Enoch-ot csak a szimbolikus kulcs segítségével értelmezzük, akkor ő az ember kettős természetének – a szelleminek és fizikainak – a típusa. Ezért ő foglalja el a csillagászati kereszt középpontját, ami egy hatágú csillag, az „Adonai”, ahogyan azt Eliphas Lévi egy titkos mű alapján megírta. A felső háromszög felső szögében van a sas, a bal alsó szögben áll az oroszlán, a jobb szögben pedig a bika, míg a bika és az oroszlán között és azok felett, a sas alatt van Enoch vagy az Ember arca.^{VII/16} A felső háromszögön lévő alakok a négy fajt jelképezik, de hiányzik az első, a Chhâyâ vagy Árnyék faj, és az „Ember Fia”, Enos vagy Enoch középen van, ahol a negyedik és ötödik faj között áll, mert ő mindkét faj titkos bölcsességét képviseli. Ezek *Ezekiel* és a *Jelenések Könyve* négy állata. Ez a kettős háromszög, amelyet az *Isis Unveiled*-ben szembeállítunk a hindu Ardhanârî-val, vitathatatlanul kifejezőbb. Az utóbbi ugyanis csak három (számunkra) történelmi fajt jelképez, a harmadikat, az androgün fajt az Ardha-nârî-val, a negyedik fajt az erős és hatalmas oroszlánnal, míg az ötödiket, az árja fajt annak a mai napig legszentebb szimbólumával, a bikával (és a tehénnel).

A rendkívül művelt M. de Sacy, francia tudós több, nagyon különös megállapítást talál az *Enoch Könyvében*, amelyeket „a leggondosabban érdemes megvizsgálni”. Például:

A szerző [Enoch] szerint a szoláris év 364 napból áll, és úgy tűnik, ismer három, öt és nyolc-éves periódusokat, amelyeket négy kiegészítő nap követ, amik az ő rendszerében a napéjegyenlőségi és a napfordulói napok.^{VII/17}

Ehhez később még hozzátesszi:

Egyetlen módot látok arra, hogy ezekre [a „képtelenségekre”] mentséget találjak, ha feltételezem, hogy a szerző valami olyan különös rendszert mutat be, amely *az egyetemes vízözön korában történt új természeti rend bevezetése előtt létezhetett*.^{VII/18}

Pontosan így van, a Titkos Tanítás pedig azt tartja, hogy ez a „természeti rend” megváltozott, és vele együtt a Földön élő emberi fajok is átalakultak. Mert ahogyan Uriel arkangyal mondja Enoch-nak:

Íme, bemutattam neked minden dolgot, óh Enoch, és minden dolgot feltártam előtted. Te látod a Napot, a Holdat és *azokat is, amelyek vezetik az égi csillagokat*, és amelyek ezek minden működésének, az évszakoknak és a forduló pontokhoz való visszatéréseknek okozói. A bűnösök korában *az évek rövidebbek lesznek...* a Hold megváltoztatja törvényeit...^{VII/19}

Azokban az időkben tehát, még a nagy vízözön előtt, amely elsöpörte az atlantisziakat, és megváltoztatta az egész Föld felszínét (mert „a Föld [vagyis annak tengelye] *elhajolt*”), a természet geológiai, csillagászati és általában kozmikus nem lehetett ugyanaz, éppen azért, mert a Föld *korábban elhajolt*. Idézzünk ismét Enoch-tól:

^{VII/14} Noé tehát az Enoch bölcsességének az örököse, más szavakkal, az ötödik faj a negyedik örököse.

^{VII/15} Lásd: *Isis Unveiled*, I. 575. és következő oldalak.

^{VII/16} Lásd az illusztrációt az *Isis Unveiled*-ben, II. kötet, 452. oldal.

^{VII/17} Lásd Daniello kritikáját De Sacy-ról az *Annales de Philosophie*-ban, 393. oldal, második cikk.

^{VII/18} De Mirville: *Ugyanott*, 77, 78. oldalak.

^{VII/19} LXXIX. fejezet, Laurence fordítása.

És Noé keserű hangon felkiáltott: Hallgass meg, hallgass meg, hallgass meg – háromszor kiáltott. Majd így szólt... a Föld vajúdik, és hevesen rázkódik. Én is bizton elpusztulok vele együtt.^{VII/20}

Ez egyébként azon sok „következetlenség” egyikének látszik, amivel találkozunk, ha a *Bibliát* szó szerint értelmezzük. Mert legalább is nagyon furcsa, hogy így féljen az, aki „kegyelmet talált az Úr szemében”, és akinek megmondták, hogy építsen egy bárkát! A tiszteletreméltó Pátriárka itt olyan nagy félelmet fejez ki, mintha nem is az Isten „barátja”, hanem azon Óriások egyike lett volna, akiket a haragos Istenség pusztulásra szánt. A Föld már *elhajolt*, a vizek áradata egyszerűen csak idő kérdése volt, mégis Noé úgy tesz, mintha semmit nem tudna arról, hogy őt megmenekülésre szánták.

Valóban, egy utasítás akkorra már ki lett adva, a természet és a fejlődés törvényének a parancsa, az, hogy a Földnek meg kell változtatnia az emberi fajt, és hogy a negyedik fajt el kell pusztítani, hogy helyet csináljon egy jobb faj számára. A Manvantara elérte a *három és fél* körös fordulópontját, és az óriás fizikai emberiség elérte a durva anyagiság csúcspontját. Innen ered a kiadott parancsról szóló apokaliptikus vers a bekövetkezendő pusztulásról: „*hogy végük bekövetkezzon*” – vagyis a faj vége:

Mert ők [valóban] *ismerték* az angyalok minden titkát, a *Sátánok* minden leigázó és titkos hatalmát és azok minden képességét, akik varázslóskodtak, ahogyan azokét is, akik az egész földön olvasztott képeket készítettek.^{VII/21}

Természetesen felvetődik egy kérdés. Ennek a hatalmas látomásnak az apokrif szerzőjét – mindegy, milyen korba helyezzük őt Galilei ideje előtt – vajon ki tájékoztathatta arról, hogy a Föld tengelye alkalmanként elhajolhat? Honnan szerezhette olyan csillagászati és geológiai tudást, ha a Titkos Bölcsesség, amelyet az ősi Rishi-k és Pythagoras magukba szívtak, csak egy mese, a későbbi korok kitalálása? Enoch talán prófétai módon elolvashatta Frédéric Klée a vízőzönről szóló munkájának következő sorait:

A földbolygó helyzete a naphoz viszonyítva az ősidőkben nyilvánvalóan más volt, mint manapság, és ezt a különbséget a föld forgási tengelye helyzetváltoztatásának kellett okoznia.

Ez emlékeztet az egyiptomi papok *tudománytalan* kijelentésére, akik elmondták Hérodotosznak, hogy a Nap nem mindig ott kelt fel, ahol *most*, és hogy a korábbi időkben az ekliptika merőleges volt az egyenlítőre.^{VII/22}

Nagyon sok ilyen „homályos mondas” található elszórtan a *Purâna*-kban, a *Bibliában* és más mitológiákban, és ezek két tényt árulnak el az okkultistának: (a) hogy az ősiek a csillagászatot, a geognóziát és a kozmográfiát általában legalább olyan jól, ha nem jobban ismerték, mint a modernek, és (b) hogy a bolygó viselkedése többször megváltozott a dolgok eredeti állapota óta. Így „tudatlan” vallása *vak* hite alapján – amely azt tanította, hogy Phaeton a *rejtett* igazság megismerésére vágyva eltérítette a Napot szokásos útjáról – Xenophantes valahol azt állítja, hogy „a Nap egy másik ország felé fordult”. Ez párhuzamos – azonban valamivel tudományosabb, ha nem is olyan merész – azzal, hogy Józsuá teljesen megállította a Napot a pályáján. De azért ez megmagyarázhatja az északi mitológiának azt a tanítását, hogy a dolgok *jelenlegi rendje* előtt a Nap délen kelt fel, a hideg égövet (Jeruskoven) pedig keletre helyezte, holott az ma északon van.^{VII/23}

Röviden, *Enoch Könyve* egy összefoglalás, a harmadik, a negyedik és az ötödik faj történelmének főbb jellegzetességeit vegyíti össze, és tartalmaz néhány jóslatot a világ jelenlegi koráról. Azon kívül hosszadalmas visszapillantó, belső elemző és prófétai összegezést ad egyetemes és teljesen *történelmi* – geológiai, etnológiai, csillagászati és pszichikus téren le-

^{VII/20} Ugyanott, LXIV. fejezet.

^{VII/21} Ugyanott, *Idézett hely*, V. 6.

^{VII/22} Bailly: *Astronomie Ancienne*, I. 203. és II. 216; De Mirville: *Ugyanott*, 79. oldal.

^{VII/23} De Mirville: *Ugyanott*, 80. oldal.

zajló – eseményekről, érintve a vízözön előtti feljegyzésekből származó teogóniát is. Ennek a titokzatos személyiségnek a könyvére hivatkozik, és bőségesen idéz belőle a *Pistis Sophia*, valamint a *Zohar* és a legrégebb midrás irodalom is. Origenész és Alexandriai Kelemen rendkívül nagyra becsülték. Ezért azt mondani, hogy ez egy kereszténység utáni hamisítvány, teljes képtelenség és egyben anakronizmus, hiszen többek között már Origenész – aki az i.sz. II. században élt – is említi egy nagyon régi és tiszteletreméltó munkaként. Ebben a régi könyvben a titkos és szent Név, valamint annak hatalma jól és világosan – bár allegorikusan – van leírva. Enoch látomásai a 18.-tól az 50. fejezetig mind a beavatás misztériumait írják le, amelyek egyike a „bukott angyalok” Lángoló Völgye.

Talán Szent Ágostonnak teljesen igaza volt, amikor azt mondta, hogy az Egyház az *Enoch Könyvét* annak rendkívül régisége miatt zárta ki a kánonból (*ob nimiam antiquitatem*).^{VII/24} Nem volt hely a benne említett események számára az időszámításunk előtti 4004 év korlátain belül, amennyi az Egyház szerint a világ „teremtése” óta eltelt!

VIII. fejezet Az IAO és JEHOVA misztérium-nevek szimbolizmus-a a kereszttel és a körrel való kapcsolatukban

Amikor Louis Constant abbé, ismertebb nevén Éliphas Lévi a *Histoire de la Magie* című könyvében azt mondta, hogy a *Sepher Jetzirah*, a *Zohar* és a *Jelenések Könyve* az okkult tudományok mesterművei, akkor a pontosság és világosság kedvéért hozzá kellett volna tennie, hogy legalábbis Európában. Teljesen igaz, hogy ezek a művek „több jelentést, mint szót” tartalmaznak és hogy „kifejezési módjuk költői”, míg „számaikban pontosak”. Sajnos azonban, a kifejezések *költőiségét*, vagy a számok *pontosságát* csak az tudja értékelni, aki megtanulja az alkalmazott fogalmak és a szimbólumok valódi jelentését és értelmét. Ezt azonban az ember soha nem tanulja meg, amíg nem ismeri meg a Titkos Tanítás alapelveit – akár a keleti ezotériában, akár a kabbalista szimbológiában –, a *kulcsot vagy értéket* a *Bibliában* lévő Isten-nevek, angyal-nevek és pátriárka-nevek *valamennyi aspektusában*, azok matematikai vagy geometriai értékét, valamint azok kapcsolatait a megnyilvánult természettel.

Ezért ha egyik oldalról a *Zohar* „bámulatra készíti [a misztikust] nézeteinek mélységével és képeinek pompás egyszerűségével”, a másik oldalról ez a mű félrevezeti a tanulmányozót olyan kifejezésekkel, mint amiket Ain Soph-fal és Jehovah-val kapcsolatban használ, annak ellenére, hogy a következőkről biztosít:

A könyv gondosan megmagyarázza, hogy az általa emberi formába öltöztetett Isten csupán az *Ige képe*, és hogy Istent nem lehet semmiféle gondolattal vagy formával kifejezni.

Jó, ha tudjuk, hogy Origenész, Kelemen és a rabbik bevallása szerint a *Kabalah* és a *Biblia burkolt és titkos* könyvek voltak, de kevesen tudják, hogy a kabbalista könyvek ezotériája azok jelenlegi *újrászerkesztett* formájában csak egy újabb és még fortélyosabb fátyol borítása e titkos könyvek eredeti szimbolizmusára.

A legrégebb szimbólumok egyike az az elképzelés, hogy a *rejtett* Istenséget a kör kerülete, míg a Teremtő Erőt – a férfi és a női erőt, vagy az Androgün Igét – az azon keresztül húzott átmérő jelenti. Ez az a gondolat, amire minden nagy kozmogónia felépül. A régi áráknál, az egyiptomiaknál és a kaldeaiaknál a szimbólum tökéletes volt, mivel az örök és megváltoztathatatlan Isteni Gondolat eszméjét a maga teljességében ölelte fel, teljesen elkülönítve az úgynevezett „teremtés” kezdeti szakaszától, és magába foglalva a pszichológiai, sőt a szellemi fejlődést is, valamint annak mechanikus munkáját, vagy kozmogóniai megvalósítását. A hébereknél viszont – bár a korábbi elképzelés határozottan megtalálható a *Zohar*-ban és a *Sepher Jetzirah*-ban, vagy ami ez utóbbiból fennmaradt – mindaz, ami később a Mózes *Öt Könyvében*

^{VII/24} *City of God*, XV. könyv, XXIII. fejezet.

és különösen a *Genezisben* testet öltött, csak a második szakasszal, azaz a teremtés – vagy inkább létrehozás – mechanikai törvényével foglalkozik, a teogóniát pedig szinte nem is vizsgálja.

Csak *Mózes Könyve* első hat fejezetében, az elutasított *Enoch Könyvében*, valamint a félreértett és félrefordított *Jób* versében találhatjuk meg most az ősi tanítás valódi visszhangjait. A hozzávaló kulcs mára elveszett. Még a legtanultabb rabbik sem tudnak róla, akiknek elődei a kora-középkorban nemzeti elzárkózásukban, büszkeségükben, és különösen a kereszténység iránti mélységes gyűlöletükben inkább a feledés mély tengerébe vetették azt, mint hogy megosszák tudásukat könyörtelen és kegyetlen üldözőikkel. Jehovah a saját törzsi tulajdonuk volt, elválaszthatatlan a Mózesi Törvényektől, és teljesen alkalmatlan arra, hogy azokon kívül bárhol másutt szerepet kapjon. „Ábrahám és Jákob istenét” erőszakosan kitépve eredeti keretéből, amelyet kitöltött, és amelybe beleillett, nehezen lehetett beilleszteni az új keresztény kánonba sérülés és törés nélkül. Mivel gyengébbek voltak, a júdeaiak nem tudták megakadályozni ezt a megszenteltelenítést. Megtartották azonban maguknak Adam Kadmon-juk, vagyis a férfi-nő Jehovah eredetének titkát, az új tabernákulum pedig teljesen sikertelennek bizonyult a régi Isten számára. Valóban sikerült bosszút állniuk!

Sok más dologhoz hasonlóan tagadni fogják azt a megállapítást, hogy Jehovah csak a zsidók törzsi Istene volt, és nem magasabb. A teológusoknak azonban ebben az esetben nem áll módjukban megmondani *Mózes V. Könyve* verseinek jelentését, amelyek teljesen világosan kimondják:

Amikor a Felséges [tehát nem az „Úr” és nem is „Jehova”] kiosztotta a népeknek örökségüket, amikor szétválasztotta Ádám fiait, kijelölte a határokat,... Izrael fiainak száma szerint. ...
Az Úrnak [Jehovahnak] része az ő népe, Jákob az ő egész öröksége.^{VIII/1}

Ez eldönti a kérdést. A modern biblia- és szentírásfordítók olyan szemérmetlenül ferdítettek el ezeket a verseket, hogy követve a derék egyházi vezetőik által számukra kijelölt ösvényt, mindegyik fordító saját módján tolmácsolta ezeket a sorokat. Míg a fenti idézetet szó szerint átvettük a hivatalos angol változathoz, addig a francia Bibliában^{VIII/2} a Felségest „Souverain-nal” (Uralkodóval!), „Ádám fiait” az „emberek gyermekeivel” fordítják, az „Urát” pedig az „Örökkévalóra” változtatták. Úgy tűnik, az arcátlan bűvészkedésben a francia protestáns egyház még az angol klerikalizmust is felülmúlja.

Mindenesetre egy dolog nyilvánvaló: az „Úrnak [Jehovának] része” az ő „választott népe”, és senki más, mert *egyedül Jákob az ő egész öröksége*. Akkor a magukat árjáknak nevező más népeknek mi közük van ehhez a Sémita Istenséghez, Izrael törzsi Istenséghez? Csillagászatilag a „Felséges” a Napot jelenti, az „Úr” pedig a hét bolygó egyike, akár Iao, a Hold Szellemé, akár Ildabaoth-Jehovah, a Szaturnusz Szellemé, Origenész és az egyiptomi gnosztikusok szerint.^{VIII/3} Örökjön „Gábiel Angyal”, Irán „Ura” saját népe fölött, Michael-Jehovah pedig a héberek fölött. Ők más népeknek nem isteneik, és soha nem voltak Jézusé sem. Ahogyan minden perzsa dev a saját bolygójához van láncolva,^{VIII/4} úgy minden hindu dévának (egy „Úrnak”) megvan a kijelölt öröksége, egy világ, egy bolygó, egy nép, vagy egy faj. A világok sokaságából következik az Istenek sokasága. Mi hiszünk az előbbiben, és elfogadhatjuk az utóbbit, de sohasem fogjuk őket imádni.

^{VIII/1} *Idézett mű*, XXXII. 8, 9. (Itt nem a hivatalos magyar bibliafordításból idézünk, hanem ez az angol szöveg fordítása. – a ford. megj.)

^{VIII/2} Párizsi Protestáns Biblia Társaság, a J. E. Ostervald által 1824-ben átdolgozott változat szerint.

^{VIII/3} Az egyiptomi gnosztikusoknál Thoth (Hermész) volt a hét bolygó vezére (Lásd: *Halottak Könyve*). Origenész így adja meg a nevüket: Adonai (a Napé), Iao (a Holdé), Eloí (a Jupiteré), Sabao (a Marsé), Orai (a Vénuszé), Astaphai (a Merkúré) és végül Ildabaoth (a Szaturnuszé). Lásd King: *Gnostics and their Remains*, 344. oldal.

^{VIII/4} Lásd Origenész másolatát az ophiták Táblázatáról vagy Diagramjáról a *Contra Celsum* művében.

Ebben a munkában már többször leszögeztük, hogy minden vallási és filozófiai szimbólumnak hét különböző hozzá kapcsolódó jelentése volt, mindegyik a saját uralkodó gondolati síkjára vonatkoztatva, vagyis tisztán metafizikai vagy csillagászati, pszichikai vagy fiziológiai, stb.. Ezt a hét jelentést és ezek alkalmazását elég nehéz megtanulni, amikor önmagukban nézzük azokat, de értelmezésük és helyes megértésük tízszer olyan fejtörővé válik, amikor ezeket a jelentéseket nem egymáshoz kapcsolódva és egymásból következően vizsgáljuk, hanem ha a hét közül bármelyiket úgy fogadjuk el, mintha az az egész szimbolikus gondolat egyedüli magyarázata volna. Erre hozhatunk fel olyan példát, amely kiválóan illusztrálja a fenti megállapítást. *Mózes II. Könyvének* ugyanazt a versét két tudós és művelt kabbalista kétféleképpen értelmezi. Mózes arra kéri az Urat, hogy mutassa meg neki „dicsőségét”. Nyilvánvaló, hogy itt nem a durva bibliai holtbetűs kifejezőmódot kell elfogadni. A *Kabalah*-ban *hét* jelentés van, amelyből kettőt ismertethetünk, ahogyan a két említett tudós értelmezi. Az egyikük lefordítja, miközben magyarázza a szöveget:

„Orcámat azonban... nem láthatod... a kőszikla hasadéka állítlak téged, és kezemmel betakarlak téged, míg átvonulok. Azután kezemet elveszem rólad, és hátulról meglátsz engemet”, azaz a hátamat.^{VIII/5}

Ezután a fordító magyarázatként hozzáteszi:

Vagyis megmutatom neked a „hátamat”, tehát a látható világegyetememet, az alsóbbrendű megnyilvánulásomat, mert még húsból levő emberként nem láthatod a láthatatlan természetemet. Így érvényesül a kabbala.^{VIII/6}

Ez helyes, ez a kozmikus-metafizikai magyarázat. Most pedig halljuk a másik kabbalistát, aki megadja a számszaki jelentést. Mivel magyarázata nagyon sok érdekes gondolatot tartalmaz, és sokkal részletesebb, mint az előzőé, mi is több teret szentelünk neki. Ez az összefoglalás egy kiadatlan kéziratból való, és részletesebben magyarázza meg azt, amit a III. fejezetben a „Szentek Szentjéről” ismertettünk.

A „Mózes” név számai ugyanazok, mint a „Vagyok, aki vagyok” számai, így tehát a Mózes és a Jehovah nevek számszaki egyezőségükben azonosak. A Mózes משה szó (5+300+40), és a betűi értékének összege 345, Jehovah – elsősorban a holdév szelleme – számszaki értéke 543, vagyis a 345 fordítottja.

Mózes II. Könyvének harmadik fejezetében a 13. és a 14. vers így szól: Mózes pedig mondá az Istennek... Íme, én elmegyek az Izráel fiaihoz, és ezt mondom nékik: A ti atyáitok Istene küldött engem ti hozzátok. Ha azt mondják nékem, mi a neve, mit mondjak nékik? És mondá Isten Mózesnek:

Vagyok, Aki Vagyok.

A kifejezés héber szavai: *âhiyé asher ahiyé*, és betűi összegének értéke:

היה ראש היה
21 501 21

...Ez pedig az [Isten] neve, a részértékek, a 21, 501, 21 összeadásával 543-at kapunk, vagyis egyszerűen ugyanazokat a számjegyeket, mint amelyek Mózes nevében is megtalálhatók... most azonban a 345 név sorrendje meg van fordítva, és 543-nak olvasandó.

Amikor tehát Mózes azt kéri: „Mutatsd meg nekem a te dicsőséged”, a válasz helyes és igaz: „*hátulról meglátsz engem*, de orcámat nem láthatod”. Vagyis értelmileg helyes, bár a szavak nem pontosak, mert 543 *hátulról* ugyanaz, mint 345 *előlről*. Ez azért van, hogy

bizonyos számértékek *szigorú használatával* ellenőrizzenek és megőrizzenek bizonyos *nagyfontosságú* eredményeket, amely célra ezek a számértékek kifejezetten felhasználhatók.

^{VIII/5} *Mózes V. Könyve*, XXXIII. 18, 19. Lásd Myer: *Quabbalah*, 226. oldal.

^{VIII/6} *Ugyanott, idézett hely.*

A tudós kabbalista még hozzáteszi:

A számokat máshogy használva szemtől szembe látják egymást. Különös, hogy ha összeadjuk a 345-öt és az 543-at, 888-at kapunk, ez pedig Krisztus nevének gnosztikus kabbalista értéke volt, aki Jehoshua vagy Joshua volt. Ugyanígy, ha felosztjuk a nap 24 óráját, akkor hányadosként három nyolcast kapunk... Ennek az egész számellenőrzési rendszernek a fő célja azt volt, hogy megőrizze a holdév pontos értékét a napok természetes mértékében.

Ezek a csillagászati és számszaki jelentések a csillagközi-kozmikus istenek titkos teogóniájában, amit a kaleiaiak-héberek kigondoltak, és ez kettő a hét jelentés közül. A többi öt még jobban megdöbbenetne a keresztényeket.

Valójában Oedipusok hosszú sora az, amely megpróbálta értelmezni a Szfinx találós kérdését. A Szfinx hosszú korokon át felfalta a kereszténység legragyogóbb és legnemesebb elméit, de mára a Szfinxet legyőzték. A nagy szellemi küzdelemben – amely végül a szimbolizmus Oedipusainak teljes győzelmével végződött – azonban nem a Szfinx az, akinek a vereége miatti szégyenében a tengerbe kellett vetnie magát, hanem valójában a Jehovah-nak nevezett sokoldalú szimbólumnak, akit a keresztények – a *civilizált* nemzetek – saját Istenüknek fogadtak el. A Jehovah szimbólum a szigorú elemzés során összeomlott, és elmerült. A szimbológusok megdöbbenéssel fedezték fel, hogy az elfogadott Istenségük csak egy álarc sok más Istenség számára, egy kihalt bolygó mitológiai *felmagasztalása*, legjobb esetben a Hold és a Szaturnusz szelleme a zsidóknál, a korai keresztényeknél pedig a Napé és a Jupiteré. A Szentháromság pedig – hacsak el nem fogadják a nem-zsidó népek elvontabb és metafizikaibb értelmezését – valójában csak egy csillagászati hármasság volt, amelyet a Nap (az Atya) és a két bolygó, a Merkúr (a Fiú) és a Vénusz (a Szentlélek), Sophia a Bölcsesség, a Szeretet és az Igazság Szelleme és Lucifer Krisztusként, „a fényes és hajnali csillagként” alkotott.^{VIII/7} Mert ha az Atya a Nap (az „Idősebb Testvér” a keleti belső filozófiában), akkor a hozzá legközelebb álló bolygó, a Merkúr (Hermész, Budha, Thoth), az ő anyjának a neve a földön Maia volt. Nos, ez a bolygó hétszer több fényt kap, mint bármely másik. Ez olyan tény, ami elvezette a gnosztikusokat, hogy Krisztusukat, a kabbalistákat pedig, hogy Hermészüket (csillagászati értelemben) a „Hétszeres Fénynek” nevezzék. Végülis ez az Isten volt Bel – a galloknál a Nap Bel volt, a görögöknél Helios, a főníciaiaknál Baal, a kaldeaiaknál El, amiből ered El-ohim, Emanu-el, és El, azaz „Isten” a hébereknél. De még a kabbalista Isten is eltűnt a rabbinusi mesterkedések során, és most már a *Zohar* legbelső metafizikai értelme felé kell fordulnunk, hogy abban valami olyat akarunk találni, mint Ain Soph, a Névtelen Istenség és az Abszolút, amelyre a keresztények annyira hangosan és ellentmondást nem tűrően hivatkoznak. De ez az Isten biztosan nem található meg a mózesi könyvekben, legalább is azok nem találhatják meg, akik kulcs nélkül próbálják olvasni. Amióta ez a kulcs elveszett, a zsidók és a keresztények megpróbálják ezt a két elképzelést összekötni, de hiába. Végül csak annyi sikerült nekik, hogy még az Egyetemes Istenséget is megfosztották méltóságteljes jellegétől és eredeti jelentésétől.

Ahogy az Isis Unveiled-ben mondtuk:

Úgy tűnik tehát, hogy teljesen természetes különbséget tenni *Iao*, a rejtett isten, akit a legrégebbi ősidóktól kezdve mindazok elfogadtak, akik részesültek a papok ezoterikus tudásában, és a fonetikus hasonmása között, aki iránt annyira kevés tiszteletet mutattak az ophiták és más gnosztikusok.^{VIII/8}

A királyok ophita drágakövein^{VIII/9} ismétlődően megtaláljuk az Iao nevet, és gyakran összekeverve az Ievo névvel, miközben az utóbbi csupán az egyik, Abraxas-szal szembenálló szellemet jelenti... De az Iao név nem is a zsidóktól ered, és nem is azok egyedüli tulajdona. Még ha meg is engedte Mózesnek, hogy ezt a nevet használja „Izrael választott népe” védőszellemére,

^{VIII/7} Lásd *Jelenések Könyve*, XXII. 16.

^{VIII/8} *Idézett mű*, II. 301. oldal.

^{VIII/9} *Gnostics and their Remains*.

állítólagos oltalmazójára és nemzeti istenségére, attól még nincs elfogadható ok arra, hogy miért kellene más népeknek Őt elfogadniuk a Legfőbb és Egy Élő Istennek. Ezt az egész feltételezést tagadjuk. Egyébként tény az, hogy Iaho vagy Iao egy „rejtett név” volt a kezdetektől, mert a יהיח-t vagy יהיח-t soha nem használták Dávid király ideje előtt. Ezt megelőzően néhány, esetleg nem is valódi nevet tettek össze az Iah vagy Jah taggal. Úgy néz ki, mintha Dávid – aki jövevény volt a tyriaiak és filiszteusok között^{VIII/10} – onnantól fogva vezette be a Jehovah nevet. Ő tette Zadok-ot főpappá, akitől erednek a zadokiták vagy sadduceusok. Először Hebron-ban (חברון) Habir-on-ban vagy Kabeir-városban élt és uralkodott, ahol a négy (rejtett isten) szertartásait mutatták be. Sem Dávid, sem Salamon nem ismerte el Mózes vagy Mózes törvényeit. Arra törekedtek, hogy egy templomot építsenek יהוה-nak, azokhoz az épületekhez hasonlóan, amiket Hiram emelt Herkulesnek és Vénusznak, Adon-nak és Astarte-nak.

Fürst a következőt mondja: „Isten nagyon ősi neve, Yâho, amit görögül *Iao*-nak írnak, úgy tűnik, *származásától* eltekintve a szemiták Legfőbb Istenségének régi rejtett neve volt. Ezért mondták ezt Mózesnek, amikor Hor-eb-ben – a *Barlangban* – beavatták Jethro, Midian kenite (vagy káinita) papja irányítása alatt. A kaldeaiak egyik régi vallásában, amelynek maradványai a neo-platonisták között találhatók meg, a legmagasabb Istenséget, amely a hét Mennyrország fölött trónol, és aki a Szellemi Fény-princípiumot jeleníti meg, ... és akit Demiurgos-ként is képzelnek,^{VIII/11} *Iao*-nak (יהו) hívták, aki a héberek Yâho-jához hasonlóan rejtett és kimondhatatlan volt, és akinek a nevét a beavatottaknak mondták el. A föníciaiaknak volt egy Legfőbb Istenük, akinek a neve hárombetűs és titkos volt, és ő volt *Iao*.”^{VIII/12}

Az okkultisták tanítását megismételve azt mondják a kabbalisták, hogy a kereszt az egyik legősibb, vagy talán a *legősibb* jelkép. Ezt már bemutattuk az I. kötet Előhangjának legelején. A keleti beavatottak egyidejűleg mutatják be az Isteni Végtelenség körével és az Esszencia első elkülönülésével, a szellem és az anyag egyesülésével. Ezt az értelmezést [a kabbalisták] elutasítják, és kizárólag a csillagászati allegória részét fogadják el, és alakítják olyanná, hogy passzoljon a ravaszul elképzelt földi eseményekhez.

Hadd bizonyítsuk be állításunkat. A csillagászatban úgy mondják, hogy Merkúr Cœlus és Lux – az Ég és a Fény, vagyis a Nap – fia, a mitológiában ő Jupiter és Maia leszármazottja. Ő Jupiter Atya „hírnöke”, a Nap Messiása, a görögöknél a neve Hermész, ami többek között a Szó, a Logosz, vagy az Ige „Tolmácsát” jelenti. Nos, Merkúr a Cyllene hegyen született pásztorok között, és az utóbbiak védelmezője is. Halottkísérő védőszellemként ő vezette a holtak lelkeit Hádészhez, és hozta vissza őket ismét – ez olyan hivatal, amivel Jézust ruházták fel a halála és feltámadása után. Hermész-Merkúr szimbólumait (Dii Termini) főutak mentén és azok fordulópontjainál helyezték el, mint ahogyan keresztet helyeznek el most Olaszországban, és ezek a szimbólumok *kereszt alakúak* voltak.^{VIII/13} Minden hetedik napon a papok bekenték olajjal ezeket a Termi-eket, évente egyszer pedig virágfüzerekkel díszítették fel, ezért ezek voltak a *felkentek*. Merkúr, amikor orákulumain keresztül beszél, ezt mondja:

Én vagyok az, akit ti az Atya [Jupiter] és Maia fiának neveztek. Elhagyva a Mennyei Királyságot [a Napot], eljöttem, hogy segítek nektek, halandóknak.

Merkúr gyógyítja a vakságot, és visszaadja a látást, a mentálist is és a fizikait is.^{VIII/14} Gyakran háromfejűként jelenítik meg, és Tricephalus-nak, Triplex-nek nevezik, aki egy a Nappal és a Vénusszal. Végül Merkúrt – ahogyan Cornutus^{VIII/15} bemutatja – egy kocka formájában ábrázolták karok nélkül, mert „a beszéd és az ékesszólás képessége karok és lábak

^{VIII/10} II. Sámuel.

^{VIII/11} Csak nagyon kevesen, mert az anyagi világegyetem teremtőinek mindig is a Legfőbb Istenségnek alárendelt isteneket tekintették.

^{VIII/12} Idézett mű, II. 296. oldalak. Fürst idéz Lydus-tól és Cedrenus-tól állítása bizonyításához.

^{VIII/13} Lásd Montfaucon: *Antiquities*, I. kötet 77. tábla. Hermész tanítványai haláluk után mesterük bolygójára, a Merkúrra mennek, ami az ő Mennyei Királyságuk.

^{VIII/14} Cornutus.

^{VIII/15} Lydus: *De Mensibus*, IV.

részvétele nélkül tud hatni”. Ez az a kockaforma, ami közvetlenül összekapcsolja a Termini-t a kereszttel, és ez az a merkúri ékesszólás vagy beszéd képessége, ami a furfangos Eusebiusszal azt mondatja, hogy „Hermész a Szó emblémája, ami létrehoz és értelmez mindent”, mert ez a Teremtő Szó. Eusebius bemutatja Porphyrius azon tanítását, hogy Hermész beszéde – amit most a *Pymander*-ben „Isten Szavaként”(!) értelmeznek –, egy teremtő beszéd (Ige), az a megtermékenyítő princípium, amely eloszlik az egész Univerzumban.^{VIII/16} Az alkímiában „Merkúr” (higany) az az alapvető „nedvesség” princípium, az ősi vagy elemi víz, amely tartalmazza az Univerzum magját, amelyet a naptüzek termékenyítenek meg. Ennek a megtermékenyítő princípiumnak a kifejezésére az egyiptomiak gyakran egy falloszt tettek a kereszt-hez (a férfi és a női, vagy a függőleges és a vízszintes egyesítve). A kereszt alakú Termini szintén ezt a kettős gondolatot jelenítette meg, amely Egyiptomban a kocka Hermészben volt megtalálható. A *Source of Measures* szerzője elmondja, miért.^{VIII/17}

Ahogy bemutatja, a kocka kiterítve egy tau-vá vagy egyiptomi kereszt formájúvá válik, továbbá „a kört hozzákapcsolva a tau-hoz megkapjuk a régi fáraók füles keresztjét”. Ismerték ezt a papjaiktól és a „király-beavatottjaiktól” korszakokon keresztül, és azt is tudták, mit jelent „egy ember hozzákötése a kereszt-hez”, amely elképzelést „azért alkották meg, hogy összhangba hozzák az emberi élet eredetével, és emiatt van a *fallikus forma*”. Csak az utóbbi lépett működésbe korszakokkal és korokkal az istenek Ács-ának és Feltalálójának, Vishvakarmâ-nak az elképzelése után, aki keresztre feszítette a „Nap-beavatottat” a kereszt formájú deszkázatra. Ahogy ugyanez a szerző mondja:

Egy ember hozzákötését a kereszt-hez... ebben a megjelenítési formában a hinduk használták.^{VIII/18}

Viszont ezt azért tették, hogy „összhangba hozzák” az ember új megszületésének gondolatával, a *szellemi*, és nem fizikai megújulással. A beavatásra jelöltet egy sokkal magasabb és nemesebb eszme miatt kötötték hozzá a Tau-hoz vagy csillagászati kereszt-hez, mint amit a puszta *fizikai* élet eredete képviselt.

Másrésről úgy tűnik, a szemitáknak nem volt más, magasabb rendű életcéljuk, mint a fajuk szaporítása. Így geometriailag és a *Biblia* számszaki módszerrel történő értelmezésének megfelelően a *The Source of Measure* szerzőjének teljesen igaza van.

Úgy tűnik, az egész [zsidó] rendszert valaha olyannak tekintették, mint ami a természetben rejlik, és amit a természet vagy Isten választott a teremtő erő gyakorlati alkalmazásának *alapjaként* vagy *törvényeként*, tehát az a *teremtő szándék* volt, amelynek a teremtés gyakorlatilag az alkalmazása volt. Ezt látszik megerősíteni az a tény, hogy a kialakított rendszerben a *bolygói korszakok* mértékei egyenlően szolgálnak a bolygói *méret*ek mértékéül és alakjuk jellegzetességül – vagyis egyenlítői és sarki átmérőjük nagyságául. ... Úgy tűnik, ez a rendszer [a teremtő szándék] húzódik az egész bibliai felépítmény mögött alapként annak *ritualizmusához* és az Istenség munkájának bemutatásához az *építőművészet*en keresztül, a szent mértékegységeket használva az Édenkertben, Noé bárkájában, a sátortemplomnál és Salamon templománál.^{VIII/19}

Így ha komolyan vesszük ennek a rendszernek a védelmezőit, a zsidó Istenség a legjobb esetben akkor is csak a megnyilvánult Kettősség, és soha nem az Egy Abszolút Minden. Geometriailag szemlélítve ő egy *szám*, szimbolikusan bemutatva egy *euhemerizált* Priapus, és ez aligha elégíti ki a valódi szellemi igazságok bemutatására és egy olyan Istenre szomjazó emberiséget, akinek isteni és nem antropomorf természete van. Furcsa, hogy a legképzettebb modern kabbalisták a körben és a keresztben semmi többet nem látnak, mint a megnyilvánult

^{VIII/16} *Preparat. Evang.* I. III. 2.

^{VIII/17} Lásd viszont korábban a gnosztikus Priapus-ról.

^{VIII/18} *Idézett mű*, 52. oldal.

^{VIII/19} *Ugyanott*, 3, 4. oldalak.

teremtő és androgün Istenséget ezzel a jelenségi világgal való viszonyában és kölcsönhatásában.^{VIII/20} Az egyik szerző úgy hiszi, hogy:

Jóllehet az ember [értsd: a zsidó, a rabbi] megkapta a gyakorlati mérték ismeretét, ... amiről azt gondolta, hogy a természet beszabályozza vele a bolygókat méretükben, hogy összhangba hozza mozgásukkal. Úgy tűnik, hogy megkapta, és az Istenség elképzelésének eszközeként értékelte tulajdonát, tehát *szinte teljesen úgy közelítette meg egy Lény fogalmát, mint akinek az övéhez hasonló elméje van*, csak végtelenül hatalmasabb, annyira, hogy képes megvalósítani a *teremtő szándékot*, amit az adott Lény fogalmazott meg, aminek már léteznie kellett minden teremtetést megelőzően (ezt kabbalista módon *Igének* nevezik).^{VIII/21}

Ez lehet, hogy kielégíti a gyakorlatias szemita elmét, de a keleti okkultistának vissza kell utasítania egy ilyen Isten felkínálását. Valójában egy Istenség, egy Lény, akinek „az emberéhez hasonló elméje van, csak végtelenül hatalmasabb”, *nem* olyan Isten, akinek helye lenne a teremtés ciklusán *túl*. Semmi köze az Örökkévaló Univerzum *eszményi* felfogásához. A legjobb esetben is egyike az *alárendelt teremtő* erőknek, amelyeknek összességét Sephiroth-nak, a Mennyei Embernek és Adam Kadmonnak, a platonisták Második Logoszának neveznek.

Pontosan ugyanez a gondolat található meg a *Kabalah* és misztériumai legsikerültebb definícióinak a mélyén, például John A. Parker-nél, ahogyan ugyanebben a munkában idézi:

A kabbala kulcsának a négyzetbe írt kör területének, vagy a kockának a gömbhöz való geometriai viszonyát gondolják, amelynek az okozója a kör átmérőjének az aránya a kerületéhez, amelynek számszaki értékét egész számokban fejezik ki. Az átmérő aránya a kerülethez – mivel összekapcsol egy legfőbb egyet az Elohim és Jehovah istennevekkel (amely fogalmak ezeknek az arányoknak a kifejezése számszakilag – az előbbi a kerület, az utóbbi az átmérő) – magába foglal minden más alárendelt dolgot. Az átmérőhöz egész számokban viszonyított körkerület két kifejezése használatos a Bibliában: (1) a tökéletes és (2) a tökéletlen. Ezek közötti egyik kapcsolat az, hogy ha az (1)-ből kivonjuk a (2)-t, akkor egy átmérőérték-*egységet* kapunk, vagy a tökéletes kör kerületértékének egységét, vagy egy egyenes vonal egységét, aminek tökéletes körértéke van, vagy a körérték tényezőjét.^{VIII/22}

Az ilyen számítások elvezethetik az embert a fejlődés *harmadik* szintje rejtélyeinek megfejtéséhez, vagyis „Brahmâ harmadik teremtéséhez”. A beavatott hinduk sokkal jobban tudták, hogyan „négyszögesítsék a kört, mint bármely európai. Erről többet azonban majd más alkalommal mondunk. A tény az, hogy a nyugati misztikusok elmélkedéseiket csak annál a szintnél kezdik, amikor az Univerzum „az anyagba esik” – ahogyan az okkultisták mondják. Kabbalista könyvek teljes sorozatában sehol nem találtunk egyetlen mondatot sem, ami a legáltalánosabban is utalna a „teremtés” pszichológiai és szellemi, valamint a mechanikai és *fiziológiai* titkaira. Úgy kell-e tehát egyszerűen tekintenünk az Univerzum fejlődésére, mint a nemzés aktusának egy óriási skálán mért prototípusára, mint „isteni” *fallicizmusra*, és lelkesedni érte, mint az utóbbi munka rosszul inspirált szerzője teszi? Én nem így gondolom. Feljogosítva érzem magamat, hogy ezt mondjam, mivel úgy tűnik, az *Ószövetség* legfigyelemesebb – ezoterikus is, exoterikus is – átolvasásával a leglelkesebb kutatók matematikai alapokon sem jutottak tovább, mint hogy *Mózes Könyvének* első fejezetétől az utolsóig minden mondat, minden szereplő vagy bemutatott esemény közvetlenül vagy közvetve a születés eredetéhez, annak legdurvább és legállatiasabb formájához kapcsolódik. Így bármennyire is érdekes és szellemes a rabbik módszere, más keleti okkultistákkal együtt nekem inkább a pogányokét kell elfogadnom.

Így nem a *Biblia* az, amelyben keresnünk kell a kereszt és a kör eredetét, hanem a vízözön előtt. Ezért – visszatérve Élíphas Lévihez és a *Zohar*-hoz – kezeskedünk a keleti okkultistá-

^{VIII/20} Az olvasó forduljon a *Zohar*-hoz és Isaac Myer valamint S.L. MacGregor Mathers két *Qabalah*-jához az értelmezésekkel, ha szeretne erről meggyőződni.

^{VIII/21} *Ugyanott*, 5. oldal.

^{VIII/22} *Ugyanott*, 12. oldal.

kért, és a gyakorlatot az alapelvre alkalmazva azt feleljük, hogy teljesen egyet értenek Pascal-lal, aki ezt mondja:

Isten egy kör, amelynek a középpontja mindenhol van, a kerülete pedig sehol nincs.

Ezzel szemben a kabbalisták a fordítottját mondják, és állítják pusztán azért, mert tanításukat szeretnék eltitkolni. Mellesleg Isten meghatározása egy kör segítségével egyáltalán nem Pascalé, ahogyan Éliphas Lévi gondolta. A francia filozófus kölcsön vette azt vagy Hermész Trismegisz-tosztól, vagy Cusa bíboros latin munkájából, a *De Docta Ignorantia*-ból, amelyben ezt a meghatározást használta. Ráadásul Pascal el is torzította, aki kicserélte a „Kozmikus Kör” szavakat, amelyek az eredeti feliratban szimbolikusan szerepelnek, az Isten szóval. A régieknél mindkét fogalom ugyanazt jelentette.

A. A kereszt és a kör

A régi filozófusok elméjébe valami isteni és rejtélyes dolog állandóan belevészte a kör alakját. A régi világ, amely következetes volt annak szimbolizmusában és összhangban volt a panteisztikus sugallatokkal, egy kör által egyesítette a látható és a láthatatlan Végtelenséget, amely az Istenséget, és ugyanúgy annak külső fátylát jelenítette meg. A kettő összeolvasztására egy egységgé, és mindkettőnek elfogulatlanul az Isten (Theos) név adására van magyarázat, és ettől még *tudományosabbá* és filozófikusabbá válik a dolog. Platón etimológiai meghatározását a *theos* (θεός) szóra máshol már ismertettük. *Cratylus* című művében ezt a *the-ein* (θεειν) „mozogni” igéből származtatja, amit az általa az Istenséggel összekapcsolt égitestek mozgása sugall neki. A keleti filozófia szerint ez az Istenség „napjai” és „éjszakái” vagy a pihenési és aktív ciklusai során az „Örök Folyamatos Mozgás”, az „Örökké Valamivé Váló és az örök egyetemes Jelenlét és az Örökké Létező”. Az utóbbi az eredő elvonatkoztatás, az előbbi az egyedüli lehetséges elképzelés az emberi elmében, ha az elválasztja ezt az Istenséget bármilyen alaktól vagy formától. Ez egy örökké tartó, soha be nem fejeződő fejlődés, amely visszakanyarodik szüntelen fejlődésében korszakok folyamán a kezdeti állapotába – az Abszolút Egységbe.

Csak a kisebb istenek voltak azok, akiket a nagyobbak szimbolikus jellegzetességeikkel felruháztak. Így Shoo Istent, Ra megszemélyesítését, aki „az An-beli Perzsa-medence Nagy Macskájaként”^{VIII/23} jelenik meg, gyakran ábrázolták az egyiptomi emlékműveken ülve és egy keresztet, a négy égtáj vagy elem szimbólumát tartva, amely egy körrel volt összekapcsolva.

Gerald Massey *The Natural Genesis* című nagyon magas színvonalú munkájában „A kereszt tipológiája” című fejezetben több információ van a keresztről és a körről, mint bármely más, általunk ismert munkában. Ha valaki szívesen találna bizonyítékokat a kereszt ősiségére, akkor tanulmányozza ezt a kétkötetes művet. A szerző ezt mondja:

A kör és a kereszt elválaszthatatlanok... A Crux Ansata egyesíti a kört és a négysarkú keresztet. Ebből az eredetből következően a kör és a kereszt néha felcserélhetővé vált. Például a csakra, vagy Vishnu korongja egy kör. A név jelenti a keringést, a körbe forgást, a periodicitást, az idő kerekét. Ezt az isten fegyverként használja, amit az ellenségre hajít. Hasonló módon Thor eldobja a fegyverét, a horogkeresztet, a négylábú kereszt [szvasztika] egyik formáját, és a négy égtáj mintaképét. Így a kereszt egyenértékű az év körével. A kerék jelkép egyesíti a kört és a keresztet egyben, mint ahogyan a hieroglif tortaforma és az Ankh-csomó teszi.^{VIII/24}

^{VIII/23} Lásd: *Holtak Könyve*, XVII. 45-47.

^{VIII/24} *Idézett mű*, I. 421, 422.

A kettős jel nem is volt szent az avatatlanok esetében, csak a beavatottak számára. Raoul Rochette ugyanis bemutatja, hogy:^{VIII/25}

A ♀ jel egy föníciai érme hátoldalaként fordul elő, aminek a másik oldalán egy kos van. ... Ugyanezt a jelet, amit néha Vénusz tükrének neveznek, mert a szaporodást jelképezte, arra használták, hogy a korinthuszi és más gyönyörű ló-tenyészetek kancáinak hátsó felét megjelöljék vele.

Ez bizonyítja, hogy egészen azokban a korai időkben is, a kereszt már az emberi szaporodás jelképévé vált, és hogy a kör és kereszt isteni eredetének elfelejtése megkezdődött.

A kereszt egy másik formáját a *Journal of the Royal Asiatic Society* ismerteti:^{VIII/26}

Mind a négy sarkára elhelyezik egy ovális görbe negyed ívét, és amikor a négyet egybe tesszik, akkor egy tojásidomot alkotnak, így az ábra egybe szerkeszti a keresztet a négy részben körbevevő körrel, amik megfelelnek a kereszt négy sarkának. A négy cikkely megfelel a szvasztika négy lábának és Thor horogkeresztjének. Buddha négylevelű lótuszvirágát hasonlóképpen ennek a keresztnek a közepén ábrázolják, mivel a lótusz a négy világtáj egyiptomi és hindu alapformája. Ha a négy negyed ívet összekötjük, egy ellipszist kapunk,

az ellipszist pedig szerepeltetik a kereszt minden karján. Ezért ez az ellipszis a Föld pályáját jelenti... Sir J.Y. Simpson másolta le ezt a jelet, amelyet itt úgy mutat be, mint a két napéjegyenlőség és a két napforduló keresztjét, ami a Föld pályájának ábrájába van belehelyezve. Ugyanez a tojásforma vagy csónak alakú ábra jelenik meg időnként a hindu rajzokon, mindegyik végén hét lépcsőfokkal, mint Meri egyik formájával vagy módjával.

Ez a kettős jel csillagászati aspektusa. Van azonban még hat másik aspektus, és meg lehet kísérelni ezek némelyikét értelmezni. A téma olyan hatalmas, hogy önmagában ennek feldolgozásához több kötetre lenne szükség.

A legérdekesebb azonban a fentebb idézett munkában vizsgált kereszt és kör egyiptomi szimbólumaival kapcsolatban az, aminek megkapjuk a teljes magyarázatát és amit az ugyanilyen természetű árja jelképek teljesen átszíneznek. A szerző ezt mondja:

A négykarú kereszt egyszerűen a négy világtáj keresztje, de a kereszt jel nem mindig egyszerű.^{VIII/27} Ez egy olyan rendszer, amelyet a meghatározhatatlan kezdetek óta fejlesztettek ki, amit azután különböző gondolatok kifejezésére alkalmaztak. Egyiptom legszentebb keresztje, amit az istenek, a fáraók és a mumifikált holtak kezükben tartottak, az Ankh, az élet jele, az élő fogadalom, a megállapodás... Ennek a tetején van a Ru hieroglifa függőlegesen elhelyezve a Tau-keresztre. A Ru az ajtó, a kapu, a száj, a kivezetés helye. Ez a *születés helyét* jelenti a mennyek északi égtáján, ahonnan a Nap újrászületik. Ebből eredően az *Ankh-jel Ru-ja a születési hely női típusa, ami az északot jeleníti meg*. Az északi égtáj volt az, ahol az „Évszakok változása Anyjának” nevezett Hét Csillag Istennője megszület az időt az év legkorábbi ciklusában. Ennek a mennyekben készült őseredeti körnek és ciklusnak az első jele az Ankh-kereszt

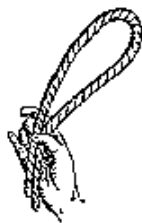
legkorábbi formája, egy egyszerű hurok, ami tartalmazza a kört is és a keresztet is egyetlen ábrában. Ez a csomó vagy hurok szerepel a legrégebb szülőanya, a Nagymedve Typhon-ja előtt, annak *bárkájaként, egy periódus, egy befejeződés, egy időtartam* képírásele, amivel egy fordulatot mutattak be. Ez tehát az északi mennyekben a Nagymedve által megtett kört ábrázolja, ami a legkorábbi év-időtartamot alkotta, amely tényből arra következtetünk, hogy a hurok vagy az északi Ru azt az égtájat, az idő születési helyét ábrázolja, amikor az Ankh szimbólum Ru-jaként

^{VIII/25} De La Croix Ansee, *Mem. de l'Academie des Sciences*, pl. 2, Nos. 8, 9, és 16, 2, 320. oldal, idézve a *Natural Genesis* 423. oldalán.

^{VIII/26} XVIII. kötet, 393. oldal, 4. tábla, Inman, 38. ábra. Gerald Massey: *Idézett mű, ugyanott*, 422. oldal.

^{VIII/27} Nyilvánvalóan nem, mert nagyon gyakran vannak olyan szimbólumok, amik más jelképek szimbolizálására készültek, és ezeket használják a képíráselektben.

jelenítik meg. Valójában ezt be lehet bizonyítani. A hurok egy *bárka* vagy *Rek* számítási típus. Az Ankh-kereszt Ru-ja a ciprusi R,Ω-ban és a kopt Ro, P-ban folytatódott.^{VIII/28} A Ro-t átvitték a görög keresztbe Ⲭ, amit a Ro-ból és a Chi-ből vagy R-k-ből alakítottak ki. ... A Rek vagy Ark (bárka) minden dolog kezdetének a jele volt (*Arche*) ezen az alapon, az Ark-csomó pedig az észak keresztje, a mennyek hátsó része.^{VIII/29}

Nos, ez ismét teljesen csillagászati és fallikus magyarázat. Indiában a purána-i változat másik szint ad az egész kérdésnek. Anélkül, hogy szétrombolná a fenti értelmezést, úgy állították össze, hogy a csillagászati kulcs segítségével feltárja rejtélyei egy részét, és így egy inkább metafizikus magyarázatot kínál.

Az Ankh-csomó nem kizárólag Egyiptomhoz tartozik. Pâsha néven létezik, egy kötél, amit a négykarú Shiva tart jobb hátsó karjának kezében.^{VIII/30} A Mahâdeva-t egy aszkéta testtartásában ábrázolják Magâyogî-ként, a harmadik szemével,

ami „a Ru függőlegesen elhelyezve a Tau-keresztben”, egy másik formájában. A Pâsha-t úgy tartja a kezében, hogy a mutatóujj és kézfej a hüvelykujjal alkotja a keresztet vagy a hurkot és kereszttezést. Orientalistáink szeretnék, ha egy kötelet jelentene a megátalkodott bűnösök megkötözésére, mert bizony Kâlî-nak, Shiva házastársának megkülönböztető jegyként ugyanilyenje van!

A Pâsha-nak itt kettős jelentése van, mint ahogyan Shiva Trisûla-jának is, és minden más isteni jellemzőnek. A kettős jelentés Shiva-ban rejlik, mert Rudra-nak nyilvánvalóan ugyanaz a jelentése, mint az egyiptomi füles keresztnek, annak kozmikus és misztikus értelmében. Shiva kezében a Pâsha lingam-szerűvé válik. Ahogyan korábban elmondtuk, a Shiva egy olyan név, ami ismeretlen a *Védák* számára. A *Fehér Yajur Védában* történik meg, hogy Rudra először jelenik meg a Nagy Istenként, Mahâdeva-ként, akinek a jelképe a lingam. A *Rig Védában* Rudra-nak nevezik, az „ordítónak”, aki egyszerre a jótévő és a kártékony Isten, a Gyógyító és a Pusztító. A *Vishnu Purâna*-ban ő az az Isten, aki kipattan Brahmâ homlokából, aki szétválik férfira és nőre, és ő a Rudra-k és Marut-ok szülője, akinek a fele ragyogó és jó-akaratú, a másik fele sötét és kegyetlen. A *Védákban* ő az Isteni Én, aki arra törekszik, hogy visszatérjen tiszta és isteni állapotába, ugyanakkor ez az Isteni Én be van börtönözve a földi formába, akinek a heves szenvedélyei teszik az „ordítóvá”, a „rettenetessé”. Ezt jól bemutatják a *Brihadâraanyaka Upanishad*-ban, ahol a Rudra-kat, Rudra, a Tűzisten utódait a „tíz életadó lélegzetnek” (*prâna*, élet) nevezik, „tizenegyedikként”^{VIII/31} a szívvel (*manasz*), míg Shiva-ként annak az életnek a *pusztítója*. Brahmâ őt Rudra-nak nevezi, és ezen kívül még hét másik nevet ad neki, ami a megnyilvánulás hét formáját jelenti, valamint a természet hét erejét is, amelyek pusztítanak, de azért, hogy újrateremtsenek vagy megújítsanak.

^{VIII/28} A szláv és orosz (cirill) abc R betűje szintén megegyezik a latin P-vel.

^{VIII/29} *Ugyanott*, 423. oldal.

^{VIII/30} Lásd Moor: *Hindu Pantheon*, XIII. tábla.

^{VIII/31} Lásd Dowson: *Hindu Classical Dictionary*, a „Rudra” címszónál.

Ebből következően a kereszt alakú huroknak vagy Pâsha-nak Shiva kezében, amikor őt egy aszkétaként, a Mahâyogin-ként ábrázolják, nincs fallikus jelentése, és tényleg arra van szükség, hogy egy elképzelést szorosan ehhez az irányhoz kössünk, hogy egy ilyen jelentést találjunk még egy csillagászati jelképben is. Az „ajtó, kapu, száj, a kiáradás helye” jeleként sokkal inkább a „keskeny kaput” jelenti, ami a Mennyei Birodalomba vezet, mint a fiziológiai értelmű „születési helyet”.

Ez tényleg egy kereszt egy körben és a Crux Ansata, de egy kereszt az, amin minden emberi szenvedélyt keresztre kell feszíteni, mielőtt a jógi áthalad a „keskeny kapun”, a szűk körön keresztül, ami végtelenné táguul, amint a belső ember átlépte a küszöböt.

Ami a Nagymedve csillagképben levő hét titokzatos Rishi-t illeti, ha Egyiptom „a legrégebbi szülőanyának, Typhon-nak” szentelte őket, akkor India ezeket a szimbólumokat korszakokkal korábban összekapcsolta az idővel vagy a yuga-k körforgásával, a Saptarshi-k pedig szoros kapcsolatban állnak jelenlegi korunkkal, a sötét Kali Yuga-val.^{VIII/32} Az idő nagy körének, amelyet az indiai képzelet ránézésre a Pocakos Emberrel vagy Shishumâra-val jelenít meg, természeténél fogva megvan a keresztje, a csillagok, bolygók és csillagképek eloszlásában és elhelyezkedésében. A *Bhâgavata Purâna*^{VIII/33} a következőt mondja:

Azon állat farkának a legvégénél, amelynek a feje dél felé irányul, és amelynek a teste gyűrű [kör] alakú, Dhruva [az egykori sarkcsillag] helyezkedik el, a farka mentén van Prajâpati, Agni, Indra, Dharma, stb. az ágyéka mentén pedig a hét Rishi.^{VIII/34}

Ez tehát az első és legkorábbi kereszt és kör, amit az Istenség hozott létre, amit Vishnu, a határtalan idő örök köre, Kâla szimbolizál, akinek a síklapján fekszik keresztben minden isten, teremtmény és teremtetett lény, amely a térben és időben született, akik – ahogyan a filozófia tartja – valamennyien meghalnak a Mahâpralaya eljövetelekor.

Ezalatt a hét Rishi az, akik jelzik az események idejét és időtartamát hétszeres életciklusunkban. Ugyanolyan rejtélyesek, mint feltételezett feleségeik, a Pleiádok, akik közül csak egy – az, aki elrejtőzik – bizonyítottan ártalmas. A Pleiádok vagy Krittikâ-k Kârttikeya-nak, a háború istenének (a nyugati pogányok Marsának) a dajkái, akit a mennyei seregek, vagy inkább a Siddha-k – Siddha-sena (a mennyekbe jutott jógik és a földi szent bölcsek) – parancsnokának neveznek, ami Kârttikeya-t azonossá teszi Michaellel, a „mennyei seregek vezetőjével”, és hozzá hasonlóan egy szűz Kumâra-vá.^{VIII/35} Valóban ő a Guha, a „Rejtélyes Egy” ugyanannyira, mint a Saptarshi-k, a Krittikâ-k, a hét Rishi és a Pleiádok, mert mindezek összességének az értelmezése feltárja az adeptus számára az okkult természet legnagyobb misztériumait. A kereszt és a kör e kérdésében egy pont érdemel említést, mert erős hatással van a tűz és a víz elemekre, amik annyira fontos szerepet játszanak a kör és a kereszt szimbolizmusában. Marshoz hasonlóan, aki Ovidius feltételezése szerint egyedül anyjától, Júnótól született, apa közreműködése nélkül, vagy mint az Avatâra-k (például Krishna) – mind nyugaton, mind keleten –, Kârttikeya is így született, csak még csodálatosabb módon, mert sem apa, sem anya nem nemzette, hanem Rudra-Shiva magjából, amit belevetett a Tűzbe (Agni-ba), majd pedig a Víz (Gangesz) fogadta be. Tegyük hozzá ehhez azt a tény, hogy Krittikâ, a dajkái felett – ahogyan a *Matsya Purâna* bemutatja – Agni uralkodik, vagy hiteles szavakkal, „a hét Rishi egy sorban van a ragyogó Agni-val”, és ezért „Krittika-nak az egyik szinonimája Âgneya”^{VIII/36} – és a kapcsolatot könnyű követni.

^{VIII/32} St. Yves d'Alveydre márkí, a francia kabbalisták egyik nagy csoportjának tanítója és vezetője a *Mission des Juifs*-ban az Aranykorként írja le!

^{VIII/33} V. XXIII.

^{VIII/34} Burnouf francia fordításából fordítva, idézi Fitzedward Hall Wilson: *Vishnu Purâna*-jában, II. 307.

^{VIII/35} Annál is inkább, mivel ő Tripurâsura és Târaka titán híres elpusztítója. Michael a sárkány legyőzője, Indra és Kârttikeya pedig gyakran azonos.

^{VIII/36} *Ugyanott*, IV. 235.

Tehát a Rishi-k azok, akik jelzik a Kali Yuga-nak, a bűn és a szenvedés korának idejét és periódusait. Ahogyan a *Bhāgavata Purāna* mondja:

Amikor Vishnu tündöklő ragyogása, akit Krishna-nak neveznek, a mennyekbe távozott, akkor árasztotta el a világot a Kali kor, amelyben az ember örömét leli a bűnben. ...

Amikor a hét Rishi Maghā-ban volt, elkezdődött az 1200 [isteni] évet [432 000 közönséges évet] felölelő Kali kor, és amikor majd a Maghā-ból elérik Pûrvâshâdhâ-t, ez a Kali kor akkor fogja elérni kifejltségét Nanda és utódai alatt.^{VIII/37}

Ez a Rishi-k ismétlődése –

Amikor a hét Rishi (a Nagymedve) első két csillaga felkel az égen, és valamilyen lunáris csillagzat látható éjszaka, egyenlő távolságra közöttük, akkor a hét Rishi mozdulatlanul marad száz évig abban az együttállásban,

– ahogyan Nanda egyik gyűlölője mondatja Parâshara-val. Bentley szerint ez azért volt, hogy bemutassák a napéjegyenlőségek precessziójának időtartamát, így ez az elgondolás a csillagászkortól ered.

Ez egy képzeletbeli vonal vagy nagy kör feltételezésével történt, ami keresztülmegy az ekliptika pólusain és a rögzített Maghā kezdetén, amely körről azt gyanították, hogy elmetszi a Nagymedve néhány csillagát. ... A Nagymedve hét csillagát Rishi-knek nevezik, az így feltételezett kört a Rishi-k vonalának hívták, és mivel állandóan a Maghā lunáris csillagzat kezdetéhez rögzítették, a precessziót meg lehet figyelni bármely mozgó lunáris ház fokának megállapításával, ami elmetszi az említett vonalat vagy kört, egy jelzőszámként.^{VIII/38}

Létezett, és még mindig létezik egy látszólag végtelen vita a hinduk kronológiájáról. Itt van azonban egy olyan pont, ami segíthet meghatározni – legalább is körülbelül – azt a kort, amikor a hét Rishi szimbolizmusa és azok kapcsolata a Pleiadokkal elkezdődött. Amikor az istenek elvitték Kârttikeya-t a Krittikâ-khoz, hogy dajkálják, akkor azok csak hatan voltak, aminek következtében Kârttikeya-t *hat* fejjel ábrázolták, de amikor a korai árja szimbológusok költői fantáziája a hét Rishi hitveseivé tette őket, akkor már *heten* voltak. Megadják a neveiket is, amik: Amba, Dulâ, Nitatui, Abhayanti, Maghâyanti, Varshayanti és Chupunika. Vannak más neveik is, amik azonban különböznek. Akárhogy is, a hét Rishi-vel feleségül vetették a hét Krittikâ-t, mielőtt a hetedik Pleiad eltűnt volna. Különböznél, hogyan tudtak volna a hindu csillagászok beszélni egy olyan csillagról, amit senki nem láthat a legerősebb távcső segítségével nélkül? Ez az, amiért talán minden ilyen esetben a hindu allegóriákban leírt események többségét úgy jelölik meg, hogy „egy nagyon újkeletű kigondolás, nyilvánvalóan a kereszténység idején *belüli*”.

A legrégebbi csillagászzal foglalkozó szanszkrit kéziratok a Nakshatra-k, a 27 lunáris csillagzat sorozatával és Krittikâ jelével kezdődnek, és ezt aligha lehet i.e. 2780-nál korábbra tenni. Ez megfelel a „védikus naptárnak”, amit még az orientalisták is elfogadnak, bár azzal másznak ki a bajból, hogy azt mondják, a naptár nem *bizonyítja*, hogy a hinduk bármit is tudtak a csillagászatról abban az időben, és biztosítják az olvasóikat, hogy mégis naptárak, és az indiai tudósok a Krittikâ által irányított lunáris házakkal kapcsolatos ismeretüket a föniciaiaktól szerezhették. Akárhogy is van, a Pleiadok a csillag-jelképrendszer központi csoportja. A Bika csillagkép nyakánál helyezkednek el, Mädlér és más csillagászok a *Tejútrendszer központi csoportjának* tekintették, a *Kabalah*-ban és a keleti ezotériában pedig a *csillag-hetességnek*, amely a felső háromszög, a rejtett Δ első megnyilvánult oldalából született. Ez a

^{VIII/37} *Idézett mű*, XII. II. 26-32. Idézve a *Vishnu Purāna*-ban, Wilson fordítása, IV. 230. Nanda az első buddhista uralkodó, Chandragupta, aki ellen minden brahmana felsorakozott. A Morya dinasztiahoz tartozik, és Ashoka nagyapja volt. Ez egyike azoknak a szakaszoknak, amelyek nem léteznek a korábbi purānai kéziratokban. Ezeket a vaishnava-k tették hozzá, akik rosszindulatból majdnem olyan betoldók voltak, mint a keresztény alapító atyák.

^{VIII/38} *Historical View of the Hindu Astronomy*, 65. oldal, ahogyan Wilson idézi, *idézett mű*, 233. oldal.

megnyilvánult oldal a Bikának, az Egynek (az 1 számjegynek) vagy a héber abc első betűjének, az Aleph-nek (א), a „bikának” vagy „ökörnek” a szimbóluma, amelyek szintézise a Tíz (10) vagy Jod (י), a tökéletes betű és szám. Így a Pleiadokat (különösen az Alcyone-t) még a csillagászatban is olyan központi pontnak tekintik, amely körül az *állócsillagaink univerzuma kering*, az a fókusz, amelyből és ahová az Isteni Lélegzet, Mozgás szüntelenül működik a Manvantara idején. Ebből eredően az okkult filozófia csillag-jelképeiben ez a kör a lapján a csillag-kereszttel az, ami a legfontosabb szerepet játssza.

A Titkos Tanítás azt mondja, hogy az Univerzumban minden – mint ahogyan maga az Univerzum is – periodikus megnyilvánulásai során jön létre („teremtődik”) azáltal, hogy a gyorsuló mozgást tevékenységre készíti annak az Örökké Ismeretlen Erőnek a Lélegzete, amely megismerhetetlen a jelenlegi emberiség számára, legalábbis a jelenségek világán belül. Az Élet és Halhatatlanság Szellemét mindenhol egy körrel jelképezték, ebből ered a saját farkába harapó kígyó, ami a végtelenségben levő bölcsesség körét képviseli, ahogyan a csillagászati kereszt is – a kereszt a körön belül – és a gömb két szárnyal ellátva, ami később az egyiptomiak szent szkarabeuszává vált, aminek valódi neve sokat mond a hozzá kapcsolódó titkos gondolatról. A szkarabeuszt ugyanis egyiptomi papiruszokon Khopirron-nak hívják, és a Khopri a *khopron* „valamivé válni” igéből származik, és így képezi az emberi élet és az ember egymást követő „valamivé válásainak” jelképét és emblémáját a felszabadult lélek különböző kóborlásain és lélekvándorlásain vagy reinkarnációin keresztül. Ez a titokzatos szimbólum világosan mutatja, hogy az egyiptomiak hittek a reinkarnációban és a Halhatatlan Entitás egymást követő életeiben és létezéseiben. Mivel azonban ez egy ezoterikus tanítás volt, amit csak a misztériumok során tártak fel a pap-tanítók és a beavatott királyok a jelöltek előtt, egyébként titokban tartották. A Testetlen Értelmeket (a bolygói szellemeket vagy teremtő erőket) mindig körök formájában ábrázolták. A főpapok őseredeti filozófiájában ezek a *láthatatlan* körök voltak minden égitest eredeti okai és építői, amik az ő *látható* testeik vagy burkaik voltak, és amiknek ők voltak a lelkeik. Ez biztosan egyetemes tanítás volt az ókorban.^{VIII/39} Ahogyan Proclus mondja:

A matematikai számok előtt vannak a *maguktól mozgó* számok, a kézzel fogható számjegyek előtt az eleven számjegyek, és az anyagi világ létrehozása előtt, *ami egy körben mozog*, a Teremtő Erő létrehozta a *láthatatlan* köröket.^{VIII/40}

„*Deus enim et circulus est*” – mondja Pherecydes Jupiterhez címzett himnuszában.* Ez egy hermetikus axióma volt, Pythagoras pedig ilyen kör alakú testhelyzetet írt elő a kontempláció óráira. „A vallásos elmélyülőnek amennyire csak lehetséges, testtartásában meg kell közelítenie egy tökéletes kört” – írja elő a Titkos Könyv. Pierius elmondja olvasóinak, hogy Numa megpróbálta ugyanezt a szokást elterjeszteni az emberek között, Plinius pedig ezt mondja:

Imádkozásunk során úgymond összegömbölyödünk, a testünk egy gyűrűt képez – *totum corpus circumagimur*.^{VIII/41}

^{VIII/39} Lásd: *Ezékiel*, I.

^{VIII/40} *In Quint. Lib. Euclid.*

* És Isten biztosan kör alakú. – a ford. megj.

^{VIII/41} Basht vagy Pasht istennőt egy macska fejével ábrázolták. Ezt az állatot több okból szentnek tartották Egyiptomban. A Holdnak, „Osiris szemének” vagy a „Napnak éjszaka” a szimbóluma volt. A macska szintén szent volt Sokhit istenség követői számára. A titokzatos okok egyike az volt, hogy a teste összegömbölyödik egy körbe, amikor alszik. Ezt a testtartást írják elő okkult és magnetikus célokhoz azért, hogy bizonyos módon szabályozza az élet-folyadék keringését, amivel a macska kiváltképp el van látva. „Egy macska kilenc élete” népszerű mondás, ami erős fiziológiai és okkult okokon alapul. Gerald Massey ismertet egy csillagászati okot is erre, amit munkánk korábbi kötetében találhatunk meg. „A macska látta a napot, benne volt a szemében éjszaka [az éjszaka szeme volt], amikor az egyébként az ember számára nem volt látható [mivel a Hold a Nap fényét veri vissza, ezért a macskáról is azt feltételezték, hogy azt veri vissza foszforeszkáló szemei következtében]. *Mi* mondhatjuk

Ezékiel próféta látomása erősen emlékezteti az embert a körnek erre a misztikusságára, amikor meglátott egy „forgószelet”, amiből előjött „egy-egy *kerék* a földre”, amelyek úgy működtek, „mintha az egyik kerék a másikon volna” – „mert az élőlények lelke volt a kerekben”.^{VIII/42}

„A [szellem] folyamatosan forog... körbejár, megfordul, visszatér, így ismétli járását” – mondja Salamon,^{VIII/43} akivel az angol *fordításban* (és a magyarban is – a ford.) a „szélről” beszéltek, az eredeti szöveg pedig egyaránt utal a *szellemre* és a *napra*. A *Zohar* azonban, a kabbalista prédikátor egyetlen valódi értelmezője – ezt a verset magyarázva, ami talán inkább homályos és nehéz megérteni – ezt mondja:

Úgy tűnik, azt mondja, hogy a nap körbejár, jöllehet a szellemre utal a *nap alatt*, akit a Szentléleknek neveznek, amely körben halad mindkét oldal felé, hogy azok [a szellem és a nap] *egyesüljenek ugyanabban az esszenciában*.^{VIII/44}

A brahmani „Aranytojás”, amelynek belsejéből kiemelkedik Brahmâ, a Teremtő Istenség, Pythagoras „köre a középponttal”, és annak megfelelő jelkép. A Titkos Tanításban a rejtett Egységet – jelentse akár Parabrahman-t, akár Konfucius „Nagy Végtelenségét”, akár a Phtah, az Örök Fény által elrejtett Istenséget, vagy akár a zsidók Ain Soph-ját – mindig egy körrel vagy a „nullával” (az abszolút nem-dologgal vagy semmivel, mert végtelen és a minden) kell szimbolizálni, míg (a munkája által) megnyilvánult Istenre annak a körnek az átmérőjeként utalnak. Az emögött húzódó gondolat szimbolizmusa így egyértelművé válik: a kör középpontján keresztülmenő egyenes vonalnak geometriai értelemben van hosszúsága, de nincs szélessége, se vastagsága. Ez egy képzeletbeli és nőnemű jelkép, amely keresztülmegy a végtelenségen, és a *jelenségek világa* létezésének síkján nyugtatják. Van kiterjedése, míg a köre kiterjedés nélküli, vagy algebrai fogalmakkal, ez egy egyenlet dimenziója. A gondolat szimbolizálásának egy másik módját a pythagoreusok szent dekádjában találjuk meg, ami magába foglalja a két számjegyű tízben (az egyben és egy körben vagy nullában) az önmagát a világban megnyilvánító Abszolút Mindent, vagyis a Teremtés Alkotóerejét.

B. A kereszt anyagba bukása

Azok, akik hajlandóságot éreznek, hogy vitatkozzanak ezzel a pythagorasi jelképpel, azt kifogásolva, hogy mindeddig nem határozták meg, az ókor melyik időszakában fordul elő először a nulla vagy zéró – különösen Indiában – nekik ajánljuk az *Isis Unveiled*-et.^{VIII/45}

A vita kedvéért elfogadva, hogy az ősi világ nem ismerte a mi számolási módjainkat, vagyis az arab számokat – bár valójában tudjuk, hogy ismerték – mégis a kör és az átmérő gondolata ott van, hogy megmutassák, ez volt az első jelkép a kozmogóniában. Fo-hi trigrammái előtt jangot, az egységet és jint, a kettősséget,

Éliphas Lévi elég ravaszul magyarázza.^{VIII/46} Kínának megvolt a maga Konfuciusa és taoistái. Az előbbi a „Nagy Végtelenséget” egy körrel és az abba húzott vízszintes vonallal írja körbe, míg az utóbbiak három koncentrikus kört helyeznek egy nagy kör alá. A Sung bölcsek pedig a

azt, hogy a hold a napfényt *tükrözi vissza*, mert nekünk vannak *tükreink*. Számukra a macska szeme volt a tükör.” (*Lumiatry Ancient and Modern*, 2. oldal.)

^{VIII/42} *Ezékiel*, I. 4, 15, 16, 20.

^{VIII/43} *Prédikátor*, I. 6.

^{VIII/44} 87. fõlia, 346. oszlop.

^{VIII/45} II. kötet, 299, 300. oldalak.

^{VIII/46} *Dogme et Rituel de la Haute Magic*, I. 124. Lásd még Wei-Pa-Yang: *T'sang-t-ung-ky*.

„Nagy Végtelenséget” egy nagyobb körben, a Mennysországot és a Földet két alsóbb és kisebb körben mutatják be. A jang és a jin sokkal későbbi újítás volt. Platón és iskolája soha nem értette máshogyan az Istenséget, függetlenül a „Mindenek fölötti Istenre” (ὁ ἐπὶ πᾶσι θεός) általa alkalmazott sok díszítő jelzőtől. Platón, mivel beavatott volt, nem hihetett egy személyes Istenben, az ember óriási árnyékában. Az olyan jelzői, mint az „Uralkodó” és az „Univerzum Törvényadója” elvont jelentést hordoznak, amit jól ért minden okkultista, akik legalább annyira hisznek az Univerzumot kormányzó Egy Törvényben, mint bármely keresztény, és ugyanakkor megváltoztathatatatlannak ismerik el. Ahogyan Platón mondja:

Minden véges létezés és *másodlagos* ok, minden törvény, eszme és alapelv mögött van egy Értelem vagy Elme (νοῦς), minden alapelv alapelve a Legfőbb Gondolat, amelyen minden gondolat alapul, ... a *végső* szubsztancia, amelyből minden dolog saját lényét és lényegét származtatja, minden rend, harmónia, szépség, tökéletesség és jóság Első és kiváltó Oka, ami áthatja az Univerzumot.

Ezt az Elmét kiemelkedősége és tökéletessége folytán a Legfőbb Istennek,^{VIII/47} „Az Istennek” (ὁ θεός) és a „Mindenek fölötti Istennek” nevezik. Ezek a szavak – ahogyan maga Platón bemutatja – nem a „Teremtőre” és nem is a modern monoteistáink „Atyájára” vonatkoznak, hanem az Eszményi és Elvont Okra. Ugyanis, ahogyan mondja: „Ez a θεός, a mindenek fölötti Isten *nem az igazság vagy az értelem*, hanem annak az Atyja” és annak elsődleges oka. Platón, az ősi bölcsek legnagyobb tanítványa, aki maga is egy bölcs volt, akinek a számára csak egyetlen cél létezett, amit elérni akart ebben az életben – a valódi tudás –, vajon hitt volna-e valaha is egy olyan Istenben, aki megátkozza, és örök kárhozatra ítéli az ember, ha az legkevésbé is felingerli?^{VIII/48} Ő biztosan nem, hiszen csak azokkal az eredeti filozófusokkal és az igazság tanulmányozóival törődött, akik rendelkeztek a *valóságban létező* tudással, szemben a csupán látszólagossal, a *mindig létezővel*, szemben az átmenetivel, és azzal, ami *állandóan* létezik, szemben azzal, ami növekszik, csökken, és váltakozva kifejlődik és elenyészik.^{VIII/49} Speusippos és Xenocrates követték a lábnyomait. Az Egy, az eredeti *nem létezett* a halandó ember által használt értelemben. A τίμιον (a tisztelt) a kör kerületének középpontjában lakozik, de ő csak az Istenség – a Világlélek^{VIII/50} – *tükröződése*, a kör felületének a síkja. A kereszt és a kör egyetemes elképzelés, olyan régi, mint maga az emberi elme. Ezek úgymond nemzetközi szimbólumok hosszú sorozatának legelején állnak, amelyek nagyon gyakran nagy tudományos igazságokat fejeznek ki azon kívül, hogy összefüggésben állnak pszichológiai, sőt fiziológiai misztériumokkal is.

Semmit nem magyaráz meg, ha Éliphas Lévihez hasonlóan azt mondjuk, hogy az Isten, az egyetemes Szeretet idézte elő, hogy a férfi Egység egy feneketlen mélységet ásson a női Kettősségben vagy Káoszban, és ezáltal hozta létre a világot. Az elképzelés durvaságán kívül nem szünteti meg a megértése nehézségét anélkül, hogy az ember el ne veszítené tiszteletét az Istenség talán túlságosan emberszerű módszerei iránt. Az ilyen antropomorf elképzelések elkerülésének érdekében a beavatottak soha nem használták az „Isten” fogalmat az Univerzum Egyetlen és Második nélküli Princípiumának megnevezésére, és – ebben hűségeseek voltak

^{VIII/47} Cocker: *Christianity and Greek Philosophy*, XI. 377. oldal.

^{VIII/48} de Montlosier gróf által a *Mystères de la Vie Humaine* (117. oldal) című művében hangoztatott sirám és kétségbeesés figyelmeztetés, hogy a „tökéletesség és jóság” oka, amiről Platón feltételezte, hogy áthatja az Univerzumot, nem az ő Istene, és nem is a mi világunk. „Au spectacle de tant de grandeur opposé à celui de tant de misère, l'esprit qui se met à observer ce vaste ensemble, se représente je ne sais quelle grande divinité, qu'une divinité, plus grande et plus pressante encore, aurait comme brisée et mise en pièces en dispersant les débris dans tout l'Univers.” – A „még nagyobb és még szigorúbb istenség”, mint ennek a világnak az Istene, aki a feltételezések szerint annyira „jó”, a karma. ez a valódi Istenség pedig jó mutatja, hogy a kisebb, a *belső* Istennek (jelenleg személyes), nincs hatalma, hogy feltartóztassa ennek a nagyobb Istenség – a kisebb okokat létrehozó tevékenységeink által felkeltett Ok – hatalmas kezét, amit az ítélet törvényének neveznek.

^{VIII/49} Lásd: *Isis Unveiled*, I. kötet, XII. és XVIII.

^{VIII/50} Stobæus: *Ecl.* I. 862.

szerte a világon a Titkos Tanítás legrégebb hagyományaihoz – tagadták, hogy ilyen tökéletlen és gyakran nem túlságosan tiszta munkát valaha is végezhetett volna az Abszolút Tökéletesség. Szükségtelen itt megemlíteni más, még nagyobb metafizikai nehézségeket. A spekulatív ateizmus és az együgyű antropomorfizmus között kell lennie egy filozófiai középnek és összehangolásnak. Csakis a Láthatatlan Princípium jelenléte az egész természetben, és annak legmagasabb szintű földi megnyilvánulása, az ember segíthet megoldani a problémát, ami azé a matematikusé, akinek az x -e állandóan kisiklik földi algebránk markából. A hinduk megpróbálták ezt megoldani az Avatára-ikkal, a keresztények úgy *hiszik*, hogy így tettek az egyetlen isteni testet öltésükkel. Exoterikusan mindketten tévednek, ezoterikusan mindketten közel járnak az igazsághoz. A nyugati vallás apostolai közül egyedül Pál tűnik úgy, hogy kipuhította, vagy talán fel is tárta a kereszt ősi misztériumát. Ami azokat a többieket illeti, akik egyesítve és egyéniesítve az Egyetemes Jelenlétet, azt egyetlen jelképben összegezték – a feszületen a központban – ezáltal megmutatják, hogy soha nem fogták fel Krisztus tanításának valódi szellemiségét, hanem többféle módon lealacsonyították azt saját hibás értelmezéseikkel. Elfelejtették annak az egyetemes jelképnek a szellemiségét, és önző módon kisajátították, mintha a Határtalant és a Végtelent bármikor is korlátozni és függővé lehetne tenni egyetlen megnyilvánulásra, egyetlen emberben, vagy akár nemzetben történő egyéniesülésre!

A $\times$ vagy x alakú kereszt és a hermetikus kereszt négy karját – amik a négy fő égtáj felé mutatnak – helyesen felfogta a hinduk, brahmanák és buddhisták misztikus elméje évszázadokkal korábban, mielőtt Európában hallottak volna róla, mert ez a jelkép megtalálható volt és megtalálható az egész világon. Behajlították a kereszt végeit, és megkapták a szvasztikájukat, a -t, ami most a mongol buddhisták Wan-ja.^{VIII/51} Azt jelenti, hogy a „középpont” nem korlátozódik egyetlen – akármilyen tökéletes – egyedre, hogy az Alapelv (Isten) benne van az emberiségben, az emberiség pedig – ahogyan minden más is – Őbenne, mint ahogyan a vízcseppek az óceánban, a négy végpont pedig a négy égtáj felé mutat, és így elmerülnek a végtelenségben.

Azt mondják, egy beavatott, Isarim találta meg Hebronban Hermész *holttestén* a jól ismert Smaragdtáblát, amely állítólag tartalmazta a hermetikus bölcsesség lényegét. Erre többek között a következő mondatok voltak felírva:

Válaszd el a földet a tüztől, a finomat a durvától. ...

Felemelkednek... a földről az égbe, majd ismét leszállnak a földre.

A kereszt *rejtélyét* tartalmazzák ezek a szavak, és megoldják annak kettős misztériumát – az okkultista számára.

A filozófiai kereszt, az ellentétes irányokba futó vonalak, a vízszintes és a rá merőleges, a magasság és a szélesség, amiket a geometrizáló Istenség a metszéspontban feloszt, és amik a mágikus, ugyanakkor tudományos négy részből álló egész, amikor azt berajzoljuk a tökéletes négyzetbe, az okkultista kiindulási pontja. Misztikus határán belül fekszik a főkulcs, ami minden – fizikai is, szellemi is – tudomány ajtaját nyitja. Saját emberi létezésünket szimbolizálja, mert az élet köre körberajzolja a kereszt négy pontját, amik sorrendben a születést, az életet, a halált és a *halhatatlanságot* jelentik.^{VIII/52}

Az alkimista ezt mondja: „Csatlakozz a négybetűs szó következő módon elrendezett négy betűjéhez. A kimondhatatlan név betűi vannak ott, bár lehet, hogy először nem veszed észre azokat. A közölhetetlen alapigazságot kabbalisztikusan foglalja magába, és ez az, amit a mesterek mágikus arkánumnak hívnak.”^{VIII/53}

^{VIII/51} A szvasztika nyilvánvalóan az ősi fajok egyik legrégebb szimbóluma. Kenneth R. H. Mackenzie azt mondja (*Royal Masonic Cyclopædia*), hogy a mi évszázadunkban a szvasztika „a fakalapács formájában maradt fenn” a Szabadkőműves Testvériségben. A szerző által megadott sok „jelentés” között nem találjuk a legfontosabbat, a szabadkőművesek nyilvánvalóan nem ismerik azt.

^{VIII/52} *Isis Unveiled*, I. 508. oldal.

^{VIII/53} *Ugyanott*, 506. oldal.

Majd:

A tau, T és Egyiptom csillagászati keresztje, feltűnik Palenque* romjainak számos nyílásában. A Palenque-i palota egyik domborművén a nyugati oldalon hieroglifiként van felvésve közvetlenül az ülő alak alatt egy tau. Az álló alak, amely áthajol az első fölött, éppen elfedi a fejét a bal kezével a beavatás fátylával, miközben a jobbat kitárja, és a mutató és középső ujjával az ég felé mutat. A testtartás pontosan az, amivel a keresztény püspök az áldást adja, vagy az, amiben Jézust gyakran ábrázolják az Utolsó Vacsorán.^{VIII/54}

Az egyiptomi főpapnak négyzetes fejdíszje volt, amit mindig viselnie kellett feladatai ellátása során. Ezeket a négyzetes fejfedőket a mai napig hordják az örmény papok. A tökéletes tau – ami a merőleges (leszálló férfi sugár) és a vízszintes (anyag, női princípium) vonalból áll – és a földi kör Isis jellemzői voltak, és csak a halálban történt az, amikor az egyiptomi keresztet a múmia mellkasára fektették. Az a kijelentés, hogy a kereszt tisztán keresztény szimbólum, amit időszámításunk után vezettek be, valóban furcsa, amikor azt találjuk, hogy Ezékiel Júdának az Urat félő emberei homlokára pecsételt^{VIII/55} a *Thau pecséttel*, ahogyan a Vulgatában fordították. A régi zsidóknál ez a jel így nézett ki: , de az eredeti egyiptomi hieroglifákon tökéletes keresztény keresztként: (Tat, a stabilitás jele). A *Jelenések könyvében* is az „Alfa és az Omega” – a szellem és az anyag – az első és az utolsó, az Atya nevével jelölik meg a *kiválasztottakat* a homlokukon. Mózes arra utasítja a népet,^{VIII/56} hogy *az ajtófélfájukat és a szemöldökfájukat* vérrel jelöljék meg, különben az „Úristen” hibázni fog, és néhány kiválasztott emberére fog lesújtani a pusztulásra szánt egyiptomiak helyett. Ez a jel pedig a tau, az ezzel azonos füles kereszt, amely talizmán felével Hórusz felkelti a holtakat, ahogyan a Phileuszi szobormaradványokon látható.

Eleget beszélünk már a szvasztikáról és a tauról. Tényleg bárcsak visszakövethetnénk a keresztet a feneketlen ősi korok legmélyebb részeiig! Rejtélye inkább mélyül, mint tisztulna, amikor megtaláljuk a Húsvét-szigetek szobrain, a régi Egyiptomban, Közép-Ázsiában, tauként és szvasztikaként kőbe vésve a kereszténység előtti Skandináviában, mindenhol! A *Source of Measures* szerzője megdöbbenve áll a végtelen árnyék előtt, amit a kereszt visszavetít az ókorba, és képtelen azt hozzákötni valamilyen meghatározott néphez vagy személyhez. Bemutatja, hogy a zsidók által továbbadott targum-okat a fordítás összezavarta. Az arabra fordított *Joshua*-ban^{VIII/57} és *Jonathan targuma*-ban ez szerepel: „Ai királyát ő egy fán keresztre feszítette.”

A Septuaginta a felakasztást egy *kettős szóból* vagy *keresztből* fordítja le. (Joshua szó-értéke alapján.) ... Az ilyen kifejezések közül a legfurcsább a *Számokban* található (XXV. 4.), ahol Onkelos-nál(?) ezt olvassuk: „Feszítsd meg őket az Úr (Jehovah) előtt, a nappal szemben”. Az itt szereplő szót, a קָרַע, *rászegezni-t* megfelelően fordítja a Vulgate *megfeszíteni*-nek. Ennek a mondatnak az értelmezése rejtélyes.^{VIII/58}

Így van, de a szellemiségét mindig is félreértették. „Megfeszíteni a Nap előtt (és nem azzal szemben)” beavatásnál használt kifejezés. Egyiptomból származik, elsődlegesen pedig Indiából. A rejtélyt csak úgy lehet megfejtetni, ha megkeressük a kulcsát a beavatás misztériumaiban. A beavatott adeptust, aki sikeresen kiállt minden próbát, egy fekhelyhez *rögzítették*, nem *hozzászögezték*, hanem egyszerűen odakötötték, Egyiptomban tau, alakban, Indiában pedig szvasztika formában a négy toldalék nélkül (így: +, és nem így:) mély álomba merülve – „Siloam álmába”, ahogy a mai napig nevezik Kis-Ázsia, Szíria és még Felső-Egyiptom be-

* Maya város Mexikó déli részén, a VIII. században élte virágkorát. – a ford.

^{VIII/54} Ugyanott, 572. oldal.

^{VIII/55} Ezékiel, IX. 4.

^{VIII/56} Mózes II. Könyve, XII. 22.

^{VIII/57} VIII. 29.

^{VIII/58} *Idézett mű*, 204. oldal.

avatottjai is. Ebben az állapotban hagyták három napra és három éjszakára, és az országtól függően azt mondták, hogy ez alatt az Én az „Istenekkel” beszélget, leszáll Hádészbe, Ameni-be vagy Pâtála-ba, és jótékonyági munkát végez a láthatatlan lényeknek, legyenek azok emberek lelkei vagy elementális szellemek. A teste egész idő alatt egy templom-kriptában vagy földalatti barlangban maradt. Egyiptomban ezt a Kheopsz piramis Királykamrájának szarkofágjában helyezték el, és a közelgő harmadik nap éjszakáján átvitték egy erkély bejáratához, ahol egy bizonyos órában a felkelő nap sugarai teljesen ráestek a transzban levő jelöltre, aki Osiris és Thot, a Bölcsesség istene által beavatva ébredt fel.

Az ismertetésben kételkedő olvasó nézzon utána a zsidó őskéziratokban, mielőtt elutasítaná. Vizsgáljon meg néhányat a legsokatmondóbb egyiptomi domborművek közül. Különösen a Phileusz-i templomból valót, amely egy *beavatási színhelyet* ábrázol. Két isten-főpap, az egyik sólyomfejjel (a Nap), a másik íbiszfejjel (Merkúr, Thoth, a Bölcsesség és a Titkos Tudás istene, Osiris-Nap adófelügyelője) egy éppen beavatás alatt levő jelölt teste fölött állnak. Kettős sugárban „vizet” öntenek a fejére (az élet és az új megszületés vizét), a vízsugarak összevegyülnek egy kereszt formájában, és tele vannak kicsi füles kereszttekkel. Ez a jelölt felébredésének allegóriája, aki most már beavatott, amikor a reggeli Nap, Osiris sugarai elérik a fejtetőjét, a transzban levő testét pedig elhelyezték a fából készült tau-ra, hogy így elérjék a sugarak. Ekkor megjelentek a főpap-beavatók, és elhangzottak a szentséges szavak, látszólag a Nap-Osirisnek, valójában azonban a benne levő Szellem-Napnak címezve, aki megvilágította az újonnan megszületett embert.

Meditáljon az olvasó a Nap kapcsolatán a kereszttel a legősibb ókor óta, annak mind alkotó, mind szellemileg megújító tulajdonságairól. Vizsgálja meg a II. Ramszesz birodalmából származó Bait-Oxly sírt, ahol kereszteteket fog találni minden alakban és pozícióban, valamint az említett uralkodó trónján is, végül pedig egy töredéken, amely Bakhab-Alearé imádását ábrázolja III. Totmesz őseinek csarnokából, amit jelenleg a párizsi Nemzeti Könyvtárban őriznek. Ezen a különleges szobron és festményen láthatjuk a Nap korongját, amely egy füles keresztre veti sugarait, amit egy olyan keresztre helyeztek, ami a kálváriáéknak tökéletes másolata. Az ősi kézirat ezeket úgy említi, mint a „azok kemény fekhelye, akik [spirituális értelemben] vajúdtak, hogy *megszüljék saját magukat*”. Az ilyen kereszt alakú fekhelyek sokaságát, amiken a legfelsőbb beavatása végére a teljes transzba került jelöltet fektették, és biztonságba helyezték, az egyiptomi templomok földalatti csarnokaiban találták meg, azok lerombolása után. A Cyril és Theophilus típusú érdekes és szent atyák szabadon használták azokat, azt hitték, hogy valamilyen új megtértek vitték oda és rejtették el azokat. Egyedül Origenész, utána pedig Alexandria-i Kelemen és más egykori beavatottak ismerték a valóságot. Ők viszont jobbnak látták, ha csendben maradnak.

Azután olvassa el az olvasó a hindu „meséket”, ahogyan az orientalisták nevezik, és jusson eszébe Vishvakarmâ-nak, a Teremtő Erőnek, a Világ Nagy Építőjének allegóriája, aki a *Rig Védában* a „Mindent látó Istennek” neveznek, aki „feláldozza magát önmagának”. A halandók szellemi Én-jei a saját esszenciáját képezik, ezért *egy velük*. Ne feledjük, hogy Devavardhika-nak, az „Istenek Építőjének” nevezik, és hogy ő az, aki odaköti a Napot, Sûria-t, a vejét a munkaasztalához az exoterikus hagyományban, viszont az ezoterikus hagyományban a szvasztikához, mert a Földön ő a beavató-főpap, és ő faragja ki ragyogásának részleteit. Azt se feledjük, hogy Vishvakarmâ a Jóga-siddhâ fia, vagyis a jóga szent ereje és a „tüzes fegyver” kitalálója, a mágikus Agneyastra.^{VIII/59}

A nagyon gyakran idézett kabbalista munka szerzője a következőket kérdezi:

A keresztre feszítés elméleti alkalmazásának tehát valahogyan kapcsolatban kell állnia ennek a szimbólumnak [egy megfeszített ember által szimbolizált Édenkert felépítésének] a megszemélyesítésével. De hogyan? És miként bemutatva? A szimbólum a mértékek eredetéé volt, érez-

^{VIII/59} Lásd Dowson: *Hindu Classical Dictionary*.

tetve a *teremtő törvényt* vagy a *tervet*. Az emberiség szempontjából gyakorlatilag mit jelenthetett a tényleges keresztre feszítés? Nos, azt tartották, hogy ugyanazon rendszer valamilyen rejtélyes működésének a képmása, ami a teljes használatából látszik. Úgy tűnik, mélyen a nehezen felfogható alatt van, ami ezeknek a számértékeknek a rejtélyes működését illeti [egy *megfeszített ember* által szimbolizált 113:355 kapcsolata a 20612:6561-el]. Nemcsak a kozmoszban való működésüket mutatják, hanem... a rezonancia alapján úgy tűnik, kiszámították azokat a feltételeket, amelyek egy láthatatlan és szellemi világra vonatkoznak, és úgy látszik, a próféták megtartották az összekötő kapcsok ismeretét. A tükröződés homályosabbá válik, amikor figyelembe vesszük, hogy a törvény számokban való *pontos* kifejeződésének képessége, ami meghatároz egy rendszert, nem a nyelv *véletlen* következménye volt, hanem annak tökéletes *lényegéé*, és annak *elsődleges szerves felépítéséé*, ezért sem nyelv, sem a hozzá kapcsolódó matematikai rendszer nem lehet az ember találmánya, hacsak mindkettő nem egy régebbi nyelven alapul, ami a későbbiekben elsorvadt.^{VIII/60}

A szerző ezeket a pontokat további magyarázatokkal bizonyítja be, és több holtbetűs elbeszélés titkos jelentését fedi fel bemutatva, hogy valószínűleg a $\Psi\aleph$, *ember* volt a *legelső* szó:

A legelső szó, ami a zsidóké volt – bárkik is voltak ők – hang útján *egy ember* gondolatának az átadását szolgálta. E szónak a lényege kezdettől fogva a 113 volt [ennek a szónak a számértéke], és a bemutatott kozmikus rendszer elemeit közölték vele.^{VIII/61}

Ezt mutatja a hindu Vittoba, Vishnu egyik formája is, ahogyan már megállapítottuk. Vittoba alakja, még a szögek nyoma is a lábain,^{VIII/62} megegyezik a *megfeszített Jézuséval* minden részletében, eltekintve a kereszttől. Ahhoz, hogy az *ember* mit jelentett, további bizonyítékkal szolgált a tény, hogy a beavatott *újrászületik*, miután *keresztre feszítik az Élet Fájára*. Ez a „fa” mára exoterikusan – annak következtében, hogy a rómaiak kínzási eszközként használták, a korai keresztény intrikusok pedig tudatlanok voltak – a *halál fájává* vált!

Így tehát a rendszer – az eredeti kidolgozás és alkalmazás, ami a misztériumok első megalapításáig vezethető vissza – rejtélyes kitalálói által ennek a titokzatos keresztre feszítésnek szánt hét ezoterikus jelentés egyikét a geometriai szimbólumokban fedezzük fel, amik tartalmazzák az ember fejlődésének történelmét. A zsidók – akiknek Mózes prófétája rendkívül képzett volt Egyiptom ezoterikus bölcsességében, és aki számrendszerüket a föníciaiaktól vette át, később pedig a pogányoktól, akiktől a kabbalista miszticizmusuk nagy részét is kölcsönözte – nagyon találmányosan átvették az „idegen” népek kozmikus és antropológiai jelképeit saját jellegzetes *titkos* feljegyzéseikhez. Ha a keresztény papság el is veszítette mára ennek a kulcsát, a keresztény misztériumok korai összeállítói nagyon is jártasak voltak az ezoterikus filozófiában és a zsidó okkult mértékben, és ügyesen használták azt. Így vették az Aish szót, az egyik héber szóalakot az *emberre*, és együtt használták a Shânâh-val, vagy *holdéval*, ami rendkívül titokzatos kapcsolatban áll Jehovah nevével, Jézus feltételezett „Atyjával”, és ami a misztikus gondolatot egy csillagászati értékbe és képletbe zárta.

A térben „megfeszített ember” eredeti elképzelése biztosan az ősi hindukhoz tartozik. Moor a *Hindu Pantheon*-jában bemutatja ezt azon a metszeten, ami Vittoba-t ábrázolja. Platón ezt a térbeli x alakú keresztn, az $\times$ -en alkalmazta, ami a „második Isten, aki belepecsételte magát az univerzumba a kereszt formájában”. Krishna-t hasonlóképpen „megfeszítve” mutatják be.^{VIII/63} Majd megismétlődik az *Ószövetségben*, abban a különös parancsban, hogy az embert meg kell feszíteni az Úr, a Nap előtt, ami egyáltalán nem prófécia, hanem közvetlen fallikus jelentése van. Ugyanabban a rendkívül sokatmondó munkában a kabbalista jelentésről a következőket találjuk:

^{VIII/60} The Source of Measures, 204. oldal.

^{VIII/61} Ugyanott, 205. oldal.

^{VIII/62} Lásd Moor: *Hindu Pantheon*, ahol Vittoba szoboralakján a bal lábán ott vannak a szögek nyomai.

^{VIII/63} Lásd Dr. Lundy: *Monumental Christianity*, 72. ábra.

A szimbólumban a kereszt szögei olyanok, hogy a fejeik sima piramis alakúak, a szárai pedig obeliszkszerűen csúcsosodó négyzetes gúlák vagy fallikus jelképek. Ha vesszük az ember végtagjaiban és a keresztben levő *három* szög helyzetét, akkor egy *háromszög* alakját formálják vagy jelzik úgy, hogy a háromszög minden csúcsán van egy szög. A végtagokban levő sebek vagy *stigmák* száma szükségszerűen négy, utalva a *négyzetre*. ... A három szög a három sebbel a 6 számot adja, amit a *kiterített* kocka 6 lapját jelzi [ami a keresztet vagy emberformát alkotja, vagy a 7-et, ami három vízszintes és négy függőleges négyzetből áll], amelyre az embert helyezik. Ez pedig a kör mértékre mutat, amelyet átvittek a kocka éleire. A lábak egy sebe szétválik *kettőre*, amikor a lábakat szétválasztják, *mindennel* együtt *hármat*, *szétválasztva* pedig *négyet* alkotva, vagy összesen hetet, ami egy másik és a *legszentebb* [a *zsidóknál*] nőnemű alapszám.^{VIII/64}

Így miközben a „keresztre feszítési szögek” fallikus vagy szexuális jelentését bizonyítja a geometriai és számszaki szövegértelmezés, annak misztikus jelentését az a rövid megjegyzés jelzi, amit korábban adtunk meg Prométheusszal való kapcsolatában és összefüggésében. Ő egy másik áldozat, mert a szeretet keresztjén van megfeszítve, az emberi szenvedélyek szikláján, az emberiségben levő szellemi összetevő oka iránti odaadásának áldozata.

Nos, az őseredeti rendszer, a kettős jel, ami a kereszt eszméje mögött húzódik, nem „emberi találmány”, mert a Kozmikus Fogalomalkotás és az isteni ÉN-ember szellemi megjelenítése jelenti az alapját. Később kiterjedt egy gyönyörű elgondolásra, amit a megújult ember, a halandó misztériumaiban alkalmaztak és jelenítettek meg úgy, hogy a test és szenvedélyei emberét keresztre feszítették a kínszenvedés Prokrasztész-ágyára, aki halhatatlanként újjászületetté vált. Maga mögött hagyva a testet, az állat-embert, a beavatás keresztjére kötözve, mint egy üres báb, az ÉN-lélek olyan szabaddá vált, mint egy pillangó. Még később, a szellemiség fokozatos elvesztésének következtében a kereszt a kozmogóniában és az antropológiában egyszerűen egy *fallikus szimbólummá* változott át.

Az ezoterikusoknál a legrégebb időktől kezdve az Egyetemes Lélek vagy Anima Mundi, az Anyagtalan Eszme anyagi tükröződése volt minden létező életének és a három birodalom életprincípiumának a forrása. Ez volt a *hetesség* a hermetikus filozófusoknál, ahogyan minden ókorinál is. Ugyanis ezt egy hétszeres kereszt jelenítette meg, amelynek az ágai rendre *a fény, a hő, az elektromosság, a földi mágnesesség, az asztrális sugárzás, a mozgás és az értelem* – vagy az, amit egyesek öntudatnak neveznek – voltak.

Ahogy máshol már elmondtuk, sokkal korábban, mint ahogyan a keresztet vagy annak jelét átvették a kereszténység jelképének, a kereszt jelét megkülönböztető jelként használták az adeptusok és a neofiták között, az utóbbiakat nevezték kereszt-eknek a Krisztosz-ból, a gyötrelmem és szenvedés emberének. Éliphaz Lévi a következőt mondja:

A keresztények által átvett kereszt jele nem tartozik kizárólag hozzájuk. Ugyanakkor kabbalista is, és az elemek szembenállását és négyalkotós egyensúlyát jeleníti meg. A *Miatyánk* okkult versének segítségével megértjük, ... hogy eredetileg két módja volt a készítésének, legalább *két* nagyon különböző előírt szöveg a jelentésének kifejezésére, az egyik a papok és a beavatottak számára volt lefoglalva, a másikat pedig a neofiták és az avatatlanok kapták. Így például a beavatott homlokához emelve a kezét ezt mondta: *Hozzád*, majd hozzátette: *tartozik*, és a kezét a mellére téve folytatta: *a birodalom*, azután a bal vállára: *az igazság*, majd a jobb vállára: *a kegyelem*. Végül összetette a két kezét, hozzátéve: *teremtő ciklusokon keresztül: Tibi sunt Malchut et Geburah et Chesed per Aëons*.^{*} Ez a kereszt tökéletes és nagyszerű kabbalista jele, amit a gnoszticizmus profanizálásának eredményeként a harcos és hivatalos egyház teljesen elvesztett.^{VIII/65}

^{VIII/64} Source of Measures, 52. oldal.

^{*} A hivatalos magyar liturgiában: „Mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökké”. – a ford.

^{VIII/65} Dogme et Rituel de la Haute Magie, II. 88.

A „harcos és hivatalos egyház” ennél többet tett: Mivel elcsente azt, ami soha nem volt az övé, így csak azt vette el, amivel az „avatatlanok” rendelkeztek – a *férfi* és *női* Sephiroth kabbalista jelentését. Soha nem veszítette el a belső és magasabb jelentést, mivel soha nem is volt a birtokában – Éliphaz Lévi mindamellett Róma segítőtársa. A latin egyház által alkalmazott kereszt jele kezdettől fogva fallikus forma volt, míg a görögöké a neofiták vagy kereszt-ek keresztje volt.

IX. fejezet Az Upanishad-ok a gnosztikus irodalomban

King *Gnostics and their Remains* című műve emlékeztet bennünket arra, hogy a görög nyelvnek csak egy szava van a *magánhangzó* és a *hang* kifejezésére. Ez az avatatlanokat sok téves értelmezéshez vezette. Ennek a jól ismert ténynek az egyszerű ismerete alapján azonban megkísérélhető összehasonlítás és néhány misztikus szó jelentésének megvilágítása. Így az *Upanishad*-okban és a *Puranâ*-kban gyakran használt „hang” és „beszéd” szavak egybevetethetők a gnosztikus „magánhangzókkal” és a *Jelenések Könyvében* a mennydörgések és az angyalok „hangjaival”. Ugyanez megtalálható a *Pistis Sophia*-ban és más ősi töredékekben és kéziratokban is. Erről még a fent említett mű tárgyilagos szerzője is említést tett.

Egy korai egyházatya, Hippolytus által ismerjük, amit Marcus – aki inkább egy pythagoreus, mint keresztény gnosztikus, de egészen biztosan kabbalista volt – misztikus kinyilatkoztatásban kapott. Azt mondják, hogy Marcus előtt feltárult, hogy

A hét menny^{IX/1}... mindegyike egy magánhangzót hallatott, amelyek összekapcsolódva egy teljes dicsőítő imádságot alkottak, „amelyből [ebből a hét mennyből] a *hang* leérkezett a Földre, és minden dolog teremtményévé, és szülőjévé válik, ami csak van a Földön”.^{IX/2}

Az okkult kifejezésmód még közérthetőbb nyelvre való lefordításával ez így hangzik: Miután a Hétszeres Logosz hét Logosszá vagy Teremtő Erővé (magánhangzová) vált szét, ezek (a Második Logosz, vagy „Hang”) hoztak létre mindent a Földön.

Aki jártas a gnosztikus irodalomban, az bizonyosan ugyanennek a gondolati iskolának a munkáját fogja látni Szt. János *Jelenések Könyvé*-ben. Ugyanis János a következőket mondja:

Kiáltására hét mennydörgés válaszolt. ... Amikor hallottam a hét mennydörgést, írni akartam, de az égből szózat hallatszott: „Jegyezd meg, amit a hét mennydörgés hirdetett, de ne írd le!”^{IX/3}

Ugyanezt a parancsot kapja Marcus, ugyanezt az utasítást valamennyi *fél*ig vagy *teljesen* beavatott. A használt kifejezések és a mögöttük húzódó az alapelvek teljes azonossága mindig a Misztériumok egy részletét fedi fel. Minden allegorikusan felfedett misztériumban egynél több jelentést kell keresnünk, különösen azokban, amelyekben a hetes szám és annak a hétszer hét, vagyis negyvenkilenc szorzata jelenik meg. A *Pistis Sophia*-ban amikor Jézus rabbit arra kérték tanítványai, hogy tárja fel nekik „az Ő Atyja Fényének titkait” – azaz a beavatás és Isteni Tudás által megvilágított Felsőbb Én-ét –, Jézus ezt válaszolja:

Ezeket a titkokat kutatjátok? Semmilyen titok nem elsőbbrendű azoknál, amelyek lelkeiteket a Fények Fényébe vezetik, az Igazság és Jóság lakhelyére, arra a helyre, ahol nincs sem férfi, sem női, azon a helyen nincs semmilyen forma, csak Fény, örökké tartó, ki nem mondható. Ezért semmi sem elsőbbrendű, mint azok a titkok, amelyeket kutattok, *csak a hét hang, azok negyvenkilenc erői*, és számai *titkának megóvása*. Olyan név pedig nincs, ami elsőbbrendű, mint mindezek (a hangok).^{IX/4}

^{IX/1} A „mennye” azonos az „angyalokkal”, ahogyan már megállapítottuk.

^{IX/2} *Philosophumena*, VI., 48, idézi King: *idézett mű*, 200. oldal.

^{IX/3} *Idézett mű*, X. 3, 4.

^{IX/4} *Pistis Sophia*, 378. oldal, King: *ugyanott, idézett rész*.

Ahogy a Kommentár mondja a „Tüzekről”:

A Hét Atya és a Negyvenkilenc Fiú Sötétségben tündöklök, de ők az Élet és a Fény, és azok folytonossága a Nagy Korszakon keresztül.

Nyilvánvaló, hogy allegorikus formában kifejezett exoterikus hitek minden ezoterikus értelmezésében ugyanaz az alapgondolat jelenik meg, a *három* és a *négy* összegét jelentő *hét* alapszám, amelyet megelőz az isteni *három* (Δ), létrehozva a *tíz*es tökéletes számot.

Ezeket a számokat alkalmazták az idő felosztására, a metafizikai és fizikai kozmográfiára is, valamint az emberre és minden másra a látható természetben. Így ez a hét magánhangzó a negyvenkilenc erőivel azonos a hinduk három és hét Tüzével és a negyvenkilenc tüzével, azonos a perzsa Simorgh számmisztériumaival, azonos a zsidó kabbalistákéival. Az utóbbiak, eltörpítve a számokat (a maguk „vak” módján) minden egyes egymást követő megújulás időtartamát, vagyis azét, amit mi ezoterikus szóhasználatban körnek mondunk, csak 1000 évnél vettek, vagyis a Föld hét megújulását 7,000 évvé zsugorítottak a sokkal valószínűbb 7 000 000 000 év helyett, a világegyetem teljes időtartamát pedig csak 49 000 évben határozzák meg.^{IX/5}

Nos, a Titkos Tanítás kezünkbe ad egy kulcsot, amely felfedi nekünk az összehasonlító analógiának azokat a vitathatatlan alapjait, hogy Garuda, az allegorikus és óriási félig ember, félig madár – a Vâhana vagy hordozó jármű, amelyen lovagolva Vishnu-t Kâla-ként, vagy „Időként” mutatják be – az eredete minden ilyen allegóriának. Ő az indiai fénix, a ciklikus és periodikus idő jelképe, az „ember-oroszlán” (Sinha), akinek ábrázolásaival az úgynevezett gnosztikus gemmák tele vannak.^{IX/6}

Az oroszlán koronájának hét sugara felett, lényegüknek megfelelően, sok esetben ott áll a görög ábécé hét magánhangzója, az AEHIOYΩ, a Hét Mennyről tanúskodva.^{IX/7}

Ez a Nap-oroszlán és a napciklus jelképe, ahogyan Garuda^{IX/8} a nagy ciklus, a Mahâ-Kalpa szimbóluma, Vishnu-val azonosan örökkévaló, és természetesen a Nap és a szoláris ciklus jelképe is. Erre az allegória részletei mutatnak rá. Születésekor Garuda-t „tündöklő ragyogása” következtében összetévesztették Agni-val, a Tűz Istenével, és ezért nevezték Gaganeshvarának, az „Ég Urának”. Osiris-ként való ábrázolása az Abraxas (gnosztikus) gemmákon, valamint allegorikus szörnyek sok fejével, sas vagy sólyom – mindketten szoláris madarak – fejével és csőrével Garuda szoláris- és ciklikus jellegét jelenti. Fia, Jatâbu a 60 000 éves ciklus. Ahogy C.W. King helyesen megjegyzi:

Bármi is legyen elsődleges jelentése [a nap-oroszlánnal és a magánhangzókval ellátott gemmának], valószínűleg a jelenlegi formájában Indiából került át, (ami a gnosztikus ikonográfia igazi forrása).^{IX/9}

A hét gnosztikus magánhangzó rejtélye, amelyet Szent János mennydörgései mondanak ki, csak az Âryavarta őseredeti okkultizmusa segítségével fejthető meg, amelyet az ősi, *Közép-Ázsiában beavatott* brahminok vittek Indiába. Ez az az okkultizmus, amelyet mi is tanulmányozunk, és próbálunk megmagyarázni, már amennyire ezeken az oldalakon lehetséges. A hét

^{IX/5} Lásd „A brahminok időszámítása” című fejezetet.

^{IX/6} Ahogy C.W. King, a gnosztikus régiségek nagy szakértője bebizonyította, ezek a „gnosztikus” gemmák nem a gnosztikusok művei, hanem a kereszténység előtti időszakokhoz tartoznak, és „mágusok” munkái. (*Idézett mű*, 241. oldal.)

^{IX/7} King: *Ugyanott*, 218. oldal.

^{IX/8} A jelen és a múlt orientalistái és antikváriusai esetében figyelemre méltó az intuíció hiánya. Így Wilson, a *Vishnu Purâna* fordítója kijelenti Előszavában, hogy a *Garuda Purâna*-ban nem talált „leírást Garuda születéséről”. Figyelembe véve, hogy szerepel benne egy leírás a „Teremtésről” általában, Garuda pedig azonosan örökkévaló Vishnu-val, a Mahâ Kalpa vagy Nagy Életciklus Vishnu *megnyilvánulásával* kezdődik és végződik, milyen egyéb leírás várható még el Garuda születéséről?

^{IX/9} *Ugyanott*, idézett hely.

fajról és az élet hét köréről, valamint a Földünkhöz tartozó bolygólánc fejlődési folyamatáról szóló elméletünk még a *Jelenések Könyvé*-ben is megtalálható.^{IX/10} Amikor a hét „mennydörögés” vagy „hang” vagy „magánhangzó” – a hétből egy jelentés mindegyik ilyen magánhangzóra közvetlenül a saját Földünkre és annak mindegyik körében a hét gyökérfajára vonatkozik – „hallatta hangját”, de a prófétának meg volt tiltva, hogy leírja azokat, „lepecsételtették vele azokat a dolgokat” – mit tett az Angyal „tengeren és földön állva”?

Jobbját az égre emelte, megesküdött az örökkön-örökké élőre: ... „Nincs többé haladék! Azon a napon, amikor a hetedik angyal megfújja a harsonát, beteljesedik az Isten [a ciklus] titka.”^{IX/11}

Ez teozófiai kifejezésmóddal azt jelenti, hogy amikor a hetedik kör befejeződik, akkor az idő megszűnik. „Nem lesz többé idő” – ez egészen természetes, mivel elkezdődik a pralaya, és senki nem marad a Földön, aki mérné az időtartamokat a tudatos élet periodikus felbomlása és leállása folyamán.

Dr. Kenealy és mások úgy hitték, hogy a ciklikus hét és negyvenkilenc számításait a rabbik Kaldeából hozták magukkal. Ez több mint valószínű. A babiloniak azonban, akiknek megvoltak mindezek a ciklusaik, és csak az asztrológiai mágia nagy beavatási misztériumaiban tanították azokat, bölcsességüket és tudásukat Indiából kapták. Ezért nem nehéz felismerni bennük a saját ezoterikus tanításunkat. A japánok titkos számításaikban ugyanezeket a számokat alkalmazzák ciklusaiknál. Ami a brahminokat illeti, *Purána*-ik és *Upanishad*-jaik ennek kiváló bizonyítékai. Az utóbbiak teljesen bekerültek a gnosztikus irodalomba, és egy brahminnak csak el kell olvasnia a *Pistis Sophia*-t,^{IX/12} hogy felismerje ősapái tulajdonát, még az alkalmazott kifejezésmód és hasonlatok terén is. Hasonlítsuk össze. A *Pistis Sophia*-ban a tanítványok ezt mondják Jézusnak:

Rabbi, tárd fel nekünk a Fény Misztériumait [vagyis a „tudás vagy megvilágosodás tüzeit”]... mivelhogy hallottunk téged azt mondani, hogy van egy másik kereszttség a *füst* által, és van egy kereszttség a Szent Fény Szelleme [vagyis a tűz szelleme] által.^{IX/13}

Ahogy János mondja Jézusról:

Én ugyan vízzel keresztellek titeket, de... ő Szentlélekkel és tőzzel keresztel majd titeket.

Ennek a kijelentésnek a valódi jelentése nagyon mély. Azt jelenti, hogy János, egy nem beavatott aszkéta nem adhat át tanítványainak az anyagi síkkal – amelynek a víz a szimbóluma – kapcsolatos misztériumoknál nagyobb bölcsességet. Az ő gnóziisa az exoterikus és rituális dogma, a holtbetűs ortodoxia ismerete volt,^{IX/14} míg az a bölcsesség, amelyet Jézus, a magasabb misztériumokba beavatott, majd felfed nekik, magasabb rendű volt, mert ez a „tűz”, a valódi gnózis bölcsessége, vagy az *igazi* szellemi megvilágosodás. Az egyik tűz, a másik a füst volt. Ugyanis Mózes a Sinai hegyen a tűz és szellemi bölcsesség, a „nép” tömegei, az

^{IX/10} Lásd: *Jelenések Könyve* XVII. 2, 10; *Mózes III. Könyve*, XXIII. 15-18. Az előbbi a „hét királyról” beszél, akik közül öt elesett, az utóbbi pedig a „hét szombatról”, stb.

^{IX/11} Idézett mű, X. 5-7.

^{IX/12} A *Pistis Sophia* egy különösen fontos dokumentum, a gnosztikusok eredeti Evangéliuma, amelyet találmára Valentinus-nak tulajdonítanak, azonban sokkal valószínűbb, hogy eredetét tekintve egy Krisztus előtti munka. A műnek egy kopt kéziratát Bruce hozta el Abesszinából, és ezt fedezte fel Schwartze a British Museum-ban teljesen véletlenül, majd latinra fordította. A szöveget és Schwartze változatát Petermann adta ki 1853-ban. Magában a szövegben ennek a könyvnek a szerzőjeként Fülöp apostol neve szerepel, akinek Jézus hagyta meg, hogy üljön le, és írja le a kinyilatkoztatásokat. Ez eredeti mű, és ugyanolyan kanonizálnak kellene lennie, mint bármelyik másik Evangéliumnak. Sajnos a mai napig nincs lefordítva. [Azóta elkészült G.R.S. Mead angol fordítása 1896-ban]

^{IX/13} King: *Idézett mű*, 200. oldal.

^{IX/14} A beavatási ciklusban, ami nagyon hosszú folyamat volt, a víz a megtisztulás felé megtett első, alacsonyabb lépéseket jelképezi, míg a tőzzel kapcsolatos próbák legutoljára következtek. A víz az anyagi testet tudta megújítani, de a belső szellemi emberét egyedül csak a tűz.

avatatlanok pedig alul vannak, a Sinai hegy füst (általi), tehát az ortodox vagy szektárius rituálé exoterikus pelyvájában.

Most a fentieket figyelembe véve olvassuk Nârada és Devamata bölcsék párbeszédét az *Anugîtâ*-ban,^{IX/15} ami egy epizód a *Mahâbhârata*-ból, és aminek az ősiségét és jelentőségét megismerhetjük a Max Müller professzor által szerkesztett „Sacred Books of the East”-ben.^{IX/16} Nârada a „lélegzetekről” vagy „élet-szelekről” beszélget, ahogyan ezeket az olyan szavak, mint Prâna, Apâna, stb. ügyetlen fordításaiban nevezik, amelyeknek teljes ezoterikus jelentése és egyéni feladatokhoz való alkalmazása aligha adható vissza angolul. Erről a tudásról a következőt mondja:

A Vêda tanítása az, hogy a *tűz* valóban valamennyi istenség, és (annak) ismerete a brahminok között ered, értelem által kísérve.^{IX/17}

A kommentátor azt mondja, hogy „tűz” alatt Nârada az Én-t érti. Az okkultista szerint „ért-elem” alatt Narada nem a „megvitatást” vagy az „érvelést” érti, ahogyan Arjuna Mishra hiszi, hanem valóban az „értelmet”, vagyis a *Bölcsesség tűzének* alkalmazását az *exoterikus rituáléhoz* az avatatlanok számára. Ez a brahminok fő dolga, akik elsőként mutattak más nemzeteknek példát, és akik így antropomorfizálták és érzékiesítették a legnagyobb metafizikai igazságokat. Nârada ezt világosan bemutatja, és kimondja:

Annak a tökéletes ragyogású tűznek a *füstje* sötétség alakjában jelenik meg [valóban így van!]. Hamvai... szenvedélyek, és... ezzel kapcsolatban a jóság az, amelybe az áldozatot vetik.^{IX/18}

Vagyis úgymond az a tanítványban levő képesség, amely felfogja a nehezen megfogható igazságot (a lángot), ami ég felé illan, miközben a tárgyiasult áldozat az *áhitatosság tanújeként* és bizonyítékaként kizárólag az avatatlanok számára marad meg. Mert mi mást érthetett Nârada a következőkön?

Azok, akik megértik az áldozatot, megértik a Samâna-t és a Vyâna-t, mint *legfőbb* áldozatot. A Prâna és Apâna az áldozat részei,... és köztük van a *tűz*. ... Ez az Udâna kiváló székhelye, ahogy a brâhmanák értik. Ami ezektől a pároktól különbözik, azokról hallanak engem beszélni. A nappal és az éjszaka egy pár, köztük van a tűz. ... *Ami létezik, és ami nem létezik*, az is egy pár, köztük van a tűz...^{IX/19}

Minden ilyen szembeállítás után pedig Nârada hozzáteszi:

Ez az Udâna kiváló székhelye, ahogy a brâhmanák értik.

Sokan nem ismerik annak a kijelentésnek a teljes jelentését, hogy Samâna és Vyâna, Prâna és Apâna – amelyeket „élet-szelekként” magyaráznak, de mi azt mondjuk, hogy ezek princípiumok és azok megfelelő tulajdonságai és érzékelései – amelyek Udâna-nak, az úgynevezett *legfőbb* „élet-szélnek” vannak áldozatként felajánlva, amiről azt mondják, hogy minden kapcsolódási ponton kifejti hatását. Ezért az olvasó, aki nem tudja, hogy a „tűz” szó ezekben az allegóriákban mind az Én-t, mind a magasabb isteni tudást jelenti, semmit sem ért ebből. Ezért egyáltalán nem fogja megérteni érvelésünk lényegét, ahogyan a fordító, sőt, még a szerkesztő, a kiváló oxfordi szanszkritológus, Max Müller sem érti Narada szavainak valódi jelentését. Exoterikusan az „élet-szelek” e felsorolásának természetesen megvan a *hozzávetőleges* jelentése, ami a lábjegyzetekben sejtésként jelenik meg, nevezetesen:

^{IX/15} IX. fejezet.

^{IX/16} Lásd: Kâshinâth Trimbak Telang bölcsészdoktor Bevezetőjét.

^{IX/17} „Sacred Books of the East”, VIII. kötet, 276. oldal.

^{IX/18} *Ugyanott*.

^{IX/19} *Ugyanott*.

Úgy tűnik, ennek az értelme ez: Az evilági élet az élet-szelek működésének a következménye, amelyek az Én-hez kapcsolódnak, és egyéni lelkeként [?] történő megnyilvánulásaihoz vezetnek. Közülük Samâna-t és Vyâna-t a Prâna és Apâna irányítja és tartja ellenőrzés alatt... A két utóbbit Udâna irányítja és ellenőrzi, ami így valamennyit felügyeli. Ennek az irányítása, ami mind az öt irányítását is jelenti,... elvezet a Legfelsőbb Én-hez.^{IX/20}

A fent ismertetett rész a szöveg egyik magyarázata, ami a brâhmana szavait jegyzi le, aki elmeséli, hogyan érte el a jóga végső bölcsességét, és ebben a bölcsességben a mindentudást. Elmondja, hogy „az Én segítségével észlelte a helyet, ahol az Én lakozik”,^{IX/21} ahol a Brahma mindentől szabadon tartózkodik. Megmagyarázza, hogy az az elpusztíthatatlan princípium teljesen *kívül áll az érzékek általi* – tehát az öt „élet-szél” általi – *észlelhetőségen*, és hozzáteszi, hogy:

Mindezeknek (az élet-szeleknek) közepette, amelyek a testben mozognak, és elnyelik egymást, lobog Vaishvânara, a *hétyszeres*.^{IX/22}

Ez a „Tűz” Nîlakantha magyarázata szerint azonos az „Én”-nel, az Önvalóval, ami az aszkéta célja – Vaishvânara az a szó, amelyet gyakran használnak az Én kifejezésére. Majd a brâhmana számba veszi a „hétyszeres” szó jelentését, és ezt mondja:

Az orr [vagy szaglás], a nyelv [ízlelés], a szem, a bőr és a fül, mint ötödik, az elme és az értelem, ezek Vaishvânara^{IX/23} lángjának hét nyelve... Ez a hét fajta tüzelőanyag számomra.^{IX/24}... Ez a hét nagy, *istentiszteletet tartó pap*.^{IX/25}

Ezt a hét papot Arjûna Mishra abban az értelemben fogadja el, hogy „a lélek ugyanennyire [lélekre vagy princípiumra] különbözik meg ezzel a több képességgel kapcsolatban”. Végül a fordító – úgy látszik – elfogadja a magyarázatot, és vonakodva beismeri, hogy „jelenthetik ezt”, bár ő maga úgy érti, hogy a jelentése:

A hallás, stb. [röviden a fizikai érzékek] képességei azok, amelyeket a különböző istenségek irányítanak.

Azonban bármit is jelent, akár tudományos, akár ortodox értelmezésben, ez a 259. oldalon levő bekezdés megmagyarázza Narada 276. oldalon levő állításait, bemutatja az exoterikus és az ezoterikus módszereket és szembeállítja azokat. Így a Samâna-ra és a Vyâna-ra – bár a Prâna és az Apâna alárendeltjei, és mind a négyen Udâna-é (főleg a Hatha-jógi, vagy a jóga alacsonyabb formája) Prânâyama-jának megszerzése kérdésében – az alapvető áldozatként hivatkoznak, mivel, ahogyan K. Timbak Telang helyesen érvel, „működésük tulajdonképpen az életerő szempontjából fontos”. Vagyis ezek a legdurvábbak, és áldozatként ajánlják fel azért, hogy úgymond eltűnhessenek a tűz vagy *füstje* sötétségének minőségében, ami pusztán exoterikus rituális forma. Azonban Prâna és Apâna – bár alárendeltnek mutatják őket (mivel kevésbé durvák vagy tisztábbak) – között ott van a Tűz, az Én és az Én által birtokolt titkos tudás. Így a jó és a rossz és „az, ami létezik és az, ami nem létezik”, mindezen párok^{IX/26} kö-

^{IX/20} 258, 259. oldalak.

^{IX/21} *Ugyanott*, 257. oldal.

^{IX/22} *Ugyanott*, 259. oldal.

^{IX/23} A csillagászati és kozmikus kulcsban Vaishvânara azonos Agni-val, a Nap fiával, vagy Vishvânara-val, de a pszicho-metafizikai jelképrendszerben ez az Én a szétválaszthatatlanság értelmében, tehát mind isteni, mind emberi.

^{IX/24} Itt a beszélő megszemélyesíti az említett isteni Én-t.

^{IX/25} *Ugyanott*.

^{IX/26} Hasonlítsuk össze ezekkel az *Anugîtâ*-ban szereplő ellentétpárokkal a gnózis legképzettebb és legkomolyabb mestere, Valentinus kidolgozott rendszerében szereplő „Æon-párokat”. Ahogyan a férfi és női „ellentétpárok” valamennyien az Âkâsha-ból származnak (fejletlen és fejlett, elkülönült és elkülönületlen, vagy Én vagy Prajâpati), úgy vannak a valentinusi férfi és női Æon-ok párpai bemutatva, hogy a Bythos-ból, a már létező örök Mélységből áradnak ki, másodlagos kiáradásuk pedig Ampsiu-Ouran-ból, vagy az örökkévaló Mélységből és Csendből, a második Logoszból történik. Az ezoterikus kiáradásban hét fő „ellentétpár” van, ahogyan a valen-

zött ott van a Tűz, vagyis az ezoterikus tudás, az isteni Én bölcsessége. Hagyjuk azokat, akik megelégednek a Tűz *füstjével*, maradjanak csak ott, ahol vannak, a teológiai képzelgések és a holtbetűs értelmezések egyiptomi sötétségében.

A fentiek csak az okkultizmus és a teozófia nyugati tanulmányozóihoz szólnak. Az író nem szándékozik megmagyarázni ezeket a dolgokat sem a hinduknak, akiknek saját tanítóik vannak, sem az orientalistáknak, akik azt hiszik, hogy többet tudnak, mint az összes múltbeli és jelenlegi guru és Rishi. Ezek a kissé hosszabb idézetek és hivatkozott példák szükségesek, még akkor is, ha rámutatunk azokra a művekre, amelyeket az érdeklődőnek tanulmányoznia kell ahhoz, hogy az összehasonlításból előnye és tudása származzon. Olvassuk el a *Pistis Sophia*-t a *Bhagavag Gîtâ* fényében, az *Anugîtâ*-t és más műveket, és akkor Jézusnak a Gnosztikus Evangéliumban tett kijelentése világossá válik, és a holt betűs „vakság” azonnal eltűnik. Olvassuk el a következőt, és hasonlítsuk össze a hindu szentírások itt ismertetett magyarázatával.

És nincs tökéletesebb név mindezeknél. Egy név, amely tartalmazza az összes nevet, az összes fényt, és mind a [negyvenkilenc] erőt. Tudva azt, hogy ha egy ember kilép ebből az anyagi testből,^{IX/27} akkor sem *füst* [vagyis teológiai téveszme],^{IX/28} sem sötétség, sem hatalom, sem a Bolygó Ura [sem személyes védőszellem, sem Istennek nevezett bolygószellem], sem Sors [karma]... nem lesz képes visszatartani a lelket, amelyik ismeri azt a nevet. ... Ha kimondja azt a nevet a tűzre, a sötétség megfutamodik. ... Ha pedig kimondja azt a nevet... valamennyi hatalmára, sőt Barbelo-ra,^{IX/29} és a Láthatatlan Istenre és a háromszoros hatalmú Istenekre, amint kimondta ezt a nevet azokon a helyeken, mind meginog, és egyik a másikra rádől, úgyhogy készségesen megoldvad, megsemmisül és eltűnik, és hangosan kiált: Ó, minden fény Fénye, amely a határtalan fényekben vagy, emlékezz ránk, és tisztíts meg minket!^{IX/30}

Könnyű belátni, hogy mi ez a Fény és ez a Név: a beavatás fénye és a „Tűz-Én” neve, ami nem név, nem tevékenység, hanem egy szellemi, halhatatlan erő, magasztosabb, mint a „Láthatatlan Isten”, mivel ez az Erő önmaga.

Viszont ha a *Gnostics and their Remains* hozzáértő és képzett szerzője nem eléggé elfogadott a fent nevezett műben a *Pistis Sophia*-ból általa lefordított és idézett töredékek miszticizmusának és allegóriájának szellemisége miatt, a többi orientalista még sokkal rosszabbat tett. Mivel nem rendelkeznek az ő intuitív ráérző képességével sem a gnosztikus bölcsesség indiai eredete iránt, még kevésbé azok „gyöngyszemei” iránt, legtöbbjük, kezdve Wilson-tól dogmatikus Weber-ig a legkülönlegesebb baklövéseket követték el szinte valamennyi szimbólum esetében. Sir M. Monier Williams és mások nagyon határozott lenézést mutatnak az „ezoterikus buddhisták” iránt, ahogyan jelenleg a teozófusokat nevezik, jöllehet az okkult filozófia egyetlen tanulmányozója sem tévesztett el élő személyiségre vonatkozó ciklust, míg fordítva ez nagyon gyakori eset tanult orientalistáinknál. Egy-két példával szemléltethetjük ezt a kijelentést. Válasszuk a legismertebbeket!

A *Râmâyana*-ban Garuda-t „Sagara 60 000 fia anyai nagybátyjának” hívják, Amshumat-ot, Sagara unokáját „a 60 000 nagybácsi unokafivérét”, akit Kapila pillantásával elhamvasztott,

tinusi rendszerben is tizennégy vagy kétszer hét volt. C.W. King úgy gondolja, hogy Epiphanius „egy párt kétszer másolt le, így hozzátesz még egy párt a helyes tizenöthöz”. (*The Gnostics and their Remains*, 263-264. oldalak.) Itt King az ellenkező hibába esik, az Æon-párok száma nem 15 (ami félrevezetés), hanem 14, mivel az *első* Æon az, amiből a többi kiárad, a Mélység és a Csend az első és egyedüli kiáradás Bythos-ból. Ahogyan Hippolytus rámutat: „Valentinus Æon-jai elismerten Simon (Mágus) *hat* alapeleme, a hetedikkel, a tűzzel az élen. Ezek: elme, értelem, hang, név, józanész és gondolkodás, alárendelve a tűznek, a felsőbb Én-nek, vagy pontosabban a „hét szélnek” vagy az *Anugîtâ* „hét papjának”.

^{IX/27} Nem feltétlenül csak a halállal, hanem Samâdhi vagy misztikus transz folyamán.

^{IX/28} Minden zárójelben lévő szó vagy mondat az íróé. Ez közvetlenül a latin fordításból lett lefordítva. King fordítása a gnoszticizmusról túlságosan megegyezik azzal, ahogyan az egyházatyák magyarázzák azt.

^{IX/29} Barbelo a három „Láthatatlan Isten” egyike, és C.W. King úgy gondolja, hogy magába foglalja a „Megváltó Isteni Anyját” vagy inkább Sophia Achamoth-ot. (vesd össze: *Pistis Sophia*: 359. oldal.)

^{IX/30} 378, 379. oldalak.

pedig a Purushottama-nak vagy Végtelen Szellemnek, aki annak a lónak az eltűnését okozta, amit Sagara az Ashvamedha áldozatra tartott. Majd Garuda fia^{IX/31} – mivel Garuda maga a Mahâ Kalpa vagy Nagy Ciklus – Jâtayu, a tollas törzs királya (amikor a Sîtâ-t elragadó Râvana már majdnem megölte) ezt mondja magában: „60 000 éve születtem, oh Király”, ezután hátát a Nap felé fordítva meghal.

Jâtayu természetesen Garuda nagy ciklusának a 60 000 éves ciklusa, így őt tetszés szerint ábrázolják fiaként vagy unokafivéreként, mivel az egész jelentés a leszármazottai vonalára helyezett Garuda lényén nyugszik. Majd ott van Diti, a marut-ok anyja, akinek sarjai és ivadéakai Hiranyâksha utódaihoz tartoztak, „akiknek száma 77 crore (vagyis 770 millió) ember” – a *Padma Purâna* szerint. Minden ilyen leírást „értelmetlen képzelgésnek” és képtelenségnek nyilvánítanak. Azonban az igazság valóban az idő lánya, és az idő *majd* megmutatja.

Eközben lehetne-e valami annál könnyebb, mint legalább megkísérelni a Purâna-i kronológia igazolását? Sok Kapila van, de az, aki lemészárolta Sagara király ivadékait – 60 000 erős embert – tagadhatatlanul Kapila volt, a sânkhya filozófia alapítója, mivel ezt így kijelentik a *Purâna*-kban, bár egyikük határozottan tagadja a meggyanúsítását anélkül, hogy megmagyarázná az ezoterikus jelentését. A *Bhâgavata Purâna*^{IX/32} az, ami a következőt mondja:

Nem igaz az a beszámoló, hogy a király fiait a bölcs haragja elhamvasztotta. Mert hogyan tudna a sötétség tulajdonsága, a harag terméke egy bölcsben létezni, akinek a teste a jóság volt, és aki megtisztította a világot, úgymond a mennyeknek tulajdonított föld porát! Hogyan tudná mentális zavarodottság eltéríteni a Legfelső Szellemmel azonosított bölcslet, aki itt (a Földön) kormányozza a sânkhya (filozófia) szilárd hajóját, amelynek segítségével az, aki el szeretné érni a megszabadulást, átkel a létezés rettegett óceánján, ezen a halálösvényen?^{IX/33}

A Purâna kötelességszerűen beszél úgy, ahogy beszél. Van egy dogmája, amit hirdetni kell, és egy irányvonala, amit követnie kell, azoké a nagy, misztikus *isteni* igazságokra vonatkozó titkoké, amelyek számtalan korszakok óta csak a beavatáskor mondanak el. Ezért nem a *Purâna*-kban kell keresnünk a létezés különféle transzcendentális állapotaival kapcsolatos misztérium magyarázatát. Az, hogy a történet egy allegória, megjelenítésén is látható: a 60 000 durva, gonosz, istentelen „fiú” az *emberi szenvedélyek* megszemélyesítése, amelyeket „a bölcs” – vagyis az Én, aki a tisztaság Földön elérhető legmagasabb állapotát képviseli – „mérő pillantása” elhamvaszt. Azonban más jelentések is találhatók más *Purâna*-kban – ciklikus és kronológiai jelentések –, amelyekkel bizonyos bölcsességek virágzásának korszakait jelölik meg.

Bebizonyosodott, amennyire ez bármely hagyomány esetében lehetséges, hogy Hardwar-nál vagy Gangâdvâra-nál, a „Gangesz ajtajánál vagy kapujánál”, a Himálája lábánál Kapila több éven keresztül meditációban ült. Nem messze a Sewalik hegyláncától a Hardwar szorost a mai napig „Kapila szorosnak”, a helyet pedig „Kapila-foknak” hívják az aszkéták. Itt bukkan elő hegyszorosából a Gangesz, a Gangâ, és kezdi meg útját India perzselő síkságain keresztül. A geológiai kutatás világosan kiderítette, hogy nem teljesen alaptalan az a hagyomány, amely azt állítja, hogy korszakokon át mosta óceán a Himálája alapzatát, mivel maradtak ennek határozott nyomai.

A sânkhya filozófiát valószínűleg az első Kapila hozta le, és tanította, és az *utolsó* írta le.

Sâgara a mai napig az óceán és különösen a Bengáli öböl neve a Gangesz torkolatánál Indiában.^{IX/34} Megszámolták-e a geológusok valaha is az évezredek, amiknek el kellett telnie, amíg a tenger visszahúzódott Harward-tól a jelenlegi 341 m tengerszint feletti magasságig? Ha igen, akkor azoknak az orientalistáknak kellene megváltoztatniuk a véleményüket, akik

^{IX/31} Más *Purâna*-kban Jâtayu Aruna-nak, Garuda fivérének a fia, akik mindketten Kashyapa fiai. Mindez azonban kívülről jövő allegória.

^{IX/32} IX. VIII., 12. és 13.

^{IX/33} Burnouf fordításából, lásd Wilson: *Vishnu Purâna*, III. 300.

^{IX/34} Wilson: *Ugyanott*, 302. oldal, lábjegyzet.

Kapila virágzását az i.sz. I. századtól a IX. századig terjedő időszakra teszik, a két nagyon jó ok közül csak az egyik alapján is. Először is Kapila időszaka óta eltelt valódi évek száma a *Purâna*-kban félreérthetetlen, bár a fordítóknak nem sikerül azt megérteni. Másodszor pedig a Satya Yuga Kapila-ja és a Kali Yuga Kapila-ja lehet egy és ugyanaz az *egyénség* anélkül, hogy ugyanaz a *személyiség* lenne.

Kapila azonkívül, hogy egy személyiségnek, az egykor élt bölcsnek és a sânkhya filozófia szerzőjének neve, a Kumâra-k fájának, a mennyei aszkétáknak és szüzeknek a gyűjtőneve is, ezért annak a ténynek, hogy a *Bhâgavata Purâna* ezt a Kapila-t – akit előzőleg Vishnu részeként mutatott be – nevezi a sânkhya filozófia szerzőjének, figyelmeztetnie kellett volna a „vaktában” olvasót, hogy tartalmaz egy ezoterikus jelentést is. Akár Vitatha fia volt, ahogyan a *Harivamsha* mutatja be, akár bárki más, a sânkhya szerzője nem lehet ugyanaz, mint a Satya Yuga bölcsé a manvantara legelején, amikor Vishnu *Kapila alakjában jelenik meg*, „hogyminden teremtményt valódi Bölcsességben részesítsen”. Ugyanis ez arra az őseredeti időszakra vonatkozik, amikor az „Isten Fiai” az éppen megteremtett embereket azokra a művészetekre és tudományokra tanították, amelyeket a beavatottak azóta is művelnek, és őriznek szentélyeikben. Több híres Kapila van a *Purâna*-kban. Először is az őseredeti bölcs, majd Kapila, a három „titkos” Kumâra egyike, és Kapila, Kashyapa és Kadrû – a „sokfejű Kígyó” – fia,^{IX/35} azonkívül Kapila, a Kali Yuga nagy bölcsé és filozófusa. Az utóbbit, mivel beavatott, egy „Bölcsesség Kígyója”, egy Nâga, szándékosan keverték össze a korábbi korok Kapila-ival.

X. fejezet A kereszt és a pythagoraszi dekád

A korai gnosztikusok azt állították, hogy tudományuk, a gnózis, egy négyzetben alapult, amelynek szögei a következőket jelképezték: Sigê (csend), Bythos (mélység), Nous (szellemi lélek vagy elme) és Aletheia (igazság).

Ők fedték fel először a világnak azt, ami korszakokon át rejtve maradt, nevezetesen a Tau-t egy prokrusztészi ágyc* formájában, és Christos-t, amint Chrestos-ban ölt testet, aki bizonyos cél érdekében mentális és fizikai kinszenvedések sorozatának önkéntes jelöltjévé vált.

Számukra a metafizikai és fizikai Univerzum egészét tartalmazták a 10 számjegyei, a pythagoraszi dekád, és ki lehetett kifejezni, le lehetett írni azzal.

Ez a dekád, ami az Univerzumot és annak kibontakozását jelképezte a csendből és a szellemi lélek vagy anima mundi ismeretlen mélységeiből, két oldalt vagy aspektust mutatott be a tanulmányozónak. Ezt először a Makrokozmoszra lehetett és kellett is alkalmazni, ami után leszállt a mikrokozmoszra vagy az emberre. Akkor megvolt a tisztán intellektuális és metafizikai, vagy „belső tudomány”, és a tisztán materialista vagy „felszínes tudomány”, és mindkettőt tartalmazta, és ismertetni tudta a dekád. Ezt összefoglalva lehetett tanulmányozni mind Platón deduktív módszerével, mind Arisztotelész induktív módszerével. Az előbbi egy istenség-felfogásból indult ki, amikor az egységből kibontakozott a sokaság, vagyis a dekád számai megjelentek, de csak azért, hogy végül újra visszaoldódjanak, elmerülve a végtelen körben. Az utóbbi egyedül az érzékszervi észleléstől függött, amikor a dekádot lehetett tekinteni akár az egységnek, amely megsokszorozódik, akár az anyagnak, amely szétválk. Ennek a tanulmányozása csak a pusztán felszínre korlátozódik; a keresztre vagy a *hétre*, ami a *tíz*ből, vagyis a Földön és a mennyben egyaránt tökéletes számból bontakozik ki.

Ezt a duális rendszert a dekáddal együtt Pythagorasz Indiából hozta magával. Azt, hogy ez a brachman-oké és az irániaké – ahogy őket a régi görög filozófusok hívták – volt, a szanszkrit irodalom teljes skálája garantálja, mint a *Purâna*-k és a *Manu törvényei*. Ezekben a törvényekben vagy a Manu rendeleteiben az áll, hogy Brahmâ először a „Létezés *tíz* Urát”, a *tíz*

^{IX/35} Lásd: *Vayu Purâna*, amely Kashyapa negyven hírneves fia listájára helyezi.

* Prokrusztész-ágyc: a görög mondabeli rabló ágyc, amelybe áldozatait fektette. Aki hosszabb volt, annak lábából levágott, aki pedig rövidebb, azt megnyújtotta, tehát erőszakos belekényszerítést jelent. – a ford. megj.

Prajâpati-t vagy Teremtő Erőt teremti meg, amelyik tíz létrehoz *hét* további Manu-t, vagy inkább – ahogy néhány kéziratban áll – Munîn-t, (Manûn helyett) „vallásos rajongót”, vagy szent lényeket, akik a nyugati vallásban megfelelnek a Jelenlét hét angyalának. Ez a misztikus hetes szám – amely a felső háromszögből, Δ jön létre, az pedig saját csúcspontjából, vagy az Ismeretlen Egyetemes Lélek csendes mélységeiből (Sigê és Bythos) születik – az a hétszeres Saptaparna növény, amely a misztérium talajából nőtt ki, és annak felszínén öltött testet, az áthatolhatatlan talaj alatt mélyen eltemetett háromszoros gyökérből. Ezt az elképzelést teljes mértékben kidolgoztuk a II. kötet „Az őseredeti szubsztancia és az isteni gondolat” című III. fejezetében, amelyet az olvasónak gondosan kell tanulmányoznia, ha a fenti szimbólumba foglalt metafizikai alapgondolatot meg akarja érteni. A Himaláján túli ezoterikus filozófia szerint, amely megegyezik az *eredeti* Manu kozmogóniával, az emberben, mint természeti lényben, magához a természethez hasonlóan hetes felosztás érvényesül. Szigorúan véve egyedül a hetedik princípium (Purusha) az isteni ÉN, mivel, ahogyan a Manu-ban mondják: „Őt, [Brahmâ-t] átjárják annak a mérhetetlen ragyogású hatnak a finom részecskéi”,^{X/1} amik az „ÉN” tudatossága vagy az Egy ÉN tudatossága számára teremtdtek, vagy elevenedtek meg”. Ebből a hatból öt elemet (vagy princípiumot vagy tattva-t, ahogyan Medhâtithi, a szövegmagyarázó gondolja) „az atomi elpusztítható elemeknek neveznek”,^{X/2} ezek leírása megtalálható a fent említett fejezetben.

Most pedig beszélnünk kell a történelem előtti fajok misztériumnyelvéről. Ez nem fonetikus, hanem egy tisztán képi vagy jelképes nyelv. Jelenleg csak nagyon kevesen ismerik teljességében, mivel jóval több mint 5000 éve teljesen holt nyelvvé vált a tömegek számára. A tanult gnosztikusok, görögök és zsidók többsége ugyan ismerte és használta, azonban nagyon különbözőképpen. Néhány példa be tudunk mutatni.

A felső síkon a szám nem szám, hanem egy *nulla* – egy *kör*. Az alsó síkon *eggyé* válik, amely egy páratlan szám. Az ősi ábécék minden betűjének megvolt a maga filozófiai jelentése és létjogosultsága. Az alexandriai beavatotknál az *egyes* (1) szám egy *álló testet* jelentett, egy élő, álló embert, mint az egyetlen állatot, amely ezzel a kiváltsággal rendelkezik. Ha pedig egy fejet tettek az I-hez, akkor P-vé alakult, ami az *apaság*, a teremtő hatalom jelképe volt, míg az R egy „mozgó embert”, úton levőt jelentett. Ennélfogva Zeus atya nevének kimondásában vagy betűkkel leírásában semmilyen szexuális vagy fallikus elem nem volt, sem pedig Πατήρ Δεός-ben (Ragon szerint).^{X/3} Ha most áttérünk a héber ábécé-re, azt fogjuk találni, hogy míg az *egy* vagy Aleph (א) egy bikát vagy ökröt szimbolizál, a *tíz*, a tökéletes szám vagy a *Kabalah egy-e* a Yod (י, y, i vagy j) és Jehovah első betűjeként a nemzőszervet és a többi jelenti.

A *páratlan* számok isteniek, a *párosak* földiek, ördögiek és szerencsétlenek. A pythagoreusok gyűlölték a kettesalapú számokat. Náluk ez jelentette az elkülönülés eredetét, ebből következően az ellentétékét, disszonanciáikét, vagy az anyagét, amely a gonoszság kezdete. A valentinusi teogóniában Bythos és Sigê (a mélység, a káosz, a csendben született anyag) az őseredeti kettes. A korai pythagoreusoknál azonban a duád (pár) volt az a tökéletlen állapot, amelybe az első megnyilvánult lény beleesett, amikor levált a monádról. Ez volt az a pont, ahonnan a két út – a jó és a rossz – kettéágazott. Mindent, aminek kettős arculata volt, vagy hibás volt, azt ők kettesnek hívták. Az Egy volt egyedül jó, és harmónia, mert csak az Egyből nem származhatott diszharmónia. Innen ered a latin Solus szó, az Eggyel, az Egyetlen Isten-nel, Pál Ismeretlenével kapcsolatban. A Solus azonban nagyon gyorsan Sol-lá, a Nappá vált.

^{X/1} *The Ordinances of Manu*, I. 16. Buruell fordítása, 3. oldal, lábjegyzet.

^{X/2} *Ugyanott*, 27. 5. oldal.

^{X/3} J. M. Ragon: *Orthodoxie Maçonnique Suivie de la Maçonnerie Occulte et de l'Initiation Hermétique*, 430. oldal. Lásd még a teljes XXVII. fejezetet, a „Puissance des Nombres d'après Pythagore”-t a továbbiak magyarázatául.

Így a hármas az első páratlan szám, ahogyan a háromszög az első a geometriai alakzatok között.^{X/4} Ez a szám valójában a szó szoros értelmében vett misztérium-szám. Exoterikus irányzatok szerinti tanulmányozásához el kell olvasni Ragon: *Cours Philosophique Interprétatif des Initiations* című munkáját, az ezoterikus irányzatok szerint pedig a számok hindu jelképrendszerét, mivel számtalan kombinációt alkalmaztak rá. A háromszög három egyenlő szárának okkult sajátosságaira alapozta Ragon tanulmányait, és alapította meg a trinozófisták híres szabadkőműves társaságát – azokét, akik *három* tudományt tanulmányoznak, a szokásos hármas szabadkőműves fokozat tökéletesítését azok számára, akik az evésen és az iváson kívül mást nem tanulmányoztak páholyaik összejövetelein. Ahogyan az alapító írja:

Az újoncoknak tanulmányozásra ajánlott háromszög első oldala az *ásványi birodalom*, amit a Tubalc... [Tubal-Cain] jelképez.

A második oldal, amelyen a rendtagnak meditálnia kell, a *növényi birodalom*, amelyet Schibb... [Schibboleth] jelképez. Ebben a birodalomban kezdődik a *testek létrehozása*. Ezért jelenik meg a G betű sugárzóként az adeptus szeme előtt. [?!]

A harmadik oldal a szabadkőműves mesternek marad, akinek az *állati birodalom* tanulmányozásával kell tökéletesítenie tudását. Ezt a Maoben... (a rothadás fia) jelképezi.^{X/5}

Az első térbeli alakzat a négyes, a halhatatlanság jelképe. Ez a piramis, mivel a piramis egy háromszögű alapon áll, és csúcsán egy pontban végződik, így adja ki a hármasságot és a négyességet, vagyis a hármat és a négyet.

A pythagoreusok tanították az összefüggést és a kapcsolatot az istenek és a számok között egy olyan tudomány keretében, amit arithmomanciának neveztek. Azt mondták, hogy a lélek egy szám, ami magától mozog, és tartalmazza a négyes számot. A szellemi és fizikai ember a hármas szám, mivel a hármasság számukra nemcsak a felszínt képviselte, hanem a fizikai test megformálásának princípiumát is. Így az állatok csak hármasságok voltak, egyedül az ember volt hetesség, *amikor erényes*, és ötösség, amikor gonosz, mert:

Az ötös szám egy kettősség és egy hármasság összetétele volt, közülük a kettősség minden tökéletes formában levőt összezavart és felforgatott. Azt mondták, hogy a *tökéletes ember* egy négyesség és egy hármasság, vagy *négy* anyagi és *három* nem anyagi alkotórész, és ezt a három szellemet vagy elemet ugyancsak megtaláljuk az ötben, amikor az a mikrokozmoszt képviseli. Az utóbbi egy kettősség összetevője, amely közvetlenül a durva anyagra és a három szellemre vonatkozik. Mivel, ahogyan Ragon mondja:

Ez a szám két görög hehezetes kiejtés (‘,.) egyesítése, magánhangzók fölé helyezve, amelyeket hehezetesen vagy nem hehezetesen kell ejteni. Az első jelet (‘) az „erős” vagy felsőbb „hehezetnek” hívják, hehezetesen ejtett (*spiratus*), és az ember által belélegzett isteni szellemnek. A második jel (.) az alacsonyabb, a lágy „hehezet” a másodlagos szellemet jelképezi,... az egész magába foglalja a teljes embert. Ez az *egyetemes kvintesszencia*, az éltető fluidum vagy élet.^{X/6}

Az ötös szám misztikusabb jelentését T. Subba Row a *Five Years of Theosophy* című művében egy kiváló cikkben ismerteti, aminek a címe „A tizenkét állatövi jegy”. Ebben megad néhány szabályt, amik segíthetik az kutatót, hogy kifürkészhesse „az ősi szanszkrit fogalomrendszer mély jelentését a régi árja mítoszokban és allegóriákban”. Eközben tekintsük át, mit állítottak idáig a teozófiai kiadványok a Capricornus (Bak) csillagképről, és mit tudnak erről általánosságban. Mindenki tudja, hogy a ♑ a tizedik állatövi jegy, amelybe a Nap a téli napfordulónál, december 21. táján lép be. Azonban nagyon kevesen vannak azok – még Indiában is, hacsak nem beavatottak –, akik ismerik a valódi misztikus kapcsolatot, amely fennállni

^{X/4} Ennek egyszerű oka van, amelyet az *Isis Unveiled* -ben ismertettünk. Geometriában egy egyenes vonal nem tud tökéletes alakzatot létrehozni, és két egyenes vonal sem tud tökéletes alakzatot megjeleníteni. A háromszög az első tökéletes alakzat.

^{X/5} Ragon: *Ugyanott*, 448. oldal, lábjegyzet.

^{X/6} *Ugyanott*, 431. oldal.

látszik, ahogy nekünk elmondták, a Makara és a Kumâra nevek között. Az első valamilyen kételtű, felületesen „krokodilnak” nevezett állatot jelent, ahogyan néhány orientalista gondolja, a második pedig a Shaiva *Purâna*-k szerint a jógik nagy patrónusainak a rangja, akik Rudra (Shiva) fiai, sőt, vele egyek, aki maga is egy Kumâra. Az emberiséggel való kapcsolatuk az, amin keresztül a Kumârák az állatövhez is hasonlóképpen kapcsolódnak. Próbáljuk meg kitalálni a Makara szó jelentését!

A „The Twelve Signs of the Zodiac” szerzője a következőt mondja:

Makara... magában foglalja helyes értelmezésének a kulcsát. A *ma* azonos az ötös számmal, a *kara* pedig kezét jelent. A szanszkrit nyelvben Tribhujam egy háromszöget jelent, *bhujam* vagy *karam* (ezek szinonimák) oldalt jelent. Így Makaram vagy Panchakaram egy ötszöget jelent.^{X/7}

Az ötágú csillag vagy ötszög az ember öt végtagját jeleníti meg.^{X/8} Ahogyan megtudtuk, a régi rendszerben Makara a nyolcadik jegy volt a tizedik helyett.^{X/9}

A kérdéses jellel az univerzum felületeit próbálják jelképezni, és azt jelzi, hogy az univerzum alakzatát ötszögek határolják.^{X/10}

A szanszkrit írók „Ashtadisha-ról, vagy a tért határoló nyolc alakzatról is beszélnek”, így utalva a Loka-pâla-kra, az iránytű nyolc pontjára, a négy fő- és a négy közbülső égtájra.

Tárgyilagos szempontból a „mikrokozmoszt” az emberi test jelképezi. Makaram úgy tekinthető, mint ami mind a mikrokozmoszt, mind a makrokozmoszt egyidejűleg jelképezi az érzékelés külső tárgyaiként.^{X/11}

A Makara szó valódi ezoterikus jelentése azonban egyáltalán nem „krokodil”, még akkor sem, amikor összehasonlítjuk a hindu állatövre felrajzolt állattal. Ugyanis a feje és a mellső lábai egy antilopé, a teste és a farka egy halé. Ebből következik, hogy az állatöv tizedik jegye hol cápát, hol delfint, stb. jelent, mivel ez Varuna, a Tengeristen Vâhana-ja, és emiatt gyakran hívják Jala-rûpa-nak vagy „vízi alaknak”. A delfin a görögöknél Poszeidón-Neptunusz járműve volt, és ezoterikusan egy vele. Ez a „delfin” pedig a „tengeri sárkány” ugyanúgy, ahogy a Szent Nílus krokodilja Hórusz járműve, és maga Hórusz. A krokodilfejű, múmia alakú Isten ezt mondja:

Én vagyok Kem-oor nagy Hóruszának a hala [és ülése].^{X/12}

A peratai gnosztikusoknál Chozzar (Neptunusz) az, aki gömbbé változtatja a tizenkétszögű piramist „és sokszínűre festi kapuját”.^{X/13} Őt *androgün* szolgálja van, ő Makara, a Leviathan.

Mivel a felkelő Napot az Istenek Lelkének tekintették, akit azért küldtek, hogy minden nap megnyilvánuljon az embereknek, és mivel a krokodil emelkedett ki a vízből az első napsugárnál, végül ez az állat kezdte megszemélyesíteni a naptűz imádóját Indiában, ahogyan ez személysítette meg azt a tüzet, vagy a legmagasabb lelket az egyiptomiaknál.

A *Purâna*-kban a Kumâra-k száma az allegória szükségletei szerint változik. Okkult célokból a számukat az egyik helyen hétnek, majd négynek, máshol pedig ötnek adják meg. A *Kûrma Purâna*-ban azt mondják róluk:

Ez az öt [Kumâra], oh Brâhman, yogin volt, akik szenvedélytől való teljes mentességre tettek szert.

^{X/7} *Idézett mű*, 113. oldal.

^{X/8} Mi a jelentése és értelme ennek az alakzatnak? Az értelme az, hogy a manasz az ötödik princípium, és hogy az ötszög az ember szimbóluma, nemcsak az öt végtagúé, hanem inkább a *gondolkodó, tudatos* emberé.

^{X/9} Ennek oka nyilvánvalóvá válik, ha tanulmányozzuk az egyiptomi szimbológiát. Lásd a továbbiakban.

^{X/10} *Ugyanott*, 114. oldal.

^{X/11} *Ugyanott*, 114, 115. oldalak.

^{X/12} *Halottak Könyve*, LXXXVIII. 2.

^{X/13} *Philosophumena*, V. 14.

Valódi nevük mutatja kapcsolatukat az említett Makara csillagképpel és néhány más, állat-övi jegyekkel kapcsolatos Purâna-i szereplővel. Ennek oka az volt, hogy elfedjék azt, ami az ősi templomok legtöbbet mondó vésetei voltak. A Kumâra-kat összekeverték csillagászatilag, fiziológiailag és általában misztikusan számos Purâna-i személyiséggel és eseménnyel. Alig van rájuk célzás a *Vishnu*-ban, különböző drámákban és eseményekben szerepelnek az összes többi *Purâna*-ban és a szakrális írásokban, és így az orientalisták innen-onnan felszedve a kapcsolati szálakat, azzal zárták le a kérdést, hogy kijelentették, a Kumâra-k „főleg a Purâna-i írók fantáziájának a következményei.” Azonban:

Ahogy a „Twelve Signs of the Zodiac” szerzője elmondja, a *Ma* jelentése „öt”, a *kara* egy kéz az öt ujjával, ahogyan az ötoldalú jel vagy ötszög is. A Kumâra (ez esetben egy okkult célú anagramma), ahogyan a jógik *öten* vannak az ezotérizmusban, mert az utolsó két név örök titok. Ők a Brahma-deva-k ötödik rendje, és az ötszörös Chohan-ok, megvan bennük az öt elem lelke, a víz és az éter van túlsúlyban, szimbólumaik ezért egyaránt *víz- és tűzjegyek*.

A bölcsesség annak a nyughelye alatt fekszik elrejtve, aki a vízen lebegő arany lótszon (Padma) pihen.

Indiában ez Vishnu, akinek egyik Avatâra-ja Buddha volt, ahogyan régen tartották. A prachetasa-k, Nârâyana – aki Poszeidónhoz hasonlóan a vizek *fölött* és nem alatt járt és lakozott – imádói belevetették magukat az óceán mélyébe áldozat gyanánt, és 10 000 évig maradtak ott, és a prachetasa-k exoterikusan *tízen*, de ezoterikusan *öten* voltak. Prachetâs szanszkritul Varuna neve, a Vízistené, Nereus-é, Neptunusz egyik aspektusáé, és így a prachetasa-k azonosak a férfi-nő Chozzar-nak (Χωζζάρ vagy Χωρζάρ) vagy a peratai gnosztikusok Poszeidónjának az „öt szolgájával”. Ezek neve sorra Ou, Aoai, Ouô, Ouôab és... (Οὔ, Αοαί, Ούώ, Ούωάβ...),^{X/14} az *ötödik*, egy *hármás* név (ami összesen hetet alkot), elveszett,^{X/15} azaz titokban tartották. Ennyit a „vizes” szimbólumról, a „tüzes” a tűz szimbólumhoz kapcsolja őket – szellemileg. Azonosítás céljából idézzük fel, hogy amint a prachetasa-k anyja, Savarnâ, az Óceán leánya volt, ugyanígy volt Amphitrite Neptunusz misztikus „szolgáinak” az anyja.

Emlékeztetjük az olvasót arra, hogy ez az „öt szolgál” jelképesen megjelenik mind a delfinben, aki legyőzte a szemérmes Amphitrite vonakodását, hogy Poseidonnal összeházasodjon, mind Triton-ban, az ő fiukban. Az utóbbi, akinek teste deréktól felfelé emberi, lefelé delfin, hal, a legititokzatosabban áll kapcsolatban Oannes-szel, a babiloni Dag-gal, továbbá Vishnu Matsya (hal) Avatâra-jával, mindkettő halandóknak tanít bölcsességet. Ahogyan minden mitológus tudja, a delfint Poszeidón a szolgálatába állította a csillagképek között, és a görögöknél a Bakká, a Kecskévé vált, aminek a hátsó fele egy delfiné, és így azonos Makara-val, akinek a feje szintén egy antilopé, a törzse és a farka pedig egy halé. Ezért jelent meg Makara jele a Kâma deva zászlóján, aki a hindu Szerelemisten, és akit az *Atharva Veda* Agni-val, a Tűzistennel, Lakshmî fiával azonosított, ahogyan a *Harivamsha* helyesen megadja. Lakshmî és Vénusz ugyanis egyek, Amphitrite pedig Vénusz korai alakja. Mármint Kâma, a Makara-ketu az Aja, „nem-született”, Âtmâ-bhû, az „önmagától létező” és Aja pedig a Logosz a *Rig Veda*-ban, mivel ott az Egy első megnyilvánulásaként mutatják be. „Benne ébredt vágy először, ami az elme őseredeti csírája”, az, „ami összekapcsolja a létezőt a nem-létezővel”, vagyis ezoterikusan a Manas-t, az *ötödiket* Âtmâ-val, a *hetedikkel* – mondják a bölcsek. Ez az *első* szint. A második a megnyilvánulás következő síkján Brahmâ-t mutatja meg – akit a népek összes többi első istene képviselőjének választunk –, aki előidézi, hogy testéből az elme-szülte fiai, „Sanandana és mások” előjöjjenek, akik az *ötödik* „teremtésben”, majd újból a kilencedikben (álcázás céljából) a Kumâra-vá válnak.

^{X/14} Lásd: *Philosophumena*, V. 14.

^{X/15} Ugyanígy mondják Brahma *ötödik* fejről, hogy elveszett, Shiva „középső szeme” elhamvasztotta. Shiva ugyanakkor panchâna, „ötarcú” is. Így a szám megőrződött és valódi ezoterikus jelentése titokban maradt.

Végezetül hadd emlékeztessük az olvasót arra, hogy kecskéket áldoztak Amphitrite-nek és a nereidáknak a tengerparton, ahogyan a mai napig kecskebakokat áldoznak Durgâ Kâlî-nak, aki csak Lakshmi-nak (Vénusznak) Shakti *fehér* oldalának a *sötét* fele. Ez sugallja, hogy milyen kapcsolat lehet ezen állatok és a Bak csillagkép között, amelyben huszonnyolc csillag jelenik meg egy kecskebak alakjában, amelyet a görögök Amalthæa-vá, Jupiter mostohaanyjává alakítottak át. Pan-nak, a Természet istenének kecskelábai voltak, és átváltozott kecskévé Typhon közelében. Ez azonban olyan misztérium, amelynél az író nem mer hosszabban elidőzni, mivel nem biztos, hogy jól érti. Így az értelmezés misztikus oldalát a tanuló intuíciójára kell hagyni. Még egy megjegyzést kell tennünk a misztikus ötös számmal kapcsolatban. Egyben és egyidejűleg szimbolizálja az Örökélet Szellemét valamint a földi élet és szerelem szellemét az ember felépítésében, és magában foglal isteni és ördögi mágiát, valamint a létezés egyetemes és egyéni kvintesszenciáját. Így az öt misztikus szó vagy magánhangzó, amelyeket Brahmâ a „teremtéskor” kimondott – amik azonnal a Panchadasha-vá váltak (bizonyos, annak az Istennek tulajdonított védikus himnuszok) –, azok teremtő és mágikus hatóképességükben, a *fekete* tantrikus *öt* ma-kâra vagy öt *m fehér* oldalában vannak. Makara, a csillagkép egy látszólag értelmetlen és abszurd elnevezés, mégis, a Kumâra fogalommal kapcsolatos anagrammás jelentésén kívül első szótagja számértékének és *ötre* való ezoterikus felbontásának nagyon komoly és okkult jelentése van a természet misztériumaiban.

Elegendő annyit mondani, hogy mivel Makara jele a szellemi mikrokozmosz születésével és a fizikai Univerzum halálával vagy felbomlásával, a szellemi birodalomba való áthaladásával^{X/16} kapcsolatos, így a Dhyân Chohan-ok, akiket Indiában Kumâra-knak neveznek, mindkettővel összefüggnek. Továbbá az exoterikus vallásokban ezek a Sötétség Angyalainak szinonimáivá váltak. Mâra a Sötétség Istene, a Bukott és a Halál,^{X/17} és ez még Kâma egyik neve is, a Védák Első Istenéé, a Logoszé, akitől a Kumâra-k származtak, és ez még inkább összeköti őket a mi „mesés” indiai Makara-nkkal és a krokodilfejű Istennel Egyiptomban.^{X/18} A krokodilok az Égi Nílusban *öten* vannak, és Toom Isten, az Őseredeti Istenség, aki megteremti az égitesteket és az élőlényeket, ezeket a krokodilokat *ötödik* teremtése során hívja elő. Amikor Osirist, „az elhunyt Napot” eltemetik, és belép Amenti-be, a szent krokodilok alámerülnek az őseredeti vizek feneketlen mélységébe, „a Nagy Zöld Egybe”. Amikor az élet Napja felkel, újból kiemelkednek a szent folyóból. Mindez nagymértékben szimbolikus, és megmutatja, hogy az ősi ezoterikus igazságok hogyan találják meg kifejeződési módjukat ugyanazokban a jelképekben. Azonban, ahogy T. Subba Row úr őszintén megállapítja:

A fátylat, amelyet az ősi filozófusok ezekkel az [állatövi] jegyekkel kapcsolatos misztérium bizonyos részeire ügyesen rávetettek, *sohasem fogják fellebbenteni a beavatatlan közönség szórakoztatására vagy tájékoztatására.*^{X/19}

A görögöknél sem volt kevésbé szent szám az ötös. Brahmâ „öt szava” a gnosztikusoknál az „öt szóvá” vált, amik Jézus âkâshai [fénylő] ruházatára voltak felírva megdicsőülésekor, a „Zama Zama Ôzza Rachama Ôzai” (ZAMA ZAMA ÔZZA PAXAMA ÔZAI) szavak az orientalisták fordításában: „a ruha, erőmnek ragyogó ruhája”. Ezek a szavak sorban a „feltámadt” beavatott ruháján a háromnapos transzban töltött utolsó próbatételét követően ábrázolt öt misztikus erő anagrammikus „félrevezetései” voltak, az öt csak a „halála” után vált *hétte*, amikor az Adeptus tökéletes Christos-szá vált, teljes Krishna-Vishnu-vá, vagyis beleolvadt a nirvánába. A delphoi E, egy szakrális jelkép, ismét az *ötös* szám volt, és hogy mennyire szak-

^{X/16} „Amikor a Nap elhalad Makara 30. foka mögött, és már nem éri el a Minam (Halak) jegyét, akkor jön el Brahmâ éjszakája.”

^{X/17} Valójában minden fizikai dolog halála, de Mâra a szellemi megszületésének öntudatlan siettetője is.

^{X/18} Osiris-t a *Halottak Könyvében* (CXLII. B. 17.) „Osiris, a kettős krokodilnak” hívják. „Ő a jó és a rossz princípium, a nappali és az éjjeli Nap, az Isten és a halandó ember.” Ennyit a makrokozmoszról és a mikrokozmoszról.

^{X/19} *Idézett mű*, 117. oldal.

rális volt, mutatja az a tény, hogy a korinthusziak Plutarchos szerint a fából készült számot egy bronzra cserélték a delphoi templomban, és ezt Livia Augusta egy arany hasonmássá változtatta át.

Könnyű felismerni a két „hehezet”-ben – a görög (‘,.) jelekben, amelyekről Ragon beszél – az Átmâ-t és a Buddhi-t, vagy az Isteni Szellemet és annak hordozóját, a szellemi lelket.

A hattal vagy a hatos alapszámmal ebben a fejezetben később foglalkozunk, míg a hetest ebben a kötetben, „A hét misztériumai” című fejezetben fogjuk részletesen tárgyalni.

A nyolcas vagy 8 a ciklusok örök és spirális mozgását jelképezi, a 8, ∞ , és a kaduceussal szimbolizálják. A nyolc Nagy Isten által uralt Kozmosz rendszeres lélegzését mutatja, a hét az őseredeti Anyától, az Egy-től és a Hármasság-tól.

Ez után a kilences szám vagy háromszor hármasság következik. Ez az a szám, amelyik szüntelenül szaporodik minden alakban és formában, minden sokszorozódásban. Ez minden körkerületnek a jelképe, mivel annak értéke fokozatokban egyenlő kilenccel, vagyis a 3+6+0-val. Bizonyos feltételek mellett rossz szám, nagyon szerencsétlen. Ha a 6-os szám egy isteni Szellem által életre keltésre kész bolygónk száma, akkor a 9 jelképezi földünket, amelyet áthat egy rossz vagy gonosz szellem.

A tíz vagy a dekád visszaviszi ezeket a számjegyeket az egységbe, és fejezi be a pythagoraszai táblát. Ezért volt ez a jel, $\ominus$ – egység a zérón belül – az Istenség, az Univerzum és az ember jelképe. Ilyen „Juda törzsének, az oroszán mancsának erős szorítása” titkos jelentése, két kéz között (a „szabadkőműves mester szorítása”), akiknek ujjai együttesen tízet tesznek ki.

Ha most figyelmünket az egyiptomi kereszt vagy a tau felé fordítjuk, felfedezhetjük, hogy ennek a betűnek, amit annyira felmagasztaltak az egyiptomiak, a görögök és a zsidók, rejtélyes módon kapcsolatban kellett állnia a dekáddal. A tau a titkos Isteni Bölcsesség alfája és ómegája, amit Thot (Hermész) kezdő és befejező betűi jelképeznek. Thot volt az egyiptomi ábécé feltalálója, és a tau betű zárta a zsidók és a samaritánusok ábécéjét, akik ezt az írásjegyet „végnek”, „tökéletességnek”, „tetőpontnak” és „biztonságnak” nevezték. Ezért mondja Ragon azt, hogy a végállomás, „vég” és a tetőfedél, „tető” szavak a hajlék és biztonság jelképei, ami leginkább egy prózai meghatározás. Azonban ilyen az eszmék és a dolgok megszőkített végzete a szellemi hanyatlás, bár ugyanakkor a fizikai fejlődés e világában. Pán egykor az abszolút természet, az Egy és a Nagy Mindenség volt, de amikor a történelem egy futó pillantást vet rá, akkor Pán már lehanyatlott egy mezei istenecskévé, egy vidéki istenné, és a történelem már nem ismeri el, míg a teológia magává a Gonosszá teszi. Mégis, hétágú sípja a természet hét erőjének, a hét bolygónak, a hét zenei hangjegynek, röviden minden hetes harmóniának szimbóluma, és ez jól mutatja őseredeti jellegét. Ugyanígy van a kereszttel is. Sokkal korábban, mint ahogy a zsidók kigondolták arany templomi gyertyatartóikat három foglaltalattal az egyik és négygel a másik oldalon, és előállították a hetes számot, a nemzés női számát,^{X/20} így vezetve be a fallikus elemet a vallásba, szellemibb gondolkodású nemzetek a keresztet (mint 3, 4 = 7) tették meg a legszakraálisabb isteni szimbólumukká. Valójában a kör, a kereszt és a hét – az utóbbit tették meg a szögmérték alapjává – az első őseredeti szimbólumok. Pythagorász, aki bölcsességét Indiából hozta, ebbe az igazságba történő bepillantást hagyott az utókorra. Iskolája úgy tekintette a 7-es számot, mint ami a 3 és a 4 összetétele, amit kettős módon magyaráztak. A noumenoni világ síkján a háromszög, mint a megnyilvánult

^{X/20} A keresztre utalva a *Source of Measures* szerzője rámutat, hogy ezt a templomi gyertyatartót „úgy állították össze, hogy bármelyik oldalon számolva négy gyertyafoglalat volt, míg tetőpontján egy mindkét oldallal közös, valójában hármast kell számolni az egyik, és négyet a másik oldalon, kiadva összesen a hetes számot, az egy közös ugyanazon felfogása alapján, mint a kereszt kirakásánál. Vegyünk egy vonalszakaszt szelvében három egység hosszan, helyezzük el emelkedőn, vegyünk egy másikat négy egység hosszan, hajlítsuk ellenkezőleg, a négy egység felső elemét helyezzük egy háromszög csúcsába vagy sarkába. Ez a gyertyatartó bemutatása. Most vegyük el a hosszában háromegységes vonalszakaszt, és kereszteljük a hosszában négyegységes szakasz egyikén, és ez keresztet eredményez. Ugyanezt a gondolatot közvetíti a Teremtés hetének hat napja, amelyet megkoronáz a hetedik, amit önmagában a szögmérték alapjaként használtak”. (51. oldal.)

Istenség első elképzelése, az „Atya-Anya-Fiú” képmása volt, a négyesség, a tökéletes szám pedig a fizikai síkon levő összes szám és dolog noumenoni, eszmei gyökere volt.

Néhány tanulmányozó a Tetraktis és a Tetragrammaton szentségére való tekintettel a négyesség misztikus jelentését eltévesztette. A régieknél az utóbbi csak egy úgymond *másodlagos* „tökéletesség” volt, mert csak a megnyilvánult síkokra vonatkozott, míg a háromszög, a görög delta, (Δ) az, ami „az ismeretlen Istenség hordozója”. Ezt jól bizonyítja, hogy az Istenség neve (Deity) deltával kezdődik. Zeusz nevét Δεὺς-nak (Deus) írták a böotiusok, innen ered a latinok Deus-a. Ez a szimbolizmus megváltozott a metafizikai elképzeléssel összefüggésben, tekintettel a hetes *jelenségi világbeli* jelentésére, de avatatlan és exoterikus értelmezés céljából. A *három* vált a három *anyagi* elem – levegő, víz, föld – képviselőjévé, a *négy* pedig mindazon dolgok princípiumává vált, amik nem anyagiak, és nem is észlelhetők. Ezt azonban sohasem fogadták el a valódi pythagoreusok. A 6 és az 1, a hatos és az egyes összetételeként nézve a hetes szám volt a láthatatlan központ, mindennek a szelleme, mivel nem létezik határozható test egy *hetedik* tulajdonság nélkül, amely középpontként található meg benne, mint például a kristályok és a hópelyhek az úgynevezett „élettelen” természetben. Továbbá azt mondják, a *hetes* szám, a számok száma rendelkezik az *egység* minden tökéletességével. Ugyanis mivel az abszolút *egység* nem-teremtett és oszthatatlan, ezért szám-nélküli, nincs olyan szám, amely létre tudja hozni, ugyanígy van a *hét* is, a dekádban levő egyetlen számjegy sem képes megteremteni vagy létrehozni. A 4 az, ami lehetővé tesz egy számtani megosztást az *egység* és a *hét* között, mivel ugyanannyival (*hárommal*) haladja meg az előbbi, mint amennyivel öt magát a *hét*, mivel a *négy* ugyanannyival áll az *egy* fölött, mint amennyivel a *hét* a *négy* fölött.^{X/21}

„Az egyiptomiaknál a 7-es szám az örök *élet* szimbóluma volt” – mondja Ragon, és hozzáteszi, hogy ezért a görög Z betű, ami csak egy dupla 7, a Zaô, „élek” és Zeusz, „minden létező atyja” kezdőbetűje.

Ezenfelül a 6-os szám a Föld szimbóluma volt az őszi és téli „alvó” hónapok alatt, a 7-es szám pedig tavasszal és nyáron, mivel az Élet Szelleme, ami akkor öntött bele életet, a hetedik vagy központi éltető erő. Ugyanezt megtaláljuk az egyiptomi mítoszban, Osiris és Isis szimbólumában, akik a tüzet és a vizet metafizikailag, a Napot és a Nílust pedig fizikailag személyesítik meg. A szoláris év száma, ami napokban 365, a Neilos (Nílus) szó számértéke. Ez a szarvai között a növény holddal és füles keresztrel ábrázolt Bikával, alatta pedig a Föld csillagászati szimbólumával ♂ együtt a késői ókor leginkább fallikus jelképei.

A Nílus volt az idő folyója, egy év számával, vagy egy év és egy nap ($364 + 1 = 365$) számával. Isis magzatvizét vagy a Földanyát, a holdat, az asszonyt és a tehenet, valamint Osiris *műhelyét*, a héberek T'sod Olaum-át jelképezte. Ennek a folyónak az ősi neve Eridanus volt, vagy a héber Iardan, kopt vagy ősi görög toldalékkal. Ez volt a héber Jared, vagy a Jordán folyó *forrása*, vagy *leszármazottja* szó kapuja..., amelynek ugyanaz volt a mitikus jelentése a hébereknél, mint a Nílusnak az egyiptomiaknál,^{X/22} ez volt a leszármazás forrása, és az élet vizeit tartotta.^{X/23}

Hogy világossá tegyük, ez a megszemélyesített Föld vagy Isis jelképe volt, amelyet a Föld méhének tekintettek. Ez elég világosan megmutatkozik, és a Jordán – amely annyira szent most a keresztények számára – nem hordozott fennköltebb vagy költőibb jelentést, mint a Hold – Isis vagy Jehovah női aspektusában – magzatvizei. Ahogyan ugyanaz a tudós kimutatta, Osiris volt a Nap, a Nílus folyó és a 365 napos év, míg Isis volt a Hold, a folyómeder vagy a Földanya „a születőben levő energiák számára, amelyek közül a víz egyfajta szükséglet volt”, valamint a 354 napos holdév, „a kihordási periódus idő-teremtője”. Akkor tehát mindez

^{X/21} Egy feltehetően St. Germain-től származó kéziratból, amit Ragon foglalt össze. *Idézett mű*, 434. oldal.

^{X/22} Sem kezdetben, sem a korai dinasztiák alatt nem volt ilyen jelentése.

^{X/23} Egy kiadatlan kéziratból.

szexuális és fallikus, és úgy tűnik, modern tudósaink nem találnak ezekben a szimbólumokban semmit a fiziológiai és fallikus jelentésén felül. Mindazonáltal, a 365 három számjegyet, vagyis a napév napjainak számát csak a pythagoraszai kulccsal kell olvasni, hogy megtaláljunk bennük egy magasabb filozófiai és morális jelentést. Így olvashatjuk:

A Föld (3) – lelkesítve (6) – az Élet Szelleme által (5).

Egyszerűen azért, mert 3 azonos a görög gammával (Γ), ami Gaia, a Föld szimbóluma, míg a 6 az éltető, átható princípiumé, az 5 pedig az egyetemes kvintesszenciáé, amely szétárad minden irányban, és megformál minden anyagot.^{X/24}

A néhány bemutatott példa csak kis részét tárja fel azoknak a módszereknek, amelyeket az ókor szimbolikus képirásjeleinek és számjegyeinek olvasására használtak. Mivel a rendszer rendkívüli és összetett nehézségű, még a beavatottak közül is csak nagyon kevesen tudták elsajátítani *mind* a hét kulcsot. Csodálkozhatunk-e akkor, hogy a metafizikai fokozatosan belesorvadt a fizikai természetbe, hogy a Nap, amely egykor az Istenség szimbóluma volt, korszakok elsuhanásával csupán annak teremtő tűzévé vált, és hogy attól fogva egy fallikus jellegű jellé hanyatlott? Egészen biztos azonban, hogy nem azok kezdték vallásukat szexuális jelképekkel szimbolizálni, akik – Platónhoz hasonlóan – az egyetemesből haladtak lefelé a részlegesbe. Teljesen igaz – bár Éliphas Lévi megtestesült paradoxonnak nevezte –, hogy „az ember Isten a Földön, és Isten ember a mennyben”. Ezt azonban nem lehetett és soha nem is alkalmazták az Egy Istenségre, csak megtestesült sugarainak seregeire, akiket mi Dhyân Chohan-oknak nevezünk, akiket a régiek Isteneknek hívtak, és akiket manapság az egyház a *baloldalon* ördögökké, a *jobboldalon* pedig Üdvözítővé változtatott.

Mindezen dogmák azonban egyetlen gyökerből nőttek ki, a bölcsesség gyökeréből, amelyik az indiai talajon nő és gyarapszik. Nincs olyan Arkangyal, akit ne lehetne visszakövetni ősalakjára az áryavarta-k szent földjén. Ezek az ősalakok valamennyien a Kumâra-kkal vannak kapcsolatban, akik azzal lépnek a színre, hogy „visszautasítják az utód teremtését”, mint Sanatkumâra és Sananda. Mégis, a (gondolkodó) ember „teremtőinek” nevezik őket. Többször is kapcsolatba hozzák őket Nârada-val – egy rakás *nyilvánvaló* egyéb képtelenséggel, bár azokat rengeteg filozófiai elvvel megtámogatva. Nârada a Gandharva-k, az égi énekesek és zenészek vezetője, ezoterikusan ennek oka azzal a ténnyel magyarázható, hogy a Gandharva-k „az emberek tanítói a titkos tudományokban”. Ők azok, akik „szeretve a Föld asszonyait”, felfedték előttük a teremtés titkait, vagy ahogyan a *Védában* áll: az „égi” Gandharva egy istenség, aki ismerte és feltárta a mennyi és isteni igazságok titkait általánosságban. Ha felidézzük, hogy mit mond az angyalok ezen osztályáról az *Enoch Könyve* és a *Biblia*, akkor az allegória világos: Nârada, miközben visszautasítja a nemzést, az embereket istenekké válasshoz vezet. Ezenfelül mindegyikük – ahogyan a Védákban állítják – Chhandaja, akarát-szülte, vagyis *saját akaratából* öltött testet a különböző manvantara-kban. Az exoterikus irodalom úgy mutatja be őket, mint korról korra létezőket, néhányukat „arra kárhoztatták, hogy újraszüllessenek”, mások pedig kötelességtudatból öltöttek testet. Végül a Sanakadika-k, a hét Kumâra az, akik meglátogatták Vishnu-t a „Fehér Szigeten” (Shveta-dvîpa), ahol a Mahâ Yogin-ok laktak, akik Shâka-dvîpa-val és a harmadik és negyedik fajok lemúriaival és atlantisziaival állnak kapcsolatban.

Az ezoterikus filozófiában a Rudra-k (Kumâra-k, Âditya-k, Gandharva-k, Asura-k, stb.) a legnagyobb Dhyân Chohan-ok vagy dévák, értelmileg tekintve. Ők azok, akik, miután önfejlesztés útján megszerezték az *ötszörös* természetet – innen ered az *ötös* szám szentsége – függetlenné váltak a valódi Arûpa dévaktól. Ez egy olyan misztérium, amit nagyon nehéz felfogni és pontosan megérteni. Ugyanis látjuk, hogy azok, akik „engedelmeskedtek a törvénynek”, a „lábadókkal” egyaránt *arra ítéltettek, hogy újraszüllessenek minden korban*. Nârada-t, a Rishi-t Brahmâ arra átkozta, hogy szüntelenül vándorolva tanítson a Földön, vagyis hogy állandóan újraszüllessen. Ő egy Brahmâ elleni lázadó, még sincs rosszabb sorsa, mint a Jaya-knak,

^{X/24} St. Germain kéziratából.

a tizenkét nagy Teremtő Istennek, akiket Brahmâ hozott létre, hogy legyenek a segítők a teremtetés műveleteiben. Az utóbbiak ugyanis meditációba mélyedve csupán *elfelejtettek teremteni*, ezért őket Brahmâ ugyanúgy megátkozta, hogy minden manvantarában újraszülessenek. Mégis a lázadókkal együtt őket is Chhandaja-knak nevezték, vagy olyanoknak, akik saját akaratukból születnek meg emberi alakban.

Mindez nagyon rejtélyes annak, aki a *Purâna*-kat csak holtbetűs értelmükben képes olvasni és értelmezni.^{X/25} Ezért tapasztaljuk azt, hogy az orientalisták visszautasítják azt, hogy töprengeni kelljen nekik, és elvágják a tanácstalanság gordiuszi csomóját kijelentve, hogy az egész rendszer „a brahmani fantázia és a túlzások szeretetének... a képzelgése”. Azonban az okkultizmus tanulmányozója számára az egész bővelkedik mély filozófiai jelentésekben. A burkolatot szándékosan ráhagyjuk a nyugati szanszkritológusokra, de a gyümölcs javára igényt tartunk. Ennél többet teszünk: elismerjük, hogy egy bizonyos értelemben ezekben az úgynevezett „regékben” sok minden csillagképekkel, csillagzatokkal, csillagokkal és bolygókkal kapcsolatos csillagászati allegóriákra utal. Mégis, mialatt a *Rig Vêda* Gandharva-jával a Nap tüzét személyesíthetjük meg, a Gandharva dévák mind fizikai, mind pszichikai jellemzőkkel rendelkező lények, míg az Asparasa-k (más Rudra-kkal együtt) egyaránt *minőségek* és *menyiségek*. Röviden, ha valaha is kibogozzák, a védikus istenek teogóniája fel fogja tárni a teremtetés és a létezés felfoghatatlan misztériumait. Helyesen mondja Parasâra:

A harminchárom istenségnek ezek az osztályai... korról korra léteznek, megjelenésük és eltűnésük ugyanúgy megy végbe, mint ahogyan a nap lenyugszik, és ismét felkel.^{X/26}

Volt időszak, amikor a kereszt és a kör keleti szimbólumát, a szvasztikát általánosan alkalmazták. Az ezoterikus, és ezért az exoterikus buddhista, a kínai és a mongol embereknél ez „a tízezer igazságot” jelenti. Úgy mondják, hogy ezek az igazságok a láthatatlan Világminőség, az őseredeti kozmogónia és a teogónia misztériumaihoz tartoznak.

Miután a Fohat keresztelte a kört, mint két lángvonal [vízszintesen és függőlegesen], az Áldottak seregei sohasem mulasztották el elküldeni képviselőiket a bolygókra, amelyek őrzésére rendeltettek kezdettől fogva.

Ezért helyezik mindig a szvasztikát az elhunyt misztikusok mellére úgy, mint a füles keresztet Egyiptomban. Ez megtalálható a Buddha szobrok és képmások szívéen Tibetben és Mongóliában. Ez az a *pecsét*, amit az élő beavatottak szívére tesznek, néhányuk esetében örökre a húsba égetve. Ez azért van, mert ezeket az igazságokat sértetlenül és érintetlenül kell megtartaniuk, örök hallgatásban és titokban, addig a napig, amikor választott követőik, az új beavatottak felfogják és megfejtik, „méltóvá válva arra, hogy a tízezer tökéletesség rájuk legyen bízva”. Mostanra azonban annyira lealacsonyították, hogy gyakran helyezik az „isteneknek” fejfedőjére a szentségtörő bhon-ok, a tibeti határvidékek dugpa-i vagy varázslói visszatartó bálványait, amíg egy galukpa rá nem jött, és le nem tépte az „isten” fejével együtt, bár jobb lett volna, ha az imádóét csapja le a bűnben élő testről. Titokzatos sajátságai azonban sohasem vesznek el.

Vessünk egy visszatekintő pillantást, és nézzük meg, hogyan használták a beavatottak és a bölcsek, mint ahogy Troy papjai is, aminek sok mintadarabját Schliemann találta meg annak a régi városnak a helyszínén. Megtalálja az ember a régi peruiaknál, az asszíroknál, a káldeaiaknál, valamint a régi világ küklopsi épületeinek falain, az *új* valamint a *régi*(?) világ kata-

^{X/25} Az ilyen értelmezés azonban – ha valaki tökéletesen elsajátítja – biztonságos szelencének bizonyul a Titkos Bölcsesség kulcsának elrejtéséhez. Való igaz, hogy egy gazdagon díszített ékszerszelence különleges kikészítése teljesen elrejtí és álcázza a kinyitására szolgáló rugót, és az intuíciót nélkülöző számára elhitheti, hogy nincs és egyáltalán nem is lehet felnyitási lehetőség. Mégis a kulcsok ott vannak, mélyen eltemetve, mindig azok rendelkezésére állnak, akik keresik azokat.

^{X/26} *Vishnu Purâna*, I. XV., Wilson fordítása, II. 29.

kombáiban, Rómában, ahol Crux Dissimulata-nak, Rejtett Keresztnek nevezték, mivel az első keresztények feltehetően itt rejtőztek és rejtegették vallásukat.

De Rossi szerint a szvasztika egy korai időszakról fogva egy *okkult jelentéssel összekapcsolt* kereszt kedvelt formája volt, ami azt bizonyítja, hogy nem a keresztény kereszt titkáról van szó. A szvasztika kereszt a katakombákban egy felirat jele volt, amely így hangzik: „ΖΩΤΙΚΩ ΖΟΤΙΚΗ [ΖΩΤΙΚΗ], *Vitalis Vitalia*”, vagy az élet élete.^{X/27}

A legjobb bizonyíték a kereszt ősiségére az, amit a *Natural Genesis* szerzője maga mutat be:

A kereszt, mint keresztény szimbólum értéke feltehetően abból az időből ered, amikor Jézus Krisztust keresztre feszítették. *A katakombák „keresztény” ikonográfiájában nem jelenik meg emberalak a kereszten az első hat-hét évszázadban.* Megtalálható a kereszt összes formája, kivéve azt, ami az új vallás állítólagos kezdő pontja. Az a feszületnek nem a kezdeti, hanem végső formája volt.^{X/28} A keresztény vallás megalapítása utáni mintegy hat évszázadnyi keresztény korszak alatt a megfeszített Megváltó alakja teljesen hiányzik a keresztény művészetből! A kereszten levő emberalak legkorábbi ismert formája az a feszület, amit Nagy Gergely pápa ajánlkozott a lombardiai Theodolinde királynénak, ami jelenleg a monzai Szt. János székesegyházban van, míg Rómában, a katakombákban a Megfeszített képmása csak a hetedik vagy nyolcadik századhoz tartozó Szt. Giulio idejében fordul elő... Nincs sem Krisztus, sem Megfeszített, a kereszt maga a Krisztus, pontosan úgy, ahogyan a sztauros (kereszt) Hórusz, a gnosztikus Krisztus jellemzője és neve volt. A kereszt és nem a Megfeszített a keresztény egyház elsődleges jelképe. A kereszt és nem a Megfeszített a kereszténység művészetében az ábrázolás alapvető eleme, a vallásában pedig imádatának tárgya. Egész növekedésének és fejlődésének csírája a keresztig követhető nyomon. És az a kereszt kereszténység előtti, egyszerű és pogány, fél tucat különféle alakban. A vallásosság a kereszttel kezdődött, és Julianusnak igaza volt, amikor azt mondta, hogy „háborút folytatott az X-szel”, amit nyilvánvalóan úgy tekintett, mint amit az Agnosztikusok és a hitregékkel foglalkozók fogadtak el, hogy egy lehetetlen jelentést közvetítsen.^{X/29} Évszázadokon keresztül a kereszt Krisztust jelentette, és úgy beszéltek róla, mintha egy élőlény lenne. Először istenivé, végül pedig emberivé tették.^{X/30}

Néhány világszimbólum gazdagabb valódi okkult jelentésben, mint a szvasztika. Ezt a 6-os számjegy jelképezi. Hasonlóan ahhoz a számjegyhez, saját tényleges képalakjában – ahogyan a szám képírási jele is – a zenitre és a nadírra, északra, délre, nyugatra és keletre mutat, az ember mindenütt megtalálja az egységet, és ez az egység tükröződik vissza valamennyi egységben. Ez a Fohat működésének, a „kerekek” folyamatos forgásának, a négy elemnek, a misztikus és nemcsak kozmikus értelemben vett „Szent Négynek” a jelképe, továbbá a derékszögben meghajlított négy karja közvetlenül összefügg a pythagorasz és hermetikus léptékekkel – ahogyan ezt máshol már bemutattuk. A Kommentárok azt mondják, hogy a szvasztika jelentésének titkaiba beavatott „azon keresztül matematikai pontossággal tudja nyomon követni a Kozmosz fejlődését és az egész Sandhyâ időszakot”. Továbbá „a Látható és a Láthatatlan viszonyát”, valamint „az ember és a fajok első teremtését” is.

A keleti okkultista számára a Tudás Fája az ember saját szívének édenkertjében az Örök Élet Fájává válik, és semmi köze az ember testi érzékeihez. Ez egy tökéletes misztérium, amely csak a bebörtönzött manasz és az Én arra irányuló törekvésein keresztül tárul fel, hogy felszabaduljon az érzéki észlelés rabszolgasága alól, és az egy, örökké jelenlévő Valóság fényében lásson. A nyugati kabbalista és ma már a materialista tudomány halálos légkörében

^{X/27} Idézve Gerald Massey: *Natural Genesis*-ében, I. kötet, 427. oldal.

^{X/28} A keresztényeknél, teljesen tagadhatatlanul. A kereszténység előtti szimbolistáknál – ahogyan mondtuk – a kinszenvedés ágya vagy fekhelye volt a beavatási misztérium során, a „feszületet” vízszintesen helyezték el a földön, és nem felállítva, mint abban az időben, amikor a római bitófává vált.

^{X/29} Így volt, és másképp nem is lehetett. Julianus, a Császár beavatott volt, és mint ilyen, jól ismerte mind a metafizikai, mind a fizikai „misztérium-jelentést”.

^{X/30} *Idézett mű, ugyanott*, 433. oldal.

nevelkedett, leginkább felszínes szimbolista számára a kereszt misztériumainak fő magyarázata – annak szexuális eleme. Még az egyébként szellemi, modern szövegmagyarázó is az összes többi előtt ismeri fel a keresztben és a szvasztikában ezt a sajátosságot.

A keresztet Egyiptomban oltalmazó talizmánként használták, és a megmentő erő egyik jelképe volt. Typhon-t vagy a Sátánt valójában a kereszt láncolta le vagy kötötte meg. A *szertartás* során Osiris híve így kiált: „*Apophis-t legyőzték, béklyóik megkötözik délt, északot, keletet és nyugatot, ezek kötelei rajta vannak. Har-ru-bah kötözte meg őt.*”^{X/31} Ezek voltak a négy égtáj vagy a kereszt kötelei. Thor-ról mondják, hogy agyoncsapta a kígyó fejét a kalapácsával, ... ami egy szvasztika vagy négy lábú kereszt alakzat... Egyiptom ősi síremlékeiben a sírkamra sablonja kereszt alakú volt.^{X/32} A Mathura-i pagoda... Krishna születési helye kereszt alakban épült.^{X/33}

Ez tökéletes, és senki sem vehet észre ebben „szexuális imádatot”, amelyre hivatkozva az orientalisták szeretnek pálcát törni a pogányság feje felett. Mi a helyzet azonban a zsidókkal és néhány hindu szekta exoterikus vallásával, elsősorban a vallabâchârya-k rítusaival? Azt mondják ugyanis, hogy a Shiva-imádat Lingam-ja és Yoni-ja filozófiailag túl magasan áll modernkori elfajulása ellenére is ahhoz, hogy egyszerű fallikus imádatnak lehessen nevezni. Azonban a zsidók fa- vagy kereszt-imádata,^{X/34} ahogyan a saját prófétáik beárulták, aligha kerülheti el ezt a vádat. A „mágusok fiai, a házasságtörők utódai”,^{X/35} ahogyan Ézsaiás nevezi őket, sohasem mulasztották el az alkalmat, hogy „imádot személyeikkel minden zöld fa alatt lánggra ne lobbanjanak”,^{X/36} ami semmilyen metafizikai felfrissülést nem jelent. Ezek az *egys-tenhívő* zsidók azok, akikről a keresztény népek származtatják vallásukat, „az istenek Istenét, az Egy élő Istent”, miközben lenézik és kigúnyolják az ősi filozófusok Istenség-imádatát. Mindenesetre, az ilyenek hadd imádják csak a kereszt fizikai formáját, és hadd higgyenek benne!

Azonban a valódi keleti Ősi Bölcsesség követőjének, annak, aki az Abszolút Egységen kívül semmit sem imád lélekben, csak az örökké dobogó nagy Szívet, amely, mivel a természet minden atomjában ott ver, ezért minden ilyen atom tartalmazza a csírá, amelyből felnevelheti a Tudás Fáját, aminek gyümölcsei örök életet adnak, és nemcsak egyedül fizikait. Számára a kereszt és a kör, a fa vagy a tau – még azután is, hogy minden ezekkel kapcsolatos szimbólumot beazonosítottak, és megfejtettek egymás után – még mindig egy mélységes misztérium marad a múltjában, és egyedül ez a múlt az, amely sóvár tekintetét irányítja. Kevéssé törődik azzal, hogy vajon ez-e a csíra, amelyből kinő a Létezés Családfája, amit Univerzumnak neveznek. Nem is a Három az Egyben, a Mag háromszoros aspektusa – formája, színe, anyaga – az, ami érdekli, hanem inkább az Erő, ami irányítja növekedését, a mindörökre titokzatos, a mindörökké ismeretlen. Ugyanis ez az éltető Erő az, aminek eredményeként a mag termővé válik, kipattan, és hajtásokat bocsát ki, kialakítja a törzset és az ágakat, amelyek sorban lehajlanak, mint az Ashvattha ágai, a szent Bodhi fája, szétszórják magvaikat, gyökeret eresztenek, és más fákat teremtenek – csak ez az Erő az, ami valóságos számára, mivel ez az élet soha meg nem haló lélegzete. A pogány filozófus az okot kereste, a modern megalégszik csupán a okozatokkal, és keresi az előbbi az utóbbiban. Azt, hogy mi van mögötte, nem tudja, és a

^{X/31} *Halottak Könyve*, XXXIX. Apophis vagy Apap a gonoszság kígyója, az emberi szenvedélyek jelképe. A Nap (Osiris-Hórusz) elpusztítja, és Apap-ot lehajítja, megkötözve és leláncolva. Aker isten, Aker, a Nap birodalma „alvilága kapujának a vezetője” (XV. 39.) megkötözi. Apophis Ra (a Fény) ellensége, de az elhunyt azt kiáltja: a „nagy Apap lebukott!”. „A Skorpió megsebesítette a te szádát” – mondja a legyőzött ellenségnek. (XXXIX. 7.) A Skorpió a keresztények „férgé, amelyik soha nem hal meg”. Apophis a Tau-hoz vagy Tat-hoz, az „állandóság jelképéhez” van kötve. (lásd: Tat felállítása a Tatoo-ban, XVIII.)

^{X/32} Ugyanilyenek voltak a sírboltok a Himaláján túli vidékeken, ahol beavatottak élnek, és ahol hamvaikat hét holdévre elhelyezik.

^{X/33} *The Natural Genesis*, I. kötet 432. oldal.

^{X/34} A Kereszt és a Fa azonosak és szinonimák a jelképrendszerben.

^{X/35} LVII. 3.

^{X/36} *Ugyanott*, 5.

modern A-gnosztikus nem is törődik vele, így utasítva vissza az egyetlen tudást, amellyel teljes biztonsággal megalapozhatná tudományát. Mégis ennek a megnyilvánult Erőnek van válasza annak számára, aki megkíséri, hogy a mélyére hatoljon. Aki a keresztben a pogány Platón kereszt alakban metszett körét látja, nem pedig a körülmetélés előfutárát, ahogyan a keresztény (Szt.) Ágoston tette,^{X/37} azt az Egyház azonnal pogánynak tekinti, a tudomány pedig eszelősnek. Ez azért van, mert miközben elutasítja fizikai nemzés istenének imádatát, elismeri, hogy semmit nem tudhat az Okról, amely az úgynevezett *Első Ok*, ennek az Éltető Ok Ok nélküli Okának a mélyén van. Hallgatólagosan elfogadva a Határtalan Körforgás mindenütt való jelenlétét, és kinevezve azt az Egyetemes Kiindulási Feltételnek, amelyen az egész megnyilvánult Univerzum alapul, a bölcs tiszteletteljes hallgatásba burkolózik azzal kapcsolatban, amin egyetlen halandó ember sem merészel töprengeni. „Isten Logosza az ember felfedője, az ember Logosza (az Ige) pedig Isten felfedője” – mondja Éliphas Lévi egyik paradoxonában. Erre a keleti okkultista így válaszolna: Ennek alapján azonban az embernek némának kell maradnia az Okot illetően, amely mind Istent, mind annak a Logoszáét létrehozta. Különben a Megismerhetetlen Istenségnek megváltoztathatatlanul *gyalázójává* és nem felfedőjévé válik.

Most pedig rá kell térnünk egy misztériumra, a hetesre a természetben. Talán mindazt, amit mondhatunk, a véletlennek fogják tulajdonítani. Lehet, hogy azt mondják, ez a szám a természetben teljesen *természetes* – ahogyan mi is ezt mondjuk –, és nincs nagyobb jelentősége, mint a mozgás illúziójának, ami az úgynevezett „sztriboszkopikus köröket” létrehozza. Nem tulajdonítottak nagy jelentőséget ezeknek a „páratlan illúzióknak”, amikor Sylvanus Thompson professzor bemutatta azokat a Brit Társulat 1877. évi ülésén. Mindazonáltal szeretnénk megismerni annak a tudományos magyarázatát, hogy a hétnek miért kell mindig egy kiemelkedő számot alkotnia – hat koncentrikus kör egy hetedik körül, hét gyűrű egymáson belül egy középpont körül, stb. – ebben az *érzéksalódásban*, amelyet egy himbálózó tálka vagy bármilyen más edény hoz létre. A következő fejezetben megadjuk a magyarázatát, amelyet a tudomány visszautasít.

XI. fejezet A hetes szám rejtélyei

Nem zárhatjuk le az ősi történelem jelképrendszeréről szóló kötetet anélkül, hogy megkísérelnénk megmagyarázni ennek a valóban titokzatos számnak, a hétnek minden, az orientalisták által ismert leírásban való állandó előfordulását. Mivel minden vallás, a legrégebbtől a legújabbig bemutatja a létezését, és saját, egyedi dogmáinak megfelelő elvek alapján magyarázza azt, így ez nem könnyű feladat. Ezért nem tehetünk jobbat, vagy több magyarázatot adóbbat, mint hogy madártávlatból vetünk egy pillantást mindegyikre. A 3, 4, 7 számok a Fény, az Élet és az Egység szent számai, különösen a jelenlegi manvantarában, a mi életciklusunkban, amelynek a *hetes szám* a különleges képviselője vagy a meghatározó száma. Most ezt kell bemutatnunk.

Ha valaki megkérdezné egy *Upanishad*-okban járatos brahmint, amely annyira tele van a régi titkos bölcsességgel, hogy „ő, akinek hét ősapja a hold-növény nedvét itta”, miért trisuparna, ahogyan állítólag Bopaveda mondta,^{XI/1} és hogy miért kell imádniuk a trisuparna brahminoknak a Somapa Pitri-ket, nagyon kevesen tudnák csak megválaszolni a kérdést, és ha tudnák is, még kevésbé lennének hajlandók az ember kíváncsiságát kielégíteni. Maradjunk annál, amit a régi ezoterikus tétel tanít. Ahogyan a Kommentár mondja:

Amikor az első Hét megjelent a Földön, elvetették a talajba mindennek magját, ami a világon nő. Először jött három, majd négy lett hozzátéve ezekhez, amint a kő növényné alakult. Azután jött a második Hét, akik irányítva a növények Jíva-it, létrehozták a középső [közbenső]

^{X/37} CLX. prédikáció.

^{XI/1} *Vishnu Purána*, Wilson fordítása, III. 174. Fitzedward Hall megjegyzése.

fajtákat a növény és a mozgó élő állat között. A harmadik Hét kibontakoztatta Chhâyâ-ikat... Az ötödik Hét bebörtönözte lényegüket... Így vált az ember egy Saptaparna-vá.

A. Saptaparna

Ilyen nevet kap az ember az okkult fogalomrendszerben. Ahogyan máshol már bemutattuk, ez egy hétlevelű növényt jelent, és a névnek nagy jelentősége van a buddhista legendákban.

Ugyanígy volt a görög mítoszokban, álruhába öltöztetve. A T vagy $\top$ (Tau), ami a 7-es számjegyből alakult ki, és a görög Γ (gamma) betű – ahogyan az előző fejezetben megállapítottuk – az élet és az Örök Élet jelképe volt. A földi életé, mert a Γ (gamma) a Föld (Gaia)^{XI/2} szimbóluma, és az Örök Életé, mert a 7-es számjegy az isteni étellel *összekötött* ugyanazon élet jelképe, amit a kettős gliphé geometriai alakzatokban fejez ki így:

egy háromszög és egy négyszög, a hét részből álló ember szimbóluma.

Nos, a *hatos* számot az ősi misztériumokban a *fizikai* természet jelképének tekintették. Ugyanis a 6 az összes test hat méretének a megjelenítése: a *hat* irány, amely formáját kialakítja, nevezetesen négy irány a négy fő égtáj, észak, dél, kelet és nyugat felé terjed ki, valamint a magasság és a vastagság két iránya, ami a zenitnek és a nadírnak felel meg. Ezért amíg a hatost a bölcsek a *fizikai* emberre alkalmazták, a hetes számukra annak az embernek *plusz* a halhatatlan léleknek volt a szimbóluma.^{XI/3}

J.M. Ragon ismertet egy nagyon jó illusztrációt a „hieroglifás hatosra”, ahogyan a kettős egyenlő oldalú háromszöget nevezi.

A hieroglifás hatos a *filozófiai három* tűz és a *három víz* összevegyítése, ami minden dolog alkotórészeinek megteremtését eredményezi.^{XI/4}

Ugyanez a gondolat található meg az indiai dupla egyenlő oldalú háromszögben is. Mivel, bár ezt abban az országban Vishnu jelének nevezik, valójában viszont ez a Háromság, vagy

Tri-mûrti jelképe. Ugyanis még az exoterikus tolmácsolásban is az alsó háromszög, ∇ lefelé mutató csúccsal Vishnu-nak, a nedvesség princípiumának és a víz istenének a szimbóluma, mivel Nârâ-yana a mozgás princípiuma Nârâ-ban, vagy a Vizekben,^{XI/5} míg a csúcsával felfe-

lé mutató háromszög, $\triangle$ Shiva, a tűz princípiuma, amit a kezében tartott hármasság láng jelképez.^{XI/6} Ez a két összefonódó háromszög, amelyet helytelenül neveznek „Salamon pecsétjének” – ami Társulatunk jelképét is alkotja –, amely egyidejűleg a hetességet és háromságot is létrehozza, és ugyanakkor dekád is. Bárhogyan vizsgáljuk is a $\star$ jelet, mind a tíz számot tar-

^{XI/2} Ezért Görögországban a beavatottak a Tau-t Γαῖος-nak, „Gaia fiának”, „Földből sarjadtnak” hívták, mint Tityos-t az *Odüsszeiában*. (VII, 324.)

^{XI/3} Ragon: *Orthodoxie Maconnique*, stb. 432, 433. oldalak.

^{XI/4} Ugyanott, 433. oldal, lábjegyzet.

^{XI/5} Lásd például *Mahabhârata* III., 189, 3, ahol Vishnu ezt mondja: „a vizet Nârâ-nak neveztem a régmúltban, ezért hívnak engem Nârâyana-nak, mivel mindig az volt lakhelyem, ahová költöztem (Ayana)”. Ez a Víz vagy Káosz, a görögök és Hermész „nedvesség princípiuma” az, ahová az Univerzum első magját elvetették. „Isten szelleme a Tér sötét vizein lebeg”, ezért teszi Thales őseredeti elemmé és a tüzet megelőzővé, amely rejtetten benne volt abban a szellemben.

^{XI/6} Lásd a Tripurântaka Shiva bronzszobrát, a „Mahâdeva elpusztítja Tripurâsura-t”-ot az India Ház Múzeumában.

talmazza. Ugyanis egy ponttal a közepén $\star$ egy *hétyszeres* jel vagy hetesség, a háromszögei jelentik a 3-as számot vagy a háromságot, a két háromszög mutatja a kettősség jelenlétét. A háromszögek a mindkettő számára közös középponttal négyességet hoznak létre, a hat pont a hatosság, a középpont pedig az egység, az ötösség kombináció útján követhető nyomon, mint *két* háromszög összetétele, a páros szám, és minden háromszögben *három* oldal, az első páratlan szám. Ez az oka annak, hogy Pythagoras és a régiek a *hatos* számot Vénusznak szentelték, mivel:

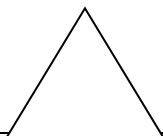
A két nem egyesülése és az anyag hármasságok általi spagirizációja* szükséges ahhoz, hogy kifejllessze a nemző erőt, azt a termékeny hatóerőt és hajlamot a szaporodásra, ami minden testben benne rejlik.^{XI/7}

A „Teremtőkben” vagy megszemélyesített természeti erőkben való hit igazság szerint nem sokistenhit, hanem filozófiai szükségszerűség. Mint rendszerünk összes többi bolygójának, a Földnek is hét Logosza van – az egy „Atya-sugár” kiáradó sugarai –, a Protogonosz, vagy megnyilvánult Logosz, aki feláldozza Létét (vagy „testét”, a Mindenséget), hogy a világ élhessen, és benne minden teremtménynek tudatos léte lehessen.

A 3 és 4 számok a férfit és a nőt, a szellemet és az anyagot jelenti, egyesülésük a szellemenben, annak emelkedő ívén levő, az anyagban pedig – mint az állandóan feltámadó elemben – a teremtés és a szaporodás által benne levő örök élet jelképe. A szellemi férfi vonal függőleges, a megkülönböztött anyag-vonal vízszintes, a kettő keresztet vagy $+$ -t alkot. A 3 láthatatlan, a 4 a tárgyiasult észlelés síkján van. Ez az oka annak, hogy az Univerzum minden anyaga, amikor a tudomány elemi analízist végez, csak négy elemre – szén, oxigén, nitrogén és hidrogén – redukálható, és hogy a három elsődleges, a négynek vagy legyengített szellemnek vagy erőnek a noumenonja miért maradt feltáratlan terület és merő spekuláció, pusztán becsmérő szavak az egzakt tudomány számára. Szolgálóinak hinni kell az okozatok elsődleges okaikban, és először azokat kell tanulmányozniuk, mielőtt abban reménykedhetnek, hogy a természet mélyére áshatnak, és megismerkedhetnek lehetőségekkel. Így, amíg a nyugat emberei még mindig a négyet vagy az anyagot tanulmányozzák, hogy azzal játsszanak, a keleti okkultisták és tanítványaik, a nagy alkimisták világszerte az egész hétből tanulnak.^{XI/8} Ahogyan azok az alkimisták tartják:

Amikor a Három és a Négy megcsókolják egymást, a Négyesség egyesíti középső természetét a Háromszögeivel [vagy a Hármasságéval, azaz a sík felület egyikének ábrázata a másik középső ábrázatává válik], és egy kockává válik, és csak akkor válik [a kibontott kocka] az Élet hordozójává és számává, az Apa-Anya Hetessé.

A következő ábra talán segít a tanulmányozónak abban, hogy megértse ezeket a párhuzamosságokat:

EMBERI PRINCÍPIUMOK		A FIZIKAI TERMÉSZET PRINCÍPIUMAI
7. Átmâ. 6. Buddhi.		

* Gyógynövényekből alkímiai eljárással gyógyszerek készítése. – a ford.

^{XI/7} Ragon: Ugyanott, 433. oldal, lábjegyzet.

^{XI/8} Vannak tudós bráhminok, akik tiltakoznak hetes felosztásunk ellen. Saját szempontjukból igazuk van, ahogyan nekünk is a magunkéból. Kihagyva a három aspektust vagy járulékos princípiumot a számításból, ők csak négy Upádhi-t vagy alapot fogadnak el, beleértve az Én-t – a Logosz visszatükröződő képét a Káрана Saríra-ban –, sőt, „szigorúan véve... csak három Upádhi-t”. Ugyanis tisztán elméleti metafizikai filozófia vagy meditáció céljaira elegendő lehet ez a három, ahogy a Taraka jóga rendszer bemutatja, de gyakorlati okkult tanulmányozás céljára a mi hetes felosztásunk a legjobb és legkönnyebb. Ez azonban iskola és választás kérdése.

5. Manasz.		
4. Kâma Rûpa. A testi vágy princípiuma, amely hevesen ég az anyagban levő élet során, csömört eredményezve. Elválaszthatatlan a testi létezéstől.	HIDROGÉN	Minden gáz közül a legkönnyebb, oxigénben ég, bármely anyagnál erősebb hőt szabadít fel égés során, és vizet hoz létre, a legstabilabb vegyületet, nagymértékben jelen van minden szerves vegyületben.
3. Linga Sharîra. A tehetetlen hordozó vagy forma, amely a test megformálásának alapja, az élet hordozója. A test felbomlását követően hamar feloszlik.	NITROGÉN	Közömbös gáz, az a közeg, ami oxigénnel keveredik, hogy az utóbbi alkalmas legyen az állati lélegzésre, szintén nagymértékben épül be minden szerves anyagba.
2. Prâna, Élet. Az aktív erő, amely minden életjelenséget létrehoz.	OXIGÉN	Az életadó gáz, az égés támogatója, aktív kémiai hatóanyag minden szerves életben.
1. A test durva anyaga. Állagát a Prâna tevékenysége formálja és alakítja a Linga Sharîra-n (Chhâyâ-n) keresztül.	SZÉN	A valódi üzemanyag, minden szerves anyag alapja, az a kémiai elem, ami a vegyületek legnagyobb változatosságát alkotja.

Nekünk azt tanítják, hogy a szerves élet összes legkorábbi formája ugyancsak számok heges csoportjaiban jelenik meg. Ásványoktól vagy „puha kövektől, amelyek megszilárdultak” – hogy a Stanzák fogalomrendszerével éljünk –, és amelyeket követtek a „szilárd növények, amik meglágyultak”, és amelyek az ásványok termékei, mivel „a kövek öléből született a növényzet”^{XI/9} majd az emberig – a természet minden birodalmában minden alapmodell úgy kezdődik, hogy éteri, átlátszó és hártvány. Ez természetesen csak az élet első kezdetekor történik. A következő időszakban ezek megszilárdulnak, és a *hetediknél* kezd fajokra szétágazni *minden, az ember kivételével*, amelyik az első emlőállat^{XI/10} a negyedik körben.

Vergilius, mint minden ókori költő, többé-kevésbé járatos volt az ezoterikus filozófiában, a fejlődést a következőképpen szedte verse:

*Principio cælum ac terras, camposque liquentes
Lucentemque globum Lunæ, Titaniaque astra
Spiritus intus alit; totamque infusa per artus
Mens agitat molem, et magno se corpore miscet.
Inde hominum pecudumque genus, vitæque volantum
Et quæ marmoreo fert monstra sub æquore pontus.*^{XI/11}

^{XI/9} *Kommentár*, IX. könyv, 19.

^{XI/10} Az egysejtűek nem állatok. Kérjük, hogy az olvasó tartsa észben, hogy amikor „állatokról” beszélünk, egyedül csak az emlősökre gondolunk. Rákok, halak, hüllők egyidősek, vagy a legtöbbjük megelőzte a *fizikai* embert ebben a körben. Mind kétnemű volt, az emlősök korszaka előtt a másodkori vagy mezozoikum kor befejező szakaszában, *közelebb a paleozoikumhoz, mint a kainozoikumhoz*. A kisebb erszényes emlősök egyidősek a másodkor hatalmas hüllőszörnyeivel.

^{XI/11} *Aeneis*, VI. 725-729. „Az Első [Isteni] Szellem belsejében tartja a mennyeket, a földet és a végtelen tengereket, a holdkorongot és a ragyogó csillagokat, és az [Örökkévaló] Elme szétáradva [a természet] valamennyi részén keresztül, mozgásba hozza az egész hatalmas szerkezetet, és elegyíti [az Univerzum] óriás testével. Innen erednek az *emberi és állati fajok*, a repülő fajták és a szörnyek *éltető princípiuma*, amelyeket az óceán táplál sima kristályfelülete alatt.” „Minden az Éterből és annak hét minőségéből származik” – mondja az alkimista. A tudomány ezeket csak felszínes hatásaiban ismeri.

„Először jött három vagy a háromszög.” Ennek a kifejezésnek mélységes jelentése van az okkultizmusban, és ezt a tényt alátámasztja az ásványtan, a növénytan, sőt még a geológia is – ahogyan bemutattuk az „A brahminok időszámítása” című fejezetben – a hetes összetett szám által, mivel tartalmazza a hármat és a négyet. Ezt a sóoldat is bizonyítja. Amikor ugyanis a molekulái összehalmozódva elkezdnek leülepedni szilárd anyagként, az első alakzat, amit felvesznek, háromszögek, kis gúla és kúpok. Ez a tűz alakja, amiből a „piramis” szó ered, míg a második geometriai alakzat a *megnyilvánult* természetben egy négyzet vagy egy kocka, 4 és 6, mivel – ahogyan Enfield mondja – „a föld részecskéi kocka alakúak, a tűzé gúla alakúak”, és ez így is van. A fenyők is gúlaalakot vesznek fel, ami a legősibb fa a páfrányok korszaka után. Így a két ellentét a kozmikus természetben – a tűz és a víz, a meleg és a hideg – megkezdí látványos megnyilvánulását, az egyik egy háromszöges, a másik egy hatszöges rendszerben. Ugyanis a hó valamennyi csillag alakú kristálya mikroszkóp alatt szemlélve dupla vagy tripla hatágú csillag egy központi maggal, mint egy apró csillag egy nagyobbban belül. Darwin a következőt mondja, bemutatva, hogy a tengerparton lakókat nagymértékben befolyásolja az árapály:

A legősibb elődök a gerincesek birodalmában... kétségtelenül tengeri állatok egy csoportjából álltak. ... Olyan állatokból, amelyek vagy *átlagos* magas vízállás vagy *átlagos* alacsony vízállás környékén éltek, két hét alatt haladnak keresztül egy teljes árapály cikluson. ... Rejtélyes tény, hogy a magasabb rendű és jelenlegi földi gerincesek között... sok normális és abnormális folyamat egy vagy többhetes [hétéves] periódusú, ... mint az emlősök vemhessége, láz állapotok időtartama.^{XI/12}

A galamb tojásainak kiköltése két hét [vagyis 14 nap] alatt, a baromfié három hét alatt, a kacsáé négy hét alatt, a libáé öt hét alatt, a struccé hét hét alatt történik meg.^{XI/13}

Ez a szám szorosan kapcsolódik a Holdhoz, amelynek okkult befolyása állandóan nyilvánul a hétéves periódusokban. A Hold irányítja a földi természet okkult oldalát, míg a Nap a megnyilvánult élet szabályozója és hatóereje. Ez az igazság mindig nyilvánvaló volt a bölcsek és az adeptusok számára. Jacob Böhme azzal, hogy ragaszkodott az örökkévaló Anyatermészet hét sajátosságának alapvető tételéhez, nagy okkultistának bizonyult.

Térjünk azonban vissza az ősi vallási jelképrendszer hetességének vizsgálatához. A héberrek jelképrendszeréhez tartozó mérték-ismereti kulcsához, amely számszerűleg feltárja a körnek (Minden-Istenségnek) a négyzethez, a kockához és a háromszöghöz tartozó geometriai összefüggéseit, és az isteni terület valamennyi hozzátartozó kisugárzását, hozzátehető még a teogóniai kulcs is. Ez a kulcs megmagyarázza, hogy Noé, az Özönvíz-pátriárka egy bizonyos nézőpontból az Istenség (az Egyetemes Teremtő Törvény) permutációja, Földünk és népességének kialakítása, és általában a földi élet elterjesztése céljából.

Nem elfelejtve a hetes felosztást az isteni Hierarchiában, valamint a kozmikus és az emberi felépítésekben, a tanulmányozó könnyen meg fogja érteni, hogy Jah-Noah az alsó kozmikus Négyesség élén áll, és annak szintézise. A felső Sefiroti Hármasság, □△ amelynek Jehovah-Binah (Értelem) a bal, a női sarka – sugározza ki a Négyességet, . Az utóbbi önmagában jelképezi a Mennyei Embert, a nem nélküli Adam Kadmont – akit elvont értelemben a természetnek tekintenek –, ismét egy hetességgé válik azzal, hogy kibocsát magából további három princípiumot, az alsó földi vagy megnyilvánult fizikai természetet, anyagot és Földünket (a hetedik Malkuth, a „Mennyei Ember mennyasszonya”). Így alakítja ki a felső Hármassággal vagy Kether-rel, a Koronával, a Sefirot-fa teljes számát – a 10-et, az Egység vagy Univerzum Teljességét. Eltekintve a felső Hármasságtól, az alsó teremtő Sefira-k heten vannak.

A fenti nem tartozik közvetlenül a témánkhoz, bár szükséges az itt következők megértésének megkönnyítéséhez. A szóban forgó kérdés az, hogy bemutassuk, Jah-Noah vagy a héber *Biblia* Jehovája, Földünk, az ember és minden Földön levő dolog állítólagos teremtője:

^{XI/12} Vessd össze: *Descent of Man*, 164. oldal

^{XI/13} Bartlett: *Land and Water*.

- (a) Az alsó Hetesség, a Teremtő Elohim – kozmikus aspektusában.
 (b) A Tetragrammaton vagy Adam Kadmon, a négybetűs „Mennyei Ember” – teogóniai és kabbalisztikus aspektusában.
 (c) Noé kozmikus jellegében azonos a hindu Shishta-val, az emberi maggal, amit a Föld benépesítésére hagytak meg egy korábbi teremtésből vagy manvantarából, ahogyan a *Purâna*-kban kijelentették, vagy az özönvíz előtti korból, ahogy a *Bibliában* allegorikusan előadták.

Azonban akár a Négyesség (Tetragrammaton), akár a Hármasság, a bibliai Teremtő Isten nem az Egyetemes 10, hacsak nincs összekeverve Ain-Soph-val (ahogyan Brahmâ Parabrahman-nal), hanem egy hetesség, az Egyetemes Hetesség sok hetesének egyike. A szóban forgó kérdés magyarázatában helyzete és rangja Noéként legjobban úgy mutatható be, ha a párhuzamosan elhelyezzük a 3-t Δ és a 4-et $\square$ a kozmikus és az emberi princípiumokkal. Erre a célra felhasználtuk a régi, ismerős osztályozást, tehát:

EMBERI ASPEKTUSOK vagy PRINCÍPIUMOK

1. Egyetemes szellem (Âtmâ)
2. Szellemi lélek (Buddhi)
3. Emberi lélek, elme (Manasz)

Az Istenség hármas
aspektusa

KOZMIKUS ASPEKTUSOK vagy PRINCÍPIUMOK

1. A Megnyilvánulatlan Logosz
2. Egyetemes rejtett fogalomalkotás^{XI/14}
3. Egyetemes (vagy kozmikus) cselekvő^{XI/15} értelem

4. Állati lélek (Kâma Rûpa)
5. Asztrális test (Linga Sharîra)

A Föld Szelleme.
Jehovah.^{XI/16} Noé.

6. Életesszencia (Prâna)

Az Életet tartalmazó
tér, a vízözön vizei

7. Test (Sthûla Sharîra)

Ararat hegy.^{XI/17}

4. Kozmikus (kaotikus) energia
5. Asztrális fogalomalkotás, amely a földi dolgokat tükrözi vissza
6. Életesszencia vagy energia

7. A Föld

^{XI/14} Az advaita vedânta filozófia ezt úgy osztályozza, mint a legfelsőbb Hármasságot, vagy inkább Chinmâtra (Parabrahman) Hármassággal kapcsolatos aspektusát, úgy magyarázza, mint „Prajñâ tiszta hatóképeségét”, az erőt vagy a képességet, amely felébreszti az érzékelést; Chidâkâsham-ot, az Egyetemes Tudat síkját vagy végtelen mezejét és Asat-ot (Mûlaprakriti-t) vagy az elkülönületlen anyagot. (Lásd: „Személyes és személytelen Isten” a *Five Years of Theosophy* 203. oldalán.)

^{XI/15} A Naprendszerben létező megkülönböztött anyag (most ne érintsük az egész Kozmoszt!) hét különböző állapotban, és Prajñâ, vagy az érzékelés képessége, amely hasonlóképpen hét különböző aspektusban létezik, amik az anyag hét állapotának felelnek meg, szükségképpen az emberben is a tudatosság hét állapotának kell lennie, és aszerint, hogy ezeknek az állapotoknak nagyobb vagy kisebb fejlettségéről van szó, a vallások és filozófiák különböző rendszereit tervezték meg.

^{XI/16} Féltékeny, dühös, szilaj és örökké cselekvő istenként jelenítik meg, aki bosszúálló, és kizárólag az ő „választott népéhez” kedves, ha a népe kiengeszteli.

^{XI/17} Noé és három fia ennek a Négyességnek az együttes szimbóluma sok és változatos alkalmazásban, mivel Ham a kaotikus princípium.

A megállapítás egy további szemléltetése érdekében forduljon az olvasó a kabbalista munkákhoz.

„Ararat = a leereszkedés hegye = הרי־יֶרֶד Hor-Jared. Hatho kiemeli az összetételből *Areth-et* = ארת. A Moses Cherenensis szerkesztője szerint: 'Azt mondják, ezzel (a bárka) *első leereszkedési helyét* jelzik'.” (Bryant: *Anal.*, IV. kötet, 5., 6., 15. oldalak.) „Berge” azaz hegy alatt Nork azt mondja az Ararat-ról: ארת אררט (vagyis Ararat az Arath-ra), azaz föld arámi kettőzésben. Látható, hogy Nork és Hatho ugyanolyan értelemben, föld^{XI/18} jelentésében használja az Arath ארת szót.

Noé ezért mind a Gyökér-Manu-t, mind a Mag-Manu-t jelképezi, vagyis az Erőt, amely a bolygólánctól kifejlesztette, valamint Földünket és a Mag-Fajt, az ötödiket, amelyet megmentettek, míg a negyedik utolsó alfajai elpusztultak, a megsemmisült Vaivasvata Manu-t – a *hetes* szám minden lépésnél megismétlődik. Noé az, aki Jehova permutációjaként megjeleníti az Elohim hetes seregét, és így ő minden állati élet Atyja vagy Teremtője (Megőrzője). Ezért mondja *Mózes I. Könyve*: „Minden tiszta baromból hetet-hetet vígy be, hímet [3] és nőtényét [4], az égi madarakból is hetet-hetet,”^{XI/19} stb. követve a napok és a többiek összes *hetessége*t.

B. A Tetraktisz a hétszöggel való kapcsolatában

A *hetes* szám a három és a négy összetételeként minden ősi vallásban fontos alapelem, mivel *a természetben is fontos alapelem*. Elfogadását meg kell indokolni, és be kell bizonyítani, hogy ez *a legtokéletesebb szám*, mivel az *Esoteric Buddhism* megjelenése óta gyakran tettek ellenvetéseket, és fejeztek ki kétségeket ezen állítások helyességével kapcsolatban.

Itt mondjuk el azonnal a tanulmányozónak, hogy minden ilyen számszaki felosztás esetén az Egy egyetemes PrINCÍPIUM – amelyre bár úgy hivatkoznak, mint (az) egyre, mert az Egyetlen – soha nem szerepel a számításokban. Az Abszolútum, a Végtelen és az Egyetemes Elvonatkoztatás jellegében áll, teljesen magában, és független minden más Erőtől, legyen az akár noumenoni, akár jelenségi. A „Personal and Impersonal God” cikk szerzője ezt mondja:

Ez egyáltalán nem anyag és nem is szellem, nem Én és nem is nem-Én, nem tárgyiasult és nem is tárgyiasulatlan.

A hindu filozófusok nyelvezetében ez a Purusha [szellem] és Prakriti [anyag] eredeti és örök kombinációja. Mivel az advaita-k úgy tartják, hogy egy külső tárgy pusztán mentális állapotaink terméke, Prakriti nem más, mint illúzió, Purusha pedig az egyedüli valóság. Ez az egy létezés, ami az ideák univerzumában marad. Ez... tehát az advaita-k Parabrahman-ja. Még ha lenne is egy személyes Isten bármi olyasmivel, mint egy anyagi upādhi (bármely forma fizikai alapja), egy advaita szempontjából ugyanannyi ok lenne kételkedni noumenoni létezésében, mint amennyi bármilyen más tárgy esetében lenne. Véleményük szerint egy tudatos Isten nem lehet az Univerzum eredete, mivel Én-je egy előző ok okozata lenne, amennyiben a tudatos szó hétköz-

^{XI/18} *Source of Measures*, 65. oldal. A szerző így magyarázza: „Jegyezzük meg, hogy a héberben *Jared*, Enoch apja úgy értelmezendő, mint 'a leereszkedés hegye', és azt mondják, hogy azonos az *Araráttal*, amelyen Noé kocka alakú szerkezete vagy a *mérték alapja* nyugodott. *Jared* a héberben: יֶרֶד. A szó gyökerének eredete ugyanaz, mint az *Araráté*, az *acre*-é [területmérték, 0,405 ha – a ford.] és a *földé*.” A héber יֶרֶד *betű* szerint angolul *Y R D*, ezért a *Jared* szóban megtalálható *betű* szerint a mi angol *yard* szavunk (valamint יֶרֶד, mert *Jah* vagy *Jehovah* a *rod* [hosszmérték, 16,5 láb = 5,029 m – a ford.]). Figyelemre méltó, hogy *Jared* fia, azaz *Enoch* 365 évig élt, és a rabbini magyarázók azt mondják róla, hogy az év 365 napos időtartamát ő fedezte fel, így hozva össze ismét az *idő* és a *távolság* értékeit, vagyis az *éves idő* leereszkedett összehangolódással a *yardon* vagy *Jared*-en keresztül, aki így apja volt *Enoch*-ban vagy azon keresztül. Valóban: 1296 = *yard* (vagy *Jared*) * 4 = 5184, a szoláris nap jellemző értéke, *harmadokban*, amit a szoláris év szám szerinti *összülőjének* lehet nevezni.” (Ugyanott.) Ezt azonban csillagászati és numerikus kabbalista módszerekkel kapjuk. Ezoterikusan *Jared* a harmadik faj, *Enoch* pedig a negyedik, de mivel ő élve távozott, ezért a Kiválasztottat is jelképezi, akit a negyedikben megóvtak, míg Noé kezdettől fogva az ötödik, a család, amelyet megóvtak a vizektől mindörökké és fizikailag.

^{XI/19} VII. 2, 3.

napi jelentést hordoz. Nem fogadhatják el, hogy az *Univerzumban lévő tudatosság összes állapotának hatalmas együttese* az ő istenségük, mivel ezen állapotok állandó változásban vannak, és kozmikus ideavilágként szünetelnek *Pralaya* alatt. Az Univerzumban csak egy állandó állapot van, ami a tökéletes öntudatlanság állapota, tulajdonképpen a puszta Chidākāsham (a tudat mezeje).

Ha olvasóim egyszer felismerik azt aényt, hogy ez a hatalmas univerzum valójában a tudat változatos állapotainak óriási halmaza, akkor nem lepődnek majd meg azon, hogy az öntudatlanság legvégső állapotát az advaita-k Parabrahman-nak tekintik.^{XI/20}

Bár maga teljesen kívül esik az emberi értékelésen vagy számításon, mégis ez a „tudat változatos állapotainak óriási halmaza” egy hetesség, a *maga* összességében teljesen hetes csoportokból áll, egyszerűen azért, mert „az érzékelés képessége *hét különböző aspektusban létezik, az anyag hét formájának*” vagy hét tulajdonságának vagy állapotának „*megfelelően*”.^{XI/21} Ezért az ezoterikus számolásban az 1-től 7-ig tartó sorozat az első megnyilvánult princípiummal kezdődik, amely az egyes szám, ha fentről kezdjük, és a hetes szám, amikor alulról, vagy a legalsóbb princípiumtól számítjuk.

A négyes számot a *Kabalah*-ban úgy tekintik, ahogyan Pythagorasz, a legtökéletesebb vagy inkább *szent* számként, mivel az Egyből, az első megnyilvánult Egységből, vagy inkább a Három az Egyben-ből származik. Az utóbbi pedig mindig személytelen, nem nélküli, felfoghatatlan, bár belül van a magasabb mentális érzékelések lehetőségén.

Az örök monád első megnyilvánulása soha nem jelentette azt, hogy egy másik szimbólum szimbólumaként áll, a Nem-született az Elemből születtként, vagy az egy Logosz a Mennyei Emberként. A Tetragrammaton vagy a görögök Tetraktisza a Második Logosz, a Demiurgos.

A négyes szám azonban – ahogyan Thomas Taylor gondolja – *maga* a platóni *állat*, aki Syrianus helyes megfigyelése szerint a pythagoreusok legjobbika volt, a megérthető hármasság szélén van, ahogyan a legkielégítőbben Proclus mutatta be Platón teológiájáról írt értekezése harmadik könyvében. E két hármasság [a dupla háromszög] között – az egyik megérthető, a másik szellemi szintű – az isteneknek egy másik rendje létezik, amely mindkét szél tulajdonságaival rendelkezik...^{XI/22}

A pythagoraszzi világ – Plutarkhosz szerint^{XI/23} – *egy dupla négyességből állt*.

Ez a kijelentés alátámasztja azt, amit az exoterikus teológiák az *alsóbb* Tetraktisz kiválasztásáról mondanak. Ugyanis:

Az értelmi világ [Mahat világa] négyessége T’Agathon, Nous, Psyche, Hyle, míg az érzékelhető [anyagi] világ négyessége – ami pontosan az, amit Pythagorasz értett a Kozmosz szó alatt – Tűz, Levegő, Víz és Föld. A négy elemet *rhizómata* néven nevezték, *minden kevert test* princípiumainak gyökereként.^{XI/24}

Tehát úgymond az alsóbb Tetraktisz az anyagi világ *illúziójának* gyökere, és ez a zsidók Tetragrammatonja, és a „titokzatos istenség”, amely körül a modern kabbalisták olyan nagy hűhót csapnak.

Ez a szám [*négy*] aritmetikai átlagot képez a monád és a hetes között, és ez tartalmaz minden erőt, mind a teremtő, mind a teremtetett számokat. Ugyanis valamennyi tíz alatti szám közül ez egy bizonyos számból áll, a kettő megduplázva négyet ad, és a négy megkettőzve [vagy szétbontva] a hetet [a hetességet] eredményezi. Kettőt sajátmagával megszorozva négyet kapunk, és önmagába visszafordítva létrehozza az első kockát. Ez az első kocka egy *termékeny szám*, a sokaság és változatosság alapja, ami a kettőből és a négyből tevődik össze, [függve a monádtól, a

^{XI/20} *Five years of Theosophy*, 202, 203. oldalak.

^{XI/21} *Ugyanott*, 200. oldal.

^{XI/22} Oliver: *Pythagorean Triangle*, 104. oldal.

^{XI/23} De Anim. Procr., 1027.

^{XI/24} Oliver: *Ugyanott*, 112. oldal.

hetedikről]. Így időleges dolgok két princípiuma, a piramis és kocka, forma és anyag egyetlen forrásból folyik, a négyszögből [a földön, és a monádból az égből].^{XI/25}

Itt Reuchlin, a *Kabalah* nagy szakértője a kockát „anyagként”, míg a piramist vagy hármasságot „formaként” mutatja be. Hermes követőinél a négyes szám csak akkor válik az igazság jelképévé, amikor egy kockává egészítik ki, ami szétnyitva hetet ad, ahogyan a férfi és a női elemeket és az Élet elemét jelképezi.^{XI/26}

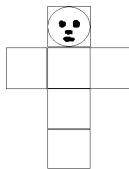
Néhány tanulmányozó zavarban van a függőleges vonal megmagyarázásakor,^{XI/27} amelyik a férfi, teremő, a keresztben a négy részre osztott vonal (mivel a négy egy női szám), míg a vízszintes (az anyag vonala) három részre osztott. Ezt azonban könnyű megmagyarázni. Mivel a „szétnyitott kocka” középső lapja közös mind a függőleges, mind a vízszintes vonal esetében, vagy kettős vonalú, úgymond *semleges* területté válik, és egyikhez sem tartozik. A szellemi vonal hármassá marad, az anyag vonala kettős, a kettő pedig páros és ezért női szám. Ezenfelül Theon *Mathematica* művében megfogalmazottak szerint a pythagoreusoknak, akik a Tetraktisz-nak a Harmónia nevet adták, „mert ez egy harmónia a zenei negyedben”, az volt a véleményük, hogy:

az egyhúros hangszer kánonjának felosztását a tetraktisz tette meg a duádban, a triádban és a tetrádban. Ez ugyanis magában foglal egy negyedes, egy másfeles, egy dupla, egy tripla és egy négyszeres arányt, amelynek metszete 27. Az ősi zenei jelölési rendszerben a tetrachord (4 hangból álló skálakészlet) három fokból vagy hangközökből és négy hangból állt, amit a görögök diatessaron-nak, mi negyednek hívtunk.^{XI/28}

Továbbá, bár a négyes páros szám, ezért női („alvilági”) szám, formájának megfelelően változik. Ezt Stanley mutatja be.^{XI/29} A négyet a pythagoreusok a Természet Kulcs-Örének nevezték, de a hárommal való egységben – ami hétté tette – a legtökéletesebb és legharmonikusabb számmá vált, *magává a természetét*. A négy „a nőnemű forma hímneműje volt”, amikor a keresztet kialakította, és a hét a „Hold Ura”, mivel ez a bolygó hét naponta kénytelen megjelenését megváltoztatni. A hét az a szám, aminek alapján Pythagorasz a szférák harmóniájának és zenéjének az elméletét megalkotta. Egy tónusnak (hangnak) nevezte a Hold Földtől való távolságát, a Holdtól a Merkúrig fél tónusnak, onnan a Vénuszig ugyanannyinak, a Vénusztól a Napig másfél tónusnak, a Naptól a Marsig egy tónusnak, onnan a Jupiterig fél tónusnak, a Jupitertől a Szaturnuszig fél tónusnak, és onnan az állatövig egy tónusnak, így

^{XI/25} Reuchlin *è Cabala*, I, II, Oliver: *Ugyanott*, 104. oldal.

^{XI/26} A *The Source of Measures*-ben (50, 51. oldalak) a szerző bemutatja, hogy a kocka formáját szétnyitva a körrel kapcsolatban... „egy valódi kereszté vagy tau alakká válik, és a kört az utolsó négyzetbe helyezve, kiadja az egyiptomiak *füles keresztjét*. ... Míg a kockának csak hat lapja van, ami a szétnyitott kocka által megjelenített kereszt keresztlécét illeti, a kocka egyik lapját, mivel a két keresztlécénél közös, mindkettőhöz tartozóként számítják [tehát egyszer a vízszinteshez, egyszer a függőlegeshez]. ... 4 lap függőlegesen, 3 lap vízszintesen ad-

A szétnyitott kocka

ja az összesen hetet. Így kapjuk meg az ismert 4, 3 és 7 számokat”. Az ezoterikus filozófia megmagyarázza, hogy a négy a lehetségségi állapotú Univerzum, vagy a *kaotikus anyag* jelképe, és hogy annak szüksége van a szellemre, hogy aktívan áthassa, vagyis az őseredeti *absztrakt* háromszögnek ki kell lépnie egydimenziós minőségéből, és szét kell terjednie abban az anyagban, így alkotva meg egy *megnyilvánult* alapot a háromdimenziós térben, hogy az Univerzum megérthető módon megnyilvánulhasson. Ez a szétnyitott kocka által valósul meg. Innen ered a *füles kereszt*, ☩, mint az ember, a nemzés és az élet szimbóluma. Egyiptomban az ankh lelket, életet és vért jelent. Ez a *meglelkesített, élő ember*, a hetesség.

^{XI/27} Lásd korábban.

^{XI/28} Oliver: *Ugyanott*, 114. oldal.

^{XI/29} *Pythag.*, 61. oldal.

állítva elő a hét hangot, a hangterjedelem harmóniáját.^{XI/30} A természet valamennyi dallama ebben a hét hangban játszódik, ezért hívják „a Természet Hangjának”.

Plutarkhosz elmagyarázza,^{XI/31} hogy a legrégebbi görögök a négyet minden dolog princípiumának és gyökerének tekintették, mivel ennyi az elemek száma, amelyek minden látható és láthatatlan *teremtett* dolgot létrehoztak.^{XI/32} A rózsakeresztes testvéreknél a kereszt vagy a *kiterített kocka* képezte vizsgálódás tárgyát Peuvret egyik teozófikus fokozatában, és a fény és sötétség, vagy a jó és rossz alapvető princípiumaként kezelték.^{XI/33}

A megérthető világ az isteni elméből [vagy egységből] származik ilyen módon. A Tetraktis, az *első egység, minden dolog megteremtője*, saját lényegén töprengve és saját kezdetekor így szólt: Egyszer egy, kétszer kettő azonnal létrehoz egy tetradot, tetején a legmagasabb egységgel, és egy *gúlvá válik*, amelynek alapja egy egyszerű tetrád, egy felületnek alárendelve, amelyen az isteni egység sugárzó fénye megteremti az anyagtalan tűz létformáját, Juno (anyag) alacsonyabb dolgokba való leszállása miatt. Innen fakad a nélkülözhetetlen fény, nem az égő, hanem a megvilágító. Ez a *középső világ teremtése*, amelyet a héberek *Legfelsőnek* neveznek, az [ő] istenségük világának. Ezt Olymposz-nak nevezik, teljes fénynek, és önálló formákban gazdag, ahol a halhatatlan istenek lakhelye van, *deum domus alta*, amelynek teteje *egység*, a fala *hármasság*, a felülete *négyesség*.^{XI/34}

A „felületnek” így egy *semmitmondó felszínnek* kell maradnia, ha magára marad. Az *egység* csak „megvilágítja” a *négyességet*, a nevezetes alsó négynek magának kell falat is építenie a *hármasságból*, ha meg akar nyilvánulni. Továbbá a Tetragrammaton vagy Microprosopus az „Jehovah”, nagyon szemérmetlenül magának követelve, hogy „volt, van, lesz”, amit most úgy fordítanak, hogy „Vagyok, aki vagyok”, és úgy értelmezik, hogy a legmagasabb elvont Isten-ségre utal, míg ezoterikusan és a tiszta igazság szerint csak periodikusan kaotikus, féktelen és örök anyag, annak minden lappangó lehetőségével. Ugyanis a Tetragrammaton egy a természettel vagy Isis-szel és az androgün istenek exoterikus sorozatával, mint Osiris-Isis, Jove-Juno, Brahmâ-Vâch vagy a kabbalista Jah-hovah, valamennyi férfi-nővel. Minden antropomorf isten a régi népeknél – ahogyan Marcelinus Finicius helyesen megfigyelte – négy betűvel írta le nevét. Így az egyiptomiaknál ő volt Teut, az araboknál Alla, a perzsáknál Sire, mágusoknál Orsi, mohamedánoknál Abdi, a görögöknél Teos, a régi törököknél Esar, a latinoknál Deus, és ehhez John Lorenzo Anania hozzáteszi még a német Gott-ot, a szarmata Bouh-ot, stb.^{XI/35}

Mivel a monád egy, és *páratlan* szám, ezért a régiek azt mondták, hogy csak a páratlanok tökéletes számok, és – talán önző módon, de tényként – valamennyit hímneműnek és tökéletesnek tekintették, amelyek az égi istenekre alkalmazhatók, míg a párosakat, mint a kettő, a négy, a hat és különösen a nyolc, mivel nőneműek, tökéletlennek tekintették, és csak a *földi és az alvilági istenségekre értették*. Vergilius erre a tényre utal, amikor azt mondja: „*Numero deus impare gaudet*”, „Páratlan számok örvendeztetik meg az isteneket.”^{XI/36}

A hetes számot vagy heptagont azonban a pythagoreusok *vallási és tökéletes* számnak tekintették. „Telesphoros-nak” nevezték, mert a segítségével az Univerzumban és az emberiségben minden annak *végcéljához* illetve betetőzéshez vezet.^{XI/37} A hét szent bolygó^{XI/38} által

^{XI/30} Oliver: *Ugyanott*, 172. oldal.

^{XI/31} *De Plac. Phil.* 878. oldal.

^{XI/32} Lásd Oliver: *Ugyanott*, 106. oldal.

^{XI/33} *Ugyanott*, 108. oldal.

^{XI/34} Reuchlin: *mint fenn*, 689. oldal. Oliver: *Ugyanott*, 112, 113. oldalak.

^{XI/35} Oliver: *Ugyanott*, 118. oldal.

^{XI/36} *Bucolica*, VIII. Ecl. 75.

^{XI/37} Philo: *De Mund. Opif.*, Oliver: *Ugyanott*, 172. oldal.

^{XI/38} A hét bolygó nem azért korlátozódik erre a számra, mert a régiek nem ismertek többet, hanem egyszerűen azért, mert ezek voltak a hét Logosz őseredeti „házai”. Felfedezhetnek kilenc vagy kilencvenkilenc más bolygót, az nem változtat azon a tényen, hogy csak ez a hét bolygó szent.

uralt szférákról szóló tanítás mutatja Lemuriától Pythagoraszig a földi és az evilági természet hét erőjét, valamint az Univerzum hét hatalmas energiáját, amelyek hét hangon alakulnak és bontakoznak ki, amelyek a zenei skála hét hangját adják.

A hetes számot (a mi hetesünket) úgy tekintették, hogy az *egy szűz száma, mert nem-született* [mint a Logosz vagy a vedântisták Aja-ja]:

Apa... vagy anya nélkül, ... *közvetlenül a monádtól eredve*, amely minden dolog eredete és koronája.^{XI/39}

És ha a hetest közvetlenül a monádtól származtatják, akkor – ahogyan a legrégebb iskolák Titkos Tanításukban tanították – ez a mi Mahâmanvantaránk szent és tökéletes száma.

A hetesség vagy hetes szám valóban számos istennek és istennőnek volt szent, Marsnak a hét kísérőjével, Osirisnak, akinek a teste hét és kétszer hét részre volt osztva, Apollónak, a Napnak hét bolygója között, miközben himnuszt zeng a hétsugarúnak héthúros hárfáján, Minervának, az atya-anya-nélkülinek, és másoknak.^{XI/40}

A Himaláján túli okkultizmust a maga hetességeivel, és éppen az ilyen hetességek miatt a legősibbnak kell tekinteni, valamennyi eredetijének. A neoplatonikusok által hátrahagyott *néhány* töredék ezt tagadta, és az utóbbi csodálói, akik aligha értik azt, amit védenek, ezt mondják nekünk: „Nézzék, az Önök előfutárai csak a *háromszoros* emberben hittek, aki szellemből, lélekből és testből áll. Vegyék észre, hogy India Târaka Râja jógája ezt a felosztást háromra korlátozza, mi négyre, a vedântisták pedig ötre (kosha-ra)”. Erre mi, az ősi iskola hívei, azt kérdezzük:

Akkor miért mondja a görög költő, hogy *nem négyen*, hanem heten vannak, akik a Szellemi Nap imáját éneklik?

Ἑπτὰ με κ.τ.λ.

Hét hangzó betű zengi dicséretemet,

A halhatatlan Istenét, a mindenható Istenségét.

Akkor miért nevezik a *hármasságot alkotó* Iao-t, a Titokzatos Istent „négyszeresnek”, és mégis a hármas és négyes szimbólumok egy egyesített név alá kerülnek a keresztényeknél – a hétbetűs Jehovah alá? Akkor miért azonos a héber Shebâ-ban az Oath [eskü – a ford.] (a pythagoraszai Tetraktisz) a hetes számmal? Vagy ahogyan Gerald Massey mondja:

Esküt tenni rokon értelmű volt a „hétnek tenni-vel, és a Yod betűvel kifejezett 10 Iao-Sabaoth, [a tízbetűs Isten] teljes száma volt.”^{XI/41}

Lucian *Auction*-jában:

Pythagoras azt kérdezi: „Ön hogyan számol?” A válasz: „egy, kettő, három, négy”. Akkor Pythagoras ezt mondja: „látja, *amit Ön négynek gondol*, ott tíz van, *egy tökéletes háromszög és a mi eskünk* [Tetraktisz, négy! – vagy összesen hét]”.^{XI/42}

Akkor miért mondja Proclus:

Az arany versek Atyja a Tetraktiszt dicsőíti a halhatatlan természetű forrásként?^{XI/43}

Egyszerűen azért, mert azoknak a nyugati kabbalistáknak, akik *exoterikus* bizonyítékokat idéznek ellenünk, fogalmuk sincs a valódi *ezoterikus* jelentésről. Valamennyi ősi kozmológia – az ötödik gyökérfaj két legősibb népének, a hindu áráknak és az egyiptomiaknak a kozmosz leírása, hozzátevé a korai kínai fajokét, a negyedik vagy atlantiszi fajok maradványait – egész misztériumát a 10-es számra alapozta: a felső háromszög a láthatatlan és metafizikai világot

^{XI/39} Oliver: *Ugyanott*, 173, 174. oldal.

^{XI/40} *Ugyanott*, idézett hely.

^{XI/41} *The Natural Genesis*, I. 545.

^{XI/42} *Ugyanott*.

^{XI/43} *Timæus*, III., *ugyanott*.

jelenti, az alsó három és négy, vagy a hét a fizikai birodalmat. Nem a zsidó *Biblia* az, ami kihangsúlyozta a hetes számot. Hésziodosz használta a következő szavakat: „A hetedik a megszentelt nap”, mielőtt még „Mózes” Sabbath-járól egyáltalán hallani lehetett. A hetes szám használata soha nem volt egyetlen népre korlátozható. Ezt tanúsítja Babilon romjaihoz közel a Nap templomában található hét váza, Felső-Egyiptomban, az ősidők óta folyamatosan égő hét tűz Mithra oltárai előtt, a hét szent zászló az arábiaiaknál, India hét félszigete, hét szigete, hét tengere, hegye és folyója. És a *Zoháré*, a hét ragyogás zsidó Sephiroth-ja, a hét gót istenség, a kaldeaiak hét világa, és hét szellemük, a hét csillagkép, amelyeket Hésziodosz és Homérosz említ, és az összes, végeláthatatlan hetes, amelyeket az orientalisták minden általuk felfedezett kéziratban megtalálnak.^{XI/44}

Amit végül mondanunk kell, a következő: Elegendő dolgot előhoztunk, amik megmutatják, hogy miért hétre osztották és osztják az emberi princípiumokat az ezoterikus iskolákban. Tegyük ezt négyggyé, és akkor az ember vagy alsóbb földi alkotórészei *nélkül* marad, vagy fizikai nézőpontból egy lélektelen állattá válik. A Négyességnek a felső vagy az alsó – égi vagy földi – Tetraktisznak kell lennie ahhoz, hogy érthetővé váljon az *ősi* ezoterikus iskolák tanításainak megfelelően, hogy az embert egy hetességnek kell tekinteni. Ezt olyan jól megértették, hogy még az úgynevezett keresztény gnosztikusok is átvették ezt a hagyományos rendszert.^{XI/45} Ez hosszú ideig titok maradt, bár gyanították, mivel az akkori idők semmilyen kézírata nem beszélt róla elég világosan ahhoz, hogy a szkeptikusokat kielégítse. Azonban segítségünkre siet korunk irodalmi különlegessége, a gnosztikusok legrégebb és legjobban megőrzött evangéliuma, a *Pistis Sophia*. A bizonyítás abszolút teljessé tételéhez idéznünk kell egy szaktekintélyt, C.W. King-et, az egyetlen archeológust, akinek erre az alaposan kidolgozott tanításra halvány rálátása volt, és aki napjaink legjobb írója a gnosztikusokról és gyöngyszemeikről.

A vallási irodalom e rendkívüli darabja szerint – ami egy valódi gnosztikus öslelet – az emberi lény az Egyből eredő hetes sugár,^{XI/46} pontosan úgy, ahogy a mi iskolánk tanítja. Hét elem-ből épül fel, amelyből négyet a négy kabbalista megnyilvánult világból kölcsönzött. Így:

Azsiából kapja a Nephesh-t, vagyis a fizikai vágyak [az éltető lélegzés is] székhelyét, Jezirah-tól Ruach-ot, vagyis a szenvedélyek székhelyét [?!], Briah-tól Neshamah-ot, vagyis az értelmet és Aziluth-tól Chaiah-ot, vagyis a szellemi élet princípiumát. Ez azon platóni elmélet alkalmazásának tűnik, ami szerint a lélek megfelelő tulajdonságait a bolygóktól kapja azok szféráin keresztül történő lefelé haladása során. Azonban a Pistis-Sophia, szokásos merészségével ezt az elméletet sokkal költőibb formába helyezi (282. §). A *belső ember* hasonló módon *négy* összetevőből épül fel, *de ezeket a Szférák lázadó Æonjai szolgáltatják*, mivel az *Erő* – az Isteni Fény egy részecskéje („Divinæ particula auræ”) – még bennük maradt. A *lélek* [az ötödik], amely „szemeik könnyeiből és kínjaik verejtékéből képződött, a *szellem utánzata*, Ἀντιμίμων Πνεύματος (látszólag a mi tudatunknak felel meg) [a *hatodik*]. Végül pedig Μοῖρα, a *sors*^{XI/47} [a karmikus Én], akinek az a feladata, hogy az embert a számára kijelölt végkifejlethez vezesse, ha

^{XI/44} Oliver: *Ugyanott*, 175. oldal.

^{XI/45} Lásd a későbbi F. pontot, „Az egyiptológusok hét lelke” című részt.

^{XI/46} A hét energiaközpont a Fohatnak az egy elemen történő tevékenysége eredményeként fejlődött ki, illetve tárgyiasult, vagy tulajdonképpen a hét elem „hetedik princípiumán” működve, amely az egész megnyilvánult Kozmoszban létezik. Itt rámutathatunk, hogy ezek valójában a kabbalisták Sephiroth-jának, a keresztény rendszerben „a Szentlélek hét ajándékának”, misztikus értelemben pedig Devaki hét gyermekének vagy fiának felelnek meg, akiket Kansa megölt Krishna megszületése előtt. A mi hét princípiumunk mindezeket jelképezi. El kell szakadnunk vagy különülnünk tőlük, mielőtt elérjük a Krishna vagy Krisztus állapotot, egy Jīvanmukta-ét, és magunkat teljesen a legmagasabbba, a hetedikbe vagy az Egybe kell összpontosítanunk.

^{XI/47} Μοῖρα ebben az esetben végzet, nem „sors”, névszó és nem tulajdonnév (lásd: Odüsszeia, XXII, 413, Wolf fordítása). Azonban Moira, a Sors istennője egy istenség, aki *Áiśa-hoz hasonlóan mindenkinek kiosztja részét jóból-rosszból* (Liddell és Scott lexikonja), és ezért ő a karma. Ezen a lerövidítésen azonban a végzet vagy a karma *tárgya*, az Önvaló vagy az Én értendő, és ő az, aki újraszületik. Ἀντιμίμων Πνεύματος sem a tudatunk, hanem a Buddhi-nk, és nem is a szellem „utánzata”, hanem „arról mintázott”, vagy a Szellem „hasonmása”, ami a Buddhi, mint az Âtmâ hordozója (Aristophanes: *Thesmophor.*, 27).

irtózna tűzben elpusztulni, akkor tűzbe, ha gyűlölné vadállattól elpusztulni, akkor vadállathoz vezesse – [a *hetedik*]^{XI/48}

C. A hetes elem a Védákban

Ez megerősíti az okkult tanítást a hét bolygóról és a hét fajról

A történelmi ismeretek forrásáig kell visszamennünk, hogy a legjobb bizonyítékkal tanúsítsuk a kijelentett tényeket. Ugyanis, bár teljesen allegorikusak, a Rig Veda-i himnuszok nem kevésbé sokatmondók. Azokban Sûrya hét sugarát analóggá tették minden bolygólánc hét világával, a mennyek és a föld hét folyójával. Az előbbi a hét teremő sereg, utóbbi a hét emberiség vagy őseredeti embercsoport. A hét ősi Rishi – minden Földön élő és lélegző elődje – Agni hét barátja, hét „lova” vagy hét „feje”. Az emberi faj tűzből és vízből származott, allegorikusan kifejezve. Az Atyák vagy az ősi áldozók Agni-ből formálták meg, mivel Agni, az Ashvin-ok, az Âditya-k^{XI/49} valamennyien azoknak az „áldozónak” vagy atyáknak a szinonimái, akiket változóan neveznek Pitara-knak (vagy Pitri-knek), Angirasa-knak,^{XI/50} a Sâdhya-knak, „isten áldozóknak”, akik valamennyi közül a legréjettebbek. Mindezeket Deva-putra Rishayah-nak vagy „az Isten Fiainak” hívják.^{XI/51} Az „áldozók”, ráadásul kollektíven az Egy Áldozó, az Istenek Atyja, Vishvakarman, aki véghezvitte a nagy Sarva-medha szertartást, és önmaga feláldozásával fejezte be azt.

Ezekben a himnuszokban a „Mennyei Embert” Purusha-nak, „az Embernek” nevezik,^{XI/52} akitől Virâj született,^{XI/53} Virâj-tól pedig a (halandó) ember. Varuna – magasztos helyzetéből lesüllyesztve, hogy az Űr-Dhyâni-k vagy dévák vezetője lehessen – az, aki minden természeti jelenséget szabályoz, aki „ösvényt vág a Napnak, hogy őt kövesse”. Az ég hét folyója (a leereszkedő teremő istenek) és a föld hét folyója (a hét őseredeti emberiség) az ő felügyelete alatt áll, ahogyan látni fogjuk. Ugyanis az, aki megszegi Varuna törvényeit (Vratâni-t, „a természetes működés menetét”, a működő törvényeket), azt Indra,^{XI/54} a védikus hatalmas isten megbünteti, akinek Vrata-ja, vagy törvénye, vagy hatalma nagyobb, mint bármely más isten Vratâni-ja.

Így a *Rig Vêda*, valamennyi ismert ősi feljegyzés közül a legrégebbi, alátámaszthatja az okkult tanításokat csaknem minden tekintetben. Himnuszai, amik az ötödik (a saját) fajunk legrégebbi beavatottjai által leírt feljegyzések az ősi tanításokkal kapcsolatban, beszélnek a hét fajról (kettő még eljövendő), jelképesen a „hét áramlatnak” nevezve azokat,^{XI/55} és az öt fajról (Panchakrishtayah), amelyek már benépesítették ezt a világot^{XI/56} az öt területen (Panchapradishah)^{XI/57} és a három hajdani kontinensen.^{XI/58}

^{XI/48} *The Gnostics and their Remains*, 37, 38. oldalak.

^{XI/49} *Rig Vêda*, III. 54, 16, II. 29, 3, 4.

^{XI/50} Roth professzor (Peter lexikonjában) az Angirasa-kat az istenek és az emberek közötti magasabb rendű lények átmeneti fajaként határozza meg, míg Weber professzor állandó szokásának megfelelően, amellyel modernizálja, és emberarcúvá alakítja az istenit, annak a vallásnak az eredeti papjait látja bennük, amely a hindu áráknál és a perzsáknál általános volt. Roth-nak igaza van, az „Angirasa-k” a Dhyâni-k vagy a harmadik, a negyedik, sőt, az ötödik faj beavatottjainak tanító-dévái (guru-dévák) egyik megnevezése volt.

^{XI/51} *Ugyanott*, X. 62, 1. 4.

^{XI/52} *Ugyanott*, X. 90. 1.

^{XI/53} *Ugyanott*, X. 90. 5.

^{XI/54} *Ugyanott*, X. 113. 5.

^{XI/55} *Ugyanott*, I. 35. 8.

^{XI/56} *Ugyanott*, idézett hely.

^{XI/57} *Ugyanott*, IX, 86. 29.

^{XI/58} Csak három elmerült vagy másképpen elpusztult kontinenst – mert az első faj első kontinense a mai napig létezik, és fennmarad a végsőkéig – írnak le az okkult tanításban, a hyperboreait, a lemuriat (átvéve a tudomány által jelenleg ismert nevet) és az atlantiszt. Ázsia legnagyobb része Atlantisz pusztulása után emelkedett ki a vizekből, Afrika még később keletkezett, míg Európa az ötödik és a legutolsó kontinens, a két Amerika

Csak azok a tudósok, akik majd elsajátítják a Purusha Sukta titkos jelentését – amelyben a modern orientalisták intuíciója azt választotta, hogy benne a „*Rig Védá* egyik legutolsó himnuszát” lássák –, remélhetik, hogy megértik, mennyire harmonikusak a tanításai, és hogyan támasztják alá az ezoterikus tanításokat. Tanulmányozniuk kell minden homályosságában a metafizikai jelentésüket, az összefüggéseket a (Mennyei) Ember (Purusha), akit feláldoztak az Univerzum és abban minden létrehozásáért,^{XI/59} és a földi halandó ember között,^{XI/60} mielőtt a következő vers rejtett filozófiáját megérti:

15. Neki [az „Embernek”, Purusha-nak vagy Vishvakarman-nak] hét egymáshoz csatlakozó tűzrevaló hasábfája volt, és *háromszor hét* réteg tüzelni valója, amikor az istenek végrehajtották az áldozatot, az Embert megkötözték áldozatként.

Ez a három hetes ősi fajra vonatkozik, és mutatja a *Védák* régiségét, amik nem tudtak más áldozatról, valószínűleg ebből a legkorábbi *szóbeli* tanításból. Vonatkozik a hét őseredeti emberiségre is, mivel Vishvakarman jelképezi az isteni emberiséget együttesen.^{XI/61}

Ugyanezt a tanítást megtalálható a többi régi vallásban tükröződve is. Lehet, sőt, biztosan eltorzítva és félreértelmezve jutott el hozzánk, mint a párszik esetében, akik *Vendidád*-jukban és máshol olvassák az abban foglalt utalásokat anélkül, hogy jobban megértenék azokat, mint az orientalisták, mégis a tanítást világosan megemlítik régi műveikben.^{XI/62}

Összehasonlítva az ezoterikus tanítást James Darmesteter professzor értelmezésével, az ember első pillantásra láthatja, hol a hiba, és mi okozta azt. A bekezdés így szól:

Az indo-iráni Asura-t [Ahura-t] gyakran *hétszeresként* képzeltek el, bizonyos mitikus[?] szövegek előadásával és bizonyos mitikus[?] számok ereje révén az indo-irániak elődei hét világról beszéltek,^{XI/63} és a legfelsőbb istent gyakran hétszeressé tették, mint ahogyan a világokat is, amelyeken uralkodott. A hét világ Perzsiában a Föld hét Karshvare-ja lett, a Földet hét Karshvare-ra osztották, *amelyek közül csak egy ismert és hozzáférhető az ember számára*, az, amelyen élünk, név szerint Hvaniratha, ezekről azt is mondhatjuk, hogy *hét Föld* van.^{XI/64} A párszi mitológia hét mennyről is tud. Hvaniratha-t magát is hét vidékre osztották (Orm. Ahr. 72.§).^{XI/65}

Ugyanez a felosztás és tanítás található meg a legrégebbi és legtisztéletreméltebb hindu szentírásban, a *Rig Védában*. Abban említés történik hat világról Földünkön *kívül*, a hat Ra-

részei sokkal régebbiek. Ezekről más alkalommal többet. A beavatottak, akik feljegyezték a *Védákat* – vagyis ötödik fajunk Rishi-jei – akkor írták, amikor Atlantisz már elsüllyedt. Atlantisz a *negyedik* kontinens, amelyik *megjelent*, de a *harmadik*, amelyik *eltűnt*.

^{XI/59} Vessd össze: Vishvakarman.

^{XI/60} Ugyanott, X. 20, 1, 16.

^{XI/61} Ez az ősi tanítás nem is olyan *tudománytalan*, mivel a kor egyik legnagyobb természettudósa – a néhai Agassiz professzor – elfogadta az ember földrajzi eredetének sokféleségét, és élete végéig támogatta. Az emberi fajok egységét a hírneves cambridge-i (USA) professzor ugyanúgy elfogadta, mint az okkultisták – nevezetesen lényegi és eredeti homogenitásuk, valamint egy és ugyanazon forrásból való származásuk értelmében. Például a néger, az árják, a mongolok, stb. valamennyien ugyanolyan módon és ugyanazoktól az elődöktől származtak. Ezek mind azonos lényegűek voltak, bár különbözőek, mivel hét, fokozatukban és nem fajtájukban eltérő síkhoz tartoztak. Az eredeti fizikai különbséget csak kissé domborították ki a későbbi a földrajzi és éghajlati körülmények. Ez természetesen nem Agassiz elmélete, hanem az ezoterikus változat. Ez részletesen megvitatjuk a következő kötetben.

^{XI/62} Lásd a hét szféra felsorolását – nem a „Föld Karshvare-ja”, ahogyan általános hitték – a XIX. Fargard, 30. és továbbiakban.

^{XI/63} Ahogyan mondták, a hét világ a lánc hét szférája, mindegyiket minden vallás hét „Nagy Istenének” egyike uralja. Amikor a vallások lealacsonyodottá és antropomorffá váltak, a metafizikai eszméket pedig szinte elfelejtették, a szintézist vagy a legmagasabbat, a hetediket, elválasztották a többitől, és annak megszemélyesítése lett a *nyolcadik* Isten, akinek monotheizmusát megkísérelték egységesíteni, de nem sikerült. Isten egyetlen ezoterikus vallásban sem valóban egy, ha metafizikailag elemezzük.

^{XI/64} Láncunk hat láthatatlan bolygója „világ” is és „föld” is, mint a sajátunk, noha láthatatlan. De hol lehet a hat láthatatlan föld ezen a bolygón?

^{XI/65} *Vendidád*, S.B.E. IV. kötet, LIX, LX. oldalak, és lábjegyzet.

jamsi-ról Prithivî, a Föld felett, vagy „erről” (Idam), mint ami szemben áll „amazsal” (vagyis a hat bolygóról a *három* másik síkon vagy világban).^{XI/66}

A dőlt betűs részek saját kiemeléseink annak hangsúlyozására, hogy a tantételek meg-egyezhettek az ezoterikus tanításokéival, és hogy hangsúlyozzuk az elkövetett tévedést. A mágusok vagy mazdeánok csak abban hittek, amiben más népek is, nevezetesen bolygóláncunk hét „világában” vagy bolygójában, amelyek közül *csak egy* hozzáférhető az ember számára, a jelen időszakban ez a Földünk. És hittek a hét kontinens vagy föld egymást követő megjelenésében és megsemmisülésében ezen a bolygónkon, minden kontinenst felosztottak a hét bolygó (egy látható, hat láthatatlan) emlékére hét szigetre vagy földrészre, „hét éghajlatra”, stb. Ez abban az időben általános hit volt, amikor a mostanra már titkossá vált Tanítás még mindenki számára nyitva állt. A hetes felosztásokban levő helyszínek sokfélesége volt az, ami az orientalistákat – akiket ráadásul félrevezették mind a beavatatlan hinduk, mind a párszik ősi tanítási-król való elfeledkezése – annyira zavarba ejtette az állandóan visszatérő hétszeres számaival, hogy „mitikusnak” tekintették. Az alapelemeknek ez az elfeledése térítette le a helyes nyomról az orientalistákat, és követtette el velük a legnagyobb baklövéseket. Ugyanez a tévedés megtalálható az Istenek meghatározásában. Akik járatlanok a legkorábbi árják ezoterikus tanításában, azok soha nem képesek helyesen feldolgozni vagy akár csak megérteni ezekben a Lényekben hordozott metafizikai jelentést.

Ahura Mazda (Ormazd) a hét Amesha Spenta vagy Amshaspand feje vagy szintézise volt, ezért maga is egy Amesha Spenta. Mint ahogyan Jehovah-Binah-Elohim az Elohim feje és szintézise volt, és nem több, ugyanúgy Agni-Vishnu-Sûrya a szintézis és a legfőbb, vagy a középpont, ahonnan a fizikaiba és a metafizikaiba áramlott a szellemiből valamint a fizikai Napból a hét sugár, a hét tüzes nyelv, a hét bolygó vagy isten. Ők valamennyien legfőbb istennekké váltak, az Egy Istenné, de csak az ősi titkok elvesztése, vagyis Atlantisz elsüllyedése, vagy az „Özönvíz” után, és India brahmanák általi elfoglalását követően, akik a Himalája csúcsainak biztonságát keresték, amikor még a magasföldek, a mai Tibet is egy időre elsüllyedtek. Ahura Mazdát a *Vendîdâd*-ban csak úgy nevezték, mint „a Legáldottabb Szellem, a *Fizikai Világ Teremtője*”. Ahura Mazda szó szerinti fordításban a „Bölcs Urat” jelenti, (Ahura az „úr”, Mazda pedig a „bölcs”). Továbbá Ahura-nak ez a neve, ami a szanszkritban Asura, összekapcsolja őt a Mánasaputra-kkal, a Bölcsesség Fiaival, akik meglelkesítették az értelem nélküli embert, és felruházták a saját értelmükkel (a manasszal). Ahura (Asura) az *ah* „lenni” szótöből származtatható, de elsődleges jelentése az, amit a Titkos Tanítás bemutat.

Amikor majd a geológia megfejt, hogy az Indiai-óceán háborgó vizei hány ezer évvel ezelőtt érték el Közép-Ázsia legmagasabb fennsíkjait, amikor a Kaszpi-tenger és a Perzsa-öböl egyek voltak vele, csak akkor fogják megtudni majd a ma létező árja brahmani nép korát, és Hindusztán magasföldjeire történő leereszkedésük idejét, ami évezredekkel később történt.

Yima, a *Vendîdâd*-ban az úgynevezett „első ember”, mint ahogyan ikertestvére, Yama is, Vaivasvata Manu fia, az egyetemes történelem két korszakához tartozik. Ő a második emberi faj ősapja – innen ered a Pitri-k árnyékainak megszemélyesítése – és ő a vízözön utáni emberiség atyja. A mágusok használták a „Yima-t”, mint ahogyan mi mondunk „embert”, amikor az emberiségről beszélünk. A „becsületes Yima” az első halandó, aki Ahura Mazdával beszélget, az *első „ember”, aki meghal*, vagy eltűnik, de nem az első, aki megszületik. „Vívanghat fia”^{XI/67} volt Vaivasvata fiához hasonlóan az a jelképes ember, aki az ezotériában az *első három* faj képviselője és azok közös ősapja. E fajok közül a két első sohasem halt meg,^{XI/68} csak eltűnt, feloldódtak utódaikban, és a harmadik is csak a vége felé ismerte meg a halált a nemek szétválását, nemzésbe „bukását” követően. Erre világosan utal a *Vendîdâd* II.

^{XI/66} Lásd: *Rig Vêda*, I. 34., III. 56., VII. 10, 411. és V. 60. 6.

^{XI/67} *Vendîdâd*, idézett mű, 13. oldal.

^{XI/68} A halál csak azután jelent meg, hogy az ember *fizikai* teremtménnyé vált. Az első, valamint a második faj feloldódott, és eltűnt utódaikban.

Fargard-ja. Yima visszautasítja azt, hogy Ahura Mazda törvényének hordozója legyen, mondván:

Én nem születtem, nem tanítottak arra, hogy a te törvényed hordozója és prédikátora legyek.^{XI/69}

Ekkor Ahura Mazda arra kéri őt, hogy gyarapítsa embereit és „örködjön a világán”.

Ő visszautasítja azt, hogy Ahura Mazda papja legyen, mert ő *önmaga papja és áldozója*, de elfogadja a második javaslatot. Ezt válaszolja:

Igen! ... Igen, táplálni fogom a világodat, uralkodni és örködni fogok felette. Így lesz, amíg király vagyok, nem pedig hideg szél, nem is meleg szél, *sem betegség, sem halál*.

Akkor Ahura Mazda egy arany gyűrűt és egy tört visz neki, a hatalom jelképeit.

Így Yima uralma alatt háromszáz *tél* múlt el, és a Föld *újra feltöltődött* nyájakkal és csordákkal, emberekkel és kutyákkal és madarakkal és vörösen lángoló tüzekkel.

A 300 *tél* 300 korszakot vagy ciklust jelent.

Az „újra feltöltődött” jól mutatja, hogy mindez már korábban is volt, és bizonyítja annak a tanításnak a tudását, amelyik a világ és ciklusainak egymást követő pusztulásáról szól. Amint letelt a „300 tél”, Ahura Mazda figyelmezteti Yima-t, hogy a Föld túlzsúfolttá válik, és az embereknek nincs hol élniük. Akkor Yima előlép, és Spenta Ârmaita, a női védőszellem, vagy a Föld Szelleme segítségével a Földet kinyújtja, és az egyharmaddal nagyobbá válik, ami után „új nyájak és csordák és emberek” jelennek meg rajta. Ahura Mazda ismét figyelmezteti őt, Yima pedig ugyanazzal a mágikus erővel még kétharmaddal megnagyítja a Földet. „Kilencszáz tél” *múlik* el, és Yimának *harmadszor* is el kell végeznie a szertartást. Ez az egész allegorikus. A Föld megnyújtásának három folyamata a három egymást követő kontinensre és fajra vonatkozik, amelyek egymásután következnek, egyik a másikból, ahogyan máshol részletesebben elmagyaráztuk. A *harmadik* időszak után Ahura Mazda „égi istenek és kiváló halandók” egyik összejövetelén figyelmezteti Yima-t, hogy az anyagi világban a végzetes telek fognak pusztítani, és minden *élet* el fog tűnni. Ez a „vízözön” régi mazdeán jelképe, és Atlantisz eljövendő kataklizmája, amely sorban minden fajt elsöpör. Vaivasvata Manu-hoz és Noé-hoz hasonlóan Yima is készít egy vara-t – elkerített területet, bárkát – Isten irányításával, és magával viszi minden élő teremtmény, állat és „tűz” magját.

Ez az az új „Föld” vagy új kontinens, amelyen Zarathustra a törvényadóvá és uralkodóvá vált. Ez volt a negyedik faj kialakulásának kezdete, miután a harmadik emberei elkezdtek kihalni. Addig – ahogyan fentebb mondtuk – nem volt tényleges halál, csak átalakulás, mivel az emberek még *nem rendelkeztek személyiséggel*. Monadjuk volt, az Egy Lélegzet kilégzései, és olyan személytelen, mint a forrás, amelyből eredtek. Testük volt, vagy inkább árnytestük, amely büntelen volt, ezért karma nélküli. Így, mivel nem volt Kâma Loka – még kevésbé Nirvâna, vagy akár Devachan – mert az emberek „lelkeinek”, akiknek nem volt személyes Énjük, nem lehettek közbülső időszakok sem a testet öltések között. A főnixhez hasonlóan az ősi ember is a régi testéből egy újban támadt fel. Minden alkalommal és minden új nemzedékkel egyre szilárdabbá vált, fizikailag egyre tökéletesebb, a fejlődési törvénynek megfelelően, amely a természet törvénye. A halál az elkészült fizikai szervezettel érkezett el, és vele a morális hanyatlás.

Ez a magyarázat rámutat még egy ősi vallásra, amelyik megegyezik jelképrendszerében az egyetemes tanítással.

Máshol ismertetjük a legrégebb perzsa hagyományokat, a még régebbi mágusok mazdeán ereklyéit, és néhányukat meg is magyarázzuk. Az emberi faj nem egyetlen magányos ember-

^{XI/69} Idézett mű, 12. oldal.

pártól származott. Sohasem volt egy első ember – akár Ádám, akár Yima –, hanem egy első emberiség.

Ez lehet, hogy „mérsékelt poligenizmus”,* lehet, hogy nem az. Ha egyszer mindkét semiből való teremtetést (ami képtelenség) és egy emberfeletti Teremtőt vagy teremtőket (ami tény) a tudomány megvizsgálja, a poligenizmus sem okoz több nehézséget vagy kényelmetlenséget – inkább kevesebbet tudományos szempontból –, mint a monogenizmus.

Tulajdonképpen ugyanolyan tudományos, mint bármely más állítás. Ugyanis Nott és Gliddon *Types of Mankind* című művéhez írt bevezetésében Agassiz hitet tesz amellett, hogy „az emberség számtalan ősi fajtát *külön-külön* teremtették”, és megjegyzi, hogy „amíg minden zoológiai területen az állatok *különböző* fajúak, az ember, fajainak sokfélesége ellenére, mindig *egy és ugyanazon* emberi lényt képez.”

Az okkultizmus az őseredeti fajok számát hétben határozza meg, illetve arra korlátozza, mivel a lényeknek hét „ősapja” vagy Prajâpati-ja, kifejlesztője volt. Ők nem is istenek, nem is természetfeletti lények, hanem fejlett szellemek egy másik és alacsonyabb bolygóról, akik ezen a bolygón születtek újra, sorban létrehozva a jelenlegi emberiséget a jelenlegi körben. Ezt a tanítást ismét csak megerősíti egyik visszatükröződése a gnosztikusok között. Antropológiájukban és teremtésmélettükben azt tanították, hogy „*hét* angyal egy bizonyos csoportja” formálta meg az első embereket, akik nem voltak különbek érzékek nélküli, óriási árnyszerű alakoknál, „puszta vonagló hernyók” (!) – írja Irenæus,^{XI/70} aki szokás szerint metaforát használ a valóságra.

D. A hetesség az exoterikus művekben

Most megvizsgálhatunk más ősi kéziratokat is, és megnézhetjük, vajon tartalmazzák-e a hetes osztályozást, és ha igen, milyen mértékben.

Szétszórva további szanszkrit szövegek ezreiben, amik közül néhány még felbontatlan, mások még ismeretlenek, valamint az összes *Purâna*-ban, kiemelkedő helyet foglalnak el a hetes és a negyvenkilences (7x7) számok, legalább annyira, ha nem még inkább, mint a héber *Bibliában*. A *Purâna*-kban megtalálhatók az első fejezetek hét teremtésétől kezdve egészen Nap hét sugaráig a végső Pralaya-ban, amely hét Napra terjed ki, és elnyeli az egész Univerzum anyagát. Így a *Matsya Purâna* szerint:

A Védák elterjesztése céljából Vishnu egy Kalpa kezdetén elbeszélte Manu-nak Narasimha történetét és a *hét* Kalpa eseményeit.^{XI/71}

Majd ugyanez a *Purâna* bemutatja, hogy:

Minden Manvantarában a Rishi-k osztályai^{XI/72} jelennek meg hetesével és *heten*, és miután megalkotnak egy törvény- és erkölcsi kódexet, távoznak a boldogságba.^{XI/73}

A Rishi-k azonban sok más dolgot is megjelenítenek az élő bölcseken kívül.

Az *Atharva Veda* Dr. Muir általi fordításában ezt olvassuk:

* Poligenizmus: embertani elmélet, amely szerint az emberiség több törzsből származik, ezért az egyes fajták nem egyenlő értékűek. – a ford. megj.

^{XI/70} I. XXIV. 1.

^{XI/71} *Vishnu Purâna*, Wilson fordítása, I. LXXX.

^{XI/72} Ahogy Parâshara mondja: „Ők a hét személy, akik a különböző Manvantarákban teremtett lényeket védelmezik. Mert az egész világot átítatja az istenség energiája, akit Vishnu-nak neveznek, a Vish, ’belépni’ vagy ’átítatni’ szótöbblől eredően, mivel valamennyi isten, a Manu-k, a hét Rishi, a Manu-k fiai, az Indrá-k, az istenek királyai csupán Vishnu megszemélyesített erői [Vibhûtayah – potenciák]”. (*Ugyanott*, III. 18, 19.) Vishnu az Univerzum, és maga az Univerzum is fel van osztva a *Rig Veda*-ban *hét* régióra, aminek elegendő tekintélynek kell lennie, a brahminok számára mindenestre.

^{XI/73} *Ugyanott*, III. 15.

1. Az Idő visz (bennünket) előre, egy táltos, hét sugárral, ezer szem, múlhatatlan, tele termékenységgel. Erre hágnak fel az értelmes bölcsek, a kerekai valamennyi világ.

2. Így az Idő hét keréken jár, hét kerékagya van, tengelye a halhatatlanság. Ő jelenleg az összes világ. Az Idő igyekszik előre az első Istenhez.

3. Egy tele korsót tartalmaz az Idő. Sok formában létezőnek látjuk. Ő az összes világ a jövőben. Úgy hívják, hogy az „Idő a legmagasabb Mennyekben”.^{XI/74}

Tegyük még hozzá az ezoterikus kötetekből a következő versszakot:

A Tér és az Idő egyek. A Tér és az Idő névtelen, mivel ők a megismerhetetlen AZ, amit csak a hét sugarán keresztül lehet érzékelni, ami a hét Teremtés, a hét Világ, a hét Törvény, stb.

Ne felejtjük el, hogy a *Purâna*-k ragaszkodnak ahhoz, hogy Vishnu azonos az Idővel és a Térrel,^{XI/75} és még a rabbínista Isten-szimbólum is Maqom, a „Tér”, és világossá válik, hogy miért egy megnyilvánuló Istenség – a tér, az anyag és a szellem – a háromszöggé és a négyességgé (a tökéletes kockává) vált egy középpont – innen ered a hét – céljaira. Még a Pravahaszél – a misztikus és okkult erő, amely lendületbe hozza, és szabályozza a csillagok és bolygók járását – is hetes. A *Kúrma* és a *Linga Purâna*-k is hét ilyen nevű alapvető szelet sorolnak fel, amelyek a kozmikus tér princípiumai.^{XI/76} Ezek szoros kapcsolatban állnak Dhruvával^{XI/77} (a jelenlegi Alfával), a Sarkcsillaggal, amely viszont kozmikus erőkön keresztül változatos jelenségek létrejöttéhez kapcsolódik.

Így az árja szentírásokban szereplő hét teremtésből, hét Rishi-ből, égövből, kontinensből, princípiumból, stb., a szám áthaladt az indiai, egyiptomi, káldeai, görög, zsidó, római és végül a keresztény misztikus gondolkodáson, amíg ki nem kötött, és fenn nem maradt kitörölhetetlen hatást gyakorolva minden exoterikus teológiára. A hét ősi könyv, amit Ham kiloptott Noé bárkájából, és átadott Cush-nak, a fiának, valamint Ham és Cheiron hét rézoszlopa visszatükröződés és emlékeztető a hét őseredeti misztériumra, amelyeket a „hét titokzatos kiáradásnak”, a hét hangnak és a hét sugárnak – a hétezerszer hét másolatuknak szellemi és csillagászati modelljeinek – megfelelően hoztak létre későbbi korszakokban.

A titokzatos szám ismét szembeütő a nem kevésbé rejtelmes marut-oknál. A *Vâyu Purâna* bemutatja, a *Harivamsha* pedig megerősíti, hogy a marut-ok – a legrégebbi, ugyanakkor minden másodlagos vagy alacsonyabb isten között a legerhetetlenebbek a *Rig Véda* szerint:

Az, hogy minden manvantara-ban [körben] hétszer heten [vagyis 49-en] születnek meg, hogy minden manvantara-ban négyszer heten [vagyis 28-an] kapják meg a felszabadítást, azonban helyüket ugyanolyan minőségben újraszületett személyek töltik be.^{XI/78}

Mik a marut-ok ezoterikus jelentésükben, és kik azok a személyek, akik „újraszületnek ugyanolyan minőségben”? A *Rig* és más *Védákban* a marut-ok a viharistenekként és Indra barátaként és szövetségeseiként jelennek meg, ők az „ég és föld fiai”. Ez elvezet egy allegóriához, amely szerint ők Shiva-nak, a jógik nagy pártfogójának a gyermekei:

A Mahâ Yogî, a nagy aszkéta, akiben az absztrakt meditáció és szigorú vezeklés legnagyobb tökéletessége összpontosul, amivel a legkorlátlanabb erőket szerzi meg, csodálatos dolgokat

^{XI/74} XIX. 53. himnusz.

^{XI/75} Vishnu minden – a világok, a csillagok, a tengerek, stb. Vishnu „mindaz, ami van, mindaz, ami nincs... [de] ő nem egy szubsztancia (*Vastubhûta*).” (*Vishnu Purâna*, II. könyv, XII. fejezet, Wilson fordítása, II. 309.) „Amit az emberek a legmagasabb Istennek hívnak, az nem szubsztancia, hanem annak az oka, nem olyasmi, ami itt, vagy ott, vagy máshol van, nem az, amit látunk, hanem az, amiben minden van – a tér.”

^{XI/76} *Vishnu Purâna*, Wilson fordítása, II. 306.

^{XI/77} Ezért mondják a *Purâna*-kban, hogy Dhruva, a Sarkcsillag látványa éjjel, és az égi delfin (Shishumâra, egy csillagkép) „jóvatesz bármely bűnt, amit a nap folyamán elkövettek”. (*Ugyanott*, 306. oldal.) Tény az, hogy a négy csillag sugarai az „örökös láthatóság körében” – az Agni, a Mahendra, a Kashyapa és a Dhruva, amelyek a Kismedve (Shishumâra) farkán helyezkednek el – egy bizonyos módon összpontosítva különleges eredményeket hoz létre. India asztro-mágusai megértik, miről van szó.

^{XI/78} *Ugyanott*, III. 15.

művel, a legmagasabb szellemi tudás birtokába jut, és végül eléri az univerzum nagy szellemével való egyesülést.^{XI/79}

A *Rig Védában* a Shiva név ismeretlen, viszont a megfelelő istent Rudra-nak hívják, ezt a nevet használják Agni-ra, a tűzistenre, a marut-okat pedig az ő fiainak nevezik. A *Râmâyana*-ban és a *Purâna*-kban az anyjuk, Diti – Aditi nővére vagy kiegészítője, egyik alakja – nagyon szeretne egy fiút kapni, aki elpusztítaná Indrá-t. Kashyapa, a Bölcs ezt mondja neki: „ha teljesen tiszta a személy, és gondolatai igazán istenfélők”, és a méhében hordozza a gyermeket „száz éven át”,^{XI/80} akkor neki lesz ilyen fia. Indra azonban meghiúsítja a tervét. Villámcsapásával az embriót hét részre vágja méhében, majd minden részt ismét hét darabra, akik gyorsan száguldó istenekké, a marut-okká válnak.^{XI/81} Ezek az istenségek csupán a Kumâra-k egy másik aspektusa vagy fejlődési foka, akik családnevüket tekintve Rudra-k, mint sokan mások.^{XI/82}

Diti, minthogy ő Aditi – hacsak az ellenkezőjét be nem bizonyítják nekünk –, tehát Aditi vagy legmagasabb formájában Âkâsha az egyiptomi *hétszeres* mennyország. Minden valódi okkultista megérti, hogy ez mit jelent. Megismételjük, Diti a *metafizikai* természet hatodik princípiuma, az Âkâsha-i Buddhî. Diti, a marut-ok anyja, egyik evilági formája, egyidejűleg képviseli az aszkétában az isteni lelket és a misztikus emberiség isteni törekvéseit a Mâyâ fátylaiból való megszabadulás, és ennek következtében a végső üdvösség felé. Indra jelenleg lefokozódott a káli yuga következtében, amikor az ilyen törekvések már nem általánosak, hanem abnormálissá váltak az Ahamkâra, az önösség vagy „Én vagyok-ság” érzése, valamint a tudatlanság általános elterjedése által, noha Indra kezdetben a hindu Pantheon egyik legnagyobb istene volt, ahogyan a *Rig Vêda* bemutatja. Surâdhipa, „az istenek feje” Jishnu-tól, „az égi seregek vezérétől” – aki a hindu Szt. Michael – bukott lefelé az aszkétizmus ellenzőjévé, minden szent törekvés ellenségévé. Őt úgy mutatják be, mint aki Aindrî-vel (Indrânî-val) kötött házasságot, aki Aindri-yaka, az érzékelési elem kifejlődésének megszemélyesítése, akit, „érzéki vonzereje miatt” vett feleségül. Ezt követően elkezdett égi női démonokat leküldeni, hogy szent emberek, jógik szenvedélyeiket felszítsák, és „elcsábítsák őket a hatásos vezekléstől, amelytől rettegett”. Emiatt Indra – akit most „az égbolt isteneként, a megszemélyesített atmoszféraként” jellemeznek – valójában a Mahat kozmikus princípium és a manasz ötödik emberi princípium, annak kettős megjelenésében, mivel buddhi-val kapcsolódik össze, és mivel hagyja magát a kâma-princípium, a szenvedélyek és vágyak teste által lehúzni. Ezt Brahmâ szemlélteti, amikor azt mondja a legyőzött istennek, hogy gyakori kudarcai a karmának köszönhetőek, és azok büntetések voltak féktelenségéért és különböző nimfák elcsábításáért. Ez utóbbi jellegzetesség miatt próbálja megvédeni magát a pusztulástól, és öli meg az eljövendő „gyermeket”, akinek rendeltetése az ő legyőzése. A gyermek természetesen a jógi állhatatos, isteni akarát jelképezi, ami arra késztet, hogy minden ilyen kísértésnek ellenálljon, és így megsemmisítse a szenvedélyeket földi személyiségén belül. Indra ismét sikert ér el, mert a test legyőzi a szellemet.^{XI/83} Az (új isteni adeptusság, az árja ötödik faj aszkétái által újra létrehozott) „embriót” hét részre osztja, (ez nemcsak az új gyökérfaj hét alfajára való utalás, amelyek

^{XI/79} Dowson: *Hindu Classical Dictionary*, „Shiva” szócikk, 298. oldal.

^{XI/80} *Vishnu Purâna*, idézett mű, II. 78.

^{XI/81} A *Râmâyana*-ban Bâla-Râma, Krishna bátyja az, aki ezt megteszi.

^{XI/82} Ami Rudra eredetét illeti, számos *Purâna*-ban azt állítják, hogy az ő (szellemi) utóda, akit *Brahmâ* teremtett benne, nem korlátozódott sem a hét Kumâra-ra, sem a tizenegy Rudra-ra, hanem „korlátlan számú lényt foglal magában személyben és szellemi adottságokban, mint az ő (szűz) atyja. Megrémülve vadságuktól, számuktól és halhatatlanságuktól, Brahmâ azt kívánja fiától, Rudrá-tól, hogy különféle és halandó természetű teremtményeket hozzon létre.” Rudra visszautasítja, hogy teremtsen, eláll tőle, stb. ezért Rudra az első lázadó. (*Linga, Vâyu, Matsya* és más *Purâna*-k.)

^{XI/83} Diti-t így a Dvâpara Yuga-ban elgáncsoltnak mutatják be, abban az időszakban, amikor a negyedik faj virágzott.

mindegyikében lesz egy Manu,^{XI/84} hanem az adeptusság hét fokozatára is) azután pedig minden részt hét darabra, utalva minden gyökérfaj, sőt alfaj Manu-Rishi-jeire.

Nem tűnik nehéz feladatnak annak megértése, mit jelent, hogy a marut-ok minden manvantara-ban „négyszer hét” felszabadítást kapnak, és kik azok a személyek, akik helyükben (tehát a marut-okéban, azok ezoterikus jelentésében) „ugyanolyan minőségben *újraszületnek*”, és akik „betöltik helyüket”. A marut-ok képviselik (a) a szenvedélyeket, amelyek minden jelölt keblében viharzanak és tombolnak, amikor az aszkétikus életre készül, misztikus értelemben; (b) az Âkâsha alacsonyabb princípiumainak – valamennyi lakott bolygó alacsonyabb, földi légkörét jelképező testének vagy sthûla sharîra-jának – sokszoros aspektusában rejtőzködő okkult potenciákat, misztikus és sziderikus értelemben; (c) valóságos, tudatos létezőket, kozmikus és pszichikai természetű lényeket.

Ugyanakkor az okkult szóhasználatban marut azoknak a nagy adeptus Én-eknek adott egyik elnevezés, akik meghaltak, és akiket Nirmânakâya-kként is ismerünk; azoknak az Én-eknek nevei, akik számára – *mivel túl vannak az illúzió*n – nincs Devachan, és akik az emberiség javáért vagy önként lemondtak a nirvánáról, vagy akik mivel még nem érték azt el, láthatatlanul a Földön maradnak. Ezért mutatják be a marut-okat^{XI/85} először Shiva-Rudra, a Jógipártfogó fiaiként, akinek (misztikusan értett) harmadik szemét meg kell szereznie az aszkétának, mielőtt adeptussá válik, majd pedig kozmikus jellegükben Indra alárendeltjeiként és ellenfeleiként különböző jellemvonásokkal. A „négyszer hét” felszabadulás utalás a négy körre és a mienket megelőző négy fajra, amelyek mindegyikében a Maruta-Jîvá-k (monádok) újraszülettek, és elérték a végső felszabadulást, feltéve, ha azt választották, hogy élnek a lehetőséggel. Ehelyett azonban, annak az emberiségnek a javát szolgálva, amely egyre reménytelenebbül küszködne a tudatlanság és nyomorúság szövevényében, *hacsak nem lenne ez a külső segítség*, újra és újra megszületnek, „ugyanolyan jelleggel”, és így „töltik be saját helyeiket”. Azt, hogy kik ők, „a Földön”, az okkult tudomány minden tanulmányozója tudja. Azt is tudják, hogy a marut-ok Rudra-k, akik között ott van a Tvashtri család – Vishvakarman szinonimája –, a beavatottak nagy védnöke. Ez bőséges ismeretet biztosít valódi természetükről.

Ugyanez vonatkozik a kozmosz és az emberi princípiumok hetes felosztására. A *Purâna*-k más szent szövegekkel együtt, bővelkednek erre utaló célzásokban. Mindenekelőtt a Világtojtás, amely Brahmâ-t vagy az Univerzumot tartalmazta, kívülről *hét* természetes elemmel volt körülvéve, először pontatlanul vízként, levegőként, tűzként, éterként és *három titkos* elemként felsorolva, majd azt mondják, hogy a „Világot” hét elem „zárja körül minden oldalon”, és a tojtáson belül is a magyarázat szerint:

A világ körülzárja minden oldalon, valamint felül és alul is (Brahmâ) tojtásának a héja [Andakataha].^{XI/86}

^{XI/84} Eltekintve a Manu-k, Rishi-k és utódaik szörnyű és nyilvánvalóan *szándékos* összekavarásától a *Purâna*-kban, egy dolog világos: minden gyökérfaj (amit Manvantara-nak is neveznek a szent könyvekben) esetében hét Rishi volt, van és lesz, mint ahogyan tizennégy Manu van minden körben, mivel az uralkodó istennek, a Rishi-k és a Manu-k fiai azonosak. (Lásd: *Vishnu Purâna* III. I., Wilson fordítása, III. 19.) A *Vishnu Purâna*-ban hat Manvantara-t adnak meg, mivel a hetedik a mi sajátunk. A *Vâyu Purâna* felsorolja a tizennégy Manu fiainak, valamint a hét Bölcs vagy Rishi fiainak neveit minden Manvantara-ban. Az utóbbiak az emberiség őseinek utódai. Minden *Purâna* beszél ennek az időszaknak (körnek) a hét Prajâpati-járól.

^{XI/85} „Châkshusha volt a hatodik korszak [a harmadik kör és a harmadik faj] Manu-ja, amelyben Indra volt Manojava” – Mantradruma a *Bhâgavata Purâna*-ban”. (*Vishnu Purâna*, Wilson fordítása, III. 12.) Mivel tökéletes analógia van a nagy kör (Mahâkalpa), a hét kör mindegyike, és minden egyes kör hét nagy fajának mindegyike között, ezért, a hatodik korszak vagy a harmadik kör Indra-ja megfelel a harmadik faj végének, amikor a bűnbeesés vagy a nemek szétválása történt. Rudra-nak a marut-ok atyjaként sok kapcsolódási pontja van Indra-val, a Marutvân-nal vagy a „Marut-ok Urával”. Azt mondják, Rudra azért kapta a nevét, mert könnyeket hullatott. Brahmâ nevezte el Rudra-nak, de *ő több mint hétszer hullatott könnyeket, így hét további nevet kapott*, amelyek közül egyet-egyet használ mindegyik „periódusban”.

^{XI/86} Ugyanott, II. 231.

A héj körül víz folyik, amelyet tűz vesz körül, a tüzet levegő, a levegőt éter, az étert pedig az elemek forrása (Ahamkâra), az utóbbit az Egyetemes Elme vagy „Értelem”, ahogyan Wilson fordítja. Ez ugyanúgy utal a létezés szféráira, mint ahogyan a princípiumokra is. Prithivî nem a Földünk, hanem a világ, a Naprendszer, és a „tágot”, a „szélest” jelenti. A *Védákban* – valamennyi szaktekintély közül a legnagyobb, bár szükségünk van egy kulcsra, hogy helyesen értelmezzük – három evilági és három mennyei földet említene, amelyek egyszerre jöttek létre a mi Földünkkel, Bhûmi-val. Gyakran mondják nekünk, hogy úgy tűnik, a szférák, princípiumok, stb. száma hat, és nem hét. Mi azt válaszoljuk, hogy valóban, csak hat princípium van az emberben, mivel a teste *nem* princípium, hanem egy princípium burkolata, héja. Így van ez a bolygólánccal is, ezoterikusan beszélve abban a Föld – valamint a hetedik, vagy inkább a negyedik sík, az, amelyik hetedikként található, ha az elementálok első hármassá birodalmától számolunk, amelyik elkezd a kialakulását – figyelmen kívül hagyható, mivel (számunkra) az egyedüli megkülönböztethető test a hét közül. Az okkultizmus nyelve változatos. Tegyük fel azonban, hogy hét helyett a *Védákban* csak *három* földre gondolnak, akkor melyik az a három, mivel mi még csak egyet ismerünk? Nyilvánvalóan *kell lennie* egy okkult jelentésnek a vizsgált kijelentésben. Lássuk akkor. A „Föld – amely lebeg” a tér egyetemes óceánján, amelyet Brahmâ a *Purâna*-kban hét körzetre oszt – Prithivî, a világ, hét princípiumra osztva. Ez egy eléggé metafizikainak látszó kozmikus felosztás, de valójában okkult hatásait tekintve *fizikai*. Sok Kalpa-val később említésre kerül Földünk, az is hét körzetre osztva, az analógia törvényének megfelelően, amely az ősi filozófusokat vezérelte. Ezután hét földrészt, hét szigetet, hét óceánt, hét tengert és folyót, hét hegyet, hét éghajlatot, stb. találunk rajta.^{XI/87}

Ráadásul nem csak a hindu szentiratokban és filozófiában találunk utalásokat a hét Földre, hanem a perzsa, a föníciai, a káldeai és az egyiptomi kozmogóniákban is, de még a rabbini irodalomban is. A Főnix^{XI/88} – amit a héberek Onech-nek עֶנֶךְ a Phenoch-ból, Enoch, egy titkos ciklus és a beavatás jelképéből, a törökök pedig Kerkes-nek neveznek – ezer évig él, amelyet követően tüzet szítva önmagát hamvasztja el, majd sajátmagából újrászülve újra ezer évig él, egészen *hét-szer hétig*,^{XI/89} amikor eljön az Ítélet Napja. A „hét-szer hét”, vagyis 49 világos allegória, és utalás a 49 Manu-ra, a hét körre és a hétszer hét emberi ciklusra minden egyes körben, mindegyik bolygón. A Kerkes és az Onech egy fajnak a ciklusát és a misztikus Ababel fát, az „Atya Fáját” jelenti a *Korán*-ban, amely új ágakat és lombozatot hajt a Kerkes vagy Főnix minden feltámadásakor, az „Ítélet Napja” pedig egy kisebb Pralaya-t jelent. A *Book of God* és az *Apocalypse* szerzője úgy hiszi, hogy:

A Főnix... egészen egyszerűen ugyanaz, mint a perzsa romantikus regény Simorgh-ja. és az utóbbi madárról szóló leírás még határozottabban hangsúlyozza azt a véleményt, hogy a Főnix halála és feltámadása a világ egymást követő pusztulását és újrateremtődését jeleníti meg, amelyről sokan azt hiszik, hogy tűzáradat segítségével [és felváltva özönvízzel] történik. Amikor a Simorgh-tól megkérdezték a korát, ő úgy tájékoztatta Caherman-t, hogy ez a világ nagyon régi, mivel már *hét-szer töltötték meg az emberektől különböző lényekkel, és hét-szer népteleni-*

^{XI/87} A *Vishnu Purâna* II. könyvének IV. fejezetében (Wilson, II. 205.) kijelentik, hogy a „Föld” „kontinenseivel, hegyeivel, óceánjaival és külső burkával ötven crore [500 millió] yojana kiterjedésű”, amelyre a szövegmagyarázó megjegyzi: „Ez magába foglalja a bolygószférákat, mivel a hét zóna és óceán átmérője – mindegyik óceán ugyanolyan átmérőjű, mint a kontinens, amelyet körülzár, és mindegyik rákövetkező kontinens átmérője kétszerese a megelőzőnek – csak két crore vagy 54 lakh, stb. [1 lakh=százezer, 1 crore=tízmillió valamiből – a ford. megj.). ... 'Ha bármikor ellentmondásokat észlelünk a különböző Purâna-kban, azokat a Kalpák különbségeinek, és *hasonlóknak* kell betudni.’” A „hasonlókat” „okkult jelentésnek” kell érteni, amelynek magyarázatát a kommentátor elhallgatja, aki exoterikus, *szektás* célokból írt, és akit a fordító félreértett különböző egyéb okokból, amelyek közül a legcsekélyebb az ezoterikus filozófia nem ismerése.

^{XI/88} A Főnix, amit általában a 600 éves Nap-ciklussal – a görögök és más nemzetek nyugati ciklusával – kapcsolják össze, különböző típusú ciklusok általános szimbóluma, kivonva vagy hozzátéve a rejtjeleket, amelyek szerint a ciklus értendő.

^{XI/89} Lásd: *Book of Ali*, orosz fordítás.

tették el,^{XI/90} és hogy az emberi faj kora, amelyben jelenleg vagyunk, fennmarad *hétezer évig*, ő maga pedig *tizenkét* ilyen szabályos ismétlődést látott, és nem tudja, hogy még mennyit kell látnia.^{XI/91}

A fenti megállapítás azonban nem új. A múlt századi Bailly-től egészen a jelenlegi Dr. Kenealy-ig ezeket a tényeket több író észrevette, most azonban kapcsolat állapítható meg a perzsa jós és a nazarénus próféta között. A *Book of God* szerzője ezt mondja:

A Simorgh valójában ugyanaz, mint a hinduk szárnyas Singh-je és az egyiptomiak Szfinxe. Azt mondják, hogy az előbbi meg fog jelenni a világ végezetén... egy óriási madár-oroszlánként... Innen kölcsönözték a rabbik mítoszukat egy hatalmas madárról, amely néha a Földön áll, néha az óceánon sétál,... miközben fejével az eget támasztja alá, és a szimbólummal együtt elfogadták azt a tanítást is, amelyre vonatkozik. Azt tanítják, hogy a bolygónak *hét egy-mást követő megújulásának kell lennie*, hogy mindegyik megismételt rendszer *hétezer évig* fog tartani[?], és hogy *a világegyetem teljes időtartama 49,000 év lesz*. Ezt a nézetet, amely magában foglalja a minden megújult teremtmény korábbi létezésének tanítását, vagy a babiloni fogásuk alatt tanulták, vagy *az ősi vallás része lehetett*, amelyet papjaik megőriztek a távoli múltból.^{XI/92}

Ez inkább azt mutatja, hogy a beavatott zsidók *kölcsön vették*, beavatatlan követőik, a talmudisták pedig elvesztették jelentését, és a hét kört, valamint a negyvenkilenc fajt, stb. roszsul használták.

Nemcsak az *ő* papjaik, hanem minden más országé is. A gnosztikusok, akiknek különböző tanításai az egyetlen őseredeti és egyetemes tanítás megannyi visszhangja, ugyanezeket a számokat más formában adják Jézus szájába a rendkívül okkult *Pistis Sophia*-ban. Ennél többet is mondunk: még a *Jelenések Könyvének* keresztény szerkesztője vagy szerzője is megőrizte ezt a hagyományt, és *hét* fajról beszél, amelyből négy, az ötödik egy részével már elmúlt, és kettő még következik. Ezt olyan félreérthetetlenül kijelenti, ahogyan csak lehet. Így szólt az angyal:

Ide bölcsességgel párosult ész kell! A hét fej hét hegyet jelent, az asszony ezeken ül. De jelenti a *hét* királyt is. *Őt* közülük már a múlté, egy *most* uralkodik, az utolsó még nem jött el.^{XI/93}

Ki az, aki a legkisebb mértékben is járatos az ősi szimbolikus nyelvben, és ne tudná felismerni az *öt* elesett királyban a négy gyökérfajt, amelyek már voltak és az ötödik egy részét, ami *van*, a *másikban* pedig, ami „még nem jött el”, a hatodik és hetedik eljövendő gyökérfajokat, valamint jelenlegi fajunk alfajait is? Egy másik, még erőteljesebb célzás van *Mózes III. Könyvében* a hét körre és a negyvenkilenc gyökérfajra, amelyet a VI. kötetben fogunk megtalálni.

E. A hét a csillagászatban, a tudományban és a mágiában

Ezenfelül a *hetes* szám szorosan kapcsolódik a Pleiádok (Fiastyúk) okkult jelentésével, Atlas hét leányával, akik közül „a hat jelen van, a hetedik *rejtett*”. Indiában dajkaságuk révén kapcsolódnak Kârttikeya-hoz, a háborús istenhez. A Pleiádok (szanszkritul Krittikâ-k) azok, akik ezt a nevet az istennek adták, mivel *csillagászatilag* Kârttikeya a Mars bolygó. Istenként ő Rudra fia, aki asszony közreműködése nélkül született. Ő is egy „ifjú szűz” Kumâra, aki Shiva magjából a tűzben – a Szent Szellemben – keletkezett, ezért hívták Agni-bhû-nak. A néhai Dr. Kenealy úgy gondolta, hogy Kârttikeya Indiában a Naro-k ciklusának titkos jelképe, ami 600, 666 és 777 évekből áll, attól függően, hogy nap- vagy hold, isteni vagy halandó

^{XI/90} Az ige múlt időben van, mert a könyv allegorikus, és le kell fátyoloznia a benne levő igazságokat.

^{XI/91} *Oriental Collections*, II. 119., Idézi Kenealy: *Idézett mű*, 175, 176. oldalak.

^{XI/92} *Ugyanott, idézett hely.*

^{XI/93} *Idézett mű*, XVII. 9, 10. [Az 1996-os hivatalos katolikus bibliafordításból. – a ford. megj.]

években számolunk, és a hat látható vagy a hét tényleges nővér, a Pleiádok szükségesek, hogy ezeket a valamennyi csillagászati és vallási szimbólum között a legtitkosabbat és legrejtélyesebbet teljessé tegyék. Ezért, amikor egy régi különleges eseményt emlékeztetéssé akartak tenni, Kárttikeya-t egy Kumâra-ként, aszkétaként jelenítették meg, *hat* fejjel – a Naro-k mind-egyik évszázadára egy-egy fejjel. Amikor a jelképre egy másik esemény kapcsán volt szükség, akkor a hét csillag-nővérral együtt Kárttikeya Kaumârî (vagy Senâ), női aspektusa kíséretében látható. Ekkor ő egy páván lovagol, ami a bölcsesség és az okkult tudás madara, a hindu Főnix, amelynek görög kapcsolata a Naro-k 600 évével jól ismert. A homlokán egy hatsugarú csillag (kettős háromszög), egy szvasztika, egy hat-, alkalmanként hétágú korona van, a páva farka a csillagászati mennyeket jelképezi. *Testén* az állatöv tizenkét jegye *van elrejtve*, ezért hívják Dvâdasha Kara-nak, „a tizenkét-kezűnek”, és Dvâdashâksha-nak, „tizenkét-szeműnek” is. Azonban Shakti-dhara-ként, a „dárdatartóként”, Târaka legyőzőjeként, Târaka-jit-ként jelenik meg leghíresebbnek.

Mivel a Naro-k éveit Indiában kétféle módon számítják – vagy „az istenek 100 éveként” (isteni évek), vagy 100 „halandó évként” – láthatjuk az óriási nehézséget, amely a beavatatlannak számára e ciklus helyes megértésének útjában áll, ami pedig olyan fontos szerepet játszik Szt. János *Jelenések Könyvében*. Ez a valódi apokaliptikus ciklus, bár az erre vonatkozó számos találgatás között nem találtunk mást, csak néhány *hozzávetőleges* igazságot, mivel változó hosszúságú, és különféle történelem előtti eseményekkel függ össze.

Azzal az időtartammal szemben, amit a babiloniak állítottak saját isteni korszakaikról, hangsúlyozni szokták, hogy Suidas bebizonyítja, a régiek számításában napok szerepelnek az évek helyett. Dr. Sepp ötletes plagizálásában – amelyet már lelepleztünk – a 432 hindu számokkal foglalkozik. Ezek adják meg ezer és millió években a jugáik időtartamát, de Sepp ezeket a „Krisztus születése előtti” 4,320 *lunáris* évre nyomta össze,^{XI/94} mint amit „előre elrendeltek” a csillagközi, ezenfelül láthatatlan mennyekben, és amit „a Bethlehem-i Csillag megjelenése” bizonyított. Suidas-nak azonban erre az állításra nem volt más bizonyítéka, mint a saját találgatásai, és nem is volt beavatott. Bizonyítékként idézi Vulcan-t, és úgy mutatja be, mint aki 4,477 évig, vagy 4,477 *napig* uralkodott, ahogyan ő gondolja, vagy években megadva 12 év, 3 hónap és 7 nap – az eredetiben azonban 5 nap van –, így elhibázva még egy ilyen könnyű számítást is.^{XI/95} Igaz, vannak más írók is, akik vétkesek a hasonló téves találgatásokban, például Kalisztenész, aki a káldeaiak csillagászati megfigyelésének csak 1,903 évet tulajdonít, míg Epigenész 720,000 évet ismer el.^{XI/96} Az avatatlan írók ilyen feltevéseinek egésze egy félreértés következménye. A nyugatiak, az ókori görögök és rómaiak valamennyien Indiából kölcsönözték az időszámítást. A *Bagavadam* tamil nyelvű kiadásában az áll, hogy 15 szoláris nap tesz ki egy paccham-ot, két paccham vagy 30 nap alkotja a halandók egy hónapját, ami azonban csak egy *nap* a Pitara Devatâ vagy Pitri-k számára. Továbbmenve, két ilyen hónap alkot egy rûdû-t, három rûdû tesz ki egy ayanam-ot, és két ayanam a halandók egy évét, ami azonban csak egy *nap* az isteneknek számára. Ilyen félreértett tanítások alapján képzelte néhány görög, hogy az összes beavatott pap a napokat évekké alakította!

A régi görög és latin íróknak ez a tévedése Európában súlyos következményekkel járt. A múlt század [XVIII. sz.] végén és a jelenlegi [XIX. sz.] elején Bailly, Dupuis és mások a néhány gátlástalan és túlbuzgó misszionárius által Indiából hozott, a hindu időszámítás tudatosan megcsonkított magyarázatára alapozva egészen fantasztikus elméletet építettek fel ebben a témakörben. Mivel a hinduk egy fél holdfordulatot vettek időmértékül, és mert egy hónap csak tizenöt nappól állt – amiről Quintus Curtius beszél^{XI/97} – a hindu irodalom említése szerint, ezért igazolt ténynek tekinthető, hogy az ő *évük* csak egy félév volt, amikor nem nevez-

^{XI/94} *Vie de Notre-Seigneur Jésus-Christ*, Bevezetés, Idézi De Mirville: *Pneumatologie*, IV. 50.

^{XI/95} Lásd: Suidas, Ηηλιος szócikk.

^{XI/96} Pliniusz: *Hist. Nat.* VII. 56.

^{XI/97} „Menses in quinos dies descriperunt dies” (LVIII., 9).

ték azt egy *napnak*! A kínaiak szintén huszonnégyszer osztották fel az állatövüket, ebből kiindulva évüket huszonnégyszer kéthétre, de az ilyen számítási mód nem akadályozta, és nem akadályozza őket, hogy pontosan olyan csillagászati évük legyen, mint a mienk. A mai napig megvan egy 60 napos periódusuk is – a dél-indiai rûdû – néhány tartományban. Továbbá, Diodorus Siculus^{XI/98} „*harminc napot egy egyiptomi évnek*” nevez, vagyis annak a periódusnak, amely alatt a hold egy teljes fordulatot tesz. Plinius és Plutarchos mindketten beszélnek róla,^{XI/99} de magától értetődő-e, hogy az egyiptomiak, akik ugyanannyira ismerték a csillagászatot, mint bármelyik másik nép, a *holdhónapot* 30 napból állónak vették, amikor az csak 28 és törtszámú nap? Ennek a holdi periódusnak nyilvánvalóan ugyanúgy okkult jelentése volt, mint a hinduk Ayanam-jának és rûdû-jának. A két hónapos év és a 60 napos periódus egy egyetemes időmérték volt az ókorban, ahogyan maga Bailly is bemutatja a *Traité de l'Astronomie Indienne et Orientale* című munkájában. A kínaiak saját könyveik szerint két részre osztották évüket, az egyik napéjegyenlőségtől a másikig.^{XI/100} Az arabok a régi időkben az évet hat évszakra osztották, mindegyik két hónapból állt, a kínai *Kioo-tche*-nek nevezett csillagászati műben pedig azt mondják, hogy két holdhónap tesz ki egy időmértéket, és hat időmérték egy évet. Kamcsatka őslakóinál a mai napig hat hónapból áll az év, mint amikor Chappe abbé meglátogatta őket.^{XI/101} Mindezt csak annak okán említettük, hogy amikor a hindu Purána-k egy szoláris évet mondanak, akkor ez alatt egy szoláris *napot* értenek.

Ez a természeti törvények ismerete volt, ami a hetet úgymond a gyökér természet-számmá teszi a megnyilvánult világban, vagy legalábbis jelenlegi földi életciklusunkban, és működésének csodálatos megértése, ami a régieknek a természet olyan sok titkát tárta fel. Egyébként ezek a törvények és a csillagászati, földi és morális síkokon zajló folyamataik azok, amik lehetővé tették a régi csillagászoknak, hogy helyesen számítsák ki a ciklusok időtartamát, és azok megfelelő hatásait az események menetére, hogy előre feljegyezzék – ezeket próféciáknak nevezik –, azokat a hatásokat, amiket az emberi fajok haladási irányára és fejlődésére fognak kifejteni. Mivel a Nap, a Hold és a bolygók a sohasem tévedő időmérők, amelyeknek a hatását és periodicitását jól ismerték, így váltak a nagy Uralkodóvá, és a mi kis rendszerünk uralkodóivá mind a hét birodalomban vagy „működési területen”.^{XI/102}

Ez olyan nyilvánvaló és figyelemre méltó, hogy még sok modern tudós és materialista valamint misztikus figyelmét is magára vonzotta ez a törvény. Orvosok és teológusok, matematikusok és pszichológusok hívták fel ismételten a világ figyelmét a „természet” viselkedésében a periodicitás tényére. Ezeket a számszerűségeket a Kommentároknak a következő szakokkal magyarázzák meg:

A kör nem az „Egy”, hanem a „Minden”.

A magasabban [égben] az áthatolhatatlan Rajah,^{XI/103} az [a kör] Eggyé válik, mert [az] az oszthatatlan, és nem lehet benne tau.

A másodikban [a három Rajamsi vagy a három „világ” közül] az Egy Kettővé [férfivá és nővé], és Hárommá [a Fiúval vagy Logossal] és a Szent Négygé [a Tetractys-szá vagy a Tetragrammaton-ná] válik.

A harmadikban [az alsóbb világban vagy a Földünkön] a szám négygé és hárommá és kettővé válik. Vedd az első kettőt, és hetet fogsz kapni, az élet titkos számát, egyesítsd [az utóbbit] a középső Rajah-val, és kilencet kapsz, a létezés vagy a valamivé válás szent számát.^{XI/104}

^{XI/98} Lib. I. c. 26.

^{XI/99} Hist. Nat., VII. 48. és Life of Numa, 16. §.

^{XI/100} Mém. Acad. Ins. XVI., 48. fejezet, III. 183.

^{XI/101} Voyage en Sibérie, III. 19.

^{XI/102} Az evolúció és a karma összetett erőinek működési területei a következők: (1) a szellemi fölötti vagy noumenoni, (2) a szellemi, (3) a pszichikai, (4) az asztrális-éteri, (5) az asztrális alatti, (6) a vitális és (7) a tisztán fizikai területek.

^{XI/103} Adbhutam, lásd: Atharva Vêda, X. 105.

Amikor a nyugati orientalisták majd elsajátítják a világ felosztásának rig védai valódi jelentését – a kétszeres, háromszoros, hatszoros és hétszoros és különösen a kilencszeres felosztást – a mennyre és a földre, az istenekre és az emberekre alkalmazott ciklikus felosztások misztériumát, akkor válik számukra világosabbá, mint amilyen jelenleg. Mivel:

*Számok harmóniája van az egész természetben, a gravitáció erejében, a bolygómozgásokban, a hő, a fény, az elektromosság és a kémiai vonzás törvényeiben, az állatok és növények formáiban és az elme érzékelésében. A modern természettudomány és fizika irányvonala valójában általánosítás felé mutat, ami mindennek az alaptörvényeit egyetlen egyszerű számaránnyal fogja kifejezni. Hivatkozhatunk Whewell professzor *Philosophy of the Inductive Science*-ére és Hay kutatásaira a harmonikus szín és forma törvényeire kapcsolatban. Ezekből kitűnik, hogy a hetes szám megkülönböztetett a formák, színek és hangok harmonikus érzékelését szabályzó törvényekben, és valószínűleg az ízlelésében is, ha az ilyen fajtájú érzékeléseinket matematikai pontossággal elemezni tudnánk.*^{XI/105}

Olyannyira valóban így van, hogy nem egy orvos áll döbbenetben különböző betegségek kifejlődési és visszahúzódási ciklusainak hetes periodikus visszatérése előtt, és a természettudósok a legteljesebb zavarban vannak ennek a törvénynek a magyarázatát illetően.

Rovarok, hüllők, halak, madarak, emlősök, sőt az ember születése, növekedése, éretté válása, életműködései, majd megfordulva betegségei, leépülése és halála többé-kevésbé hetekben [vagy hét napokban] való beteljesülése egy törvény irányítása alatt áll.^{XI/106}

Dr. Laycock az életjelenségek periodicitásáról írva^{XI/107} feljegyez egy „rendkívül figyelemre méltó illusztrációt és a törvény rovarokban való működésének igazolását”.^{XI/108}

^{XI/104} Ahogyan az orientalisták az *Atharva Védából* megértették, a hinduizmusban a három Rajamsi Vishnu három „lépésére” utal, felfelé emelkedő lépése a legmagasabb világba történik (A. V., VII. 99. I., vö. I. 155, 5.) Ez a Divo Rajah vagy az „ég”, ahogyan gondolják. Azonban az okkultizmusban van valami emögött. A *páreshu gūbyeshu vrateshu* mondat (vö. I. 155. 3. és IX. 75. 2. vagy ismét X. 114.) az *Atharva Védában* még magyarázatra szorul.

^{XI/105} *Medical Review*, 1844. július.

^{XI/106} H. Grattan Guinness, F.R.G.S., az *Approaching End of the Age* című munkájában, 258. oldal.

^{XI/107} *Lancet*, 1842, 1843.

^{XI/108} A természet történeteiből vett számos példával szemléltetve a doktor hozzászól: „A tények, amelyekre rövid pillantást vetettem, általános tények, és nem történhetnek meg pusztán véletlenül vagy egybeesésből nap nap után oly sok millió, minden fajtájú állattal EGY TISZAVIRÁG ÉLETŰ ROVAR LÁRVÁJÁTÓL VAGY PETÉJÉTŐL EGÉSZEN AZ EMBERIG, meghatározott periódusokban. ... Mindent egybevetve azt hiszem, lehetetlen ennél kevésbé általános következtetést levonni abból, hogy az állatokban a változások minden három és fél, hét, tizennégy, huszonegy vagy huszonnyolc naponként, vagy meghatározott számú hetenként történnek”, vagyis hetes ciklusokban. Egyébként ugyanez a Dr. Laycock kijelenti, hogy „bármilyen típusú láz jelentkezzen is, a hetedik napon egy roham következik be, ... a tizennegyedik pedig a változás napjaként lesz jelentős ...” [akár gyógyulás, akár halál történik]. „Ha a negyedik [roham] komoly, és az ötödik kevésbé az, akkor a betegség véget ér a hetedik rohamnál, és... a javulás... a tizennegyedik napon lesz látható, ... mégpedig reggel három és négy óra körül, amikor a szervezet a legbágyadtabb”. (*Approaching End of the Age*, Grattan Guinness, 258.-tól 269. oldalig, ahonnan ezt idéztük.)

Ez tiszta „jóslás” a ciklikus számításokról, és kapcsolatban áll a káldeai csillagimádással és asztrológiával. Így a materialista tudomány – az orvostudományában, ami valamennyi közül a legmaterialistább – az okkult törvényeinket alkalmazza a betegségekre, segítségével tanulmányozza a természetrajzot, tényként ismeri fel jelenlétét a természetben, mégis ki kell nevetnie ugyanazt az ősi tudást, amikor az okkultisták beszélnek róla. Ugyanis, ha a titokzatos hetes ciklus egy törvény a természetben, márpedig az, ahogyan ez bizonyítást nyert, és ha azt találják, hogy mind a fejlődést, mind a hanyatlást (vagy halált) irányítja a rovar, a halak tudománya és a madártan birodalmában, ahogyan az emlősállatok és az emberek világában is, akkor miért ne lehetne jelen és működhetne a Kozmoszban általában, az idő, a fajok és a mentális fejlődés természetes (bár okkult) felosztásában? Továbbá, miért ne tanulmányozhatták volna, és miért ne sajátíthatták volna teljesen el a legrégebb adeptusok ezeket a ciklikus törvényeket azok valamennyi aspektusában? Dr. Stratton fiziológiai és patológiai tényként tényleg kijelenti, hogy „egészség esetén az emberi pulzus szaporább reggel, mint este a hétből hat napon át, a hetedik napon viszont lassúbb. (*Edinburgh Medical and Surgical Journal*, 1843. január, ugyanott, idézett hely.) Akkor miért ne mutathatná ki egy okkultista ugyanazt a kozmikus és földi életben, a bolygó és a fajok ritmusá-

Mindahhoz, amit Grattan Guinness nagyon találóan megjegyez, amikor a bibliai kronológiát védelmezi:

Az emberi élet pedig... egy hét, évtizedek egy hete. „Éveink napjai háromszor húsz év és tíz.” Egyesítve mindezen tények bizonyágtételét, kötelesek vagyunk elismerni, hogy a szerves természetben hetes periodicitású, hetekben beteljesülő törvény uralkodik.^{XI/109}

A „The East London Institute for Home and Foreign Missions” tudós alapítója következtéseinek és főleg előfeltételezéseinek elfogadása nélkül, az író elfogadja és örömmel üdvözli kutatásait a Biblia okkult kronológiájának területén. Ugyanígy, miközben elutasítjuk a modern tudomány elméleteit, hipotéziseit és általánosításait, fejet hajtunk a fizikai világban elért nagy eredményei vagy az anyagi természet minden kisebb részletében elért teljesítményei előtt.

Létezik egy egészen bizonyosan okkult „kronológiai rendszer a héber szentiratban”, a *Kabalah* a biztosíték erre, továbbá szerepel benne egy „hetek rendszere” ami az ősi indiai rendszeren alapul, amely még megtalálható a régi Jyotisha-ban.^{XI/110} Ebben pedig vannak „napok hetéből”, „hónapok hetéből”, évekből, évszázadokból, sőt, évezredekéből, de még „évek éveinek hetéből” álló ciklusok is.^{XI/111} Mindez azonban megtalálható az ősi tanításokban. Ha pedig a minden szentiratban megtalálható kronológia közös forrását – bármennyire is *elfátyolozott* – tagadják a Biblia esetében, akkor be kell bizonyítani, hogy a hat nap, és a hetedik, a Sabbath (szombat) tükrében hogyan úszhatnánk meg a mózesi és a purâna-i kozmogónia összekapcsolását. Ugyanis az első „teremtés hete” kronológiája hetességét mutatja, és így kapcsolódik Brahmâ „hét teremtéséhez”. A Grattan Guinness tollából származó vaskos kötet, amelyben mintegy 760 oldalon gyűjtött össze minden bizonyítékot a hetes tagozódásról, jó tanúbizonyosság. Ugyanis, ha a bibliai kronológiát – ahogyan mondja – „a hetek törvénye szabályozza”, és ha ez hetes számmal kapcsolatos, akkor bármilyen lehet a teremtés hetének mértéke és napjainak hosszúsága, ha pedig végül „a bibliai rendszer heteket foglal magában széles változatú skálán”, akkor ez a rendszer azonosnak látszik valamennyi pogány rendszerrel. Ráadásul az a törekvés, hogy bebizonyítsák: 4,320 holdhónapokban mért év telt el a „teremtés” és Krisztus születése között, világos és félreérthetetlen kapcsolat a hindu yuga-k 4,320,000 évével. Máskülönben miért történne annyi erőfeszítés annak igazolására, hogy ezek a mindenekelőtt káldeai és indo-árja számok ilyen szerepet játszanak az *Újszövetségben*? Ezt most még erőteljesebben bizonyítani fogjuk.

ban? Dr. Laycock az életet három nagy hetes periódusra osztja, az első és utolsó 21 évre terjed, az élet központi vagy fő periódusa pedig 28 évig, vagyis négyszer hét évig tart. Az első tovább osztja hét különböző szakaszra, a másik kettőt pedig három kisebb periódusra, és azt mondja, hogy „a nagyobb periódusok alapvető egysége egy hétnapos hét, a napok mindegyike tizenkét órással, és hogy ennek az egységnek egyszerű és összetett többszöröse határozzák meg e periódusok hosszúságát ugyanazzal az aránnyal, mint ahogy a tizenkét órás egység többszöröse határozzák meg a kisebb periódusokat. Ez a törvény fűzi össze az összes periodikus életjelenséget, és kapcsolja össze a legalacsonyabb rendű gyűrűsférgeknél megfigyelt periódusokat magának az emberének, a gerincesek legmagasabb rendjének a periódusaival.” (Ugyanott, 267. oldal.) Ha a tudomány ezt teszi, miért kell kigúnyolnia az okkult ismereteket, nevezetesen, hogy – Dr. Laycock szavaival – a tizennégy napból (vagy hét Manu-ból) álló manvantarai (lunáris) kéthét egy hete, és hogy a tizenkét órás napokból álló kéthét, ami hét periódust vagy hét fajt képvisel, elmúlt. Ez a tudományos nyelvezet csodálatosan illik tanításunkba. Az emberiség átélt „egy hétnapos hetet, amelynek minden napja tizenkét órással”, mivel három és fél faj már mindörökké elmúlt, a negyedik elmerült, mi pedig most az ötödik fajban vagyunk.

^{XI/109} Idézett mű, 269. oldal.

^{XI/110} Lásd az ilyen ciklusok vagy yuga-k hosszúságát a *Vridhha Garga*-ban és más ősi csillagászati könyvrészletekben (Jyotisha). Ezek váltakoznak az ötéves ciklusoktól – amelyeket Colebrooke a „Védák ciklusának” hív, amit a Parâra gyűjteményben részletez, „és a nagyobb ciklusok számításai alapjának” nevez (*Miscell. Essays*, I. 106. és 108.) – egészen a Mahâ Yuga-ig vagy a 4,320,000 éves nevezetes ciklusig.

^{XI/111} A „hét” időtartamot jelentő héber szó a *hetes* szám, és bármilyen héttel osztott időtartam egy hét náluk, még a 49 millió év is, mivel az 7-szer 7 millió. Számítási módjuk teljesen hetes alapú.

A tárgyilagos kritikus hasonlítsa össze a két leírást – a *Vishnu Purâna*-t és a *Bibliát* –, és azt fogja találni, hogy Brahmâ „hét teremtése” jelenti a *Mózes I. Könyvében* levő „teremtés hetének” alapját. A két allegória különböző, de a rendszerek egyaránt ugyanarra az alapköre épülnek. A *Bibliát csak a Kabalah fényében* lehet megérteni. Vegyük a *Zohar*-t, a „Rejtett misztérium könyvét”, bármennyire is eltorzították mostanra, és hasonlítsuk össze. A hét Manvantara hét Rishi-je és tizennégy Manu-ja – akik Brahmâ fejéből pattantak ki, mint az ő „elme-szülte fiai” – azok, akikkel elkezdődik az emberiség fajaira való felosztása a Mennyei Emberből, a megnyilvánult Logoszból, aki Brahmâ Prajâpati. A Macroprosopus koponyájáról (fejéről), az Ősi Egyről,^{XI/112} (a szanszkritban Sanat Brahmâ egyik elnevezése) a *Ha Idra Rabba Qadisha*-ról vagy „Nagy Szent Gyülekezetről” azt mondja, hogy hajának minden szála egy rejtett forrás, ami a titkos agyból fakad.

Az ragyog, és azon a hajszálon keresztül jut a Microprosopus hajára, és abból [amely a megnyilvánult Négyesség, a Tetragrammaton] alakul ki az agya, és ez az agy harminckét ösvényre oszlik [vagyis a Hármasságra és a Kettősségre, vagy ismét 432-re].

Majd pedig:

Tizenhárom hajfürtje van a koponya egyik és másik oldalán, [tehát hat az egyiken és hat a másikon, a tizenharmadik egyben a tizennegyedik is, mivel férfi-nő], ... és általuk veszi kezdetét a haj felosztása [a dolgok, emberiség és a fajok felosztása].^{XI/113}

„Mi *hatan* fények vagyunk, *hetedik* (fényből) kisugározva” – mondja Abba rabbi; „*te magad vagy a hetedik fény*” – valamennyiünk szintézise – teszi hozzá a Tetragrammatonról és hét „társáról” beszélve, akiket „a Tetragrammaton szemeinek” nevez.^{XI/114}

Tetragrammaton az Brahmâ Prajâpati, aki *négy* alakot öltött azért, hogy *mennyei* teremtmények *négy* fajtáját megteremtse, tehát *megnégyeszerelte* magát, vagyis a megnyilvánult Négyességet.^{XI/115} Ezután újraszületett a *hét* Rishi-ben, az ő Mânasaputra-iban, „elme-szülte fiaiban”, akik később 9-cé, 21-gyé, stb. váltak, és akikről mindről azt mondják, hogy Brahmâ különböző részeiből születtek.^{XI/116}

^{XI/112} Brahmâ az első Kalpa-ában vagy az első napon teremti meg a különféle „áldozati állatokat” (Pashavah), vagyis az égi testeket és az állatövi jegyeket, valamint a „növényeket”, amelyeket *áldozatokként* használ a Tretâ Yuga kezdetekor. Ennek ezoterikus jelentése úgy mutatja be őt, mint aki ciklikusan halad, és a *leszálló* szellemi íven, majd a *felszálló* fizikai íven teremt asztrális prototípusokat. Az utóbbi egy *kettős* teremtésnek az alosztálya, tovább osztva a hanyatló szellem és az emelkedő anyag hét leszálló és hét felemelkedő fokozatára, aminek fordítottja történik (mint egy tükörben, amely a jobbot a baloldalon tükrözi vissza) ebben a mi manvantara-nkban. Ugyanaz igaz ezoterikusan az elohisztikus *Teremtés Könyvében* (I. fejezet) és a jehovista másolatban, mint a hindu kozmogóniában.

^{XI/113} *Idézett mű*, 70, 71, 80. S. L. MacGregor Mathers: *The Kabbalah Unveiled*, 120, 121. oldalak.

^{XI/114} „The Greater Holy Assembly”, V. I. 160.

^{XI/115} Lásd: *Vishnu Purâna*, I. V.

^{XI/116} Nagyon meglepő azt látni, amint teológusok és orientalista tudósok megbotránkozásukat fejezik ki a hindu misztikusok „elfajult ízlése” miatt, akik nem elégednek meg azzal, hogy „kitalálták” Brahmâ elme-szülte fiait, de még a Rishi-ke, Manu-kat és mindenféle Prajâpati-kat eredeti ősük, Brahmâ *különböző testrészeiből* származtatják. (Lásd: Wilson lábjegyzetét a *Vishnu Purâná*-ban, I. 102.) Mivel az átlag közönség nem ismeri a Kabalah-t, a nagyon burkoltan fogalmazó Mózesi Könyvekhez való kulcsot és magyarázó szójegyzéket, ezért a papság azt képzei, hogy az igazság sohasem fog kiderülni. Ha bárki megvizsgálja a *Kabalah* angol, héber vagy latin szövegeit, amiket ma már szakavatottan fordított le több tudós, azt fogja találni, hogy a Tetragrammaton – ami a héber IHVH – ugyanakkor a „Sephiroth Fa” is – tehát tartalmazza az összes Sephiroth-ot Kether, a korona kivételével – és a Mennyei Ember (Adam Kadmon) egyesített testét is, akinek végtagjaiból árad ki az Univerzum és abban minden. Továbbá azt fogja látni, hogy a kabbalista könyvekben levő elképzelés – amelynek legfőbbje a *Zohar*-ban a „Rejtett Misztérium Könyvei”, valamint a „Nagy” és a „Kis Szent Gyülekezet” – teljesen fallikus, és sokkal durvábban fejezik ki azt, mint a négyszeres Brahmâ-t bármelyik *Purâna*-ban. (Lásd S. L. MacGregor Mathers: *The Kabbalah Unveiled*, XXII. fejezet, a „Kis Szent Gyülekezetről”, a Microprosopus további tagjait illetően.) Ugyanis ez az „Életfa” „a jó és rossz tudásának a fája” is, amelynek legfőbb titka az emberi teremtése. Tévedés a *Kabalah*-ra úgy tekinteni, mint ami *megmagyarázza* a Kozmosz vagy a természet titkait, mindössze néhány, a *Bibliában* szereplő allegóriát magyaráz meg és fed fel, és *ezoterikusabb* az utóbbinál.

Két Tetragrammaton van: a Macroprosopus és a Microprosopus. Az első az abszolút tökéletes négyzet, vagy a tetraktisz a körön belül, mindkettő absztrakt fogalom, ezért Ain-nek, Nem-létezőnek nevezik, vagyis határtalan vagy abszolút „Létségnek”. Amikor azonban Microprosopus-ként vagy a „Mennyei Emberként”, a Megnyilvánult Logoszként tekintünk rá, akkor ő a háromszög a négyzetben, a *hétszeres* kocka, nem a négyszeres vagy a sima négyzet. Ugyanis a „Nagy Szent Gyülekezetben” ezt írja a szerző:

ami ezt illeti, Izrael gyermekei szívük szerint úgy akarták megkérdezni [amit a fejükben tudnak], ahogyan *Mózes II. Könyve*, XVII. 7.-ben megírták: Vajon a Tetragrammaton van közöttünk, vagy a Nemlegesen Létező Egy?^{XI/117}

– ahol különbséget tettek a Microprosopus – akit Tetragrammaton-nak hívtak – és a Macroprosopus között, akit Ain-nek, a Nemlegesen Létezőnek hívtak.^{XI/118}

Ezért a Tetragrammaton a Három által *létrehozott* Négy, és a Négy által létrehozott Három, és ezen a Földön a hét „társa” vagy „Szemei”, „az Úr hét szeme” jelenítik meg. Microprosopus legfeljebb csak egy *másodlagosan* megnyilvánult Istenség. Ugyanis a „Nagy Szent Gyülekezet” máshol ezt írja:

Megtanultuk, hogy *tízen voltak (rabbik)* [társak], akik beléptek (*a Gyülekezetbe*) [a Sod-ba, a titkos gyülekezetbe vagy misztériumba], és hogy *csak heten* jöttek elő^{XI/119} [vagyis *tíz* a megnyilvánulatlan, *hét* a megnyilvánult Univerzum képviselőjében].

1158. Amikor pedig Schimeon rabbi felfedte az Arkánomot, egy sem volt jelen, kivéve azokat [a hét] (társakat). Schimeon rabbi pedig a Tetragrammaton hét szemének nevezte őket, ahogyan ezt a van. Zach. III. 9 írja: „Ezek a Tetragrammaton hét szeme [vagy princípiuma]”, [vagyis a négyszeres Mennyei Ember vagy tiszta szellem, a hétszeres emberré, tiszta anyaggá és szellemmé feloldódva].^{XI/120}

Így a Tetrád a Microprosopus, az utóbbi pedig a férfi-nő Chochmah-Binah, a második és harmadik Sephiroth. A Tetragrammaton a *hetes* szám lényege, földi értelmében. A hét a négy és a kilenc között áll, fizikai világunk és az ember alapja és lényege (asztrálisan) Malkuth királyságában.

A keresztényeknek és hívőiknek ennek a *Zakariásra* való hivatkozásnak és különösen Péter levelének^{XI/121} bizonyító erejűnek kellene lennie. A régi szimbolizmusban az „embert”, főként a belső szellemi embert „kőnek” hívják. Krisztus a sarokkő, és Péter valamennyi emberről eleven (élő) kövekként beszél. Ezért egy „kő, amin hét szem van”, csak egy embert jelenthet, akinek a felépítése (vagyis a princípiumai) hétszeres.

Ahhoz, hogy a hetest még világosabban bemutassuk a természetben, hozzátehetjük, hogy a hetes szám nemcsak az életjelenségek periodicitását irányítja, hanem a kémiai elemek sorozatában is uralkodó szám, és ugyanígy kimagasló jelentőségű a hangok világában, és a színekében is, ahogyan a spektroszkóp feltárja. Ez a szám elengedhetetlen tényező az okkult asztrális jelenségek létrehozásánál.

Így ha a kémiai elemeket atomsúlyuk szerint rendezzük csoportokba, azt találjuk, hogy hetes sorok sorozatába rendeződnek, mindegyik csoport első, második, stb. tagja közeli hasonlóságot mutat *minden* sajátosságában a következő sor megfelelő tagjaival. A következő táblázat, amelyet Hellenbach: *Magie der Zahlen*-éből másoltunk ki, és helyesbítettük azt, szemlélteti

^{XI/117} Az angol Bibliában a következőre egyszerűsítették: „Vajon köztünk van-e az Úr[!] vagy nincsen?”

^{XI/118} 83. vers, *Idézett mű*, 121. oldal.

^{XI/119} Fordítók gyakran a „társ” (angyalt, és adeptus is) szót „rabbinak” fordítják, ahogyan a Rishi-kegnek is hívják. A *Zohar*, ha lehet még okkultabb, mint *Mózes Könyve*, ahhoz, hogy a „Rejtett Misztérium Könyvét” olvassuk, szükségünk van az eredeti kaldeai *Számok Könyvében* megadott kulcsokra, ami viszont nem maradt fenn.

^{XI/120} 1152, 1158, 1159. versek, *idézett mű*, 254. oldal.

^{XI/121} Péter I. levele, II. 2-5.

ezt a törvényt, és teljes mértékben igazolja azt a következtetést, amelyet a szerző a következő szavakkal von le:

Így látjuk, hogy a kémiai változatosság – amennyire meg tudjuk érteni belső természetét – numerikus arányoktól függ, és ebben a változatosságban találunk egy uralkodó törvényt, amelynek az okát nem tudjuk meghatározni. Egy periodicitási törvényt találunk, amelyet a *hetes* szám vezérel.

Sor	I. Csoport	II. Csoport	III Csoport	IV. Csoport	V. Csoport	VI. Csoport	VII. Csoport	
1	H ₁							—
2	Li ₇	Be _{9.3}	B ₁₁	C ₁₂	N ₁₄	O ₁₆	F ₁₉	—
3	Na ₂₃	Mg ₂₄	Al _{27.3}	Si ₂₈	P ₃₁	S ₃₂	Cl _{35.4}	Fe 56. Co 58.6 Ni 58. [Cu 63.3]
4	K ₃₉	Ca ₄₀	Sc ₄₄	Ti ₄₈	V ₅₁	Cr _{52.4}	Mn _{54.8}	—
5	Cu _{63.3}	Zn ₆₅	Ga _{68.2}	Ge ₇₂	As ₇₅	Se ₇₈	Br _{79.5}	Ru 103 Rh 104 Pd 106 [Ag107.6]
6	Rb _{85.2}	Sr _{87.2}	Y _{89.5}	Zr ₉₀	Nb ₉₄	Mo ₉₆	— 100	—
7	Ag _{107.6}	Cd _{111.6}	In _{113.4}	Sn ₁₁₈	Sb ₁₂₂	Te ₁₂₅	J _{126.5}	—
8	Cs _{132.5}	Ba _{136.8}	La ₁₃₉	Ce ₁₄₀	Nd ₁₄₄	—	—	—
9	—	—	—	—	—	—	—	—
10	—	—	Er ₁₇₀	—	Ta ₁₈₂	W ₁₈₄	—	Os 196. Ir 196.7 Pt 196.7 [Au 197]
10	Au ₁₉₇	Hg ₂₀₀	Tl ₂₀₄	Pb ₂₀₆	Bi ₂₁₀	—	—	—

Ebben a felsorolásban a nyolcadik oszlop, úgymond az első *oktávja*, a kilencedik pedig a másodiké, és így tovább, mivel minden elem tulajdonságait tekintve szinte azonos a neki megfelelő elemmel valamennyi hetes sorban. Ez egy olyan jelenség, amely nyomatékosítja a periodicitás törvényének hetességét. További részleteket talál az olvasó Hellenbach munkájában, amelyben annak bizonyítását is megtaláljuk, hogy ezt az osztályozást igazolták az elemek színképelemzési sajátosságai is.

Szükségtelen részletesen utalni a rezgésszámokra, amelyek a zenei skála hangjegyeit alkotják, azok szoros hasonlóságot mutatnak a kémiai elemekkel, és ugyanígy van a színskálával, ahogyan azt a színképelemző eszköz feltárja, bár az utóbbi esetben csak *egy* oktávval foglalkozunk, míg a zene és a kémia esetében egyaránt *hét* oktávos sorozatot találunk elvileg, amelyből *hat* eléggé teljes, és általánosan használatos mindkét tudományban. Így Hellenbachot idézve:

Megállapítást nyert, hogy a jelenségi törvény szempontjából, amelyen egész tudásunk nyugszik, a hang- és fényrezgések szabályosan emelkednek, *hét* oszlopba tagozódnak, és hogy az egymást követő számok mindegyik oszlopban közeli rokonságban állnak. Vagyis, hogy szoros kapcsolatot mutatnak nemcsak magukban a számokban kifejezve, hanem a gyakorlatban is igazoltan, a kémiában ugyanúgy, mint a zenében, ez utóbbinál a fül igazolja a számjegyek ítéletét. ... Tagadhatatlan tény az, hogy a periodicitást és a változatosságot a *hetes* szám vezérli, és ez messze túlhaladja a merő véletlenség határait, és fel kell tételeznünk, hogy ennek megfelelő oka van, amit még fel kell fedezni.

Tehát valóban, ahogyan Abba rabbi mondja:

Mi hat fény vagyunk, amelyek a hetedikből (*fényből*) sugárzunk ki, te [Tetragrammaton] vagy a hetedik fény, mindannyiunk (eredete).

Mivel bizonyosan nincs megingathatatlanság abban a hatban, kivéve a hetediket (*amiből azok erednek*). Mert minden dolog a hetedikről függ.^{XI/122}

^{XI/122} „A Nagy Szent Gyülekezet”, 1160, 1161. versek, *idézett mű*, 255. oldal.

Úgy tűnik, a régi és a modern nyugat-amerikai zuñi indiánok hasonló nézeteket vallottak. Mai szokásaik, hagyományaik és feljegyzéseik mind arra a tényre mutatnak, hogy emberemlékezet óta politikai, szociális és vallási intézményeiket a hetes princípiumnak megfelelően alakították ki. Így ősi városaikat és falvaikat hatos csoportokban építették egy hetedik köré. Az mindig egy hetes vagy tizenhármass csoport volt, és mindig hat veszi körül a hetediket. Egyébként papi hierarchiájuk is „a Ház hat papjából” áll, láthatólag a hetedikben foglalva magasabb egységbe, aki egy asszony, az „Anyapapnő”. Hasonlítsuk ezt össze a „hét nagy miséző pappal”, akikről az *Anugîtâ*-ban beszélnek, a név exoterikusan a „hét érzékre” vonatkozik, ezoterikusan pedig a hét emberi princípiumra. Honnan ered a jelképrendszernek ez az egyezősége? Kétkedjünk-e még abban a tényben, hogy Arjuna átkelve Pâtâlâ-ba, az ellenlábas területekre, Amerikába, feleségül vette Ulûpî-t, a nâga (vagy inkább Nargal) király lányát? De térjünk vissza a zuñi papokhoz.

Ők éves részesedést kapnak hét színű gabonából mind a mai napig. Egész évben ugyanolyanok, mint a többi indián, de egy bizonyos napon a hat pap és az egy papnő papi ruhájukba öltözve jelenik meg, mindegyik színe annak az adott Istennek szentelve, akit a pap szolgál és megszemélyesít, mindegyikük a hét körzet egyikét képviseli, és mindegyik olyan színű gabonát kap, amelyik annak a vidéknek felel meg. Így a fehér keletet képviseli, mivel keletről érkezik az első napsugár, a sárga északnak felel meg, az északi sarki fény lángjainak színéből. A vörös délnek felel meg, mivel arról az égtájról érkezik a meleg, a kék nyugatot jelenti, a Csendes-óceán színét, ami nyugatra terül el. A fekete az alvilág, a sötétség színe, az egy kálászban levő minden színű maggal rendelkező gabona a felső világ színeit jeleníti meg, az égboltét, annak rózsaszín és sárga felhőivel, ragyogó csillagaival, stb.. A „tarka” gabona – mindegyik mag tartalmazza az összes színt – az „Anyapapnőé”, az asszonyé, aki magában hordozza a múlt, a jelen és a jövő valamennyi fájának magjait, ő Éva, minden élő anyja.

Rajtuk kívül volt a Nap – a Hatalmas Istenség – akinek papja a nép szellemi vezetője volt. Ezeket a tényeket F. Hamilton Cushing állapította meg, aki, mint sokak által ismeretes, zuñi indiánná vált, együtt élt velük, beavatást nyert vallási misztériumaikba, és többet tudott meg róluk, mint bármelyik ma élő ember.

A hét a nagy mágikus szám is. Azt mondják, az okkult feljegyzésekben a *Purâna*-kban és a *Mahâbhârata*-ban említett fegyver – az Âgneyâstra vagy „tüzes fegyver”, amelyet Aurva adományozott tanítványának, Sagara-nak – hét alkotórészből áll. Ez a fegyver – néhány találekony orientalista feltételezése szerint egy „rakéta”(!) – a sok tüske egyike modern szanszkritológusaink számára. Wilson megpróbál mélyére hatolni, a *Specimens of the Hindu Theatre* című munkájának számos oldalán keresztül, de végül nem sikerül megmagyaráznia. Nem tud semmit kihozni az Agneyâstra-ból, ugyanis így okoskodik:

Ezek a fegyverek érthetetlen tulajdonságúak. Néhányukat esetenként hajítófegyverként forgatják, de általában *misztikus erőknél tűnnek, amelyeket az egyén használ fel*, például az ellenfél megbénítására, vagy *érzékei hirtelen elaltatására*, vagy vihar és eső és tűz lehozására az égből. ... Feltételezések szerint égi alakokat öltenek, emberi képességekkel felruházva. ... A *Râmâyana* Krishâshva Fiainak nevezi ezeket.^{XI/123}

A Shastra-devatâ-k, „a mennyei fegyverek istenei” nem azonosíthatók jobban az Âgneyâstra-kkal, a fegyverekkel, mint a modern tűzéréség tűzérei az ágyúval, amelyet irányítanak. Ez az egyszerű megoldás azonban láthatóan nem döbbsenti meg a kiváló szanszkritológust. Mindazonáltal, ahogyan ő maga mondja Krishâshva fegyver formájú utódjáról, „az [Âgneyâstra] fegyverek allegorikus eredete kétségekívül a régebbi”.^{XI/124} Ez Brahmâ tüzes dárdája.

^{XI/123} *Idézett mű*, I. 297. oldal, 2. kiadás.

^{XI/124} Valóban. De Âgneyâstra annyi, mint tüzes „hajítófegyverek”, nem „éles” fegyverek, mivel van némi különbség a szanszkrit nyelvben Shastra és Astra között.

A hétszeres Ágneyâstra a hét érzékhez és a hét princípiumhoz hasonlóan, amelyeket a hét pap jelképez, kimondhatatlanul ősieik. Arról, hogy milyen régiek azok a tanítások, amelyekben a teozófusok hisznek, a következő fejezet szól.

F. Az egyiptológusok hét lelke

Ha az ember olyan információs forrásokhoz fordul, mint a *The Natural Genesis* és Gerald Massey *Lectures*-e, akkor határozottan nyomasztóvá válnak az elemzés tárgyát képező tanítás ősiségének bizonyítékai. Az, hogy a szerző hite eltér a mienktől, aligha érvényteleníti a tényeket. Ő a jelképre egy tisztán természetes, talán kissé túl materialista nézőpontból tekint, mivel a modern darwinista dogmák követője és túl buzgó evolucionista. Így azt bizonygatja, hogy:

Böhme könyveinek tanulmányozója sok mindent talál bennük erről a hét „forrás-szellemről” és az elsődleges erőkről, amelyeket a természet hét sajátosságaként kezeltek a középkori misztériumok alkimista és asztrológiai fázisában. ...

Böhme követői úgy tekintenek egy ilyen dologra, mint az ő ihletett látnokságának isteni ki nyilatkoztatására. Ők nem tudnak semmit a természetes származástanról, a múlt (vagy az elszakadt láncszemek) bölcsességének^{XI/125} történetéről és folytonosságáról, és képtelenek felismerni az ősi „hét szellem” fizikai jellemzőit modern metafizikai és alkimista álarcuk mögött. Egy második összekötő kapcsolatot jelentenek Böhme teozófiája és az egyiptomi gondolkodás fizikai eredete között *Hermész Triszmegisztosz* fennmaradt töredékei.^{XI/126} Nem számít, hogy ezeket a tanításokat illuminátusnak, buddhistának, kabbalistának, gnosztikusnak, szabadkőművesnek vagy kereszténynek nevezik-e, az alapvető típusokat csak kezdetük idején lehet valóban megismerni.^{XI/127} Amikor az álomvilág prófétái vagy képzelődő mutatóvándorai jönnek hozzánk és előadják eredeti sugalmazásukat és valami teljesen újat, akkor annak értékét annak alapján ítéljük meg, ami a dolog önmagában. Ha azonban úgy látjuk, hogy olyan ősi dolgot tárnak elénk, amelyet nem tudnak megmagyarázni, mi viszont igen, természetes, hogy nekünk inkább az elsődleges jelentése alapján kell megítélnünk, mint a későbbi bemutatása alapján.^{XI/128} Felesleges későbbi gondolatunkat korábbi kifejezéstípusokba beleolvasni, majd kijelenteni, hogy az ősök gondolták úgy.^{XI/129} Kifinomodott értelmezéseket, amelyek tantételekké és dogmákká váltak a teozófiában, most ellenőrizni kell keletkezésük révén a fizikai jelenségekben azért, hogy leleplezzük téves állításait a természetfeletti eredetükre vagy természetfölötti tudásukra vonatkozólag.^{XI/130}

^{XI/125} Vannak néhányan, akik tudhatnak ezekről a dolgokról, még a szerző irányvonalán kívül is, tagadhatatlanul széles körben.

^{XI/126} E az összekötő kapcsolatra a többihez hasonlóan a jelen könyv szerzője már kilenc évvel azelőtt rámutatott, hogy megjelent volna az a munka, amelyből a fentieket idézzük, nevezetesen az *Isis Unveiled*-ben, egy olyan műben, amely tele van ilyen iránymutató kapcsolatokkal az ősi, a középkori és a modern gondolkodás között, sajnos azonban a szerkesztés túlságosan zavarosra sikerült.

^{XI/127} Hogyne, de hogyan tudja bebizonyítani a tudós szerző, hogy ezek a „kezdetek” éppen Egyiptomban voltak, és nem máshol, és csak 50 ezer évvel ezelőtt?

^{XI/128} Pontosan, és éppen ez az, amit a teozófusok tesznek. Sohasem formálnak jogot „eredeti sugalmazásra”, még médiumként sem, korábban is, most is mindig rámutatnak a jelképek „eredeti jelentésére”, amelyeknek a nyomait Egyiptomnál is ősbibb országokba vezetik vissza, ráadásul olyan jelentésekre, amelyek élő, bölcs emberek – annak a Bölcsességnek ellenére halandók – hierarchiájától (vagy, ha jobban tetszik, hierarchiáitól) áradnak ki, akik elutasítanak minden természetfölöttiségre irányuló megközelítést.

^{XI/129} De hol van annak bizonyítéka, hogy az ősök nem pontosan úgy gondolták, ahogy a teozófusok állítják? Léteznek feljegyzések arról, amit ők mondanak, ahogyan léteznek feljegyzések arról, amit G. Massey mond. Értelmezései nagyon helyesek, ugyanakkor nagyon egyoldalúak. A természetnek biztosan nemcsak egy fizikai aspektusa van, mivel a csillagászat, az asztrológia, stb. mind fizikai, nem pedig szellemi síkon vannak.

^{XI/130} *The Natural Genesis*, I. 318. Félő, hogy ez Massey-nek nem sikerült. Nekünk is megvannak a követőink, ahogy neki is az övéi, a materialista tudomány pedig előlép, és kevés figyelmet szentel mind az ő, mind a mi elmélkedéseinknek!

Azonban a *Book of Beginnings* és a *The Natural Genesis* avatott szerzője - szerencsénkre – a fordítottját teszi. Diadalmasan úgy magyarázza a mi ezoterikus (buddhista) tanításainkat, hogy egyezőnek mutatja be azokat Egyiptoméval. Ítélt meg az olvasó „Az ember hét lelke” című tudományos előadása alapján.^{XI/131} Ezt mondja a szerző:

A misztikus hét első formáját az égen a Nagymedve hét nagy csillaga jelenítette meg, az a csillagkép, amelyet az egyiptomiak az idő és a hét elemi erő anyjának tulajdonítottak.^{XI/132}

Pontosan így van, ugyanis a hinduk a Nagymedve csillagképbe helyezik hét ősi Rishi-jüket, és ezt a csillagképet Saptarishi, Riksha és a Chitra-shikhandina-k lakóhelyének nevezik. Adeptusaiknak pedig joguk van tudni, hogy ez csak egy csillagászati mítosz-e vagy egy őseredeti misztérium, amelynek mélyebb jelentése van, mint amit felszínén hordoz. Azt is elmondja nekünk, hogy:

Az egyiptomiak az éjszakai égbolt arculatát hét részre osztották. Az ősi égbolt hétszeres volt.^{XI/133}

Ugyanígy volt ez az árjáknál is. Csak el kell olvasni a *Purâna*-kat Brahmâ és a Tojása kezdeteiről, hogy ezt megértsük. Vajon akkor az árják az egyiptomiaktól vették át az elképzelést? Az előadó azonban így folytatja:

A természetben felismert legkorábbi erők számát hétnek gondolták. Ezek váltak a hét elementállá, démonná,[?] vagy később istenséggé. Hét sajátosságot tulajdonítottak a természetnek, úgymint anyag, tapadás, folyás, megszilárdulás, felhalmozódás, mozdulatlanság és szétválás, és hét alkotóelemet vagy lelket az embernek.^{XI/134}

Mindezt az ezoterikus tanok tanították, de ezt – ahogyan már elmondtuk – hét, nem pedig kettő vagy esetleg három kulccsal értelmezték és nyitották ki titkait, ebből következnek az okaik és a láthatatlan vagy misztikus, valamint a pszichikai természetben működő hatásai, és ugyanannyira lehetett összefüggésbe hozni a metafizikával és a pszichológiával, mint a fiziológiával. Ahogyan a szerző mondja:

Úgymond a *hetesezés* alapelve honosodott meg, a hetes szám pedig szent szerepet töltött be, amely sok célra volt alkalmazható.^{XI/135}

És alkalmazták is. Ugyanis

A fáraó hét lelkét gyakran említik az egyiptomi szövegekben... *Az emberben levő hét lelket vagy princípiumot felismerték a mi brit druidáink is...* A rabbik is hétre tették a lelkek számát, hasonlóan India Karen-jeihez.^{XI/136}

Majd a szerző számos helyesírási hibával táblázatba foglalja a két tanítást – az ezoterikust és az egyiptomit –, és bemutatja, hogy az utóbbinak ugyanaz a sorozata van meg, ugyanolyan sorrendben.

[EZOTERIKUS] INDIAI	EGYIPTOMI
1. Rûpa, formai test vagy elem	1. Kha, test
2. Prâna, az élet lehelete	2. Ba, a lélek lehelete

^{XI/131} Az a tény, hogy ez a tudós egyiptológus nem ismeri fel a „hét lélek” elméletben, ahogy ő nevezi a mi „princípiumainkat”, vagy „metafizikai fogalmainkat”, csak „a Lélek egyszerű biológiáját vagy pszichológiáját”, nem teszi érvelésünket érvénytelenné. Az előadó csak két kulcsot érint, azokat, amelyek az ezotéria csillagászati és fiziológiai titkait nyitják, és elhagyja a másik ötöt. Különben azonnal megértené, hogy amit ő az élő emberlélek fiziológiai osztályainak hív, azt a teozófusok pszichológiáinak és szelleminek is tekintik.

^{XI/132} *Idézett mű*, 2. oldal.

^{XI/133} *Ugyanott, idézett hely.*

^{XI/134} *Ugyanott, idézett hely.*

^{XI/135} *Ugyanott, idézett hely.*

^{XI/136} *Ugyanott*, 4. oldal.

3. Asztrális test	3. Khaba, az árnyék
4. Manasz, vagy értelem ^{XI/137}	4. Akhu, értelem vagy érzékelés
5. Kâma Rûpa, vagy állati lélek	5. Seb, családi ősi lélek
6. Buddhi, vagy szellemi lélek	6. Putah, az első szellemi atya
7. Âtmâ, a tiszta szellem	7. Atmu, egy isteni vagy örök lélek ^{XI/138}

Az előadó ezután következőképpen foglalja szavakba ezt a hét (egyiptomi) lelket: (1) a vér lelke – az *alakító*, (2) a lehelet lelke – amely *lélegzik*, (3) az árnyék vagy takaró lélek – amely *beborít*, (4) az érzékelés lelke – amely *észlel*, (5) a serdülés lelke – amely *nemz*, (6) az értelmi lélek – amelyik *szellemileg létrehoz*, (7) a szellemi lélek – amely *állandóan fenntart*.

Lehet, hogy ez exoterikus és fiziológiai nézőpontból nagyon helyes, de kevésbé az ezoterikus szempontból. Ennek képviselte egyáltalán nem azt jelenti, hogy az „ezoterikus buddhista” az embereket elemi szellemekre bontják szét, amivel G. Massey vádolja őket ugyanebben az előadásban. Egyetlen „ezoterikus buddhista” sem volt soha bármi ilyen képtelenségben vétkes. Azt sem képzelték soha, hogy ezek az árnyékok „szellemi lényekké válnak egy másik világban”, vagy „egy másik élet hét potenciális szellemei vagy alapelemei”. Amit fenntartanak, egyszerűen az, hogy valahányszor a halhatatlan Én testet ölt, az anyag és a szellem összetett egységévé, mint egésszé válik, amelyek együttesen működnek a létezés és a tudatosság hét különböző síkján. G. Massey máshol hozzászól:

A hét lelket [a mi „princípiumainkat”]... gyakran említik az egyiptomi szövegekben. A Hol-disten, Taht-Esmun, vagy a későbbi Napisten a hét természeti erőt fejezte ki, amelyek már őt megelőzően is léteztek, és benne összegződtek az ő hét lelkeként [mi azt mondjuk: „princípiumaként”] ... A Jelenések Könyvében a Krisztus kezében levő hét csillagnak ugyanez a jelentése.^{XI/139}

Még ennél is több, mivel ezek a csillagok képviselik a Hét Templom *hét kulcsát* is, vagy kabbalisztikusan a Sodaliai Misztériumokat. Mi azonban nem állunk meg ezen vitatkozni, hanem hozzátesszük, hogy más egyiptológusok azt is felfedezték, hogy az ember hetes felépítése sarkalatos tanítás volt a régi egyiptomiaknál. A *Sphinx* című müncheni folyóiratban figyelemreméltó cikkek egész sorozatában ismerteti Franz Lambert a *Halottak Könyvéből* és más egyiptomi feljegyzésekből levont következtetéseinek kétségbevonhatatlan bizonyítékát. A részletekért forduljon az olvasó magukhoz a cikkekhez, de a következő ábra, amely összegzi a szerző következtetéseit, szemléltető bizonyíték az egyiptomi pszichológia és az *Esoteric Buddhism*-ban lévő hetes felosztás azonosságára.

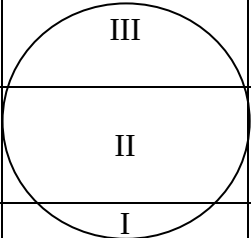
A baloldalon a megfelelő emberi princípiumok kabbalista megnevezései vannak elhelyezve, a jobboldalon a hieroglifikus nevek fordításukkal együtt, ahogyan F. Lambert ábráján is szerepelnek.

KABBALA			HIEROGLIFÁK	
felső kör: Neschamah Tzelem-je	Yechida	VII	Chu	isteni szellem
	Chayah	VI	Cheybi	szellemi lélek
	Neschamah		Bai	intellektuális lélek,

^{XI/137} Ez egy nagy tévedés az ezoterikus felsorolásban. A manasz az ötödik, és nem a negyedik, és a manasz pontosan megfelel Seb-nek, az egyiptomi ötödik princípiumnak, mert a manasz azon része, amely a két magasabb princípiumot követi, valóban az ősi lélek, a felsőbb Én ragyogó, halhatatlan fonala, amelyhez valamennyi élet és születés szellemi aromája tapad.

^{XI/138} *Ugyanott*, 2. oldal.

^{XI/139} *Ugyanott*, 2, 3. oldalak.

		V		az értelem
középső kör: Ruach Tzelem-je	Ruach ^{XI/140}	IV	Ab Hati	a szív, érzés, állati lélek
alsó kör: Nephesh Tzelem-je	Nephesh		Ka	az asztrális test Evestrum csillag-ember
	Kuch ha Guf		Anch	életerő Archæus Mumia
	Guf		Chat	az elementáris test

Ez az okkultista „princípiumok” számainak nagyon tisztességes ábrázolása, azonban eléggé összekavarva. Ez az, amit mi az emberben lévő hét „princípiumnak” nevezünk, és amiket Massey „lelkeknek” nevez, ugyanazt a nevet adva az Én-nek vagy a monádnak, amely rein-karnálódik, és úgymond „feltámad”, minden újraszületésnél, mint az egyiptomiak adtak, nevezetesen a „megújultat”. De hogyan börtönözhető be Ruach (szellem) a Kâma Rûpa-ba? Mit mond erről Böhme, valamennyi középkori látnok fejedelme?

Hét különleges sajátságot találunk a természetben, amiből csak az Anya működtet mindent [amelyeket ő tűznek, fénynek, hangnak (a felső háromnak), *vágynak, elkeseredettségnek, szenvedésnek* és *anyagi létezésnek* nevez, így elemzi az alsókat a maga sajátos misztikus módján]. Bármilyen is a hat forma szellemileg, a hetedik [a test vagy az anyagi létezés] a lényegi. Ezek a Minden Létező Anyjának hét alakja, amikből minden, ami ezen a világon van, létrejött.^{XI/141}

Viszont:

A Teremtő benne van ennek az általa teremtett világnak a testében mintegy teremtőként módosító- vagy forrásszellemeiben, és valamennyi csillag ... Isten ereje, és a világ egész teste hét módosító- vagy forrásszellemből áll.^{XI/142}

Ez a mi teozófiai tanításunk misztikus nyelvre való lefordítása. Azonban hogyan érthetnénk egyet G. Massey-vel, amikor azt állítja, hogy:

A hét emberi fajjal, amelyet az ezoterikus buddhizmus^{XI/143} finomított és planetárisá[?] tett, a Bundahish-ban úgy találkozhatunk, mint (1) a földi emberek, (2) a vízi emberek, (3) a kebel-fülű emberek, (4) a kebel-szemű emberek, (5) az egylábú emberek, (6) a denevérszárnyú emberek és (7) farkkal rendelkező emberek.^{XI/144}

E leírások mindegyike allegorikus, sőt későbbi formáiban elferdített, mindazonáltal a Titkos Tanítás tanainak visszhangja. Valamennyien „a rettenetes és gonosz vízi emberek” embe-riség előtti fejlődésére utalnak, amely az évmilliókon keresztül a *magára hagyatott* természet próbálkozása volt, ahogyan korábban leírtuk. Mi azonban kategorikusan tagadjuk azt az állítást, hogy „ezek sohasem voltak valódi fajok”, és az ősi stanzákhoz folyamodunk válaszáért. Könnyű feltételezni és kijelenteni, hogy „tanítóink összetévesztették a múltnak ezeket az árnyékait emberi és szellemi dolgokkal”, de azt, hogy „egyikük sem létezett soha”, kevésbé könnyű bizonyítani. Ez a kijelentés azzal a darwini állítással lenne egyenrangú, hogy az embernek és a majomnak közös majomszerű őse volt. Amit az előadó egy „kifejezésmódnak” és

^{XI/140} Egy sok évszázados fogalomzavart láthatunk a nyugati kabbalisták fejében. Azt hívják Ruach-nak (szellemnek), amit mi Kâma Rûpa-nak, míg nálunk Ruach a szellemi lélek, a Buddhi lenne, Nephesh pedig a negyedik princípium, az élettel teli állati lélek. Eliphas Lévi is beleesik ugyanebbe a hibába.

^{XI/141} *Signatura Rerum*, XIV. 10, 14, 15., *The Natural Genesis*, I. 317.

^{XI/142} *Aurora*, XXIV. 27.

^{XI/143} Ez tényleg újdonság! Tartunk attól, hogy az előadó sohasem olvasta az *Esoteric Buddhism*-t, mielőtt kritizálni kezdte. Túl sok ilyen téves értelmezés van a róla készített feljegyzéseiben.

^{XI/144} „The Seven Souls of Man”, 26, 27. oldalak.

nem többnek tekint az egyiptomi *Ritual*-ban, annak mi egy másik és fontos jelentést tulajdonítunk. Íme, egy példa. Azt mondja *Ritual*, a *Halottak Könyve*:

„Én vagyok az egér. Én vagyok a sólyom. Én vagyok a majom.” ... „Én vagyok a krokodil, akinek lelke EMBEREKTŐL származik.” ... „Én vagyok az istenek lelke”.^{XI/145}

Az utóbbi mondatból csak egy részt magyaráz meg az előadó, aki közbevetetten azt mondja, hogy „*vagyis mint egyfajta értelem*”, az utóbbi rész jelentése szerinte: „Hórusz vagy Krisztus, mint mindennek a végeredménye”.

Az okkult tanítás így felel: Ennél sokkal többet jelent.

Mindenekelőtt megerősíti azt a tanítást, hogy mialatt az emberi monád áthaladt az A bolygón és a többin az első körben, mindhárom – az ásványi, a növényi és az állati – birodalmon, ebben a negyedik körben minden emlős az embertől származott, ha az első két faj fél-éter, sokféle formájú teremtménye, bennük az *emberi* monáddal, embernek tekinthető. De így kell nevezni, mivel az ezoterikus nyelvben nem hús, vér és csontok formájára hivatkozunk emberként, ami bárhogyan is az ember, hanem a belső isteni monádra annak sokféle princípiumával vagy aspektusával.

A szóban forgó előadás azonban bármennyire is szembehelyezkedik az *Esoteric Buddhism*-mal és tanításaival, ékesszóló válasz azoknak, akik megpróbálják az egészet egy újkeletű elméletként bemutatni. Ilyenek pedig sokan vannak Európában, Amerikában, sőt még Indiában is. Viszont a régi arhatok ezotériája és aközött, ami még fennmaradt Indiában néhány brahmin körében, akik komolyan tanulmányozták titkos filozófiájukat, a különbség nem látszik túl jelentősnek. Úgy tűnik, ez sokkal inkább a kozmikus és más princípiumok fejlődési rendjének kérdésére összpontosul és korlátozódik, mint bármi másra. Mindenesetre nem nagyobb az eltérés, mint az *istenfiúsági* dogma örökzöld kérdésében, amely a VIII. század óta választja el a római katolikus egyházat a régebbi görögkeletitől. Viszont bármilyen különbségek vannak is a hetességi dogma formáiban, a lényeg ott van, a brahmani rendszerben való jelenléte és fontossága pedig az által ítélhető meg, amit India egyik tudós metafizikusa és védantista tudósa mond róla:

A valódi ezoterikus hetes osztályozás az egyik legfontosabb, ha nem a legfontosabb osztályozás, amely beosztását ennek az örökvényű rendszernek a misztikus összetételétől kapta. Azt is megemlíthetem ezzel kapcsolatban, hogy a négyszeres osztályozás is ugyanarra az eredetre utal. Azt lehet mondani, hogy az élet fénye megtörni látszik Prakriti háromoldalú prizmján, amelynek három oldalán a három gúna van, és hét sugárra bomlik, amelyek az idő folyamán kifejlesztik az ezen osztályozásnak megfelelő hét princípiumot. A fejlődés folyamata néhány ponton hasonlóságot mutat a színek sugarainak fokozatos fejlődésével. Míg a négyszeres osztályozás bőségesen elegendő minden gyakorlati célra, addig ez a valódi hetes osztályozásnak komoly elméleti és tudományos fontossága van. El kell ezt fogadnunk ahhoz, hogy megmagyarázzunk bizonyos, okkultisták által megfigyelt jelenségfajtákat, és talán jobban megfelel arra, hogy egy tökéletes pszichológiai rendszer alapja legyen. Ez nem a „Himaláján túli ezoterikus tanítások” különleges sajátossága. Valójában szorosabb kapcsolatban áll a brahmani Logosszal, mint a buddhista Logosszal. Ahhoz, hogy világosabbá tegyem, mit értek ez alatt, itt hangsúlyozom, hogy a Logosznak hét formája van. Más szavakkal, a Kozmoszban hétféle Logosz van. Ezek mindegyike az ősi Bölcsesség-vallás hét fő ága egyikének központi alakjává vált. Ez az osztályozás nem azonos az általunk elfogadott hetes osztályozással. Ezt a kijelentést az ellentmondástól való legcsekélyebb félelem nélkül teszem. A valódi osztályozás rendelkezik egy tudományos osztályozás minden szükséges követelményével. Ennek hét megkülönböztethető alapelve van, amelyek megfelelnek a tudatosság vagy Prajñā hét különböző állapotának. Ez áthidalja a tárgyiasult és a tárgyiasulatlan közötti szakadékot, és jelzi azt a titokzatos útvonalat, amelyen a fogalomalkotás keresztülhalad. A hét princípium rokonságban áll az anyag hét állapotával és az

^{XI/145} Ugyanott, 26. oldal.

erő hét formával. Ezek a princípiumok harmonikusan rendeződnek el két pólus között, amelyek meghatározzák az *emberi* tudatosság határait.^{XI/146}

A fenti idézet tökéletesen helyes, talán egy pontot kivéve. A „hetes osztályozásról” az ezoterikus rendszerben (az író tudomása szerint) soha senki odatartozó nem állította, hogy „a Himaláján túli ezoterikus tanítások különleges sajátossága”, csak azt, hogy egyedül abban az ősi iskolában maradt fenn. Ez nem jobban sajátossága a Himaláján túli, mint a Himaláján inneni ezoterikus tanításoknak, hanem egyszerűen minden ilyen iskola közös öröksége, amelyet a negyedik faj nagy Siddha-i^{XI/147} hagyományoztak az ötödik gyökérfaj bölcséire. Ne felejtjük el, hogy az India nagyon sok legrégebbi kéziratában magasztalt atlantisziak bukásuk közeledtével szörnyűséges mágusokká váltak, ezzel előidézve földrészük elsüllyedését. Egyszerűen csak azt állítjuk, hogy a bölcsesség, amelyet az „Isteniek” – akik a harmadik faj Kriyâshakti erői által születtek meg annak bukása és nemekre történő szétválását megelőzően – átadtak a korai negyedik faj adeptusainak, egészében fennmaradt eredeti tisztaságában egy bizonyos Testvériségben. Az említett Iskola vagy Testvériség szoros kapcsolatban áll egy belső tenger bizonyos szigetével, amelyben mind a hinduk, mind a buddhisták hisznek, de amit a földrajztudósok és orientalisták „mitikusnak” neveznek, minél kevesebbet beszél róla az ember, annál bölcsőbb lesz. Azt sem fogadhatjuk el, hogy az említett „hetes osztályozás” „szorosabb kapcsolatban áll a brahmani Logossal, mint a buddhista Logossal”, mivel mindkettő azonos, akár Íshvara-nak vagy Avalokiteshvara-nak, Brahmâ-nak vagy Padmapâni-nak hívják az egy Logoszt. Ezek azonban nagyon kicsi különbségek, valójában inkább képzeltek, mint valóságosak. A brahmanizmus és a buddhizmus saját ortodox aspektusaikból nézve olyan ellenséges és kibékíthetetlen, mint a víz és az olaj. Azonban mindkét nagy szervezet felépítésében van sebezhető pont. Miközben ezoterikus értelmezésükben még érthetnek egyet is, meg nem is, ha egyszer a megfelelő sebezhető pontjaikon szembesítjük őket, minden véleménykülönbségnek el kell simulnia, mert a kettő közös alapon találja majd magát. Az ortodox brahmanizmus „Achilles-sarka” az Advaita filozófia, amelynek követőit a vallásosak „álruhás buddhistáknak” hívják. Az ortodox buddhizmusé pedig az északi miszticizmus, ahogyan azt az Âryasangha és a Mahâjâna Yogâchârya iskola filozófiáinak követői képviselik, amit viszont az ő hitbuzgóik gúnyolódásként „álruhás védantistáknak” neveznek. Azonban mindkettőnek az ezoterikus filozófiája csak egy lehet, ha gondosan elemezzük és összehasonlítjuk őket, mint ahogyan Gautama Buddha és Shankarâchârya is a legszorosabb kapcsolatban állnak, ha hiszünk a hagyományban és bizonyos ezoterikus tanításokban. Így minden eltérést a két filozófia között inkább formainak, mint tartalminak fogunk találni.

Az egyik legmisztikusabb értekezés az *Anugîta*-ban^{XI/148} található, ami tele van hetes szimbólumokkal. Abban a Brâhmana elmeséli az illúziók világain való keresztülhaladás üdvösségét:

Amelyekben a képzelődések bögyölyök és moszkitók, amelyekben a bánat és az öröm hideg és meleg, amelyekben a káprázat a vak sötétség, amelyekben a kapzsiság a vadállatok és hullók, amelyekben a vágy és a harag a gátló tényezők.

A bölcs leírja az erdőbe való belépést és kilépést – az ember életidejének egyik szimbólumát –, valamint magát az erdőt is.^{XI/149}

^{XI/146} *The Theosophist*, 1887, (Madras), 705, 706. oldalak.

^{XI/147} A *Shvetâshvatara – Upanishad* (357) szerint a Siddha-k azok, akik születésüktől fogva rendelkeznek „emberfeletti” képességekkel, mint ahogyan „tudással és elfogulatlansággal is a világ felé”. Az okkult tanítások szerint azonban a Siddha-k a Nirmânakâya-k vagy nagy bölcsék „szellemei” (egy egyéniesült vagy *tudatos* szellem értelmében) a sajátunknál magasabb sík szféráiból, akik akaratlagosan inkarnálódnak halandó testekbe azért, hogy segítsék az emberi fajt felfelé való haladásában. Innen erednek velük született tudásuk, bölcsességük és képességeik.

^{XI/148} „The Sacred Books of the East”, VIII. kötet, 284. és következő oldalak.

Abban az erdőben hét nagy fa van [az érzékeket, az elmét és a megértést vagy a manaszt és a buddhit beleértve], hét gyümölcs és hét vendég; hét remetelak, hét (fajta) koncentráció és hét (fajta) beavatás. Ez az erdő leírása. Az erdő tele van fákkal, amelyek ötféle színű pompás virágokat és gyümölcsöket teremnek.

Az érzékekről a szövegmagyarázó a következőt mondja:

Ezeket fáknak hívják, mivel ezek termik a gyümölcsöket... örömeiket és fájdalmakat. ... A vendégek minden megszemélyesített érzék erői, ezek kapják a fent leírt gyümölcsöket. A remetelakok a fák, amelyekben a vendégek menedéket találnak. A koncentráció hét fajtája a hét érzék hét működésének kizárása az Én-ből, stb., amelyre már utaltunk. A beavatás hét fajtája a magasabb életbe való beavatást jelenti, a hetes csoporton kívüli valamennyi elem működésének nem az ember sajátjaként történő megtagadása által.^{XI/150}

A magyarázat ártalmatlan, mivel nem kielégítő. A bráhmána így folytatja leírását:

Abban az erdőben négyféle színű virágokat és gyümölcsöket termő fák vannak. Abban az erdőben háromféle színű virágokat és gyümölcsöket termő fák vannak, összekeverve. Abban az erdőben kétféle színű virágokat és gyümölcsöket termő fák vannak, és ezek gyönyörű színűek. Abban az erdőben egyféle színű virágokat és gyümölcsöket termő fák vannak, és ezek illatosak. Abban az erdőben [hét helyett] két nagy fa van, amelyek számos, nem megkülönböztetett színű virágot és gyümölcsöket teremnek [az elme és a megértés – a két magasabb érzék vagy teozófiai kifejezéssel a manasz és a buddhi]. Van itt egy tűz [az Én], ami összekapcsolódik a Brahman-nal,^{XI/151} és jó elmével rendelkezik [vagy *valódi tudással* Arjuna Mishra szerint]. Van itt üzemanyag is, (nevezetesen) az öt érzék [vagy emberi szenvedély]. A tőlük való megszabadulás hét (formája) a beavatás hét (formája). A képességek a gyümölcsök. ... Ott a nagy bölcsek vendéglátásban részesülnek. Miután pedig imádták őket, és eltűntek, egy másik erdő ragyog fel, amelyben az *értelem* a fa, a gyümölcs pedig a megszabadulás, amelynek árnyéka van a nyugalom (formájában), amely a tudástól függ, amely elégedettséget érez víze iránt, és amelyen belül ott van a Kshetrājña^{XI/152} a Nap számára.

Nos, a fentiek nagyon világosak, és még a legkevesbé művelt teozófusok sem értik félre ezt az allegóriát. Ugyanakkor azt látjuk, hogy nagy orientalisták tökéletes zűrzavart teremtenek magyarázataikban. A „nagy bölcseket”, akik „vendéglátásban részesülnek”, ők úgy magyarázzák, hogy az érzékeket jelentik, „amelyek miután úgy működnek, hogy *nincsenek összeköttetésben az Én-nel*, végül beleoldódnak abba”. Az ember azonban nem tudja felfogni, hogy ha az érzékek nincsenek „összeköttetésben” a „Magasabb Én-nel”, akkor milyen módon tudnának „feloldódni benne”. Az ember azt gondolná, hogy éppen ellenkezőleg, pontosan azért, mert a *személyes* érzékek vonzódnak és törekszenek a *személytelen* Én-nel való összekapcsolódásra, ez utóbbi, ami tűz, elégeti az alsó ötöt, és ezáltal megtisztítja a felső kettőt, az „elmét és megértést”, vagy a manaszt^{XI/153} és a buddhi felsőbb aspektusait. Ez teljesen nyilvánvaló a szövegből. A „nagy bölcsek” *eltűnnek*, miután „imádták őket”. Ki imádtá őket, ha

^{XI/149} Javasolom itt a szöveg és nem a szerkesztő magyarázatainak követését, aki elfogadja Arjuna Mishra és Nilakantha *holtbetűs* magyarázatait. Orientalistáink soha nem veszik a fáradságot annak végiggondolására, hogy ha egy bennszülött magyarázó nem beavatott, akkor nem tud helyes magyarázatot adni, ha pedig beavatott, akkor viszont nem fog.

^{XI/150} Lásd: *Chhândogya*, 219. oldal, és Shankara közvetlen magyarázatát.

^{XI/151} A szerkesztő magyarázatként itt a következőt mondja: „Feltételezem, hogy a brahmanhoz ragaszkodó”. Bátorkodunk azt állítani, hogy a „Tűz” vagy az Én a valódi Felsőbb ÉN, amely kapcsolódik Brahma-hoz, úgy mond egy Vele, az Egy Istenséggel. Az „Én” többé már nem különül el az Egyetemes Szellemtől.

^{XI/152} A „Legfelsőbb Én” – mondja Krishna a *Bhagavad Gîtâ*-ban, 102. és további oldalak.

^{XI/153} Mivel a Mahat vagy az Egyetemes Értelem születik vagy nyilvánul meg elsőnek Vishnu-ként, majd amikor az anyagba merül, és kifejleszti öntudatát, az egoizmussá, önzéssé válik, így a manasz kettős természetű. Ez külön-külön a Nap illetve a Hold alá tartozik, mert ahogyan Shankarâchârya mondja: „A Hold az elme, a Nap pedig a megértés”. A Nap és a Hold a mi planetáris Makrokozmoszunk istenségei, ezért Shankara hozzáteszi: „Az elme és a megértés az [emberi] szervek megfelelő istenségei”. (Lásd: *Brihadâranyaka*, 521. és következő oldalak.) Talán ezért mondja Arjuna Mishra, hogy a Hold és a Tűz (az Én, a Nap) alkotják az univerzumot.

ők (a feltételezett érzékek) „nincsenek összeköttetésben az Én-nel”? Természetesen az elme, a manasz (ez esetben a *hatodik érzékbe* beleolvadva), ami nem lehet és nem is a Brahman, az Én vagy Kshetrajña – a lélek szellemi napja. Ebbe az utóbbiba idővel, magának a manasznak fel kell oldódnia. Ő imádta a „nagy bölcseket” és részesítette vendéglátásban a *földi* bölcseséget, de amint „egy másik erdő ragyog fel” rajta, az értelem (Buddhi, a hetedik érzék, de a hatodik princípium) az, ami átalakul a fává – azzá a fává, amelynek gyümölcse a megszabadulás –, ami végül elpusztítja az Ashvattha fa gyökereit, az *élet* szimbólumát, és annak csalóka élvezeteit és örömeit. Ezért pedig azoknak, akik elérik a megszabadulásnak ezt az állapotát, a fent idézett bölcs szavaival: „azután már nincs félhívójuk”. Ebben az állapotban „nem észlelhető a vég, mert az kiterjeszkedik minden oldalon”.

„Lakik ott mindig hét nő is” – folytatja, képzeletünket megmozgatva. Ezek a nők – akik Arjuna Mishra szerint a Mahat, az Ahamkâra és a hét Tanmâtra – arcukat mindig lefelé fordítják, mivel ők az akadályok a szellemi felemelkedés útján.

Ugyanabban [Brahman-ban, az Én-ben] tartózkodik a hét tökéletes Bölcs, vezéreikkel együtt, ... és ugyanabból ismét előbukkannak. Dicsőség, ragyogás, nagyszerűség, megvilágosodás, győzelem, tökéletesség és erő, ez a hét sugár, ami követi ugyanezt a Napot [Kshetrajña-t, a Felsőbb Én-t). ... Azok, akiknek az [önző] kívánságaik csökkennek, ... akinek bűneit [szenvedélyeit] elégette a bűnbánat, feloldva az Én-t az Én-ben,^{XI/154} ők Brahman-nak áldozzák magukat. Azok az emberek, akik megértik a tudás (Brahman vagy az Én) erdejét, a lelki békét dicsőítik. Akik pedig az erdő után vágyakoznak, úgy születnek [újra], hogy nem veszítik el bátorságukat. Valóban ilyen ez a szent erdő. ... Ezt megértve, ők [a bölcsek] (eszerint) cselekednek, mivel Kshetrajña irányítja őket.

A nyugati orientalisták közül egyetlen fordító sem érzékelt a fenti allegóriában bármilyen magasabb rendű dolgot, mint az áldozati rituáléval összekötött misztériumokat, vezeklést vagy aszketikus szertartásokat és Hatha jógát. Azonban aki megérti a jelképes beszédet, és aki meghallja az *Én-en belüli Én* hangját, meg fog látni ebben valami sokkal magasabb rendűt, mint a pusztá rituálé, bár még gyakran hibázhat a filozófia kisebb jelentőségű részleteiben.

Most pedig engedjenek meg nekünk egy utolsó megjegyzést. Nincs olyan valódi teozófus, a legtudatlanabbtól a legtanultabbig, aki igényt tarthatna a tévedhetetlenségre bármilyen általa az okkult dolgokról mondottakban vagy leírtakban. A lényeg annak beismerése, hogy aki közülünk arra pályázik, hogy nálunk tudatlanabbakat tanítson, az sokféle módon ki van téve a tévedésnek, akár a kozmikus akár az emberi princípiumok osztályozása terén, továbbá az evolúció sorrendjét illetően, de különösen metafizikai kérdésekben. Ilyen tévedések találhatók az *Isis Unveiled*-ben, az *Esoteric Buddhism*-ban, a *Man*-ben, a *Magic: White and Black*-ben, stb., és valószínűleg több hibát találhatunk a jelenlegi munkában is. Ezt nem lehet kiküszöbölni. Egy ilyen nehezen érthető témákról szóló, akár nagy, akár kicsi munka csak akkor lehetne teljesen tévedés- és hibamentes, ha elsőtől az utolsó oldaláig egy nagy adeptus írta volna, ha nem egy Avatára. Akkor mondhatnánk csak el, hogy „Ez tényleg olyan munka, amiben nincs oktalanság vagy fogyatékoság!” Addig, amíg tökéletlen a művész, hogyan lehetne tökéletes a műve? „Végtelen az igazság keresése!” Szeressük, és törekedjünk arra saját magáért, nem a dicsőségért vagy a jutalomért, amiben felfedezésének kicsiny darabjáért részesülhetünk. Mert melyikünk vélheti úgy, hogy a *teljes* igazság, sőt, akár csak az okkultizmus egy kisebb tanítása már a kisujjában van?

Jelenlegi témánk sarokpontja azonban annak bemutatása, hogy a hetesség tanítása vagy az ember felépítésének hetes felosztása nagyon régi eredetű, és nem mi találtuk ki. Ezt sikerült megtenni, mivel ebben tudatosan vagy öntudatlanul számos ősi, középkori és modern író támogatott bennünket. Amiket az előbbiek mondtak, helyesen mondták, amit az utóbbiak ismétettek, az általában eltorzult. Egy példa: olvassuk el a Pythagoraszai töredékeket, és tanulmá-

^{XI/154} „A test a lélekben”, amely mondást Arjuna Mishra-nak tulajdonítják, vagy inkább „a lélek a szellemben”, és a fejlődés egy még magasabb síkján az Én vagy Âtman az Egyetemes ÉN-ben.

nyozzuk a hétszeres embert, ahogyan G. Oliver tiszteletes, a tudós szabadkőműves *Pythagorean Triangle* című művében ismerteti, aki a következőt mondja:

A teozófikus filozófia... hét természetet [vagy princípiumot] számlált az emberben, úgymint:

- (1) Az isteni arany ember.
- (2) A belső szent test tűzből és fényből, a tiszta ezüsthöz hasonló.
- (3) Az elementális ember.
- (4) A merkúri... paradicsomi ember.
- (5) A marsi lélekszerű ember.
- (6) Az érzéki, külső vágyakba emelkedő ember.
- (7) A szoláris ember, Isten [az Univerzum] csodáinak [tanúja és] szemlélője.

Volt még hét forrásszellemük vagy természeti erejük is.^{XI/155}

Hasonlítsuk össze a Nyugati teozófiai filozófiának ezt az összekuszált leírását és osztályozását a teozófia keleti iskolájának legutóbbi teozófiai magyarázatával, és utána döntsük el, melyik a helyesebb. Valóban:

A Bölcsesség megépítette az ő házát,
annak *hét oszlopát* kivágván.^{XI/156}

Az a vád, hogy Iskolánk nem vette át a brahminok hetes osztályozását, hanem összezavarta, teljesen jogtalan. Kezdjük azzal, hogy az „Iskola” egy dolog, annak képviselői (az európaiak számára) pedig teljesen más dolog. Az utóbbiaknak először a keleti gyakorlati okkultizmus ábécéjét kell elsajátítaniuk, mielőtt helyesen megérthetnék a mérhetetlenül homályos osztályozást, amely a Prajñâ vagy a tudat hét különböző állapotán alapul, és mindenek előtt teljesen felfogják, micsoda a Prajñâ a keleti metafizikában. Ezt az osztályozást egy nyugati tanulmányozónak átadni annyit jelent, mint megpróbálni feltételezni róla, hogy képes megmagyarázni a tudat eredetét, azt a folyamatot, amely által egy bizonyos tudás birtokába jutott annak a tudatnak *mindössze egyik állapotán* keresztül, más szavakkal, megmagyarázni valamit, amit *ezen* a síkon ismer, olyasmivel, amiről semmit sem tud a többi síkokon, tehát elvezetni a szellemitől és a pszichológiáitól közvetlenül az ontológiai tudatig. Ezért fogadták el a teozófusok az eredeti, ősi osztályozást, bár igaz, hogy ilyen osztályozásból sok van.

Miután ilyen hatalmas számú független tanú és bizonyíték került a közönség elé, teljesen haszontalan lenne, hogy elfoglaljuk magunkat továbbiak felsorakoztatásával teológiai forrásokból. A keresztény rendszer hét fő bűne és hét erénye sokkal kevésbé filozofikus, mint akár a hét szabad és a hét megátkozott tudomány vagy a gnosztikusok varázslatának hét művésze. Az utóbbiak közül egy ugyanis mára a közönség elé került, és vészterhes jelenleg és a jövő számára is. Ennek modern neve: *hipnotizmus*. A hét princípium általános ismeretének hiányában, tudatlan materialisták és tudósok által felhasználva, hamarosan *sátánizmussá* fog válni a fogalom legteljesebb értelmében.

^{XI/155} Idézett mű, 179. oldal.

^{XI/156} Példabeszédek, IX. 1.